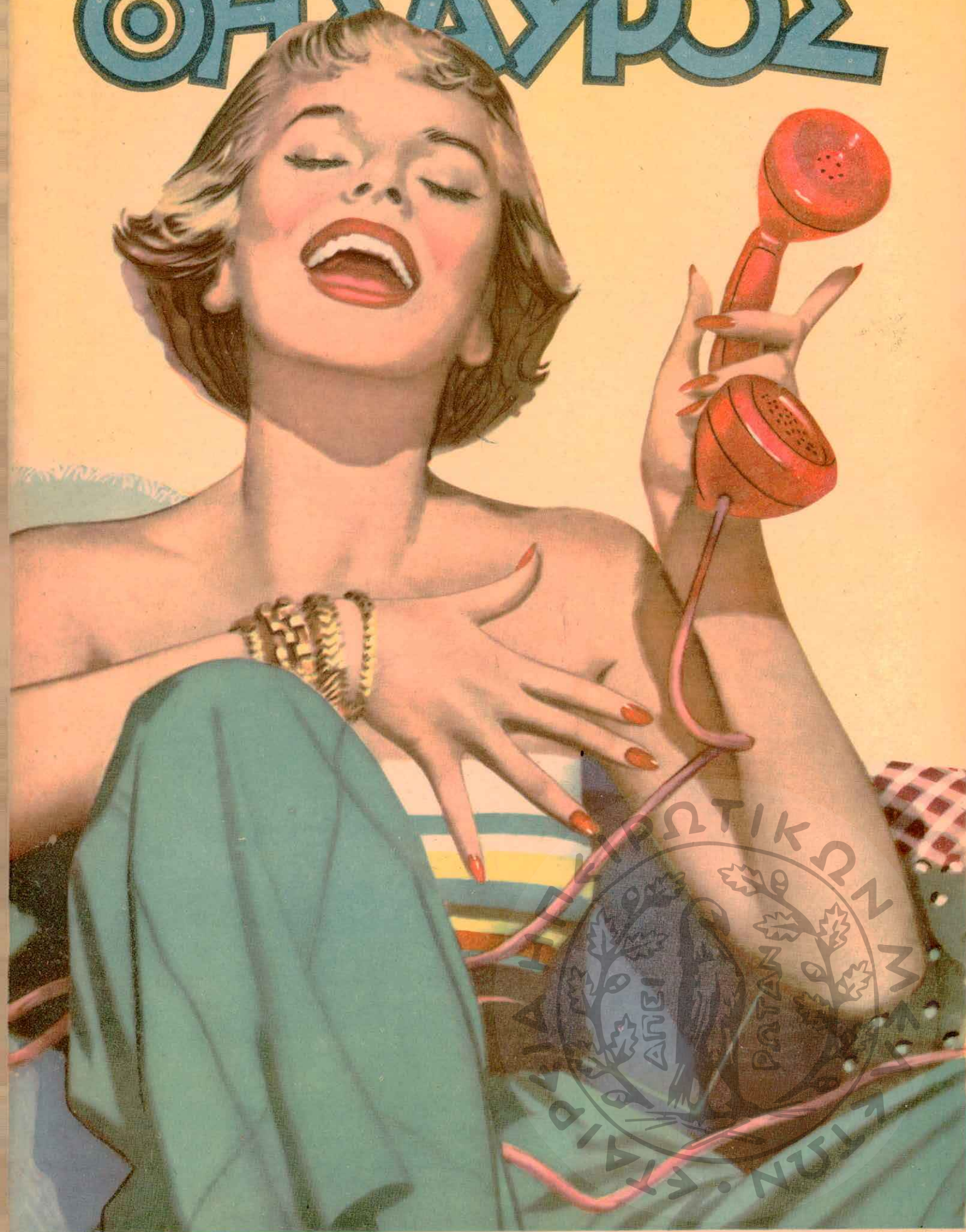

Ο ΗΓΑΥΡΟΣ

Τὰ παράξενα τῆς καρδιάς

Τὸ «ταξί» τῶν χωρικῶν καὶ τὸ ταξίδι τῆς βελόνας

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἢ ζῶο χωρὶς καρδιά. Εἶναι ἀδύνατον ἡ ζωὴ, δίχως τὸ βασικό αὐτὸ ὄργανο τοῦ σώματος. Μόνο τὰ πρωτόζωα, τὰ μικρόβια καὶ τ' ἄλλα ἀτελέστατα ὄντα αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν ἔχουν καρδιά.

Ἀκόμη καὶ τὰ σκουλήκια καὶ τὰ ἔντομα ἔχουν μιά καρδιά, ἀλλὰ πρωτόγονη, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἓνα μόνο χώρο. Οἱ καρδιὲς τῶν ψαριῶν ἔχουν δύο χώρους, τὸν βατράχων τρεῖς καὶ τῶν θηλαστικῶν καὶ τῶν πουλιῶν τέσσερες (τοὺς δύο «κόλπου» καὶ τὶς δύο «κοιλίες»). Αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὴν τελειότερα ζῶα εἶναι πολυπλοκώτερο τὸ σύστημα τῆς κυκλοφορίας, τῆς ὁργανώσεως καὶ τοῦ ἀνακαταρτισμοῦ τοῦ αἵματος.

Μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε περίπου μιά ἰδέα τοῦ μεγέθους τῆς καρδιάς σας, κυττάζοντας τὴ γραθιά σας σφιγμένη. Τόση σχεδὸν εἶναι κι' ἡ καρδιά σας. Ἐχει βάρος 200 — 330 γραμμαρίων. Κι' ὅμως τὸ μικρὸ αὐτὸ ὄργανο ἐργάζεται ἀκούραστα σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ κάνει καθόλου διακοπὴ. Σ' ὁλόκληρο τὸ βίον ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πεθαίνει σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν, ἡ καρδιά του χτύπησε 3.363.840.000 φορές!

Ἀπ' ὅπου ὁ Ἡρόφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐφευρε μιά «κλεψύδρα» (ρολόι με νερό), τὸ ἔτος 300 π. Χ., γιὰ τὴ μέτρηση τῶν παλμῶν τῆς καρδιάς, ἐπινοήθηκαν καὶ πολλὲς ἄλλες συσκευὲς γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ. Τὸ 1935, κατασκευάσθηκε ἀπὸ Γάλλους μηχανικοὺς ἓνα μηχανήμα ποὺ καταγράφει τοὺς ηλεκτρικοὺς παλμούς τῆς καρδιάς (ηλεκτροκαρδιογράφος). Τὰ σημερινὰ ρολοῖα ἔχουν καὶ δευτερολεπτοδείκτες ἐπειδὴ ὁ Ἀγγλος γιαντὸς τοῦ 17ου αἰῶνος σὲρ Τζῶν Φλόγερ ὑποστήριξε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ μετρηθῇ μ' ἀκρίβεια ὁ σφυγμὸς ἑνὸς ἀτόμου, δίχως ρολοὶ ποὺ νὰ δείχνει τὰ δευτερόλεπτα.

Εἴπαμε πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά. Ἄν λοιπὸν δὲν νοιώθῃ κανεὶς τοὺς παλμούς της, βάζοντας τὸ χέρι του στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους, τὸ πιθανόντο εἶναι ὅτι ἡ καρδιά του βρίσκεται δεξιὰ! Ἡ ἀνατομικὴ αὐτὴ ἀνωμαλία συναντᾶται σ' ὀχι λίγα ἄτομα. Κάποτε μάλιστα, ἔχουν τέτοια «ἀναπόδη» διάταξι ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος.

Υπάρχουν ἐπίσης ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν ὄχι μιά μόνο, ἀλλὰ δύο καρδιὲς μαζί, καὶ τὶς δύο κανονικῶς. Συνήθως δέ, ζοῦν ἐπὶ πολλὰ χρόνια χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀνωμαλία τους.

Οἱ περισσότερες καρδιακὲς παθήσεις εἶναι ὀργανικῆς φύσεως. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ προκληθοῦν ὁξείες ἀσθενεῖες τῆς καρδιάς ἀπὸ ἰσχυρὲς συγκινήσεις, στενοχωρίες, κλπ. Μάλιστα μιά πολὺ μεγάλη θλίψις ἢ ἀγωνία ἐνδέχεται νὰ φέρῃ ἀκόμη καὶ τὸ θάνατο.

Γιὰ τὴ θεραπεία, ἡ τουλάχιστον τὴν ἀνακούφιση τῶν περισσοτέρων καρδιακῶν χρησιμοποιοῦνται σήμερα ἓνα φάρμακο ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ φυτὸ «δακτυλίτις» ἢ γνωστὸ «νιτρίταιλην». Λέγεται ὅτι ἓνας Ἀγγλος γιαντὸς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Οὐίλλιαμ Οὐίστερνγκ, εἶχε προσέξει πὼς οἱ χωρικοὶ ἐπῖπαν ἓνα «ταξί» ἀπὸ φύλλα «δακτυλίτιδος», ὅταν τοὺς ἐνοχλοῦσε ἡ καρδιά τους. Ἐίκαμε τότε μιά ἐρευνα καὶ βρήκε ὅτι μιά οὐσία τῶν φύλλων αὐτῶν θεραπεύει τὶς ἐνοχλήσεις ποὺ ὠφελοῦντο σὲ καρδιακὴ πάθηση.

Ὅσο γιὰ τὶς τολμηρὲς ἐγχειρήσεις τῆς καρδιάς, τόσο συχνὲς σήμερα, ἄλλοτε γίνονταν σπανιότατα καὶ σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Κάποτε π. χ. ἐβγάλαν ἀπ' τὴν καρδιὰ κάποιας γυναικὸς μιά βελόνα. Ἐξακριβώθηκε δὲ ὅτι εἶχε καθίσει πάνω σ' αὐτὴν ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτσάκι, κι' ὅτι εἶχε χωθῇ τότε στὶς σάρκες της, γιὰ νὰ ταξιδεύσῃ σιγὰ - σιγὰ καὶ νὰ φτάσῃ ὡς τὴν καρδιά της.

Θὰ τελειώσουμε μὲ τὴ διάψευσι τῆς γνωστῆς προλήψεως ὅτι ἡ γυναίκα πρέπει νὰ φορᾷ τὴ βέρα της στὸ τρίτο δάχτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ, ἐπειδὴ περνοῖται δὴθεν ἀπὸ κεί μὴ ἀρτηρία (ἢ ἓνα νεύρο) ποὺ καταλήγει κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά. Πράγματι περὶ θρόυλο, χωρὶς καμμιὰ ἐπιστημονικὴ βάσι.

Ἐνας περιεργὸς ὄρος

Ἐνας Ἀμερικανὸς, ποὺ εἶναι ἰδιοκτήτης μιάς ὠραίας διορύφου ἐπαυλῆος στὴ Φλωρίδα, δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες ἓνα ἐνοικιαστήριο, μὲ τὸ ὁποῖον κάνει γνωστὸ ὅτι τὴν ἐνοικιάζει στὴν ἐξευτελιστικὴ τιμὴ τῶν 40 δολλαρίων τὸ μῆνα, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐξῆς ὁρο: οἱ ἐνοικιασταὶ θ' ἀναλάβουν τὴν ὑποχρέωσι νὰ κάνουν ἡλιόλουτρα, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ποὺ ἔχει καθορίσῃ ἡ «Ἐνωσις τῶν φίλων τῶν Ἡλίου-λουτρῶν»!...

Τὸ σφάλμα τῆς Ματτίλδης

Πρωτότυπο διήγημα

Ἦταν ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, μὲ παλὲς ἀρχές, καθόλου συγχρονισμένοι μὲ τὶς καινούργιες ἰδέες καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχαν μεγαλώσει τὰ τρία κορίτσια τους, δύο δίδυμες καὶ μιά τρίτη, τέσσερα χρόνια νεώτερη, μὲ πολλὴν αὐστηρότητα. Ὁ πατέρας ἦταν ἓνας τίμιος ὑπάλληλος σὲ κάποια ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία καὶ ἡ μητέρα μιά ἀγία γυναίκα ποὺ κύτταζε τὸ νοικοκυριό της. Μὰ ἡ μοῖρα, φαίνεται, κατάρχε τὴν ταπεινὴ αὐτὴ οἰκογένεια.

Οἱ δίδυμες ἀδελφὲς ὅταν ἔφτασαν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία ἀρρώστησαν ἀπὸ μιά ἐπικίνδυνη ἀναιμία καὶ κανένα γιαντὸ δὲν κατάφερε νὰ τοὺς ἐκσωθῇ τὴ χαμένη υγεία τους. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἡ ἀρρώστεια ἔγινε πρὶ ἐπικίνδυνη καὶ τὰ δύο κορίτσια πέθαναν, τὸ ἓνα ὕστερα ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀφήνοντας ἓνα μεγάλο κενὸ στὸ σπίτι καὶ βυθίζοντας τοὺς ἀμειοβήτους γονεῖς τοὺς σὲ ἀπελπισία καὶ βαρὺ πένθος.

Ἡ μικρότερη ἀπ' ὅλες, ἡ Ματτίλδη, ἔγινε ἔτσι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τους. Μονάχα γι' αὐτὴ ζούσαν οἱ γέροι, πρὶν τὸν καὶ στὸ παραμικρὸ κρυολογήμα της.

Ὡς τὰ δεκαεφτά της χρόνια, ἡ Ματτίλδη ἦταν ροδοκόκκινη καὶ δροσερὴ, ξανθοῦλα καὶ χαρούμενη. Οἱ γονεῖς της ἦσαν εὐτυχισμένοι. Μὰ σὰν πάτησε τὰ δέκα ὀκτώ της χρόνια, ὅπως οἱ ἄλλες ἀδελφές της, ἔτσι καὶ ἡ Ματτίλδη, ἄρχισε νὰ χλωμιάζῃ καὶ ν' ἀδυνατίσῃ. Τὰ γαλανά της μάτια μὲ τὸ φῶς τους ποὺ φώτιζαν τὸ χαριτωμένο της πρόσωπο, ἔχαναν σιγὰ - σιγὰ τὴν ἐκφρασί τους. Τὸ δέμα της μὲ τὶς ρόδινες ἀνταυγίες του, ἔγινε κίτρινο καὶ τὸ σῶμα της ἀδυνατίει.

Ἐτσι καὶ ἡ Ματτίλδη ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ γιαντὸ σὲ γιαντὸ, παλεύοντας ἀπελπισμένα μὲ τὴν ἀρρώστειά καὶ τὴν ἀθλιότητα. Ὁ πατέρας της δὲν εἶχε πιά τὸ νοῦ γιὰ δουλειὰ καὶ ἡ μητέρα της πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὸ κακὸ της.

Ἀφ' οὗ συμβουλευτήκαν μάταια ἔνα σωρὸ γιαντῶν, ποὺ μᾶλλον εἶχαν ἀπελπίσει τοὺς γονεῖς, ἡ μητέρα στὴ μεγάλη ἀπελπισία της ἀποφάσισε, μιά μέρα, νὰ πᾶ τὴν Ματτίλδη σ' ἓναν «ἐμπειρικό», ποὺ σὲ κάποια λαϊκὴ συνοικία ἔκανε, ὅπως ἔλεγαν, θαύματα. Αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης τῆς ἱατρικῆς ἀφ' οὗ τὴν ἐξέτασε, εἶπε:

— Δὲν πρέπει νὰ χάσετε καιρὸ. Παντρεύστε τὴν, ἴσως μὲ τὸ γάμο νὰ σωθῇ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ἡ Ματτίλδη ἀποκοιμήθηκε, οἱ γονεῖς της μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα μεταξύ τους. Νὰ τὴν παντρεύουν; Ἀλλὰ ποῖος παντρεύεται μιά κοπέλλα φτωχὴ κι' ἀρρωστή ποὺ εἶναι ἀπλῶς νόστιμη;

Μάταια ὁ γέρος καλοῦσε σὲ γεύματα τοὺς νεαροὺς συναδέλφους τοῦ γραφείου του. Αὐτοὶ πῆγαιναν, ἔτρωγαν τὰ ὠραία φαγητὰ κι' ἐπειτα γελοῦσαν μεταξύ τους.

— Γιὰ κῦττα, ἔλεγαν, ὁ γέρος - Ντυπὸν θέλει νὰ μᾶς φορτώσῃ τὴ θυγατέρα του.

Οἱ βδομάδες ὥστόσο περνοῦσαν καὶ ἡ ἀδυσώπητη, ἡ ὑποὺλη ἀρρώστεια ἔκανε σὲ μεταξὺ τὴ δουλειὰ της.

Ἡ μητέρα εἶχε φτάσει πιά στὸ τελευταῖο ὄριο τῆς ἀντοχῆς, μὰ δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ της νικημένο. Ἐνα βράδυ, ἀνεβάνοντας τὴ σκάλα, ἀκουσε τὴ θυρωρὸ νὰ λὲι σὲ μιά φίλη της:

— Ἐχὼ δὴ πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις σὲ χωρὶο μου. Μιά κοπέλλα ἦταν ἀρρωστή σὰν αὐτή. Ἐ, λοιπὸν, ἂν θέλεις πιστέψῃς το, τὸ σκα-

σε μ' ἔναν ποὺ τῆς ἔκανε κόρτε κι' ἔγινε καλά...

Ἡ μητέρα ἀνέθηκε σπίτι της τρομοκρατημένη. Μὰ λίγες μέρες ἀργότερα, βλέποντας τὴ Ματτίλδη νὰ μιλάει μ' ἓνα νεαρό, δὲν εἶπε τίποτα. Ὁ νέος αὐτὸς ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε, ἦταν ἓνα πλουσιόπαιδο ποὺ κυνηγοῦσε ὅλα τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας κι' ἔχαιρε φήμης Δὸν Ζουάν. Ἐνας νέος ἀσυνείδητος ποὺ ἔκανε τὸ κέφι του καὶ ποὺ τοῦ ἄρεσαν ὅλες οἱ γυναῖκες. Ἀκόμα καὶ ἡ Ματτίλδη ποὺ, μ' ὅλη τὴν ἀδυναμία της καὶ τὴν ἀχρότητά της, διατηροῦσε ὡστόσο κάποια φευγαλέα χάρι.

Ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκεῖ. Τὴ συναντοῦσε συχνὰ ἐξω ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ τῆς ἔριχνε φλογερὲς ματιές, πράγμα ποὺ συγκινοῦσε τὴ Ματτίλδη. Κανεὶς ἄντρας ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχε προσέξει σὰ γυναίκα, κανεὶς δὲν τῆς εἶχε φιθυρίσει ἐρωτολόγια. Αὐτὴ ἡ καινούργια νότα στὴ ζωὴ της τὴν ἐξύπνησε ἀπ' τὸ λήθαργο. Ἐνα βράδυ, σὲ μιά γωνία παραμέρη καὶ σκοτεινὴ, ὁ νέος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

Ἡ μητέρα τῆς νέας ποὺ τυχαία βρέθηκε ἐξω, τοὺς εἶδε καὶ δὲν μίλησε. Οἱ ἀρχὲς της ἐπαναστάτησαν, μὰ δεχόταν τώρα τὰ πάντα, προκειμένου νὰ δῇ τὴ Ματτίλδη νὰ πεθαίνει, ὅπως εἶχαν πεθάνει καὶ οἱ δίδυμες. Ἐτσι, καμώθηκε πὼς δὲν καταλάβαινε τὶς ἀπουσίες τῆς κόρης της, ποὺ, τελευταία, εἶχαν γίνῃ συνηθισμένες.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ ἔρωτας δίνει δύναμι. Ἡ Ματτίλδη ἄρχισε νὰ ξανανθίσῃ. Τὰ μάγουλά της κόκκινισαν, τὸ δέμα της ξανθοῦλε καὶ τὴ βελούδινη στιλπνότητά του καὶ τὸ βλέμμα της τὴ χαμένη λάμψι του. Γελοῦσε, τραγουδοῦσε, ἦταν χαρούμενη. Ἐτρωγε καλά καὶ κοιμόταν ἤρεμα. Ὁ ἔρωτας τὴν εἶχε μεταμορφώσει.

Ἡ χαρὰ ὅμως δὲν βάσταξε πολὺ. Ὑστερ, ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ἡ Ματτίλδη ἄρχισε νάχη περιεργὲς ζαλάδες, ἐμετοὺς καὶ πονοκεφάλους. Δὲν χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ ἡ μητέρα της ὅτι θὰ γινόταν μητέρα. Οἱ ἀγωνίες ξανάρχισαν. Ἄν τὸ μάθαινε ὁ πατέρας, θὰ μπορούσε νὰ πᾶ σὺν συγκοπή, γιὰτὶ ἦταν ἄνθρωπος, ὅπως εἶπαμε στὴν ἀρχή, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, τίμιος κι' ἀτεγκτος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ἐτρεπε ὁ νεαρὸς Δὸν Ζουάν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του καὶ νὰ παντρευτῇ τὸ θῦμα του. Μὰ αὐτὸς ἔκρινε καλύτερο νὰ ἐτοιμάσῃ τὶς βαλίτσες του καὶ νὰ τὸ σκάσῃ γι' ἄλλες κατακτήσεις.

Ἡ μητέρα τῆς νέας θέλοντας νὰ κρύψῃ ἀπ' τὸν ἄντρα της τὴ ντροπὴ τῆς κόρης της δὲν τὰ κατάφερε, γιὰτὶ τὸ σφάλμα τῆς Ματτίλδης μιλοῦσε μόνο του. Ἀκολουθῆσε μιά τρομερὴ σκηνή. Ὁ γέρος - Ντυπὸν δὲν πέθανε, μὰ ἔφυγε γιὰ κάμποσον καιρὸ ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐπειτα ὅμως ἡ πατρικὴ καρδιά του λύγισε: Εἶδε τὶς δύο νεκρὲς κόρες του στὸν ὕπνο του νὰ τοῦ λένε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ γυναίκα του καὶ τὴ Ματτίλδη ποὺ κινδύνευε.

Οἱ δύο χαμένοι του ἄγγελοι ὁδήγησαν ξανά τὰ βήματά του στὸ σπίτι του. Εἶχε ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ὁ γέρος - Ντυπὸν, ὅταν ἓνα κλάμα τὸν κάρφωσε στὸ κατῶφλι. Κατάλαβε. Καὶ τρέχοντας ἔφτασε στὴν κάμαρα ὅπου ἦταν ἡ κούνια μὲ τὸ μωρό. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκυλιά του καὶ εἶπε ἁπλᾶ:

— Εἶναι ὠραίο, ὠραίο! Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ!... Κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

ΛΟΥΙΣ ΜΕΝΙΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ζήλος ἐπικίνδυνος

Οἱ γιορτὲς πέρασαν. Τὰ Θεοφάνεια καὶ ὁ Ἀγ. Γιάννης ἔκλεισαν τὸν ἑορταστικὸ ἀναθρασμό. Ἄν ὁμως οἱ γιορτὲς τοῦ Δωδεκαημέρου ἀποτελοῦν τὴ θύελλα μιάς περιόδου, ὅλο τὸ ἑλληνικὸ ἔτος εἶνε κατὰστροφὴ ἀπὸ γιορτῆς. Γιὰτὶ δὲ στὸ σύγχρονο λεξικό μας σημαίνει δῶρο. Τὴν πληγὴ αὐτὴ τῶν συγχρόνων καιρῶν μὲ θυμίζει ἡ ἐπιστολὴ Πατρίνου ἀναγνώστη. Δὲν νομίζω νὰ θρῖσκεται ἐξω ἀπὸ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴ στήλη μας. Κοινωνικὸ θέμα μῆπως δὲν εἶνε κι' αὐτό; Κοινωνικὸ καὶ ἀπὸ τὰ πρὶ ὁσοῦ. Πάντα ὑπῆρχε ἡ συνθήκη. Ὅχι ὅμως στὴν ἑκτασί ποὺ πῆρε αὐτὰ τὰ τελευταία χρόνια. Δὲν τοῦλμας νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Δὲν τοῦλμας νὰ πῇ ἓνα «χρόνια πολλὰ» στὴ φιλικὴ οἰκογένειά σου. Πρέπει νὰ στείλῃς καὶ τὰ ἄνθη σου, ἢ νὰ κρατᾷς τὸ δέμα μὲ τὰ «μυρόν». Σὲ καλοῦν σὲ φιλικὸ γεῦμα καὶ ἀποφεύγεις. Γιατὶ σκεπτεσαι ὅτι περισσότερο θὰ στοιχίσῃ τὸ γεῦμα στὸ ὅποιο καλεῖσαι, παρὰ τὸ γεῦμα ποὺ θὰ κάνῃς μόνος στὸν ἑαυτὸ σου στὸ καλύτερο ρεστοράν τῆς πόλεως. Κάτι σοκολατάκια, κάτι ταξί, δὲν γλυτώνεις — γιὰ νὰ τὰ πούμε ὡμα — κάτω ἀπὸ τὶς πενήντα χιλιάδες. Πενήντα χιλιάδες εἶναι γιὰ πολλοὺς μισθωτοὺς τὰ ἑσῶδα μιάς ἡμέρας.

Οὐτ' ἐπισκέπτεσαι, οὐτὲ νὰ σὲ ἐπισκεπτοῦναι θέλεις. Ἐγίναν ἀκριβοὶ καὶ οἱ Ἅγιοι. Δὲν εἶνε δὲ ἓνας καὶ δύο. Κάθε φίλος καὶ κάνας συγγενὴς μὲ τὸν Ἅγιό του. Ποῦ νὰ τοὺς προφτάσῃς; Καὶ σὰ νὰ μὴ ἔφθαναν οἱ ὀνομαστικὲς γιορτῆς, ἐπινοήθηκαν καὶ τὰ γενέθλια. Αὐτὰ εἶνε ποὺ δὲν τὰ γλυτώνεις. Γιατὶ, μπορεῖ νὰ δρεθοῦν φίλοι, ὅπως ἡ Ἠλέκτρα, ὁ Ὁρέστης, ὁ Περικλῆς — ἀθάνατοι πρόγονοι! — χωρὶς τὸν Ἅγιό τους. Ἀνθρώποι ὅμως χωρὶς γενέθλια δὲν πρόκειται νὰ συναντήσετε. Μιά φορὰ κι' ἓνα καιρὸ ἡ μέρα τῆς γεννήσεώς μας δὲν ἀπασχολοῦσε παρὰ μόνον τὸ ληξιαρχο. Τώρα τὰ φέραμε κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴ Φραγκιά. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐκεῖ ποὺ τὰ γιορτάζουμε δὲν ἔχουν ὀνομαστικὲς γιορτῆς. Ἀρκούναι στὰ γενέθλια. Ἐμεῖς φέραμε τὰ γενέθλια ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, διατηροῦμε ὅμως καὶ τὶς γιορτῆς μας.

Ἀνοίγετε τὴν πρωινὴ σας ἐφημερίδα καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία βλέπετε τὸν Ἅγιο τῆς ἡμέρας. Κάποιος φίλος ποὺ γιορτάζει. Ὁρθε, μὲ τὸ δέμα τοῦ φυσικά, στὴ γιορτῆ σας. Πᾶς νὰ μὴ τοῦ ἀνταποδώστε, μὲ τὸ ἴδιο φορτίο, τὴν ἐπίσκεψι;

Ἐτσι, οἱ μετρημένοι ἄνθρωποι, ἀναγκάζονται νὰ γίνουν ἀντικοινωνικοὶ καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ κλείσουν τὶς πόρτες τους. Κι' αὐτὸ τόσο πολὺ πυκνώνονται στὶς στήλες τῶν «κοινωνικῶν» τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ δὲν ἑορτάζουν.

Ἄν ἦταν τουλάχιστον τὰ δῶρα

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Περᾶστε... γιὰ τοῦ Φιλοπάππου! (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Ἀγάπη κουρασμένη

Νομίζω πὼς κι' οἱ δύο μας κουρασθήκαμε, εἶν' ἓνας χρόνος ποὺ ἡ ἀγάπη μας δαστά, τὴν πάθαμε κι' οἱ δύο καὶ γελαστήκαμε καὶ δὲν ζυγίσουμε τὰ πράγματα σωστά. Τώρα, τὸ βλέπουμε κι' οἱ δύο μας φανερά ὅτι δὲν εἴμαστε ὅπως πρῶτ' ἀγαπημένοι, ἀπ' τὶς καρδιές μας πὼς ἐπέταξε ἡ χαρὰ κι' εἶν' ἡ ἀγάπη μας λιγάκι κουρασμένη.

Ὡστε κουράζεται ἡ ἀγάπη; Δὲν χρειάζεται νὰναι σοφὸς κανεὶς γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ κι' ὁ ἔρωτας κουράζεται καὶ σιγασθῇ καὶ ποτὲ δὲν ξανανάει. Ἐρχεται ἡ ὥρα, κάποιο βράδυ θλιβερό ποὺ συλλογίζεται κανεὶς τὸ ραντεβού του καὶ λέει: «Ξανά, τὰ ἴδια χεῖλη θὰ χαρῶ;...» Καὶ ἄλλα πράγματα γυρίζουν στὸ νοῦ του.

Νομίζω πὼς κι' οἱ δύο μας κουρασθήκαμε καὶ δὲν μπορεῖς σὰν πρῶτα νὰ χαμογελάσῃς. Θυμάμαι ἀκόμη ὅταν γνωριστήκαμε, ποὺ τόσες ἡδὲλες χαρὲς νὰ μὲ κέρσῃς... Καὶ με κερνοῦσες... καὶ δεχόμουν κι' ἐγὼ τὰ λόγια ἐκεῖνα καὶ τ' ἀδέχαστα τὰ χάρδια. Μὰ τώρα, δίχως νὰ σοῦ τὰ πολυλογώ, νοιώθω πὼς εἶνε ἡ καρδιά σου λίγο ἀδεια!

Ναί, κουρασθήκαμε, τὸ βλέπω καθαρά καὶ ἐσὺ κουρασθήκες κι' ἐγὼ, κι' ἴσως δὲν πρέπει νὰ φανταζώμαστε λιγάκι πονηρά, ὅτι κανεὶς μας τὴν ἀλήθεια δὲν τὴν βλέπει. Κι' ἂν συνεχίσουμε, ποὺ ἄραγε θὰ πάμε μὲ μίαν ἀγάπην ποὺ θὰ κρυβῇ τὴν ἀλήθεια; Τὰχα κρέσει ἡ ἀγάπη σὰν δὲν ἀγαπάμε καὶ γίνῃ ὁ ἔρωτας πεζοτάτη συνθήκη;...

Ἡ κουρασμένη ἀγάπη πάντα φέρνει γκίνια κι' ἂν ἐπιμένουμε ποῖον τὰχα ὠφελεῖ ἓνα φιλὶ ψυχρὸ ποὺ ἀνάβει λίγη γκρίνια ἢ κάποια γκρίνια ποὺ τὸ διώχνει τὸ φιλὶ; Ναί, κουρασθήκαμε... Τὸ βλέπω καθαρά καὶ ἀδίκᾳ ἴσως τὶς καρδιές μας ξεγελάμε... Νὰ ξαναρχίσουμε ἀκόμη μιά φορὰ; Ὅχι. Καλύτερα γι' αὐτὸ νὰ μὴ μιλάμε!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ «ΦΩΣ ΤΟΥ»

Περπατούσα ανάμεσα απ' το μοναδικό δρόμο του γραφικού χωριού, και κίτταζα τους ανθισμένους κάμπους απ' τη μία μεριά και τη θάλασσα απ' την άλλη.

Μπρός σ' ένα μοναχικό σπίτι στάθηκα γιατί δεν είχα πάρει σπρίτα μαζί μου και έπιθυμούσα να καπνίσω ένα τσιγάρο. Ένας άντρας καθόταν μπρός στην πόρτα του σπιτιού και καθόριζε πατάτες. Παρατήρησα πως οι κινήσεις του είχαν κάτι το ασυνήθιστο, φαίνονταν μηχανικές. Γύρισε πρὸς το μέρος μου για μία στιγμή, κι' αντίληφθηκα πως ήταν τυφλός. Εκεί που άλλοτε ήταν τα μάτια του υπήρχαν τώρα δυο μαύρες τρύπες. «Όλο του το πρόσωπο ήταν γεμάτο από ούλες!...

— Καλημέρα, του είπα, πλησιάζοντας τον. Θά μπορούσες, καλέ μου άνθρωπε, να μου δώσεις ένα σπρίτο; Ξέχασα τα δικά μου και θάβελαι να καπνίσω.

— Ευχαρίστως να σας δώσω. Είστε ξένος;

— Ναί, του απάντησα. Κι' ενώ μουδινε τα σπρίτα του, του πρόσφερα ένα τσιγάρο.

— Μου προσφέρετε τσιγάρο; είπε με παιδική χαρά. Πάει καιρός που δεν καπνίζω έκλεκτα τσιγάρα. Πολλές φορές μάλιστα δεν έχω ούτε πρόστιχο τσιγάρο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρωμαιοί

Είς φλογερώδεις έρωτας τον είν αναλώσας κι' έν της κραυγής της πολλής μπουχτίσας και κορώσας, έλαβον την απόφασιν —Ω! παίδες— τελευταίως να καταστῶ ερωτικός Μιμήκος και Ρωμαιοί. Κι' ιδών προχθές έν τας δύος περί την μεσημέριαν δίδαν ώχραν, ευγενικήν, λεπτήν, τε κι' αϊθερίαν σφοδρώς την ηγάπησιν, μετ' έρωτος άδου και κατ' εύθειαν έπευσαν, θαρραλινά «ντοναρου»! Και προσεγγίσας επαρκώς, μετά παλμών έντονων, βαστάζων ον έν τας χερσίν μπουκνέτον άνεμώνων εδθὺς έγονυπέτησαν μετ' έξαιρέτου ζήλου κι' άνέκραζον με δάκρυα μεγέθους... κορομήλου: —Ω! Βεατρίκη πάναγνος! Ω θεία Ιουλιέττα, > ή τρυφερό μου ή ψυχή είς ύψη θά έπέτα > άν ήδυνάμην ό πτωχός ύπό κιθάρας ήχους > να άσπασθῶ της κόμης σας τους θνυμαστους δο- (σερώχους...

«Ω! Μούσα! έσυνέχισον, ώπερ Ρω- (μαίος τζόρας > ν' αποθανυμάσω άφισον του στήθους (τας όπωρος > άφες να ιδω σε προσήλ, ώσανδτως (και άφας, > άφες να κάμω έπί σου γλυκειάς έ- (παφίς, > καθύτι έν του έρωτος έσθασον στο (άμην!... Πλήν, ώ! Θεοί! ώ συμφορά, μα- (κράν μου δεν άπέχες, > τούτέστιν με δέικαμεν ενείνη με (δουήν > κι' άνέκραξε: «Ρε γέρο μου, δεν πα- (ρατάς τίς τρίνες»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ήταν άρρωστη και πως το παιδάκι μας είχε πεθάνει στο μεταξύ. Μά ύστερ' από δυο μήνες ξανακούσα τη φωνή της κι' από τότε ξαναδρῆκα τον έαυτό μου.

—«Εκείνη»; Για ποιά μιλάτε;

—Για τη Τζόαν, τη γυναίκα μου, είπε περήφανα. Και μου διηγήθηκε πως είχαν παντρευτή ένα χρόνο πριν γίνη το δυστύχημα.

Ήταν ή πιδ ώρσία κοπέλλα του χωριού και οι άντρες της χρονοκοιτούσαν μαζί της. Ζούσαν εύτυχισμένοι, ακόμα και τώρα που ή Τζόαν άναγκαζόταν να δουλεύη και για τους δυο. Άγαπούσε τη γυναίκα του και ήταν περήφανος για την όμορφιά της.

—«Έχει χρυσά μαλλιά σαν τα φύλλα απ' τα πλατάνια το φθινόπωρο κι' ένα δέρμα από γάλα και τριαντάφυλλα, πρόσθεσε ό τυφλός. Δεν έλέπω πια τίποτα μά μέσα μου έχω κρύψει την όμορφιά της και είνε σα νάχω πάλι το φῶς μου.

—Λυπάμαι που δεν είν' έδῶ για να τη γνωρίσω, του είπα.

—Μά όπου νάναι θα γυρίσει. Σαφνικά απ' το δρόμο φάνηκε μία γυναίκα σιλουέτα. Ήταν ψηλή, όπως κι' αυτός, και τα μαλλιά της έλαμπαν στον ήλιο.

—Τζόαν! φώναξε ό τυφλός, μία έπίσκεψις. Και πρόσθεσε γυρίζοντας σε μένα: —Δεν σάς είπα πως είνε ώρσία;

Ή γυναίκα ήταν πια κοντά μου και κρατήθηκε για να μη φωνάξω απ' τη φοβή. Το δέρμα «από γάλα και τριαντάφυλλα» ήταν καταστραμμένο από ούλες και τα χείλη της έκαναν έναν άπαισιο μορφασμό. Τα μεγάλα μάτια της με κίτταζαν σα να με ίκέτευαν.

—Ναί, πάρα πολύ ώραία είπα στον τυφλό.

Ή Τζόαν μου πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί και συνδεύοντάς με ως την άκρη του δρόμου μου είπε:

—Δεν με νοιάζει για μένα. Δεν του είπα ποτέ πως κατάντησα έτσι προσπαθώντας να τον σώσω από τις φλόγες. Σε τί θα ώφελοῦσε; Θά του έκανα πιο πικρή τη ζωή του. Στο χωριό όλοι το ξέρουν, μά κανείς δεν του λέει τίποτα. Του δίνε τόση χαρά να με φαντάζεται πάντα τόσο ώραία! Είμαι, βλέπετε, το «φῶς του!»

Τη χαιρέτησα κυττάζοντας της καλά στο πρόσωπο. Ή φίλη που είχα αισθανθῆ στην αρχή δεν υπήρχε πια. Γιατί ποτέ χαμόγελο γυναικας δεν μου φάνηκε πιο γλυκό, πιο συγκινητικό, πιο πονεμένο απ' το χαμόγελο της Τζόαν όταν μ'αποχαιρέτησε.

Ήταν ένα χαμόγελο έγκατεργασίας που το στόλιζαν δυο δάκρυα που κυλούσαν στα άρτανισμένα μάγουλά της, δυο άτιμπα διαμάντια του πόνου που έρεπε να σιωπήν!...

M. ΟΥΑΤΣΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Ή μεγάλη στῶρ του κινηματογράφου Ζάρα Λεάντερ που έκανε έντύπωση στους Άθηνάιους με το έξαιρετικό μέταλλο της φωνής της και τον τρόπο με τον όποιον έμφυχνώνει το τραγούδι της, έχει μία αδυναμία: το κάπνισμα.

Καπνίζει υπερβολικά και κρατά συνεχώς το τσιγάρο στο χέρι της ακόμα και στις πρόβες της, πράγμα που δεν έπηρεάζει ώστόσο καθόλου τη φωνή της. Τραγουδάει δε με ευχέρεια σε 4 γλώσσες.

Πριν φύγη ή Ζάρα Λεάντερ θα δώση μία παραστάσι σε θέατρο για τον έργο της Βασιλίσσης.

—Δύο μεγάλες φωτογνώμιες του θεάτρου, ή κ. Κυβέλη και ή Αιμίλιος Βεάκης, εμφανίζονται από χθες μαζί με το άγγλικό δραματικό έργο «Δάφνη Λωρεόλα» στο Βασιλικό Θέατρο.

—Ο μουσικός θίασος Καλουτά—Μακρή —Νέξερ έφυγε από την Κωνσταντινούπολι και αρχίζει αυτήν την έβδομάδα παραστάσεις στην Κύπρο.

—Γύρισε στῶς Άθήνας έπειτα από δύο μηνών παραμονή στο Παρίσι ό έκλεκτός Έλλην τραγουδιστής Βάσος Σεϊτανίδης, μαζί με την σύζυγό του Σμάρω Στεφανίδου.

Ο Σεϊτανίδης έλαβε μέρος στο φεστιβάλ τραγουδιού της Ούνεσκο όπου έτραγουδῆσε συνοδευόμενος απ' την μεγάλη ορχήστρα του Πάλ Ντυράν τα γνωστά ελληνικά τραγούδια «Βάσω» (Σακελλαρίδη) «Άγωγιάτης» (Χατζή-αποστόλου) και «Της φαντασίας το καρδί» (Χαιροπούλου).

Με την ίδια ορχήστρα, έγιναν και τρεις έκπομπες τραγουδιού του Έλληνος τραγουδιστή από τον ραδιοφωνικό σταθμό του Παρισιού, μία στη Νίκαια και μία στη Μασσαλία.

Ο Σεϊτανίδης άγόρασε από την έκθεσιν του εκεί Κονσερβατουάρ, άνάγλυφο αντίτιπο του χεριού του Σοπέν, το όποιο και έδώρησε στο Σωματείο Ήθοποιών.

—Στον έρασιτέχνη Έλληνα πιανίστα Μίμη Πλέσσα, που έκαμε έξαιρετική έντύπωση στους μουσικούς κύκλους της Νέας Υόρκης προσεφέρθη ύποτροφία για ανώτερες σπουδές.

Ο Πλέσσας έχαρακτηρίσθη από τους ειδικούς ως «σπάνιο ταλέντο», μ' όλο που δεν κατέχει τη μουσική. Έπίσης άφιέρωσαν γι' αυτόν ένθουσιώδη άρθρα οι μεγαλύτεροι μουσικοκριτικοί.

—Η Σοφία Βέμπο σημείωσε μεγάλη έπιτυχία με το συγκρημά της στην Κρήτη, καθιέρωσε δε για πρώτη φορά εκεί το μεγαλύτερο εισιτήριο 15 χιλιάδων δραχμών.

—Η Νινη Ζαχά που σημειώνει την περίοδο αυτή έπιτυχίες στα Σκανδιναυικά Κράτη θα έλθη την άνοιξη στῶς Άθηνas.

—Στο άποχαιρετιστήριο ρεσιτάλ του Φλερύ και της Λίντας Άλμα που θα γίνη τον Μάρτιο στη Νέα Υόρκη θα λάβη μέρος και ή Ρένα Βλαχοπούλου.

—Στην Κύπρο, ό γνωστός χορευτής Άλυπαρέζ και ή παρτενάρια του Νάντια εμφανίζονται τώρα σε μία καινούργια τους δημιουργία, ένα Βραζιλιάνικο χορό που σημειώνει ξεχωριστή έπιτυχία.

—Στα μουσικά πρωινά του «Πάλλας» ό Γιώργος Οικονομίδης έξησφάλισε την συνεργασία της Βραζιλιάνικης ορχήστρας «Φάν-Φάν» και της έξαιρετικής ντιζέζ Μόλλυ, που γύρισε από το έξωτερικό.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σε 8 γυναίκες

16—18 ετών

Δεν άμφιβάλλει πια κανείς πως έχεις γίνει δεσποινίς και τόσα έχεις κάλλη και την ούρα σου, όπου περνάς σαν σουσουράδα την κουιάς για να σου πούν: Χαλάλι!... Στάσου, μη διάζεσαι και σύ, περνάς τη νεότητή της χρυσή, μην τρέχεις τόσο, στάσου... Θάρθουν οι ώρες οι γλυκειές που όλους τους άντρες θα τους καίς, έχεις καιρό μπροστά σου.

22—25 ετών

Είν' ή αλήθεια ή πικρή, ότι δεν είσαι πια μικρή, μεγαλώσες... για σκέψου!... Άσε τ' άστεία τα πολλά, άσε τα γέλια τα τρελλά κι' λίγο σοβαρέψου. Θ' άλλαξης απ' έδῶ κι' εμπρός σύντομα θάρθη κι' ό γαμπρός —δεν στάπες ή μαμά σου;— και θάρθη ή νύχτα ή τρυφερή, νύχτα του γάμου ιερή... Σκέψου το κι' έτοιμάσου...

30 ετών

Είσαι στην ώριμη στιγμή του πάθους σου οι στεναγμοί, ξέρουνε που χτυπάνε... Διψάς για ώριμα φιλήματα κι' όλα τα νάζια τα παλιά, τα ξεχάσες και πάνε... Είσαι σωστή αναλαμπή, μά δρίσκεσαι σε μία καμπή που πρέπει να προσέχης. Μέλλον μπροστά σου τρυφερό θα δόξης δύσκολα, θαρρώ, γι' αυτό μην πολυτρέχης.

Σε 40 ετών...

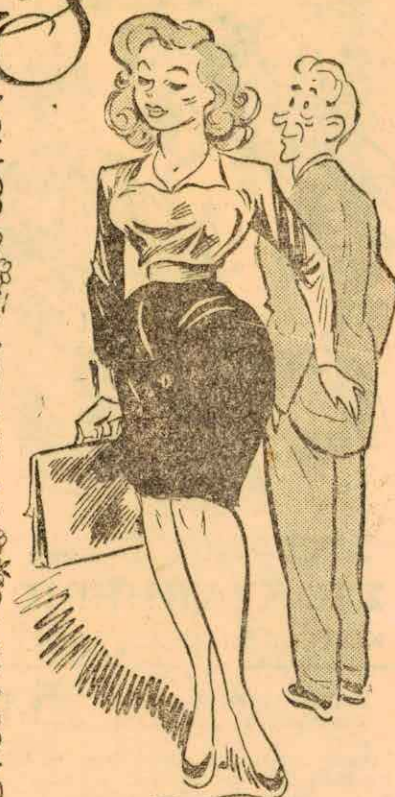
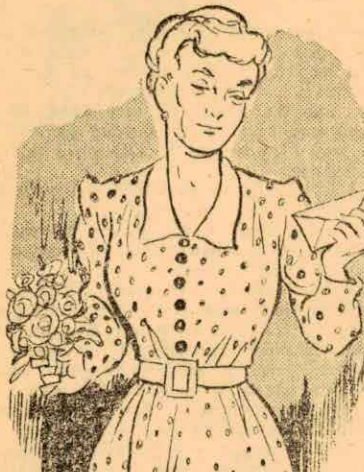
Έστριψες πλέον τη στρόφη και τα μαλλιά —καταστροφή!— έχουνε άσημώσει... Μην θέλεις πια, τέτοιον καιρό τον έρωτα τον πενηρό κοντά σου να σιμώσης... Ίσως ή Μαίρα ή καλή να σου χαρίση —ώρα καλή— κάποιο «αγάπης» χάσμα... Μην τό άφήσης να χαθῆ γιατί θά είνε —άν βοεθῆ— το κύκνειο σου άσμα.

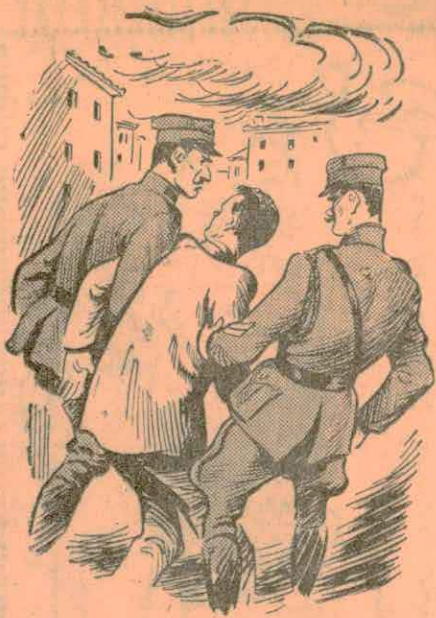
55 ετών...

Ήρθαν τα χιόνια στα μαλλιά, μαράθηκε κι' ή άγκαλιά κοντά στα έξήντα χρόνια και λες θλιμμένη ένα πρωί ότι τα νεύατα στη ζωή ποτέ δεν είν' αιώνια. Και τώρα πια, πολύ σωστά, που ή καρδιά σου δεν βαστά σε άλλες συγκινήσεις, μόνη θά έης, χωρίς φίλια και σε λευκώματα παλιά ελξ δρίσκη άσυνήσεις...

Ο ΔΟΞΟΛΟΓΗΣ

Εισαγωγή
Ανα Γαβριέλα

...Μ' ὄρπαξαν καὶ μ' ὠδήγησαν κατ' εὐθείαν
στὰ κρατητήρια τῆς Ἀσφάλειας...

ΣΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ κατὰ... παρεξήγησιν

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ὅταν ἔφθανα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1919
στὴν Ἀθήνα, στὴν «ωραιότερη πόλι τοῦ
κόσμου» ὅπως τὴν εἶχα φορμάρει μέσα
στὴ φαντασία μου, σύμφωνα με τὶς προ-
φορικὲς ἀφηγήσεις καὶ τὶς γραπτὲς ὑμνη-
τικὲς περιγραφές, δὲν ὑπολόγιζα δύο πρά-
γματα: ἢ τὴ σκὸν καὶ τὴν... πολιτικὴ. Ἡ
σκὸν ἦταν τὸ κυριώτερο καὶ ἀθρονώτερο
προϊὸν τοῦ κλεινοῦ ἄστεως. Τῇ... χαϊρό-
μουν με τὴν καρδιά μου. Σὲ κάθε δῆμα
μου σκῶνα κι' ἀπὸ ἓνα σύννεφο σκόνης
κι' αὐτὸ ἀποτελοῦσε γιὰ μένα μεγάλη ἱ-
κανοποίησι, ὅταν ἀναλογιζόμουν πὼς ἡ ἱ-
δία αὐτὴ ἀγέραστη σκὸν δὲν ἦταν κα-
θόλου ἀπίθανο νὰ εἶχεν χαϊδέψει ἀπαλὰ τὶς
κόμες, τὶς γενειάδες, τοὺς χιτῶνες καὶ τὰ
σανδάλια τῶν εὐκλεῶν μας προγόνων.

Οἱ πρώτοι Ἀθηναῖοι φίλοι μου κατάρ-
θωσαν νὰ με πείσουν πὼς ἡ σκὸν ἦταν
μιὰ ἀπὸ τὶς χαρακτηριστικότερες γραφι-
κότητες τῆς πρωτεύουσας καὶ πὼς ἂν—
ὁ μὴ γένοιτο—συνέβαινε μιὰ μέρα νὰ ἐ-
ξαφανισθῇ ἡ Ἀθήνα θὰ ἔχανε... τὸ πᾶν!
Ἔτσι κι' ἐγώ, φανατικὸς θιασώτης τῶν
πατριῶν καὶ τῶν παραδόσεων ἀπελάμβα-
να τὴ σκὸν, ποὺ μοῦ ρῆμαζε τὰ ρούχα
μου καὶ τὰ παπούτσιά μου καὶ κάπου-κά-
που τὴν ἔτρωγα, πότε ἐπειδὴ μοῦ τὴν ἔ-
φερνε αὐτομάτως ὁ ἀέρας στὸ στόμα μου,
πότε στὰ φαγητὰ ποὺ σεργιρίζονταν στὰ
πεζοδρόμια καὶ πότε στοὺς ὑπαιθρίους
μπακαλάδες. Ἐφαγα ἐκεῖνο τὸ καλοκαί-
ρι τόση σκὸν, ὥστε ἂν ἐκ συμπτώσεως
ἦταν δυναμωτικὴ θὰ γινόμουν Παναγῆς
Κουταλιανός. Ἀπλῶς ὁμως ἔπαθον τὰ νε-
φρά μου...

Αὐτὰ γιὰ τὴ σκὸν. Ὅσο γιὰ τὴν πο-
λιτικὴ, δὲν εἶχα δώσει σημασία στὴν ἔ-
ξαψι τῶν παθῶν καὶ στὸν κίνδυνο ποὺ δι-
έτρεχε ἓνας ἄνθρωπος νὰ βρεθῇ με σπα-
σμένο κεφάλι, ἂν συνέβαινε νὰ ἐκθέσῃ τὶς
πολιτικὲς του ἀντιλήψεις σὲ ἀκροατὰς ἀν-
τιθέτων φρονημάτων.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ φθινοπώρου τοῦ
1919, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν μαρτυρική. Νω-
πὴ ἀκόμη ἡ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ Βενιζέλου
καί, μοιραῖα, ἡ ἔξαψις θριασκῶταν σὲ τέ-
τοιο σημεῖο, ὥστε με τὸ παραμικρὸ νὰ
προκύπτῃ κίνδυνος διασαλεύσεως τῆς τά-
ξεως. Ποσοτικὰ δὲν εἶχα λόγους ἀνησυ-
χίας. Τὰ βενιζελικά μου φρονήματα ἦσαν
ἀρκετὰ γιὰ τὴν προστασία μου. Ἔτσι νό-
μιζα...

Με τὶς ἀντιλήψεις αὐτὲς μπήκα ἓνα ἄ-
πογευμα στὸ καφενεῖο «Ἀκαδημαϊκόν» —
ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη —
ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συναντήσω ἓνα φίλο
μου ἀνθυπολοχαγὸ τότε καὶ ἐρασιτέχνη
δημοσιογράφου. Δὲν ἦταν ἐκεῖ. Οἱ πελάτες
τοῦ καφενεῖου ἦσαν ἐλάχιστοι καὶ μετα-
ξὺ αὐτῶν ἓνας Κεφαλλονίτης, ἀμυδρὸς
γνωστός μου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι,
ὁ ὁποῖος ἐπαίξε τάβλι ὑπὸ τὴν παρακο-
λούθησι τῶν μελῶν τῆς παρέας του. Τὸν
χαϊρέτησα με τὴ μεγαλύτερη διακριτικό-
τητα ὥστε νὰ μὴ διαταράξω τὸ παιχνίδι,
μοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμὸ, ἐξέφρασε
τυπικὰ τὴν εὐχαρίστησί του ἐπειδὴ με ἔ-
δλεπε στὴν Ἀθήνα καὶ συνέχισε με πεί-
σμα τὸ παιχνίδι του. Ἀπρόσκλητος κά-
θησα στὸ τραπέζι καὶ παρακολουθοῦσα
τοὺς παίκτας, ὡς τὴ στιγμή ποὺ μπήκε
στὸ καφενεῖο ἓνας ἐφημεριδοπώλης καὶ δι-
αλαλοῦσε τὰ τελευταῖα νέα.

Ἐκρίνα σκόπιμο νὰ ἀγοράσω ἓνα «Βαλ-
κανικὸ Ταχυδρόμο» καὶ νὰ πῶ στὸ διά-
δασμα. Τὰ ἐξωτερικὰ νέα ἦσαν περίφη-
μα. Τὰ ἐσωτερικὰ σκοτεινά. Ἐξαψις πνευ-
μάτων, συλλήψεις, προκλήσεις τῶν ἀντι-
βενιζελικῶν κτλ. Μοῦ φαινόταν τερατώδης
ἡ στάσις τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων τοῦ
Βενιζέλου. Ὅσο διάβαζα, τόσο... ἀνάβα.
Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ συναισθαν-
θῶ τὴ σημασία τῆς πράξεώς μου ἐξέφρα-
σα ὑψηλοφώνως τὸν ἀποτροπισμὸ μου
γιὰ τὴν προκλητικὴ στάσι τῶν ἀντιβενι-
ζελικῶν, οἱ ὁποῖοι κάθε τόσο δημιουργοῦ-
σαν ἐπεισόδια, ἰδίως στὶς ἐπαρχίες. Οἱ
δύο ταβλοπαίχτες καὶ ἡ παρέα τους με
ἀγριοκύτταξαν. Μάλλον ἐπειδὴ τοὺς χα-
λοῦσα τὸ παιχνίδι. Σὲ μιὰ κρίσιμη στι-
γμή. Ὁ γνωστός μου—ὁ Κεφαλλονίτης
—ἔχανε καὶ ἦταν ἀναμμένος. Φωτιά. Ἡ
χασούρα λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ὁ
ἀντιβενιζελισμὸς του ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν ἔ-
καναν νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ ἀδροφρόνως τὸν
λόγο:

—Δὲν πᾶς στὸ διάβολο λέγω γ'ώ!...
Εἶχα τὴν ἀπρονοησία νὰ ζητήσω ἐξη-
γήσεις:

—Σὲ μένα μιλάς;
—Σὲ σένα. Καὶ ἂντε πήγαινε στὴ δου-
λειά σου νὰ μὴ σοῦ τὶς δρέξω. Βενιζελό-
μουτρο!...

Ἡ βρισιὰ ἦταν δεινὴ καὶ ἡ ἀπειλὴ δει-
νότερη. Ἀναμέτρησα ἀστραπταίως, τὶς ἱ-
κανότητές μου καὶ εἶδα ὅτι δὲν μοῦ συ-
νέφερε νὰ τὰ δῶλω με τὸν Κεφαλλονίτη

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΙΔΙ-ΘΑΥΜΑ

Ἡ μικρούλα αὐτὴ Ἰταλίδα, ἡλικίας
6 1/2 χρόνων, εἶνε τὸ νέο παιδί-θαῦμα,
ποὺ κατέπληξε τὸ Παρίσι. Λέγεται Τζια-
νέλλα Μάρκο καὶ θεωρεῖται σήμερὰ ὡς
ὁ πῶ μικρὸς μαέστρος τοῦ κόσμου. Στὴ
φωτογραφία, ἡ Τζιανέλλα διευθύνει τὴν
περιφημὴ παριανὴ ὀρχήστρα τῆς Κονσέρ-
Λομουρ.

καὶ πολὺ περισσότερο με τὴν παρέα του.
Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρχε καὶ ζήτημα φιλοτι-
μου δὲν ἀποσύρθηκα ἀμέσως, ἀλλὰ ἐπέ-
μεινα στὸ νὰ ζητῶ ἐξηγήσεις. Τοῦτο διό-
τι ἠλπίζα ὅτι οἱ ἄλλοι πελάτες τοῦ καφε-
νεῖου — ἐλάχιστοι ἄλλως τε — θὰ ἐξε-
γείρονταν ἐναντίον τοῦ ἀσεβοῦς ποὺ εἶχε
τολμήσει νὰ διακηρύξῃ τόσο θορυβῶδως
τὸν θαμμένο ἀντιβενιζελισμό του. Συνέ-
βη ὁμως τὸ ἐξῆς φοβερό: Κανείς δὲν κου-
νήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. (Τέσσερες ἢ
πέντε ἦσαν ὅλοι, γνωστοὶ καὶ φίλοι τοῦ
Κεφαλλονίτη καὶ τῆς παρέας του, ὅπως
με πληροφόρησε μετὰ δύο μέρες ἓνα
γκαρσόνι).

Μ' ὅλα ταῦτα ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ
ὑποχωρήσω εὐσχήμως. Σκέφθηκα ὅτι τὸ
καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ δη-
μιουργήσω ἓνα ἐπεισόδιο, νὰ ἔλθουν τὰ
ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς, νὰ συλλάβουν
αὐτοὺς ποὺ διεδῆλωναν τόσο προκλητικὰ
τὰ ἀντιβενιζελικά τους φρονήματα καὶ νὰ
λάβω ἔτσι ἱκανοποίησι.

Εἶπα—θυμωμένα δέβαινα—κάτι, μοῦ εἶ-
παν—πᾶρα πολὺ θυμωμένα—κάτι, σηκώθη-
κε ὁ... φίλος μου ὁ Κεφαλλονίτης καὶ μ' ἔ-
αρπαξε ἀπὸ τὸ γισκὰ, σηκώθηκαί κι' ἐ-
νας δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ νόμιζα πὼς θὰ ἔ-
παιρναν τὸ μέρος μου καὶ θὰ με βοηθοῦ-
σαν κι' ἄρχισαν νὰ με βρίζουν ὅλοι μα-
ζί, ὥσπου ἓνας μοῦ ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ
σαγόνι καὶ βρέθηκα στὴν πόρτα τοῦ κα-
φενεῖου.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα χρειάστηκε νὰ συν-
έλθω, ξέρω ὁμως πὼς ὅταν σηκώθηκα στὰ
πόδια μου βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ δύο χω-
ροφύλακες. Ἡ ταβλοπαρέα εἶχε φύγει,
πλὴν τοῦ Κεφαλλονίτη καὶ ἑνὸς ἄλλου
(αὐτοῦ ποὺ εἶχε φωνάξει τοὺς χωροφύλα-
κες) ποὺ ἔλεγαν καὶ οἱ δυὸ μαζί με ἱερὴ
ἀγανάκτησι:

—Νά, ἔδριξε τὸ Βενιζέλο καὶ τοὺς βενι-
ζελικούς. Εἶνε... μαῦρος.

—Ποῖος, ἐγώ; ἔκανα κατάπληκτος.

—Ὅχι, ὁ γείτονας!... ἀπάντησε εἰρω-
νικά ὁ Κεφαλλονίτης.

Ἐξάλλος ἔβαλα τὶς φωνές. Καὶ μέσα
στὴν ἀπόγνώσί μου τὰ ἔβαλα με τοὺς χω-
ροφύλακες ποὺ εἶχαν πέσει θύματα τῶν
ἀντιβενιζελικῶν σκευωριῶν. Αὐτὸ ἦταν.
Μ' ὄρπαξαν καὶ μ' ὠδήγησαν κατ' εὐθείαν
στὴν Ἀσφάλεια, στὴν ὁδὸν Σόλωνος. Ἐ-
κεῖ κατέφθασαν καὶ οἱ δύο μηνυταὶ μου,
οἱ ὁποῖοι κατέβησαν — ἰδιαίτερως, ὅχι
ἐπὶ παρουσίᾳ μου — φοβερά πράγματα
περὶ τῶν... ἀντιβενιζελικῶν μου ἐκδηλώσε-
ων, «συνεπεία τῶν ὁποίων ἐξηγέρθησαν
οἱ πελάται τοῦ καφενεῖου, εἰς ἐκ τῶν ὁ-
ποίων χολώβεις ἰδιαίτερως ἐχειροδίκησεν
εἰς δόρος μου». Αὐτὰ ἔλεγαν οἱ καταθέ-
σεις.

Ἐμείνα ἓνα εικοσιτετράωρο σ' ἓνα ὑπό-
γειο, ἀδίκως φωνάζων καὶ διαμαρτυρόμε-
νος. Μόλις τὸ ἀπογευμα τῆς ἐπομένης με
κάλεσαν στὴν ἀνάκρισι, ὅπου ἀφηγήθηκα
τὰ διατρέξαντα με τὸ νί καὶ με τὸ σίγμα.
Δὲν δυσκολεύθηκα νὰ ἀποδείξω τὰ βενιζε-
λικά μου φρονήματα. Πλὴν τῆς μαρτυρίας
γνωστῶν μου δημοσιογράφων καὶ πολιτι-
κῶν παραγόντων ποὺ εἶχα ἐπικαλεσθῇ, πα-
ρουσίασα καὶ ἐνυπόγραφα δημοσιεύματά
μου σὲ Κωνσταντινουπολίτικες ἐφημερίδες
ποὺ δὲν ἄφιναν καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν
ἀκρίβεια τῶν ἱσχυρισμῶν μου.

Βγῆκα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια στραπατσα-
ρισμένος. Ἀλλὰ εἶχα τὴν ἱκανοποίησι ὅτι
...μοῦ ζήτησαν συγγνώμην καὶ ὅτι ἐπέπλη-
ξαν «αὐστηρῶς» τοὺς χωροφύλακες ποὺ με
συνέλαβαν. Πάντως προσέθεσα νέες ἱκανο-
ποιητικὲς ἐντυπώσεις σ' αὐτὲς ποὺ εἶχα
σχηματίσει ἤδη γιὰ τὴν... ωραιότερη πόλιν
τοῦ κόσμου.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

○○○

Ἀνεπίδοτα ἀπὸ μισὸν αἰῶνα

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομείου τοῦ
Χάρρου στὴν Ἀγγλία, ψάχνοντας σὲ με-
ρικὰ παλὰ ντουλάπια, βρῆκε μεγάλο ἀρι-
θμὸ ἀνεπιδότων ἐπιστολῶν ποὺ ταχυδρομή-
θηκαν στὰ ἔτη 1893—96. Μεταξὺ αὐτῶν
ὑπάρχει καὶ μιὰ ἐπιστολὴ, ποὺ ἀπευθύνε-
ται σὲ κάποιον Οὐίλλιαμ Ντάνμπυ. Μέσα
σ' αὐτὴ βρισκόταν μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ τὸ
ποσὸν τῶν 38 στερλινῶν, 14 σελλινίων
καὶ 4 πεννίνων.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι του λιμανιού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στόν οικο μόδας, ο σύζυγος της Ζερμαίν, δ κ. Κορνήλιος, δείχνει ύποπτο ενδιαφέρον για την Τζένη. Η φτώχη μικρούλα νοιώθει άθλια γι' αυτόν και πολλές φορές τον βάζει στη θέση του. Μόνον για τον Τέλη τον αβελόφ της φίλης της Τζένης, νοιώθει συμπάθεια η Τζένη. Ο κ. Κορνήλιος είναι ο άμεσος κίνησος γι' αυτή και αναγκάζεται μια μέρα να του μιλήσει πάλι αυστηρά.

Τώρα έμεινε σιωπηλή, σά χα- μένη, η Τζένη. Δεν ήθελε να του πη ξεκαθάρα τις ύψεις της, τους κινδύνους που νοιώθε να την τριγυρίζουν στο πλησίασμά του... Ξαφνικά, ο κ. Κορνήλιος έγινε τρυφερός, προστατευτικός. Την πλησίασε άκομα πιο πολύ, και της χαϊδέψε τα μαλλιά με μια παρωδία στοργής.

Γιατί δεν έννοεις να πιστέψης ότι έχω για σένα την πιο μεγάλη συμπάθεια; της ψιθύρισε.

Τίναξε περήφανα το κεφάλι της η Τζένη:

— Δεν θέλω τη συμπάθειά σας!... του φώναξε δυνατά, σχεδόν άγρια.

— Δεν τη θέλεις;...

— Όχι, εδώ μέσα, εγώ ήρθα για να δουλέψω, κι' όχι για να έμπνευσω ή να νοιώσω συμπάθειες...

— Δηλαδή, δεν μέε συμπαθείς;... Μας συχαίνεσαι;

Η στοιχειώδης ευγένεια την έκανε να κρύψει την αλήθεια πούφτασε όρμητική ως το στόμα της.

— Δεν λέω ότι σάς συχαίνομαι. Μά, δεν υπάρχει λόγος και να σάς λατρεύω, όπως δεν με λατρεύετε και σεις, κι' ούτε σάς το ζητάω... Έδώ μέσα μάς δίνει η δουλειά. Έσείς με μεταχειρίζαστε για να δείχνω τις τουαλέτες σας, εγώ δεχόμυαι να σάς δουλεύω γιατί έχω ανάγκη από τα λεφτά που μου δίνετε, και τίποτ' άλλο!...

Κούνησε με θεατρική μελαγχολία το κεφάλι του με τα κολλημένα λιγοστά μαλλιά ο κ. Κορνήλιος.

— Καλά, αγριμί!... της είπε. Θά σε υποφέρουμε κι' έτσι όπως είσαι, γιατί σε συμπαθούμε...

Έξαγριώθηκε πάλι η Τζένη.

— Δεν θέλω να με υποφέρετε γιατί με συμπαθείτε! του φώναξε. Άν σάς κάνουν τη δουλειά σας, να με κρατήσετε! Άν όχι, να φύγω... Δεν θέλω να χρωστάω τίποτα στην έπιεικεία σας, στην άνοχιά σας...

— Καλά, καλά!... Δεν μάς χρωστάς τίποτα... Μπά σε καλό σου!... Τί σ' έπιασε, κορίτσι μου!...

Έκείνη τη μέρα, ο κ. Κορνήλιος είχε βγή σηκώνοντας τους ώμους του. Κι' η Τζένη, ευχαριστημένη από τη στάση της, από τον έαυτό της, πήγε και τή διηγήθηκε όλα με τό νι και με τό σίγμα στη Βούλα.

— Τό παρατραβάς τό σκοινί... της έπε- έκεινη, αφού την άκουσε με προσοχή.

— Δηλαδή; ρώτησε η Τζένη.

— Νά, άκόμα δεν πήγες καλά - καλά, και κάνεις τ' αδύνατα δυνατά για να φύγης...

— Όστε, πρέπει να μείνω, αφήνοντας αυτή τη μαίμου να μου κάν ό,τι θέλει;...

— Κι' έπί τέλους, τί σούκανε;...

— Δεν σουπα;... Κάθε μέρα, την ώρα που βάζω ή που βγάζω ένα φουστανί, τσοού! ή πόρτα άνοίγει και νάσου ο κ. Κορνήλιος μπροστά μου φάνης μπαστούνι!...

— Σύμπτως;...

— Τί μάς λές! Πώς εινε δυνατό κάθε μέρα να γίνεται τό ίδιο από σύμπτωση;... Αυτός ο κύριος φαίνεται ότι περιμένει να με δη να μπαίνω στην κάμαρα για ν' αλλάξω, και τότε έρχεται!...

— Δεν έχει κλειδί ή πόρτα;

— Την πρώτη μέρα είχε και κλειδωσα...

— Υστερα όμως, τό κλειδί χάθηκε... Υποψιάζομαι ότι τό πήρε αυτός...

— Πιρίεργο!... Έσύ δεν ήσουν πονηρή. Πώς έγινες τώρα;...

— Μ' έκανε ή περίστασι, με πονήρεψε ή ζωή...

— Άκου και μένα, Τζένη, πού σ' αγαπάω: Μην τραβάς τό σκοινί. Άφού έχεις ανάγκη από αυτά τή λεφτά που κερδίζεις, μην τή χάσης...

Με σφιγμένα δόντια, ή Τζένη άπάντησε στη φίλη της:

— Τα λεφτά αυτά θέλω να τή κερδίσω τίμια!...

— Κι' εγώ σου λέω να τή κερδίσης άτιμα;... Μπά σε καλό σου!... Τώρα θά τή βάλω και μαζί μου;...

Αυθόρμητα, ή Τζένη άγκάλιασε τη φιλενάδα της:

— Μαζί σου;... Έκανε. Πώς μπορεί να σου περάσει αυτή ή ιδέα;...

— Μά, ξερω κι' εγώ;...

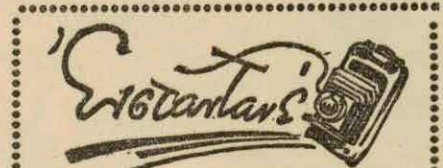
— Σου χρωστάω τόσα... Έσύ κι' ο άδερφός σου είσαστε οι μόνοι φίλοι μας...

Κανένας άλλος από σάς δεν ενδιαφέρεται για μάς, για τή δυστυχία μας;...

— Σάπα!... Δεν κάναμε τίποτα εξαιρετικό. Όλοι οι άνθρωποι βοηθούνται στις δύσκολες περιπτώσεις...

— Έπί τέλους, σε σένα χρωστάω κι' αυτή τη σημερινή μου θέση.

.....

Στόν Παράδεισο

Ο Σαμουήλ φτάνει στόν Παράδεισο πολύ είσαιτικός.

— Αϊ, φιλαράκο μου, πού πās τόσο γρήγορα; τον ρωτάει ο Άγιος Πέτρος. Μπαίνεις, έλίπω, σαν στο σπίτι σου! Πέρασε από τό καθαρτήριο; Υπόφερες καθόλου στη ζωή σου;

— Πώς, καλέ μου άγιε Πέτρο. Παντρεύτηκα σαράντα χρόνων.

— Τότε μπορείς να μιής. Είσαι μάρτυς. Άλλά ήβελι να ξερω μερικές λεπτομέρειες από τή εάσανά σου.

— Τό ευκολότερο πράγμα του κόσμου. Νά σου τή πώ όλα ευχαρίστως.

Άκου και λογάρισε: Η τρίτη μου γυναίκα με κακομεταχειριζόταν τόσο πολύ πού στο τέλος τίναξε τή πέταλα και ήρθα δώ πάνω!

— Πώς;... Πώς;... Η τρίτη σου γυναίκα; Παντρεύτηκες λοιπόν τρεις φορές;

— Βέβαια, άγιε Πέτρο μου.

— Πάρε πόδι λοιπόν. Δεν δεχόμαστε τρελλούς στόν Παράδεισο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Γι' αυτό κι' εγώ, έπειδή έχω κάποια ευθύνη, έπειδή ήρθα μαζί σου και είδα την κατάσταση σου, λέω τή γνώμη μου...

Κύτταξε μ' έπιμονή ή Τζένη στά μάτια τη Βούλα:

— Δηλαδή, ο κ. Κορνήλιος δεν σου φαίνεται σένα επικίνδυνος;...

— Μόνο γελοίος! άπάντησε με πεποίθησι ή Βούλα.

— Δεν συχαίνομαι!... Μ' ένοχλεί κι' ή παρουσία του άκόμα. Η ματιά του μου φαίνεται σά να μου σκίξη τή ρούχα!... Σά να με γυμνώνη!...

— Σάπα, καυμένη... Είσαι υπερβολική. Κι' έπί τέλους, πού ζούμε; Έχεις καιρό να βάλης τον κάθε κύριο Κορνήλιο στη θέση του, όταν δής ότι πέρασε τή όρια. Πριν τή περάση όμως; Μή τή φαντασία σου πιάς σώνει και καλά, να δημιουργήσης τό σφάλμα του, να τή χαλάσεις άναίτια μαζί του, και να χάσης τή θέση σου τζάμπα και δερεσέ;... Ποίος Θεός τό θέλει;...

Η Βούλα, μιλώντας έτσι, δεν ήταν άνηθική. Κάθε άλλο. Νόμιζε μόνο πώς ή Τζένη, από υπερβολική σεμνοτυφία πήγαινε να χάσει τή θέση της και προσπαθούσε να τή σώσει. Η Τζένη πείστηκε. Πιο πολύ από τή λόγια της φιλενάδας της όμως, τήν έπεισε ή κατάσταση της μητέρας της: Ένα βράδυ, γυρίζοντας από τή δουλειά της, ή Πέρσα παραπονέθηκε για μιά ζάλη. Η Τζένη δοήθηκε να πείσει στο κρεβάτι, κι' έτρεξε σαν τρελή να φωνάξη ένα γιατρό από τό γειτονικό φαρμακείο. Έκείνος ήρθε, εξέτασε, στήθοσκοπήσε, πήρε τήν πίεσι, κι' έβγαλε τό συμπέρασμα του: Ξεκούρασι άπόλυτη, άνάπαυσι, άκίνησία...

— Έχει τίποτα, γιατρέ;... ρώτησε με άγωνία ή Τζένη.

— Πείσι είκοσιτέσσερα! Έκανε ο γιατρός. Δάιτα αυστηρή. Θά σάς γράψω και δύο φάρμακα να πίνω...

Όταν έφυγε ο γιατρός, ή Τζένη γύρισε στο προσκέφαλο της μανούλας της. Τή λάτρευε, ήτανε τό μόνο πλάσμα πού νοιώθε δικό της στον κόσμο... Η Πέρσα καθόταν άμίλητη, χλωμή.

— Δεν έχεις τίποτα, μαμά... Θά περάση... της είπε ή Τζένη.

Κούνησε τό κεφάλι της ή Πέρσα:

— Δεν με νοιάζει για μένα... μουρμούρισε. Μόνο για σένα...

— Ούτε για σένα, ούτε για μένα να μη σε νοιάζή!... Πείσι έχει όλος ο κόσμος... Δεν είσαι ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία...

— Ναι, μά δεν άκουσες; Χρειάζομαι τώρα άνάπαυσι, ξεκούρασι, δάιτα...

— Έ, θ' αναπαυτήης!... Όσο για τή δάιτα, δεν εινε δύσκολη ούτε χρειάζεται μεγάλα έξοδα...

— Ν' αναπαυτώ;... Έκανε ή φτωχεια ή Πέρσα. Και, πώς δās φάμε;

— Από μένα! είπε με όρμη ή Τζένη.

— Από σένα;...

— Ναι. Μήπως δεν βγάζω κι' εγώ λεφτά; Θά κάνουμε λίγη οικονομία και θά περάσουμε. Μπόρα εινε.

Τήν άγκάλιασε τήν κόρη της ή Πέρσα τρυφερά, δακρυσμένη:

— Κορούλα μου... της ψιθύρισε. Άπάνω σου θά πέσουνε τώρα όλα τή βάρη.

— Καιρός δεν εινε να κάνω κι' εγώ κατι για σένα, μαμά; Δεν σ'ό χρωστάω; Κι' έτσι, από τήν άλλη μέρα ή Πέρσα δεν πήγε στη δουλειά της. Έφυγε μοναχή ή Τζένη, με τό κεφάλι της σκυμένο, με τή φτερά της πολύ πεσμένα... Σήμερα, ο κ. Κορνήλιος δεν θά συναντούσε άλυγιστη τήν αδιαλλαξία της. Η Τζένη ένοιώθε ότι τή λεφτά που κερδίξε της ήτανε περισσότερο από απαραίτητα: Ηταν ή ζωή της, και ή ζωή της μανούλας της. Κι' ή ξεκούρασί της, τό φάρμακό της...

Και τήν κατάλαβε ο κ. Κορνήλιος άμέσως αυτή τήν αλλαγή... Μπήκε όπως πάντα στο δωμάτιο, τήν ώρα πού ή Τζένη είχε βγάλει τή μιά τουαλέτα, κι' έτοιμαζόταν να βάλη τήν άλλη. Τά διαφαισμένα μάτια του, φλογισμένα από τον πόθο, σταμάτησαν άπάνω στίς κρουστές κοριτσιστικές γραμμές πού τίς σκέπαζε πολύ άχνά τό μετάξι του έσώρουχου...

Κατακόκκινη, ή Τζένη διάσπηκε να περάσει τό άλλο φόρεμα. Δεν έδειξε θυμό ά-

μως. Συγκράτησε τήν αγανάχτησί της, τήν άποστροφή της, και τέλειωσε τό ντυσίμό της με σκυμένο κεφάλι... Αυτό ο κ. Κορνήλιος τό θεώρησε σαν καλό οίωνό. Πλησίασε πιο σιγά, και χαϊδέψε τή Τζένη στο μάγουλο:

— Σήμερα, είσαι πάλι στίς μεγάλες όμορφίες σου!... της είπε.

Δεν τό άπάντησε. Βαφότανε στον καρβέφι. Και πίσω της, έβλεπε μέσα στον ίδιο καρβέφι τό φριχτό πρόσωπο του άνδρώπου αυτού να τήν κυττάξη κυνικά...

Βιάστηκε να τελειώσει τό δάψιμό της, και να βγή από τό δωμάτιο...

Τήν άλλη μέρα, ο κ. Κορνήλιος έγινε πιο έπιθετικός. Δεν άρκείστηκε μονάχα να μπη μέσα και να τής χαϊδέψη τό μάγουλο προσπαθής και να τήν άγκαλιάσει... Έκείνη του ξεφύγε, εκείνος τήν κυνήγησε και τήν έπιασε σε μιά γωνιά.

— Αφίστε με!... του φώναξε κατακόκκινη.

Ένοιωσε τό άπαίσιο στόμα του να βρωμίξη τή σάρκα της στο μέρος του λαιμού, στην άρχή του στήθους... Με μιά δύναμη υπεράνθρωπη, τον έσπρωξε μακριά της κι' έτρεξε να βγή από τό δωμάτιο.

Γυρίζοντας στο σπίτι της, μέσ' στον ήλεκτρικό, ήτανε βουλιγμένη στίς πιο πικρές σκέψεις. Μέσ' στην πολυκοσμία του βαγονιού, ένοιωσε πώς ήταν ένα ταπεινό τίποτα, χαμένο μέσα στην άπεραντωσύνη της ζωής...

Ξαφνικά, άκουσε μιά φωνή από πάνω της:

— Δεσποινίς Τζένη...

Γύρισε, και είδε τον Τέλη. Άμέσως, οι πικρές της σκέψεις φτερουγίσανε μακριά σαν τρομαγμένα νυχτοπούλια. Ένα χαμόγελο χάραξε μ' αίσιοδοξία τή χειλία της... Δεν μπόρεσε να του μιλήσει. Κόσμος πολλός τούς χωρίζε. Σ' όλη τή διαδρομή όμως, ως τον Πειραιά, οι ματιές τους μέιναν ένωμένες σ' ένα τρυφερό σιωπηλό άγκάλιασμα...

Στόν Πειραιά δήγνακε μαζί.

Η Τζένη, δίπλα σ' αυτό τό δειλό νέο, ξανάδρε όλο της τό κέφι, όλη της τή χαρά:

— Τί γίνεται, καλέ;... τον ρώτησε.

— Ε, βλέπετε, εγώ στον Πειραιά, έσείς στην Άθήνα... της άπάντησε. Μας χωρίζουν τή γραφεία μας, οι δουλειές μας.

— Σήμερα όμως ήσαστε, φαίνεται, πάλι στην Άθήνα...

— Ναι! είχα άνδρη για κάτι είσπράξεις.

— Τόσο τό καλύτερο...

— Γιατί;

— Γιατί κατεδήκαμε μαζί.

Κοκκίνισε ο Τέλης.

— Μά... δεν μιλήσαμε καθόλου μέσ' στο τραίνο...

Τόν κύτταξε χωρίς να του άπαντήσει. Η ματιά της του θυμισε ότι υπάρχει κι' άλλος τρόπος να κουδεντιάξη κανείς εκτός από τή μιλιά...

Προχωρήσανε. Περίμενε ή Τζένη να της προτείνη εκείνος να σταθούν κάπου, να πάρουνε κατι. Προσπάθησε να τή πη δέκα φορές ο Τέλης, δεν κατάφεραν όμως τή λόγια του να σπάσουνε τή δεσμά της δειλιάς του...

Μέσ' από τό λεωφορείο πού τούς μετέφερε στη μακρινή γειτονία τους, ή Τζένη συλλογιζότανε τή μεγάλη, τήν άπίστευτη διαφορά ανάμεσα στους δύο αυτούς άντρες, τον κ. Κορνήλιο και τον Τέλη... Άνάμεσα στον όλοφάνερο κυνισμό του ενός και στην κοριτσιστική δειλία του άλλου, μερολαβούσε μιά άδυσος! Σά νάταν οι δύο αυτοί άντρες κάτοικοι δύο διαφορετικών πλανητών... Κι' όσο έβλεπε άπέναντί της τον ένα, τό δειλό, τον ευγενικό, τον όμορφο, τόσο του άλλου ή άποκρουστική θυμισι έσβυνε στην κοριτσιστική καρδούλα της.

Τόσο, πού όταν τό αυτόκίνητο σταμάτησε, ή Τζένη πήδησε χαρούμενα, ξένοιαστα, κι' έπιασε από τό μπράτσο τον Τέλη για να προχωρήσει μαζί του πρós τό σπίτι της χωρίς άλλες σκέψεις μέσ' στο κεφαλάκι της... Άπολυτρωμένη, έλαφριά...

Τήν άλλη μέρα, στο μοδιστράδικο, ο κ. Κορνήλιος άνάγειλε τό μεγάλο γεγονός:

— Η κ. Ζερμαίν φεύγει για τό Παρίσι, κορίτσια!

Πήγαινε να φέρη τή καινούργια μοντέλλα.

— Κι' εδώ; Ποίος θά μείνη; ρώτησε ή Τζένη.

Έκανε μιά στροφή γύρω από τον άξονά του ο κομικός άνθρωπάκος και πήρε μιά πόχα γεγάθη καμάρι:

— Έγώ! Γιατί; Δεν σάς κάνω μήπως;... Τά κορίτσια βάλανε τή γέλια.

— Γιατί γελάτε; άπόρησε ο κ. Κορνήλιος.

— Έσείς θά διευθύνετε τό ράφιμο; τον ρώτησε ή Τζένη πάλι.

— Μάλιστα, δεσποινίς! Θά διευθύνω τό ράφιμο και θά έπιβλέπω... Βλέπετε τίποτα κακό σ' αυτό;...

— Κακό, όχι! παράξενο μόνο...

— Γιατί; Η μοδιστρική εινε κι' αυτή μιά τέχνη, σαν τή ζωγραφική, σαν τή μουσική... Και κάθε τέχνη χρειάζεται τον καλλιτέχνη της...

— Έσείς, να πούμε, είσαστε ο καλλιτέχνης του φαλλιδιού;... Ξαναρώτησε ή Τζένη.

— Είμαι, δεσποινίς! άποκρίθηκε, προσπαθώντας να ύψωση τό σπιθαμιαίο μπόι του ο κ. Κορνήλιος.

— Και, τώρα, σά να λέμε, πού φεύγει ή κυρία Ζερμαίν, δεν χρειάζεται ναρχόμαστε κι' έμεις;...

— Γιατί, παρακαλώ;

— Έ, να' ούτε μοντέλλα καινούργια ύπάρχουν, ούτε μανκενέ χρειάζονται, φυσικά...

— Κάνετε μεγάλο λάθος, δεσποινίς! Έπειδή δεν έχουμε άκόμα στα χέρια μας τή καινούργια μοντέλλα, θά πη ότι πρέπει να κλείσουμε τίς πόρτες μας και να μη δεχόμαστε πια καμμία από τίς πελατίσές μας;

— Καί, καλέ! αν κάνη κανένα μήνα ή κ. Ζερμαίν για να γυρίση;...

— Τόσο τό χειρότερο γι' αυτήν! φώναξε. Έμεις, μιά φορά, εδώ μέσα θά φροντίσουμε να βρίσκειται τό μοδιστράδικο πάντα έτοιμο για να φτιάξη ό,τι του ζητηθή.

Πάλι ή Τζένη διατύπωνε τίς αντίρρήσεις της δειλιά:

— Καλά, και τή μανκενέ;

— Κι' αυτά, δεσποινίς... Θάρχόσατε όλες κάθε μέρα, θά κάθεστε όλες τίς εργάσιμες ώρες, θά μιλάμε, θά γελάμε και θά φεύγουμε!

— Δηλαδή, τεμπελίκι! άπάντησε ή Τζένη, σουφρώνοντας με χάρη τή χειλιά της.

— Παρακαλώ! μόνο ξεκούρασι... Και καθώς θά ξεκουραζόμαστε, θά κάνουμε και νέο κέφι για τήν καινούργια έξορμησι των μοντέλων, πού, μόλις έρθουνε, θά μάς ρίξουνε πάλι με τή μούτρα στη δουλειά.

— Καλά, λοιπόν, θάρχόμαστε, αφού τό θέλετε, κ. προϊστάμενε!

Τό έπτε τόσο γουστοζίκια αυτό τό εκ.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

προϊστάμενε» ή Τζένη, πού όλα τή κορίτσια σκάσανε πάλι στο γέλιο.

— Καλά... καλά... Διαβολάκια!... διαμαρτυρήθηκε άγαθός, ύποχωρητικός, ο «μοδιστρός» Κι' έσύ ιδιαιτητικά, μεγάλη μου διάβολε, χωρίς ούρά... συμπλήρωσε, κουτώντας ψευτοαπειλητικά τό δάχτυλό του στη Τζένη.

Κι' έτσι, από τήν άλλη μέρα, άρχισε τό «τεμπελίκι»: Γέλια, καθισιό, κανένα σοκολατάκι πού πρόσφερε ο κ. Κορνήλιος, κανένα άστέιο. Η Τζένη δεν είχε κανένα λόγο να νάναι δυσάρεστημένη, όπως κι' όλες οι άλλες στο μοδιστράδικο... Όπου, ένα μεσημέρι, γυρίζοντας σπίτι της, είδε μ' ένα φοβερό καρδιοχτύπι κόσμο μαζεμένον εκεί. Σπρώχνοντας παραμέρισε τούς συγκεντρωμένους γείτονες, και μπήκε μέσα. Άπάνω στο κρεβάτι της, ή μητέρα της με κλειστά μάτια άνάσπιε βαρειά. Χύμηξε ή Τζένη, γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι, άγκάλιασε με λυγμούς τό πρόωρα ρυτιδωμένο κεφάλι:

— Μαμά!... Μαννούλα!...

Άναίσθητη ή Πέρσα, ούτε άνοιξε τή ματιά της. Δίπλα οι γειτονισσες σιογιψιθόριζαν τή θλιμμένα κουτσουπιλιά τους...

— Τί έχει;... ρώτησε βραχνά ή Τζένη.

— Τήν δόηκαμε έτσι, άναίσθητη... άπάντησε μιά χοντοή μεσόκοπη.

— Δεν φωνάζατε γιατρέ;...

— Πώς... Έρχεται!...

Πραγματικά, σά λίγο ήρθε ο γιατρός από τό κοντινό φαρμακείο. Έξέτασε τήν άρρωστη, κούνησε τό κεφάλι του και γύρισε στη Τζένη πού περίμενε τήν έτυμγορία του με τήν ψυχή στο στόμα:

</

ή Τζένη έκει μπροστά του... 'Ο γιατρός τη χτύπησε πατρικά στον ώμο:
—Μην απογοητεύεσαι... της είπε γλυκά. 'Ελπίζω κι' εγώ να νάναι περαστικά.
Με ξεψυχισμένη φωνή, τόν ρώτησε:
—Τί σάς όφείλω, γιατρέ;...
—Δέν πειράζει... Θά ξανάρθω. Τά κανονίζουμε όλα μαζί...

Όταν έφυγε ο γιατρός, ή Τζένη συλλαγίστηκε με τρόπο ότι, άν της ζητούσε και τὰ πιό λίγα λεφτά, δέν θάχε νά του τὰ δώσει!... Μέσα στην τσάντα της δέν υπήρχανε παρά μερικά ψιλά...

Ξαναγύρισε στην κάμαρα της άρρωστης κι' έκατσε εκεί, κυττάζοντας με χαμένο βλέμμα τη λατρεμένη έκείνη γυναίκα, που άποτελούσε τό μοναδικό πλάσμα που την έδεσε με τη ζωή... Τί θά γινόταν άν πέθαινε ή μητέρα της;... Καί, άκόμα χειρότερα: Πώς θά την έσωζε;... Με τί λεφτά; Ξαφνικά, άπότομα, άπάνω στους μικρούς κοριτσιάτικους ώμους της, θάρυνε ή πιό τρανική ευθύνη...

Ευεине έκει, δίπλα στο προσκέφαλο της ηητέρας της ή Τζένη, όλο τό άπόγεμα κι' όλη τη νύχτα, αλλάζοντας τόν πάγο, θρένοντας τή ξεραμένα χείλια της με λίγο δονηρό νερό... Τά ξημερώματα την πήρε ο ύπνος καθισμένη στην καρέκλα. 'Από νωρίς, είχανε περάσει ή Βούλα κι' ο Τέλης και της είχανε κρατήσει συντροφιά γι' άρκετήν ώρα. 'Όταν έφυγαν, ή Τζένη θρήκε άπάνω στη τραπεζάκι άφισμένα με ευέγνεια, με διάκρισι, λίγα λεφτά... Δέν θύμιζε. Τά λεφτά, τόνωιθε, της ήταν άπαράσιτητα, κι' έποπε νά τὰ θρή με κάθε τρόπο, παραμερίζοντας ήρωικά κάθε περηφάνεια, αντιμετωπίζοντας θαρραλέα κάθε ταπεινότητα... Γιατί έποπε ή μητέρα της νά σ'αφ με κάθε τρόπο...

Εύπνησε κατά τις όχτώς ή Τζένη. 'Εκανε βιαστικά την τουαλέτα της και πήγε νά φωνάξη μιά πονετικά γειτόνισσα, την κυρά- 'Αριστέα:

—Σε παρακαλώ... της είπε, πιάνοντάς της τὰ χέρια. Μείνε δίπλα στη μαμά, κυρία 'Αριστέα... Σε λίγο μπορεί νάρθ ή ή γιατρός. 'Ακου τί θά πη, γιά νά μου τὰ πης κι' έμένα...

—Ναί, κόρη μου... Μείνε ήσυχη... 'Εγώ πρέπει νά πάω στη δουλειά μου. Τώρα μου είνε περισσότερο άπό άπαραίτητη ή δουλειά αυτή. Δέν πρέπει νά την χάσω... Τά λεφτά που θάζω είνε πιά ή μοναδική μας έλπίδα...

—Πήγαινε ήσυχη στη δουλειά σου, κόρη μου... 'Εγώ θά μείνω δίπλα στη μητέρα σου...

Με την καρδιά σφιγμένη, φίλησε την άρ-

ρωστη, που εξακολουθούσε νά μνη αναίσθητη κι' έφυγε ή Τζένη. 'Ανέθηκε στην 'Αθήνα, χωρίς νά βλέπει, χωρίς νά αισθάνεται, με τη σκέψη της όλη άφισμένη πίσω, στο φτωχικό κρεβάτι που άπάνω του χαροπάλυε ή φτωχία της λατρεμένης...

Ό κ. Κορνήλιος την υποδέχτηκε με φωνές:

—Τί έγινες, παιδί μου;... 'Ενιάμιση ώρα έρχεσαι!...

Με χαμηλωμένα μάτια, χλωμή, ή Τζένη του άπάντησε:

—'Η μαμά... είνε άρρωστη.

—'Αρρωστη;...

—Ναί. 'Επαθε συμφορήσι!

Ξαφνικά, ο κ. Κορνήλιος έγινε πονετικός:

—Μπα την καυμένη!... Πώς αυτό; 'Ετσι, στά καλά - καθομένα;

—Γύρισα χτές, και τί θρήκα αναίσθητη.

—Είνε μεγάλη;...

—Νέα ή καυμένη, αλλά πολύ βασανισμένη... Είχε πείσι!...

Κούνησε τό κεφάλι του ο κ. Κορνήλιος, πνιγμένος μέσα στις πονηρές σκέψεις του:

'Ενοιαζε πως τώρα, αυτή ή όμορφη κοπέλα, τό περήφανο άγριοκάτσικο, που ξεφευγε τόσο έπιμονα κι' έπιτήδεια από τὰ νύχια του, έχότανε άπρόοπτα κοντά του, σπρωγμένο από την άδυσώπητη ανάγκη...

Κατάλαβε ο άνθρωπος ότι τώρα, με λίγη έξυπνάδα από μέρους του, μπορούσε χωρίς δυσκολία νά την κερδίση...

'Εδωσε από τό πορτοφόλι του μερικά χαρτονομίσματα και της τάδωσε:

—Νά, πάρε, μικρή μου Τζένη... της έπε μαλακά.

Πήρε ή Τζένη τὰ λεφτά, μηχανικά:

—Τ' είν' αυτά;... τόν ρώτησε.

—Μιά μικρή προκαταβολή... Τώρα τὰ λεφτά σου είνε άπαραίτητα...

Δέν της ζήτησε τίποτα, δέν της έκανε καμιά άπό τις συνθισμένες του κυνικές χειρονομίες. Τό ύφος του, άπλά φιλικό, της συγκίνησε βαθιά. 'Επιασε τό χέρι του μεσα στά δυό δικά της, και τήσφιξε με δύναμη, με ευγνωμοσύνη:

—Σας εύχαριστώ, κύριε Κορνήλιε! του ψιθύρισε με δάκρυα στά μάτια. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ αυτό...

—Μπα, δέν αξίζει τόν κόπο... Έκανε ο άλλος αδιάφορα. Οί άνθρωποι είνε γιά νά βοηθάνε ο ένας τόν άλλο, στίς δυσκολες στιγμές...

—'Αντε, τώρα πήγαινε στίτι σου, κάτσε δίπλα στη μητέρα σου... Μην έρθης αύριο! δουλειά δέν έχουμε. Κάτσε ώσπου νά περάση ο κίνδυνος... 'Ελα μεθαύριο, σέ τρείς μέρες...

—Σας εύχαριστώ... Σας εύχαριστώ...

—'Αντε, πάρε, μικρή μου Τζένη... της έπε μαλακά.

Πήρε ή Τζένη τὰ λεφτά, μηχανικά:

—Τ' είν' αυτά;... τόν ρώτησε.

—Μιά μικρή προκαταβολή... Τώρα τὰ λεφτά σου είνε άπαραίτητα...

Δέν της ζήτησε τίποτα, δέν της έκανε καμιά άπό τις συνθισμένες του κυνικές χειρονομίες. Τό ύφος του, άπλά φιλικό, της συγκίνησε βαθιά. 'Επιασε τό χέρι του μεσα στά δυό δικά της, και τήσφιξε με δύναμη, με ευγνωμοσύνη:

—Σας εύχαριστώ, κύριε Κορνήλιε! του ψιθύρισε με δάκρυα στά μάτια. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ αυτό...

—Μπα, δέν αξίζει τόν κόπο... Έκανε ο άλλος αδιάφορα. Οί άνθρωποι είνε γιά νά βοηθάνε ο ένας τόν άλλο, στίς δυσκολες στιγμές...

—'Αντε, τώρα πήγαινε στίτι σου, κάτσε δίπλα στη μητέρα σου... Μην έρθης αύριο! δουλειά δέν έχουμε. Κάτσε ώσπου νά περάση ο κίνδυνος... 'Ελα μεθαύριο, σέ τρείς μέρες...

—Σας εύχαριστώ... Σας εύχαριστώ...

—'Αντε, πάρε, μικρή μου Τζένη... της έπε μαλακά.

Πήρε ή Τζένη τὰ λεφτά, μηχανικά:

—Τ' είν' αυτά;... τόν ρώτησε.

—Μιά μικρή προκαταβολή... Τώρα τὰ λεφτά σου είνε άπαραίτητα...

Δέν της ζήτησε τίποτα, δέν της έκανε καμιά άπό τις συνθισμένες του κυνικές χειρονομίες. Τό ύφος του, άπλά φιλικό, της συγκίνησε βαθιά. 'Επιασε τό χέρι του μεσα στά δυό δικά της, και τήσφιξε με δύναμη, με ευγνωμοσύνη:

—Σας εύχαριστώ, κύριε Κορνήλιε! του ψιθύρισε με δάκρυα στά μάτια. Δέν θά τό ξεχάσω ποτέ αυτό...

—Μπα, δέν αξίζει τόν κόπο... Έκανε ο άλλος αδιάφορα. Οί άνθρωποι είνε γιά νά βοηθάνε ο ένας τόν άλλο, στίς δυσκολες στιγμές...

—'Αντε, τώρα πήγαινε στίτι σου, κάτσε δίπλα στη μητέρα σου... Μην έρθης αύριο! δουλειά δέν έχουμε. Κάτσε ώσπου νά περάση ο κίνδυνος... 'Ελα μεθαύριο, σέ τρείς μέρες...

—Σας εύχαριστώ... Σας εύχαριστώ...

—'Αντε, πάρε, μικρή μου Τζένη... της έπε μαλακά.

Πήρε ή Τζένη τὰ λεφτά, μηχανικά:

—Τ' είν' αυτά;... τόν ρώτησε.

—Μιά μικρή προκαταβολή... Τώρα τὰ λεφτά σου είνε άπαραίτητα...

Καθώς κρατούσε πάντα τό χέρι του, έσκυψε και τό φίλησε, πρότου αυτός προφτάση νά τό τραβήξη.

—Τί κάνεις έκει;... της είπε.

—Είσαστε ο σωτήρας μου, ο σωτήρας μας!... Σας χρωστάμε τό πανί!...

—Μπα, μη λες μεγάλα λόγια... 'Καί, άκου: 'Αν ξαναχρειαστής λεφτά, μη ντραπής! έδώ είμαι εγώ...

—Σας εύχαριστώ...

'Εφυγε έλαφριά, τρέχοντας, και γύρισε στον Πειραιά με την ψυχή της γεμάτη αισιοδοξία...

Είχε λεφτά, και —τό πιό σπουδαίο— είχε έναν άνθρωπο που μπορούσε νά στηρίξη τὰ πάντα του χωρίς νά κινδυνέψη νά βουλιάξη...

Βρήκε τη μητέρα της στην ίδια κατάσταση. 'Ακίνητη, άμίλητη, με την ανάσα της βαρεία και δύσκολη. Δίπλα στο φτωχικό κρεβάτι βαισκότανε πάντα, ύπομονητικιά, ή 'Αριστέα.

—'Ομο ο γιατρός;... ρώτησε με άγνωση ή Τζένη.

—Ναί...

—Καί, τί είπε;...

—'Ότι δέν χειροτέρεψε' κι' αυτό είνε καλό...

—Δόξα σοι ο Θεός!...

Τ' άπογεματάκι, πήγε κι' ή Βούλα με τόν Τέλη. Κάτσανε, συντροφίεψαν ή Τζένη, της δώσανε κουράγιο. Φεύγοντας ο Τέλης θέλησε ν' αφήση πάλι λίγα λεφτά στο τραπέζι. 'Η Τζένη όμως τόν πήρε μωροδιά:

—'Όχι, του έπε ευγενικά, σάς εύχαριστώ πολύ...

—Μά...

—Τά χτεσινά σας λεφτά τὰ δέχτηκα, γιατί δέν είχα... Σήμερα όμως, έχω!

—'Εχεις;... τη ρώτησε παραξενεμένη ή Βούλα.

—Ναί...

—Πού τὰ θρήκες;

—Πήρα προκαταβολή από τη δουλειά μου...

—'Α, μπράβο!...

—Γι' αυτό, σάς παρακαλώ, νά μη μου δώσετε σήμερα... Ξέρω ότι δέν είσαστε πλούσιοι κι' εσείς... Δέν υπάρχει λόγος νάχω παραπάνω από όσα μου χρειάζονται...

Τά άδέφια δέν έπιμείνανε. Φύγανε, κι' ή Τζένη έμεινε πάλι μόνη της, γιά νά ξεφυχήση θαρραλέα δίπλα στη λατρεμένη της άρρωστη.

Πέρασε κι' αυτή ή νύχτα, ή δεύτερη νύχτα της άγρύπνιας. Βαρείες, σιωπηλές, κυλήσαν οί ώρες. Κάθε λίγο ή Τζένη έσκυβε πάνω από τό κεφάλι της μητέρας της, παρακολουθούσε με άγωνία την ανάσα της, χείδευε τρυφερά τὰ πρόωρα γκριζαρισμένα μαλλιά της, φιλούσε άπαλά τό μέτωπό της...

Και παρακαλούσε μ' όλη της την ψυχή την άόρατη δύναμη του διευθύνει σ'αφ από την άπρόσιτη σκοπιά της τις τύχες τών ανθρώπων, νά σώση τη μητέρα της...

Κι' ή θερμή ίκεσία της κοπέλλας φαίνεται δέν πήνε χαμένη: Την άλλη μέρα, ο γιατρός δήλωσε ότι ο άσθεος κίνδυνος είνε γιά την ώρα περάσει.

Κλαίγοντας και γελώντας, ή Τζένη του ήρησε τὰ χέρια και τὰ γέμισε φιλιά και δάκρυα, σά νά χρωστίονταν σ' αυτόν ή καλλιτέρεψη της μητέρας της!...

—'Όστε, λέτε, γιατρέ, ότι σώθηκε;...

—Δέν λέω τίποτα άπόλυτα θετικό άκόμα... άπάντησε ο γιατρός. Μιά φορά, δεύτερη προσβολή δέν ήρθε, κι' αυτό είνε έξαιρετικά εύχάριστο κι' ενθαρρυντικό... Νά δούμε... Μπορούμε τώρα νά έλπίζουμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

'Αλληλογραφία

Κ. Κ ο υ. Β. Σ. Τ. 903: Δυστυχώς, δέ γράφω πιά μουσική. Λί ζ α Β εν έ τ η: Γιατί μου τὰ γράφετε τόσο τραγικά;.. «Μ υ ρ σ ί ν η»:

Το ποιημάκι σας «Μη με ρωτάς...», έμπνευσμένα όπως γράφετε, από την τελευταία συνάντησι Ρίτας-Παύλου (στο «Ρομάντζο μιάς μικρής άρρωστης»), πολύ συμπαικτικό — όπως, άλλωστε, κι' όλο τό τόσο ευγενικό γράμμα σας...

Δυστυχώς, δέ γράφω πιά μουσική. Β. Σ. ε ί τ α ν ί δ η ν. Παρίσι: Χαίρω πολύ γιά τις έπιτυχίες σου, καλέ μου φίλε... 'Εδώ σέ θυμώσατε όλοι με συγκίνηση...

Σ ό λ ω ν α θυμώσατε όλοι με συγκίνηση... Σ ό λ ω ν α θυμώσατε όλοι με συγκίνηση... Σ ό λ ω ν α θυμώσατε όλοι με συγκίνηση...

Α., 'Αρταν. Τό διηγημά σας όχι και τόσο τεχνικό. Τί θησιώδης νουνός είν' αυτός που περιγράφει: Μήπως άνηκε στά... 'Ες-Ες;...

Διαβάστε. «Μ ι α α π ο τ η λ α ρ ι α σ α»:

Μ' ενδιαφέρει ή μικρούλα με τό πρόωρο τάλέντο... Γράψε μου σχετικά.

Χ. Κ. Χ.

— Τόν νου σου στο μαγαζί!... Πάω στην 'Αγορανομία νά δώ τί με θέλουνε!

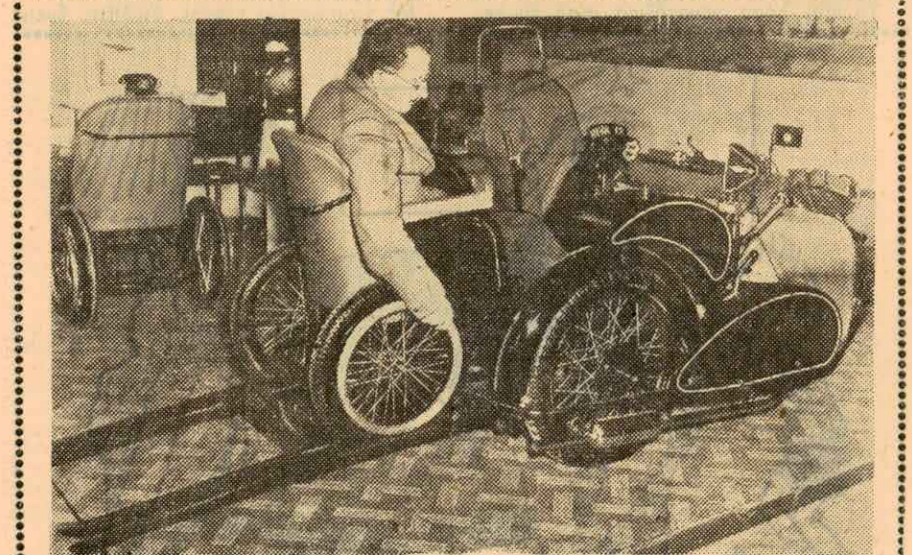

Χωρίς λόγια!...

Τί έγινε βρέ: 'Εφυγε ή 'Εφορία;...

Τό μαγαζί και τὰ μάτια σου!... 'Εγώ πάω νά είσπράξω τίποτα βερσεδά...

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ ΓΙΑ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

Τό νέο αυτό καροτσάκι γιά άναπήρους μπορεί νά προσαρμοσθή με μεγάλη ευκολία στο πίσω μέρος μιάς ειδικής μοτοσυκλέτας. 'Επινοήθηκε από έναν 'Αγγλο μηχανικό που έπ' ένα χρόνο μελετούσε διάφορα σχέδια με τό σκοπό ν' άνακουφίση τους άναπήρους συμπατριώτες του του τελευταίου πολέμου. 'Ο άνάπηρος μπορεί, χάρις σέ δυό γραμμές, ν' άνέβη στη μοτοσυκλέτα ή νά κατέβη απ' αυτή και νά βάλλη κατόπιν σέ κίνησι ή μηχανή, χωρίς καμιά ξένη βοήθεια.

ΑΙΘΥΣΙΑΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΗ

Το καμπανάκι του εργοστασίου σήμανε δώδεκα —ώρα ανάπαυλας. Άμέσως οι εργάτες άφησαν τα πόστα τους και ξεχύθηκαν έξω για να φάνε για μεσημέρι. Μερικές κοπέλλες προχωρούσαν κουβεντιά-ζοντας, μέσα στο προαύλιο του κτιρίου. Σε μία στιγμή, κάποια απ' αυτές σκούνη-τσε με τον άγκωνα της μία άλλη, που βάδιζε δίπλα της, μία λεπτή και μικρο-κάμμητη ξανθούλα ως 19 χρονών, με όμορ-φο πρόσωπο.

— Άγγέλικα... για δές! της ψιθύρισε. 'Ο Λάμπης...

Και με το βλέμμα της έδειξε απέναντι ένα μελαχροινό νέο, με όρνευτο παρά-στημα κι όβρι συμπαθητική. Ήταν ο Λάμ-πης ο Βατάσης, τεχνίτης στο εργοστά-σιο, που είχε τώρα τελειώσει τη βάρδια του κι έφευγε.

Ή κοπέλλα τον κύτταξε, που έρχόταν απ' αντίκρου, και η καρδιά της χτύπησε δυνατά. Τον αγαπούσε βαθιά η Άγγέλι-κα το Λάμπη, αφοτό, πριν από ένα μισή μήνα, είχε προσληφθή στο εργοστάσιο, βοηθός μηχανικού. Τον αγαπούσε δυνα-τά, κρυφά, με τη λαχτάρα του πρώτου αισθητός. Μά δεν εύρισκε το θάρρος να του το πη.

Έκείνος πάλι, νέος στη δουλειά, έδει-χνε σοβαρός, άφοσιωμένος στην υπηρε-σία του και δε φαινόταν να ενδιαφέρεται για τίποτα άλλο —μ' όλο που η λεβεν-τιά του είχε συγκινήσει κάμποσες καρδιές ανάμεσα στις εργάτριες...

Καθώς τώρα τον παρακολουθούσε, λο-ξά με το μάτι, να πλησιάζει, η Άγγέλικα δεν κρατήθηκε. Άκριδώς τη στιγμή που ο νέος περνούσε δίπλα της, βγήκε λίγο προς το μέρος του και, σαν να μιλούσε τάχα στη συντρόφισσά της, είπε με φωνή λαχταρισμένη:

— Καλέ, χαιρέτα μας τουλάχιστο και μη μιάς αγάπας!...

Ο νέος την άκουσε και, σαν να κα-τάλαβε πως ό υπαινιγμός τον άφορούσε, γύρισε το κεφάλι και την κύτταξε μ' ένα βλέμμα παράξενο. Το βλέμμα εκείνο ανα-στατώνσε την κοπέλλα ως τα κατάβαθα της ψυχής της και την έκανε να κοκκινί-ση. Ύστερα ό νέος χαμογέλασε και προσ-πέρασε με βήματα σταθερά, κυττάζοντας ίσια μπροστά του.

Κάποια απ' τη συντροφιά της Άγγέλι-κας, που άντελήφθη τη σκηνή, γέλασε. Έσκυψε ύστερα και της είπε πειραχτι-κά, μα δίχως κακία:

— Άστε έτσι, Άγγέλικα! Μου φαίνε-ται πως ό μορφογιός άρχίζει να τσιμπά...

Ή ξανθούλα δάγκασε τα χείλια της με

υποπαλινδρόμηση, τίνανε τα μαλλιά της πί-σω και προχώρησε, δίχως ν' άποκριθή.

Δέν είχαν προφτάσει τα κορίτσια της παρέας ν' άποφάνε —στρωμένα σ' ένα ά-πόσκιο στο προαύλιο—όταν μία άλλη έρ-γάτρια, νεά, καλοδωμένη και στρογγυλο-πρόσωπη, πλησίασε.

— Γεια σας! Έκανε ξερά.

Και πριν άκούσει άκόμα το άντιχαιρε-τισμά τους, ρώτησε:

— Δέν μου λέτε, κορίτσια, ποιά από σάς είνε η Άγγέλικα, η Άγγέλικα Σφέ-ρου;

Άκούοντας τ' όνομά της η Άγγέλικα σηκώθηκε ξαφνιασμένη:

— Έγώ είμαι! άπάντησε.

— Μπά! Του λόγου σου είσαι; είπε σαρκαστικά η άλλη.

— Καλώς τη Μερόπη! φώναξε άξαφνα μία από τη συντροφιά, που γνώριζε τη νεοφερμένη.

Και γυρνώντας στις φιλενάδες της, που είχαν τώρα σηκωθεί:

— Κορίτσια! πρόσθεσε. Ή Μερόπη, ά-πό δώ, είνε κι αυτή δική μας. Δουλεύει στο κάτω τμήμα του εργοστασίου, στη διαλογή... Καί, λοιπόν, τί τρέχει, Μερό-πη; ρώτησε ύστερα την κοπέλλα.

— Θ' άκούσεις άμέσως! είπε κείνη ά-πότομα.

Και νευριασμένη άπευθύνηκε στην Άγγέλικα:

— Όποτε έσύ, λοιπόν, γυρεύεις να ξε-λογιάσεις το Λάμπη; Χαρά στον έρωτα, κυρά μου! Μά δεν ντρέπεται, καυμένη, να γλυκοκυντάς τον ξένο άνδρωπο; Μούπαν πως πρωτύτερα κιόλας τούρριζες πόν-τους. Μά, βάλ' το καλά στο μυαλό σου, κοπέλλα μου! 'Ο Λάμπης δέν είνε για τα μούτρα σου! Άκούς; Και —το καλό που σου θέλω— να ξεκόψεις, γιατί θα το μετα-νοήσεις!...

Μιλούσε ταραγμένη, με πάθος, σαν να διεκδικούσε κάποιο δικαίωμα, κάτι τι δι-κό της που της είχαν άρπάξει.

— Σε καλό σου, κορίτσι μου! την έ-κοψε, πειραγμένη στη φιλοτιμία της και μαζί συγχισμένη η Άγγέλικα. Δεν ξερω τί κακογλωσσίες σου έίπαμε και νευρία-σες άδικα. Μά το τί κάνω εγώ είνε δικός μου λογαριασμός, και δέν έχω να δώσω λόγο σε κανένα! Άκούς εκεί! Καί, δέν μιάς λές: τί σου είνε αυτός, ο Λάμπης; Μπάς και σου πονεί το δόντι για δαύτον; Έ...

Μιλούσε σκληρά, έρεθισμένα.

— Τώρα, να σου δείξω εγώ! φώναξε η Μερόπη Κλαδή μ' έξαψι.

Κι άγριεμένη ώρμησε ξαφνικά κατα-πάνω στην Άγγέλικα, την έπιασε απ' τα μαλλιά και της τα τράβηξε δυνατά. Έ-κείνη ξεφάνισε απ' τον πόνο, άπλωσε τα χέρια της και με τα νύχια της ξέσκισε τα μαγουλά της Μερόπης.

Φωνές άντηχσαν, φασαρικά, ερισίες. Μαζεύτηκαν από κάθε γωνιά όί εργα-τριες:

— Τί τρέχει; Γιατί τσακώνονται;... ρω-τούσαν με χαιρέκακη περιέργεια.

Τέλος έπεσαν τ' άλλα κορίτσια στη μέση και με πολλόν κόπο τις ξεχώρισαν. Άναψοκοκινισμένες απ' τον καυγά άνα-σαιναν βαρεία και προσπαθούσαν να τα-χισπονήσουν τα ρούχα και τα μαλλιά τους. Οί άλλες κοπέλλες γύρω τους τις κύτταζαν, παραξενεμένες απ' την ανα-πάντευχη κι άνεξήγητη γι' αυτές συμ-ποκή.

— Μά τί πάθατε; έκαναν.

— Ντροπή, κορίτσια! είπε μία μεσό-κοπη, με μούρα, προβαίνοντας άνάμεσα τους. Έμεις πολεμούμε να θγάλουμε το ψωμί μας, δέν είνε σωστό να σκοτωνόμα-στε μεταξύ μας...

Και μία στρουμπουλή κοπελλίτσα συμ-πληρώσε, γυρνώντας το σ' άστείο:

— Βρέ κορίτσια! Άν έχετε έρωτικά νιτερέσα, το καλύτερο είνε να τα λύσε-τε με... μονομαχία! Πάρτε από ένα μα-χαίρι και σφαχτήτε μεταξύ σας, για τα μαύρα μάτια του λεγάμενου...

Χάχανα άκούστηκαν από γύρω και κοροϊδευτικά ψιθυρίσματα.

Στ' άστεία μίλησε η κοπελλίτσα για

μονομαχία. Μά οι δυο άντίζηλες πήραν την ύποδειξη στα σοβαρά. Και σ' όλη την άπογευματινή τους δουλειά τη γύρι-ζαν μέσα στο μυαλό της, η καθεμιά, έ-πίμονα. Γιατί όχι; Βρίσκανε το πράγμα πολύ φυσικό, κρίνοντας τα πράγματα με την έπιπολαιότητα της ηλικίας τους και την όρμη της νεανικής τους καρδιάς:

Άφου άγαπούσαν το ίδιο παλληκάρι και δέν έννοούσαν να ύποχωρήσουν, έπρεπε να λειψη ή μία απ' τις δυο, για να κε-ρδίση ή άλλη την καρδιά του νέου.

Κι' έτσι το πήραν άπόφασι. Θά μονο-μανούσαν!

Οί έφημερίδες της εποχής δέν γράφουν τί συνεννοήσεις έκαναν. Μά το γεγονός είνε πως το δειλινό της ίδιας μέρας, σχο-λώντας οι γυναικες απ' το εργοστάσιο, είδαν παράμερα τις δυο άντίζηλες να κου-βεντιάζουν σοβαρά. Χώρισαν ύστερα και άκολούθησαν διαφορετικό δρόμο ή καθε-μιά.

Το άπόγευμα της άλλης μέρας τα δυο κορίτσια συναντήθηκαν σ' ένα άπομερο, πίσω από το Λυκαβηττό. Ήσαν άποφα-σισμένες να χτυπηθούν ως το θάνατο! Και στάθηκαν άντικρυστά, σφίγγοντας από ένα μαχαίρι.

— Θά μετρήσουμε μαζί ως το τρία και θ' άρχίσουμε, είπε η Μερόπη.

Κι Άγγέλικα κούνησε το κεφάλι της. Κυτάχτηκαν μία στιγμή μέσα στα μά-τια, πεισματωμένες, άμύλητες. Κι' άπό-τομα ύστερα ρίχτηκαν ή μία καταπάνω στην άλλη.

Ήταν παράξενη ή βουδή κείνη μονομα-χία των δυο κοριτσιών: Με σφιγμένα τα δόντια όρμούσαν, ύποχωρούσαν, πι-δούσαν, δεξιά ή άριστερά, λαχανιάζοντας, γεμάτες πείσμα έρωτικό.

Μπρός στα μάτια καθεμιάς άστράφτει κάθε τόσο το φονικό σίδερο της άλλης. Ή μικρή, η Άγγέλικα, λεπτή καθώς ή-ταν, ξεχυνόταν πιο σβέλτη. Άλλά ή άλ-λη, η Μερόπη, γεμάτη και στιβαρή, άν-τεχε κι' άπόφευγε μ' έπιδειξιότητα τις έ-πιθέσεις της.

— Άχ!... άκούστηκε ξαφνικά πνιχτή μία κραυγή.

Ή Άγγέλικα είχε δεχτή ένα χτύπημα στον άριστερό ώμο, που την πόνεσε φοβε-ρά. Δάγκασε τα χείλια της, λάξεψε, πα-ραπάτησε και σωριάστηκε κάτω με μάτια μισόκλειστα.

Στο στεναγμό της ή άλλη ταράχτηκε. Βλέποντας αίμα στον ώμο της αντίπαλού-της, έκανε ένστικτα ένα κίνημα φρίκης. Μά, αυτό ήταν, άλλοιμονο! Στη σύγ-χισί της αυτή, λαχταρισμένη όπως ήταν η Μερόπη, παραπάτησε άπότομα, κλονί-στηκε ολοκληρή και, πριν προλάβη να συγκρατηθή, έπεσε μονοκόμματα, βαρεία, πάνω στο μαχαίρι, που το κρατούσε ά-κόμη στη φούχτα της ή άντίζηλός της!

Ή κρύα λεπίδα βυθίστηκε στο στήθος της.

Και τα δυο κορίτσια έμειναν εκεί, πλάι-πλάι, αιμόφυρτα, δογγώντας πονεμένα.

Κάποιος περαστικός τις είδε και είδο-ποίησε την άστυνομία.

Το άπομεσήμερο της άλλης μέρας κάλε-σαν στην είσαγγελία τον Λάμπη Βατά-ση για εξέταση. Εκεί έμαθε ό νέος τις λεπτομέρειες της αίματηρης μονομαχίας που ό ίδιος, χωρίς βέβαια να το θέ-λη, κι' ούτε καν να το φαντάζεται, την είχε προκαλέσει.

Μά ό νέος δικαιολογήθηκε πολύ άπλά κι' ήσυχα-ήσυχα:

— Άνοησίες κοριτσιών, κύριε είσαγγε-λέα! είπε. Δεν έπιδίωξα σχέσεις με καμ-μιά τους, κι' ούτε ήθελα να τους δώσω θάρρος για τέτοια. Έγώ, έξ έλλω, άγα-πώ άλλη, μία νοσοκόμα στον Πειραιά, και έτοιμαζόμαστε μάλιστα σύντομα ν' άρραβωνιαστούμε!...

Τον άφησαν έτσι έλεύθερο.

Οί δυο κοπέλλες νοσηλεύθηκαν στο Πο-λιτικό Νοσοκομείο και γύρισαν άργότερα στη δουλειά τους, θεραπευμένες από τα τραύματά τους, και μάλιστα από εκείνα της τρυφερής καρδιάς τους.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

* Ή σφυγμομέτρησης της Άμερικανικής κοινής γνώμης ά-πό το μεγαλύτερο κινηματο-γραφικό περιοδικό της Άμερι-κής άπέδειξε πως οι δέκα πιο άγαπημένοι άστέρες του κινη-ματογράφου είνε σήμερα από τους άντρες:

1) Άλαν Λάντ, 2) Κλάρκ Γκέιμπλ, 3) Τζών Γουάιν, 4) Μπίγκ Κρόσμπυ, 5) Φάρλεϋ Γκρέιντζερ, 6) Γκλέν Φόρντ, 7) Ρόναλντ Ρήγκαν, 8) Μοντγκο-μερ Κλίφτ, 9) Ρόμπερτ Τάι-ηλορ και 10) Βαν Τζόνσον.

Από τις γυναίκες, οι δέ-κα πιο άγαπητές στάρ είνε οι έξής:

1) Τζιούν Άλλυσον, 2) Λά-να Τάρνερ, 3) Σίρλεϋ Τέμπλ, 4) Μπέττυ Γκρέιμπλ, 5) Μπά-ρμπαρα Στάνγουϊκ, 6) Τζέιν Πάουελ, 7) Τζιούν Χάδερ, 8) Έλίζαμπετ Τάιηλορ, 9) Έ-στερ Ουίλλιαμς και 10) Τζέιν Γουάιν.

* Ή Γάλλος Ζωρζ Μα ρ-σά λ πρωταγωνιστής του φίλμ «Ροβινσόν Κρούσος» και ό σκηνοθέτης του έργου Τζέφ Μυσσό έπέστρεψαν και οι δυο άρρωστοι από την Όκεανία ό-που είχαν πάει για να γυρί-σουν τις έξωτερικές σκηνές του έργου.

* Ή Σέρζ Ρετζιανί θα ύποδυθί το ρόλο του Ζαν-Ζάκ Ρουσσώ στο όμώνυμο φίλμ. Ή γυναίκα του, ή γνωστή στάρ Ζανίβ Νταρσέ πρόκει-ται ύστερα από μερικούς μή-νες να γίνη μητέρα.

* Ή Ύδον ντέ Κά ρ-λο, που γυρίζει τώρα στο Λον-δίνο το πρώτο της άγγλικό φίλμ, «Ξενοδοχείον Σαχάρας», πρόκειται μόλις τελείωση το γύρισμα να κάνει μία μακρά περιοδεία στην άγγλική ζώνη κατοχής της Γερμανίας για να ψυχαγωγήσει τα βρετανικά στρατεύματα. Στο φίλμ «Ξε-νοδοχείον Σαχάρας» ή ύπόθεσις του όποιου έκτυλίσσεται στη Λιβύη, την εποχή του πολέ-μου, ή Ύδον παίζει το ρόλο μίας κοπέλλας «άκαθορίστου» έθνικότητος, ή όποια είνε πάν-τοτε με το μέρος των εκάστο-τε ένοίκων του ξενοδοχείου της: Γερμανών, Ιταλών, Άγ-γλων ή Άμερικανών.

* Ή Γουίλντ Ο' Μπρά-ιεν δέν έχει τις συνήθισμένες σκοτούρες που άντιμετωπίζουν οι σκηνοθέτες με τους ήθοποι-ούς. Ή ειδικότης του Γουίλντ

είνε να κατασκευάζει τρομερά τέρατα που τον ύπακούουν σαν...άρνακια. Είνε ό δημιουργός όλων των φοβερών ρομπότ που επί 25 χρόνια κατέπληξαν τους φίλους του κινηματογράφου. Στην άχαλινωτή φαντασία του όφειλονται και ό περίφημος Κινγκ-Κόνγκ, τα τέρατα του φίλμ «Ένα έκατομμύριο χρό-νια π. Χ.» και τελευταία το πιο καταπληκτικό απ' όλα, ό πίθηκος Τζό του φίλμ «Τζό ό Τρομερός».

* Χάρης στην έτοιμότητα έ-νός εισπράκτορος, ή Λίντα Ντα ρνέ λ γλύτισε προ ή μερών από ένα σοβαρότατο κίνδυνο. Ένώ μετέβαινε στο στούντιο με την κομψή της «Μπουϊκ», την όποια οδηγεί πάντοτε ή ίδια, άναγκάστηκε σε μία στιγμή, για ν' άποφυγή τη σύγκρουσι μ' ένα λεωφορείο ν' άνεβάση το αυτοκίνητό της στο πεζοδρόμιο. Με το τράνταγμα όμως πήρε φωτιά το μοτέρ και ή δυστυχισμένη ή Λίντα έμεινε καθλωμένη στο δολάν, μη ξε-ροντας τί να κάνει. Εύτυχώς, ό εισπράκτωρ του λεωφορείου άρπάχοντας ένα πυροσβεστήρα έτρεξε προς βοήθειάν της και ά-φου ένετόπισε κάπως τη φωτιά, βόηθησε τη Λίντα να βγή από το αυτοκίνητό της. Ή γόρσα περιμένει τώρα να εισπράξη την άσφάλεια για ν' αγοράση καινούργιο αυτοκίνητο.

* Ή Ντόναλντ Γουίντμαρκ, άδελφός του Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ πέρασε τελευ-ταίως από το Χόλλυγουντ και έκανε μία έπίσκεψι στον άδελ-φό του, που γύριζε στα στούν-τιο της «Φόξ» το φίλμ «Στο άνοιγμα της πόρτας». Ή Γουίλ-λιαμ Γκόρντον, ένας από τους καλύτερους κυνηγούς ταλέντων της «Φόξ» τον πρόσεξε και χω-ρίς να ξερα ποιος είνε, του πρό-τεινε μία μικρή δοκιμή. Ή Ντό-ναλντ όμως άρνήθηκε. «Έχω μία δουλειά που δέν έννωώ να έγκαταλείψω, δήλωσε στον Γκόρντον. Έξ άλλοι νομίζω πως είνε άρκετός ό ένας γκάν-γκοτερ(έννοούσε τον Ρίτσαρντ) που ή οικογένειά μας προσέ-φερε στον κινηματογράφο!»

* Ή Γκρέγκορ Πέκ κατάρθωσε να νικήση τον...Μι-χαήλ Άγγελο! Στο νέο φίλμ που πρόκειται να γυρίση μαζί με την Σοϋζάν Χαίη-γουςα ρντ ό Γκρέγκορ παι-ζει το ρόλο του βασιλέως Δαυ-ίδ, και ή Σοϋζαν το ρόλο της Βηθαβεέ. Ή σκηνοθέτης του φίλμ, Χένρυ Κινγκ, προτού άρ-χίση το γύρισμα θέλησε να συγκεντρώση όλες πληροφορίες ύπάρχουν για τα χαρακτή-ριστικά του Δαυίδ. Δεν βρήκε όμως παρά ένα πορτραίτο του Μιχαήλ Άγγέλου που παρου-σιάζει τον Δαυίδ με... ώριές ξανθές μπούκλες! Ή ιδέα ότι θα έμφανίζονταν στην όθον με... μπούκλες, κατάρθωσε τον Γκρέγκορ και τον άνάγκασε να έρευνήση για ν' άποδείξη πως ό πινάκας του διασημού ζω-γράφου δέν είχε καμμία σχέση με τον περίφημο βασιλέα των Έβραίων. Καί τα κατάφερε.

* Ή Ντάννα Άντρι-ους άποφάσισε να γίνη ό παραγωγός των φίλμ στα ό-ποια πρωταγωνιστεί. Το πρώ-το του έργο θα το γυρίση το καλοκαίρι στις νήσους Χαβάι με παρτενάρι την Σοϋζάν Χαίηγουςα ρντ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Το κορόιδο έρνάζεται

«Οχι, δέν είμαι άργόσχολος, ούτε τεμπέλης, όπως με κα-τηγορείτε. Κάθε άλλο μάλιστα. Είμαι εργατικός και προκομέ-νος, όσο δέν παίρνει. Κι' άν, εδώ και κάμποσον καιρό, το πήρα άπόφασι όριστική και άμετάκλητη να μην ξαναπά-σω δουλειά στα χέρια μου, οι λόγοι είνε δυο: ό πρώτος είνε ή καλή μου καρδιά. Κι' ό δεύτερος γιατί δέν θέλω να με λένε κορόιδο Κι' αυτοί οι δυο λόγοι, πάνε μαζί. Ή κα-λή καρδιά έξαρτάται από το κοροϊδισμό. Κι' αυτό πάλι, ά-πό την καλή καρδιά. Ποτέ δέν θα βρθε το ένα, χωριστά ά-πό τ' άλλο. Έγώ δέν είχα ύ-ποπτευθί ποτέ πως ήμουν κο-ροϊδο. Άλλά... Άλλά, άς πα-ρούμε τη σταδιοδρομία μου ά-πό την άρχη.

Τη σταδιοδρομία μου, ως εργαζόμενος πολίτης, την άρ-χισα από πιτσιρίκος. Θάμουν δέν θάμουν δεκάξη χρονών παι-δί. Ός τότε, πήγαινα στο σχο-λείο. Κι' έφθασα ως τη δευ-τέρα γυμνασίου — τότε τα γυμνάσια είχαν τέσσερις τά-ξεις — παίρνοντας άριστα και συγχαρητήρια από τους δλοσυρούς καθηγητάς μου. Εί-χα σπάνια ροπή στα γράμμα-τα και ξεχωριστά στην όρθο-γραφία και στην καλλιγρα-φία. Εκεί πιά ήμουν άσυνα-γώνιστος. Άπό το δημοτικό σχολείο άκόμα ήμουν φανατι-κός όρθογράφος. Όχι πως ήξε-ρα τους γραμματικούς κανόνες, άλλα είχα αυτό που λένε όπτι-κή μνήμη. Έφτανε να ιδώ μία φορά μία λέξη για να μου έν-τυπώθι για πάντα ή όρθογρα-φία της. Το μυαλό μου ήταν φωτογραφική μηχανή. Οί άλλοι μαθηταί ήξεραν τους κανόνες

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

απ' έξω κι' άνακατωτά, άλλα ήταν ανορθόγραφοι. Έγώ δέν ήξερα ούτε «το μακρον πρό-βραχέος περιστάται» και ή-μουν τερας όρθογράφος και καλλιγράφος. Κι' έτσι, όταν έφτασα στη δεύτερα γυμνασί-ου, σκέφτηκα πως δέν υπήρχε λόγος να παιδεύωμαι πιά στα μαθητικά θρανία. Τί άλλο να μάθω; Βέβαια, στα γυμνάσια διδάσκονται κι' άλλα μαθημα-τα. Μαθηματικά, ιστορία, γεω-γραφία, γεωμετρία, φυσιολογία και άλλα διάφορα. Άλλά απ' όλ' αυτά, δέν μένει τίποτα στο μυαλό των μαθητών. Το μόνι-πο που μένει είνε ή όρθογραφία. Κι' άφου ήμουν πλήρης γινώ-στης, γιατί να τυραννίσκω άλ-λα δυο χρόνια; Τα παράτησα, λοιπόν και βγήκα στη ζωή. Όσο για την καλή μου καρ-διά, θα τη δήτε παρα κάτω.

— Τί θα κάνης τώρα; με ρώτησε ό θεός μου Ίορδάνης, που με τάιζε και με προστά-τευε.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Θά έργασθώ! είπα

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

— Δέν έχει σημασία. Να δγαλώ το χαρτζιλίκι μου.

— Είσαι μικρός άκόμα. Κι' έξ άλλοι δέν υπάρχει άπόλυ-τη οικονομική άνάγκη να έρ-γασθής.

να σε δοκιμάσει ο δικηγόρος. Με πολλή συγκίνηση, ο γνωστός του βίου μου, ο κύριος Δημητράκης, με ώθησε στο δικηγόρο, τον κύριο Νομικήδη. Ο κύριος Νομικήδης ήταν ένας παχουλός μεσόκοπος, με γυαλιστερή φαλάνκρα, γυαλιά και μακρύ μύτη.

—Στον έφερα! είπε ο κ. Δημητράκης. Αυτός είναι ο νέος που σου μίλησα.

—Α! Μπράβο! είπε ο κ. Νομικήδης. Πως σε λένε, νεαρέ;

—Κωστάκη!

—Λοιπόν, Κωστάκη, για να ιδούμε. Είπε έτσι όπως τα λέει ο κ. Δημητράκης; Πάρε κόλλα και πένα και γράψε.

Κάθησα, άρπαξα την κόλλα και την πένα και περίμενα. Ο κ. Νομικήδης σηκώθηκε κι άρχισε να μου υπαγορεύει: «Εν Αθήναις, σήμερον, την 24ην Μαΐου...» και συνέχισε. Κι' εγώ έγραφα. Ίσια, καθαρά και γρήγορα. Κάθε τόσο ο κ. Νομικήδης έσκυβε πάνω από το κεφάλι μου κι' έβλεπε τα κατορθώματά μου. Κι' έλεγε:

—Λαμπρά! Περιφάνη! Θαυμάσια!

Έγραφα μιάμιση σελίδα. Ύστερα πήρε την κόλλα, τη διάβασε από την άρχη ως το τέλος και είπε με θαυμασμό: «Είπε φαινόμενον για την ηλικία του.

Και ύστερα είπε: —Σε συχαίρω, Κωστάκη. Από σήμερα σε προσλαμβάνω!

Η καρδιά μου φτερούγισε σαν περιστέρι. Έκατομμύρια να μου χάριζε εκείνη τη στιγμή, θα τα θυσιάζα μπροστά στα θαυμαστικά λόγια του προϊσταμένου μου.

Από κείνη την ημέρα, στρώθηκα στη δουλειά. Το χέρι μου έπαιρνε φτερά και ξεπέταγε τη μιά κόλλα ύστερ' από την άλλη. Γράμματα καθαρά, εύαγνα, συστηματικά. Και ο κ. Νομικήδης, κάθε φορά που μου υπαγόρευε, συνήθιζε να διασκέπτει τον ρούν των νομικών του σκέψαν για να μου πετάξει μερικά ποσοφικά παρασημα: «Μπράβο!» «Έξοχα!» «Θαυμάσια!» Κι' έμένα που μ' έπιανε από τη χαρά μου.

Συνά, στις υπαγορεύσεις των δικηγόρων, ήταν κι' άλλοι παρόντες. Πελάτες ή δικηγόροι... Και ο κ. Νομικήδης, έλεγε για μένα:

—Μά κυττάτε τί όμορφα που γράφει αυτό το παιδί. Κυττάτε καλλιγραφία! Κυττάτε ορθογραφία. Πιο καθαρά και από γραφομηχανή. Σπάνιο φαινόμενον! Μπράβο, Κωστάκη!—και με χτυπούσε προστατευτικά στην πλάτη. Συνέχισε, παιδί μου!

Κι' ενώ συνέχιζα, πολύ εύτυχής. Τα δαχτυλά μου είχαν γυάλει κάλους.

Και περίμενα να τελειώσει ο μήνας, για να ιδώ πόσο έκτιμούσε χρηματικώς τα συγγραφήρια ο κ. Νομικήδης. «Εκλείσει, όμως, ο μήνας, μπήκε ο δεύτερος και... για την ταμπакιέρα ούτε λέξη.

—Ίσως δεν εύκολύνεται αυτό το μήνα, μου είπε ο βέιος Ιορδάνης.

«Εκλείσει κι' ο δεύτερος. Αυτό το μήνα, εισέπραξα διπλάσια συγγραφήρια, αλλά ούτε φράγκο.

—Ίσως θα σου τὰ δώση μαζεμένα! μου είπε πάλι ο βέιος Ιορδάνης.

Τον τρίτο μήνα, τὰ συγγραφήρια έγιναν περισσότερα. Όταν όμως έκλεισε κι' τρίτος μήνας και μπήκαμε στον τέταρτο χωρίς να γίνεται κούδέντα για την άμοιβή της ορθογραφίας μου, αποφάσισα να θίξω εγώ τὸ ζήτημα. Άρπαχτηκα από ένα «μπράβο» και:

—Ευχαριστώ, κ. Νομικήδη, αλλά δεν θα μου κανονίσετε μισθό; είπα.

—Τί μισθό; έκανε ξαφνιασμένος ο προϊστάμενός μου.

—Μισθό... πώς το λένε; Έργάζομαι τρείς μήνες και δεν μου δώσατε τίποτα ως άμοιβή.

—Μά, παιδί μου, ακόμα είσαι μαθητευόμενος! Είπε πολύ ναρσι για μισθό!

—Και τότε θα πάρω μισθό; —Αργότερα! Αυτό, άσε να τὸ κανονίσω εγώ! Έγώ σ' έχω σαν παιδί μου... Γράφε!

Από κείνη την ημέρα τὰ συγγραφήρια δεκαπλασιάστηκαν.

Κι' αυτό μ' έκανε να ύπομένω ακόμα πέντε μήνες. Τότε ξανάφερα τὸ ζήτημα:

—Μά δεν είπαμε πώς είσαι μαθητευόμενος; —Άσε, παιδί μου... Ξέρω εγώ πότε θα ρυθμιστὸ το πράγμα. Έχε εμπιστοσύνη σε μένα!

Τέλος πάντων, όταν έκλεισα τὸ χρόνο και πληροφορήθηκα πώς είμαι ακόμα μαθητευόμενος, δόλωσα στον κ. Νομικήδη πώς δεν θα εξακολουθούσα να γράφω για τὴ μεγάλη ιδέα.

—Από αύριο φεύγω!

—Πώς φεύγεις; Δεν φεύγουν έτσι από τὰ γραφεία, παιδί μου. Όφείλεις να μείνεις στη θέση σου, ως πού να δρώ αντίκαταστάτη! Κι' ένα σου λέω μόνο: Είσαι άγνώμων!

Έμεινα ένα μήνα ακόμα, ως πού δρέθηκε ο αντίκαταστάτης μου — ένας νέος «μαθητευόμενος»!

—Καλά έκανες! μου είπε ο βέιος Ιορδάνης. Σε είχε πιάσει κορόιδο ο έρίφης!

Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα τὴ λέξη «κορόιδο» σχετικὰ με μένα.

Πέρασα λίγο καιρό χωρίς δουλειά, όταν είδα μιά άγγελία στις εφημερίδες πού με άφορούσε: «Ζητούνται νέοι ορθογράφοι και καλλιγράφοι».

Έκανα φτερά και πέταξα. Ήταν ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο, όπου είχαν στρωθή καμιά δεκαριά νεαροί και κοπέλλες κι' έγραφαν. Δίπλα, ένα μικρότερο γραφείο «Διευθυνσις». Δύο κύριοι με ύφος επίσημο, δυσανάλογο με τὴν εμφάνισή τους, με δέχτηκαν. Μ' έβαλαν να γράψω.

—Μάλιστα! είπε ο ένας και συμφώνησε κι' ο άλλος. Ο μισθός είναι τόσο το μήνα. Άλλά χρειάζεται άπαραιτήτως μιά χορηματική έγγυσησις!

—Πόσα;

Και μου δόλωσαν έναν άριθμό πού ίσοδυναμούσε με δώδεκα μισθούς.

Ζήτησα τὸ ποσόν από τὸ βέιο μου Ιορδάνη κι' έδωσα τὴν έγγυσησι. Πήρα άπόδειξι. Κι' έπιασα άμέσως δουλειά. Μόδωσαν ένα «Όδηγὸ τῆς Έλλάδος» για να τὸν αντιγράψω.

Τὸ ίδιο έκαναν και οί άλλοι συνάδελφοι. Κάθε λίγο, έδωσαν ένας από τους διευθυντάς για να κάνουν επίθεωρησι και πάντα εύρισκε μιά παρατήρησι:

—Νά λείπουν οί όμιλίες! Έσύ, πὸ καθαρά τὰ γράμματά σου! Τὸ κάπνισμα άπαγορεύεται σε ώρα δουλειάς!...

Κάθε μέρα, στὸ προσωπικό έμπαιναν και δυο-τρείς καινούργιοι. Ήταν ένα στριμωγίδι άπίστευτο, ως πού οί διευθυνταί, για να μάς εξοικονομήσουν, μάς είπαν ναρχόμαστε οί μισοί τὸ πρῶτ' κι' οί άλλοι μισοί τ' άπόγευμα. Δεν καταλάβαινα γιατί είχαμε όλοι βάλῃ ν' αντιγράψουμε τὸν «Όδηγὸ τῆς Έλλάδος» τόσο νοματέοι, αφού ήταν τυπωμένος κι' ύπάρχαν στὰ βιβλιοπωλεία χιλιάδες αντίτυπα. Τὸ κατάλαβα όμως τὴν προηγούμενη τῆς ημέρας πού ήταν να πάσω τὸν πρῶτο μισθό. Ήρθαν ξαφνικά ένα τσούρμιο άστυνομικό και τσίμπησαν τους «διευθυντάς».

—Ναρθήτε κι' έσεις στὴν Εισαγγελία να ύποβάλετε μήνυσι! μάς είπαν, ενώ τραβούσαν δάναυσα τους «προϊσταμένους» μάς.

Λοιπόν, ἡ μηχανή πού είχαν στήσει αὐτοί οί έξυπνοι, ήταν πολύ άπλη: Μάζευαν «έγγυησεις» και τὴν περνούσαν κατάνι. Κι' όσο για τ' αντιγραφα πού φτιάναμε τὰ πούλαγαν με τὴν όκά!

—Μας πιάσανε κορόιδο! είπε ένας συνάδελφος. Με τίς ύγείες μας!

Κι' αὐτή ήταν ἡ δεύτερη φορά πού άκουγα τὴ λέξη «κορόιδο» σχετικὰ με μένα.

Η τρίτη μου περίοδος, εἶνε σχετικὴ με τὴν καλή μου καρδιά. Άρκετον καιρό έπειτα από τὴν εργασία μου στὸ γραφείο τὸν έγγυήσεων, βρήκα μιά θέση σε κάποια εταιρεία.

Ο μισθός δεν ήταν μεγάλος, αλλά, για άρχή, κάτι έλεγε. Από τὴν πρώτη μέρα, συνδέθηκα μ' ένα συνάδελφο — καλή του ώρα — τὸ Γιάννη. Αὐτὸς ο Γιάννης ήταν ένας συμπαθητικός τύπος και οίκογενειάρχης. Εἶχε γυναίκα και τρία παιδιά. Συμπαθητικός αλλά δυστυχής. Οίκογενειακός στενωχώρις. Λίγες μέρες πρίν πάρω τὸν πρῶτο μισθό, μου είπε:

—Θέλω να σου άνοίξω τὴν καρδιά μου!

Η γυναίκα του, λοιπόν, ήταν πολύ άρρωστη. Έπρεπε να τὴν πᾶς σε νοσοκομείο και δεν είχε χρήματα. Ο Γιάννης έκλαψε. Και μετὰ τὸ κλάμα, με παρακάλεσε να τὸ δανείσω τὸν πρῶτο μου μισθό και σιγά-σιγά, θα μου τὸν έξοφλούσε. Δεν είχε άλλο πρόσωπο να καταφύγῃ, μόνο σε μένα εἶχε εμπιστοσύνη κι' έλπίδες. Ύπῃρχε κίνδυνος να πεθάνῃ ἡ γυναίκα του. Συγκινήθηκα. Και με μεγάλη προθυμία τὸν έκανα αὐτὴ τὴν εύκολία. Μόνο πού δεν με φίλησε. Τὸ δεύτερο μήνα, εἶχε βάσανα με τὸ παιδί του. Ο γιατρός εἶχε διατάξει υπεραιτισμό. Ο Γιάννης έκλαψε — κι' εγώ μαζί του. Έτσι έφυγε κι' ο δεύτερος μισθός. Εἶχα γίνεῖ ο άνθρωπος τῆς εμπιστοσύνης του. Έγώ εἶχα τὴν τιμὴ ν' άκούω τίς φτώχειες του και τίς δυστυχίες του τὰ βάσανά του και τίς άνάγκες του. Άχ! τί δυστυχία υπάρχει στὸν κόσμο. Τὸν τρίτο μήνα μου έδειξε μιά άπειλητική επιστολή τὸν σπιτονοικοκύρη του. Άν δεν τὸν

ξοφλούσε τὰ τέσσερα νοίκια πού τὸν χρῳστούσε, θα τὸν πέταγε έξω.

—Καταλαβαίνεις, μου είπε με δάκρυα. Στὸ δρόμο ἡ άρρωστη γυναίκα μου και τὰ παιδιά μου!...

Δεν έφτανε ο τρίτος μισθός. Ήταν άνάγκη να σηκώσω και μιά προκαταβολή, τὸν τέταρτο. Ἡμουν πολύ εύτυχής όταν μου άνακοίνωσε πώς ἡ γυναίκα του και τὰ παιδιά του πού έμειναν τὴν καλή πράξι, μ' εύγνωμονούσαν Κι' οί δυστυχίες αὐτοῦ τὸ συμπαθητικού ανθρώπου, δεν έλεγαν να τελειώσουν. Έτσι, μήνα με τὸ μήνα, φτάσαμε στὸ μήνα Ιούνιο κι' εγώ εἶχα προεξοφλήσει τὸ Σεπτέμβριο. Και τὸν εἶχα παραδώσει στὸ Γιάννη, έναντι τῆς εύγνωμοσύνης του. Μάλιστα, με εἶχε παρακαλέσει:

—Μην πῆς σε κανένα τίποτα! Δεν θέλω να ξέρῃ ο καθένας τίς δυστυχίες μου. Γιατί εἶνε σπάνιο να βρεθῇ ένας άνθρωπος σαν και σένα, πού να νοιώθῃ τὸν πόνο τὸν άλλου!

Τέλος Ιουνίου, λοιπόν, τὸν πιάσανε σκάρτο σ' ένα οίκονομικό ζήτημα και τὸν απέλυσαν.

—Οίκογενειάρχῃ άνθρωπο! είπα. Πώς θα ζῆσῃ τὰ παιδιά του;

—Ποιά παιδιά του; Έκανε με άπορία ένας συνάδελφος. —Τὰ άρρωστα! Και τὴν άρρωστη γυναίκα του.

—Και πού τὴν βρήκε τὴ γυναίκα και τὰ παιδιά; Αὐτὸς εἶνε άνύπαντρος. Μήπως σου πῆρε τίποτα δανεικά;

Διηγῆθηκα τὴν ιστορία με τὸν μισθός και σπάραξε στὸ γέλιο όλο τὸ γραφείο. Ένας άγροίκος συνάδελφος μού έδωσε τὸ παρασημο τῆς άνοιχτής παλάμης, μπροστὰ σε όλους, με τὴν εύφημη μνεία:

—Νά! Κορόιδο!

Ήταν ἡ τρίτη φορά πού άκουγα τὴ λέξη «κορόιδο» σχετικὰ με μένα. Κι' από τότε τὴν άκουγα κάθε μέρα. Έτσι μ' έλεγαν στὸ γραφείο.

—Καλημένα, κορόιδο! Γειά σου, κορόιδο! Δόσε μου τὸ στυπόχαρτο, κορόιδο.

Αὐτὸ δεν μπορούσα να τὸ άντέξω πιά. Παρουσιάσθηκα στὸ διευθυντή: «Από σήμερα παραιτούμαι!»

—Δεν μπορείς! μου δήλωσε ο διευθυντής. Χρῳστάς τρείς μισθούς ακόμα, πού πρέπει να τὸν εργασῆς!

—Μά τὸν τρείς μισθούς, καθώς ξέρετε, τὸν εἶχα δώσει στὸ Γιάννη!

—Τέτοιο κορόιδο πού είσαι. Πάντως θα τὸν εργασῆς και ύστερα θα φύγῃς. Κορόιδα δεν θέλω εγώ στὸ γραφείο μου!

Τὸν εργάσθηκα κι' έφυγα. Κι' από τότε δεν ξανάπιασα δουλειά κι' ούτε θα ξαναπιάσω. Άς εἶνε καλά ο βέιος μου ο Ιορδάνης πού συμφώνησε σ' αὐτὸ και μού είπε:

—Παρά να σε πιάσουν κορόιδο οί ξένοι, καλύτερα να πιάνης κορόιδο εσύ έμένα! Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, είμαστε τὸ ίδιο αίμα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Α λ λ λ λ ο γ ρ α φ ι α : Α. Σ. —Ο συνεργάτης πού «Καταμα» βρισκόταν σε κατάσταση έδωμιάς κι' έβλεπε τὰ πράγματα έμπροσθέν του. «Ανιμωμένη άναγνώστη». Εύχασιστὸ για τίς εύχες, αλλά τὸ αίτημα δεν μπόρῶ να τὸ λύσω.

Εδώ και δέκα χρόνια, σ' ένα κεντρικό δρόμο τὸν Τουρίνου, μιά ε-

ξαιρετικά όμορφη κοπέλλα τάχυνε άκόμη περισσότερο τὸ βῆμα τῆς για ν' άποφύγῃ έναν ένοχλητικό άγνωστο πού τὴν παρακολουθούσε έπίμονα από ώρα και τὴν παρακαλούσε να σταθῇ μιά στιγμή για να τὸν άκούσῃ.

—Μὴ παρεξηγῆτε, όμορφη σινιορίνα, πρέπει να σας πῶ κάτι πού σας ενδιαφέρει!... τῆς έλεγε κάθε τόσο ο άγνωστος αὐτός.

Η νεαρή Ιταλίδα, λίγο πρίν φτάσῃ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, έχασε πιά τὴν ύπομονή τῆς και γυρίζοντας άπότομα, έσκαψε μιά γερή γροθιά στὸ σαγόνι τοῦ άγνώστου και τόσο όχληροῦ θαυμαστοῦ τῆς, λέγοντάς του με άγανάκτησι:

—Ελπίζω ότι αὐτὸ θα σας γίνῃ μάθημα κι' ότι δεν θα τολμήσετε να με πάρετε από πίσω άλλῃ φορά!...

—Και όμως εγώ θέλω να σας γνωρίσω! τῆς άπάντησε ο άγνωστος γελώντας. Εἶμαι ένας εκνηγός ταλέντων! πού φαίνεται να βρῇ δύσκολα κορίτσια για τὸν κινηματογράφο!...

Η Μαρίνα Μπέρτι, ωστόσο, ἡ όμορφη αὐτή σινιορίνα με τὰ πράσινα μάτια, δεν συγκινήθηκε διόλου από τίς έξηγήσεις αὐτῆς τοῦ άγνώστου και άρνήθηκε να τὸν δώσῃ τ' όνομά τῆς και τὴ διεύθυνσή τῆς. Έκεἶνος όμως έξακολούθησε να τὴν παρακολουθῇ από μακριά ως τὴ στιγμή πού ἡ Μαρίνα μπήκε στὸ σπίτι τῆς και τὴν άλλῃ ημέρα παρουσιάστηκε πάλι μπροστὰ τῆς για να τῆς προτείνῃ έπίσημα αὐτὴ τὴν φορά να παίξῃ στὸν κινηματογράφο.

Ο άνθρωπος αὐτὸς δεν ήταν τυχαίος και άγνωστος. Ήταν ο ἠθοποιός και σκηνοθέτης τοῦ Ιταλικοῦ κινηματογράφου Κλαύδιος Γκόρα. Ύστερα λοιπόν από μιά αξιολαύμαστη έπιμονή και πολλές έπισκέψεις κατάρωσε τελικά να λύγῃ τὴν αντίστασι τῆς Μαρίνας Μπέρτι και να τὴν πείσῃ να παίξῃ στὸν κινηματογράφο, δίνοντάς τῆς τὸν πρῶτο ρόλο στὸ φιλμ «Τζιάκομο ο Ιδεολόγος».

Άλλ' ο ένθουσιασμός τοῦ Γκόρα για τὴν όμορφη Μαρίνα δεν περιορίστηκε ως εἰδῶ. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο να τὴν χάσῃ, όταν θα τελείωνε τὸ φιλμ, τὴν... παντρεύτηκε στὴ Ρώμη τὸ 1942! Σήμερα άποτελοῦν ένα ταιριασμένο άνδρὸ γυναικα. Έχουν δυο παιδιά, τὸ ένα έξῃ και τὸ άλλο έπτά χρόνων, πού συμπληρώνουν τὴν εύτυχία τους.

Λίγο μετὰ τὸν γάμο τῆς και τῆς

Μιά χαριτωμένη Ιταλίδα στάρ

Γκλέντς Τόμκινς και ἡ γιαγιά τῆς, ἡ έπίσης γνωστή ἠθοποιός Τζίνα Μελρόουζ, τὴν έστειλαν στὴ Φλωρεντία να παρακολουθῇ μαθήματα μουσικῆς. Μόλις εἶχε πᾶρει λοιπόν τὸ δίπλωμά τῆς και εἶχε πᾶσει στὸ Τουρίνο για να συναντήσῃ τοὺς δικούς τῆς, όταν τὴν συνάντησε ο Κλαύδιος Γκόρα και τὴν έκανε με τὴν έπιμονή τοῦ στάρ τοῦ Κινηματογράφου και σύζυγό του.

Η Μαρίνα Μπέρτι εἶνε μονάδης και έμπειρη ἡπτεντρια και όρειβάτης. Μαζί με τὸν άντρα τῆς πηγαίνουν συχνά περίπατο με τὰ άλογά τους ἡ έπιχειροῦν όρειβάσεις στὰ Ιταλικά βουνά. Άπ' όλους τοὺς στάρ τοῦ Χόλλυγουντ ἡ Μαρίνα προτιμᾷ έιδικά τὸν Σπένσερ Τρέισυ, τὸν Γκρέγκορ Πέκ, τὴν Τζένιφερ Τζέινς και τὴν Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Από άνάπη πρὸς τὰ δυο παιδιά τῆς, τὸν Άνδρέα και τὴν Σαρλότ, έχει στὸ σπίτι τῆς ένα σιαμαίο γάτο και δυο κατάρμαυρα λυκόσκυλα, τὸν Καμίλλο και τὴν Θεοδώρα.

—Αν και μού άναστατώνουν τὸ σπίτι, άποτελοῦν κι' αὐτὰ μέλη τῆς οίκογενείας Γκόρα! συνηθίζει να λῆν γελώντας ἡ όμορφη Μαρίνα.

Ο. PENNY

Δυσάρεσκειες

Ο Τάβρου Πάουερ διάλεξε για παρατεναίρ του τὴν Τζίν Σίμmons στὸ νέο του φιλμ «Εκτὸς τόπου και χρόνου». Η έκλογή αὐτή έκανε τὴν σύζυγό του Λύντα Κρίστιαν ν' άνησυχήσῃ. Δυσάρεστησε δὲ και τὸν Στιούαρτ Γκρέντζερ, γιατί τὸ γυρίσμά τῆς θα τὸν άναγκάσῃ να διακόψῃ τὸ ὥραίο... διήμηνο τὸν μέλιτος πού σκόπευε να περάσῃ με τὴν σύζυγό του.

Αὐτὰ έχουν τὰ κινηματογραφικά... άπρόοπτα!

Η Μαρίνα Μπέρτι στὸ φιλμ «Κῶδ Βάντις», πού «γυρίζεται» άκόμη στὴ Ρώμη.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ και αγάπη

(Η σκηνή σ' ένα πατα-
ρι, από τα γνωστά των κο-
σμικών κέντρων. Η χαρού-
μενη και ίσως μαζι πικρα-
μένη οχλαγωγία του ανώ-
νυμου πλήθους, γεμίζει με
δόξο άνθρωπινου μελισ-
σολογίου και καπνούς τσι-
γάρων τον αέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νόστιμη. Κοι-
νά χαριτωμένη. Μπιμπλοει-
δής. Κομμένο μαλλί, τύπος
μάλλον αρρενωπός, ύψος
φλογερό, βλέμμα προκλητι-
κό, μαγνητικό, ανήσυχο και
γεμάτο ψεύτικες υποσχέσεις.
Κατωμένη για «κατακτή-
σεις».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ρωμαντικός,
ήρεμος, πλατωνικός, αυτό
που λέμε «ζή στα σύννε-
φα». Είπε ψηλός, άχρος, γε-
νιώδης. Κρύβει τη θερμότητα
της καρδιάς του πίσω από
μια μάσκα παγερού και δη-
θεν ασυγκίνητου. Το χαμόγε-
λό του μοιάζει, μάλλον,
σαν γκριμάτσα πονεμένης
πειρίας.

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας
κουβέντα): Έγώ, Χρήστο,
θέλω να βωδίσω στη ζωή
σταθερά! Είμαι είκοσιέξη
χρονών και δεν θεωρώ, φυ-
σικά, τον εαυτό μου παιδά-
κι! Έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια

μελαγχολία): Ναι, βέβαια.
Λέγε.

ΕΚΕΙΝΗ: Άκου, Χρή-
στο. Τό να κάνη κανείς
κόρτε σ' ένα κορίτσι και τό
κορίτσι ν' ανταποκριθί, δεν
αποτελεί τίποτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα;
ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα!
Δεν ξέρω αν θέλεις να με
είρωνευτής, αλλά έτσι είνε.
Έγώ, σπούδασα, Χρήστο.
Ξέρω τους βιολογικούς νό-
μους, τη μητρότητα, τους
επιστημονικούς κανόνες στο
γάμο, τη βάση της υγιεινής
στις σχέσεις ανάμεσα στα
δυο φύλα, την κοινωνική
χρησιμότητα του προγαμιαί-
ου πιστοποιητικού...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει):
Μαίρη! Τί έχεις πάθει;
(Τρυφερά) Έδώ ήρθαμε να
κουβεντιάσουμε για την άρ-
χή της ζωής μας. Σε κάθε
τέτριο, ως τό πούμε, είδύλι-
ο, μπορεί, βέβαια, ή άρ-
χή να είνε και τέλος. (Κρυ-
μένο παράπονο)... Έσύ τί
θέλεις να είνε;

ΕΚΕΙΝΗ (ξανασμένο μά-
γουλα, ξαναμένο ύφος):
Άκου, Χρήστο!... Άστέια
δεν παίρνει τώρα ή κουβέν-
τα μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κατάπλη-
ξη): Άστέια!

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω να πώ!..
(Πίνει μια γουλιά δερμούτ
για να συνέλθη απ' τό ψυ-
χικό αδιέξοδο της άμνη-
σίας που αντανάκλα και στο
χαριτωμένο προσωπάκι... με
τό ανέδασμα του αίματος
στο κεφάλι)... Δηλαδή, Χρή-
στο, θέλω να πώ... πως ή
ζωή θέλει στερεές βάσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, αφού θά
είνε «βάσεις», τίς βλέπω
μάλλον στερεές!..

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άπόφαση να
τά πη όλα, πίνει τό υπόλοι-
πο του ποτηριού της): Χω-

Σοφά λόγια

★ Οι ηλικιωμένες γυναίκες δίνουν στις νέες καλές συμ-
βουλές, όταν δεν είνε πια σε θέση να τους δώσουν... κακά
παραδείγματα!..

★ Η πείρα είνε τό θετικό κέρδος που μās μένει όταν τά
έχουμε χάσει όλα!..

★ Ο άνθρωπος που δεν είνε ικανός να κάνη ένα σφάλ-
μα, δεν είνε ικανός για τίποτε.

★ Αδραάμ Λίνκολιν
Ουίλλιαμ Φέδερ

★ Τα σφάλματα των μεγάλων ανδρών είνε ή παρηγορία
των άποτυχημένων.

★ Μόνον όταν έρχονται να μās ζητήσουν δανεικά, κατα-
λαβαίνουμε όλη την αξία του χρήματος.

★ Τίποτα δεν άσκημίζει τόσο όσο ή κακία.

★ Η εύτυχία των μοχηρών διαρκεί όσο νάρθη ή με-
γαλύτερη τους δυστυχία.

★ Όταν ή τελευταία ημέρα της εύτυχίας μας είνε και ή
τελευταία ημέρα της ζωής μας, μπορούμε να είνουμε ότι
μοιάζουμε με τούς θεούς.

★ Η πλάκα που σκεπάζει τούς νεκρούς, άνοίγει τούς
ούρανους και αυτό που έμείς όνομάζουμε τέλος, είνε ή άρχή.

★ Όταν αντίκρύζουμε τη ζωή, πρέπει να εύχαριστούμε τό
Θεό που μās στέλνει και τό θάνατο.

ρίς άστέια... Και προτείνεις
γάμο. Έτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά):
Βέβαια.

ΕΚΕΙΝΗ: Θάθελα να-
χουμε κάνη μια σοβαρή
συμφωνία.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με την επίει-
κεια που δείχνουμε σε μικρό
παιδί): Δηλαδή; Τί θές να
πής, αγάπη μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Να δούμε αν
συμφωνούμε στο ψυχικό θέ-
μα, στο πρακτικό, στο βιο-
λογικό, στο οικονομικό,
στο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (διακόπτει):
Κι' αν δεν συμφωνούμε, Μαί-
ρη;

ΕΚΕΙΝΗ (ψευτοψυχρά):
Τότε δεν γίνεται τίποτε!..
(Ανάδει με άμερικανική
σπασμωδικότητα, ένα τσι-
γάρο «Κάμελ»)... Και θέλω
και «προγαμιαίο πιστοποιη-
τικό». Θά πάς στο γιατρό
και θά μου τό φέρης. Κι' έ-
γώ, τό ίδιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται ά-
πότομα): Πάμε!

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να κινη-
θί απ' τη θέση της): Δεν
συμφωνείς;

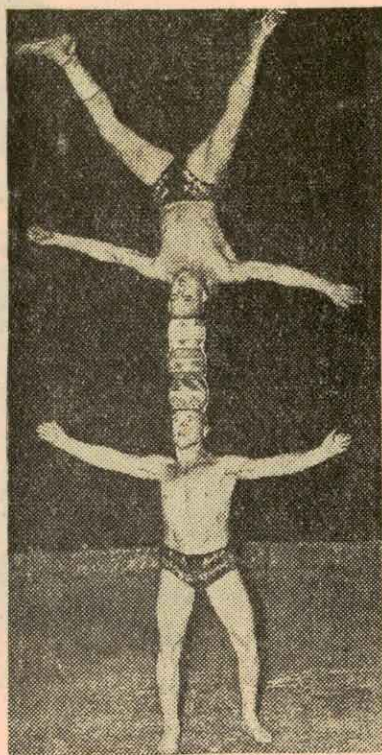
ΕΚΕΙΝΟΣ (γλυκά): Σή-
κω!... (με την άπλη εκεί-
νη γαλήνη που κάνει μεγάλα
και τά μικρά λόγια)... Άσε,
Μαίρη, τίς βιολογίες, και
τίς επιστήμες και τίς «στα-
θερές βάσεις» που συμβου-
λεύουν οι καλές θείες και
τά «ερωτικά γραμματοκιδώ-
νια». Πάμε τίς καρδιές μας
περίπατο, κάπου, σ' ένα ή-
ρεμο δάσος ή σε μια γα-
λάζια, ήσυχη άκρογιαλιά...
Πάμε, αν θέλεις, ν' αγορά-
σουμε λουλούδια που τόσο
σου ταιριάζουν... Άς μου-
με ύστερα σ' ένα ταξί!.. Θά
σου σφίξω τό χέρι για να
σου πώ μ' αυτό τό σφίξιμο
όσα δυσκολεύεται να σου
πή τώρα ή «εμόρφωτη» καρ-
διά μου!... Ι!ατί δεν είνε ή
κακομοίρα... ποιήτρια!.. (Με
προσπάθεια να σκεπάση κά-
ποια πίκρα σ' ένα διασμένο
χιούμορο)... Δεν έχει, βλέ-
πεις καμιά... εύφραδεια!..
(Υγρά μάτια). Θάθελες να
πάμε κάπου, μακριά απ'
τούς ανθρώπους, Μαίρη!..

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη ά-
πότομα). Όχι, μ' ένα πρό-
σωπο που λες και ντρέπε-
ται για τά κραγιονισμένα
κατακόκκινα χείλια του, που
τώρα τρέμουν έλαφρά για
να δείξουν σεβασμό και σε-
μνότητα στην Άλήθεια της
Άγάπης)... Πάμε... (Κατα-
πίνει με κόπο)... Έχεις δί-
κιο. Δεν ήξερα τί έλεγα τό-
σην ώρα... Πάνω απ' όλα
βοίσκεται ή αγάπη... Ός τη
στιγμή αυτή σου μιλούσε τό
πνεύμα μου. Τώρα... σου μι-
λάει ή καρδιά μου... Χωρίς
μάσκα, με τη γλώσσα της
ελίκρινειας, της άνάπης...
Άς φύγουμε... Θέλω ένα
μπουκετάκι μενεξέδες... Θέλω
έναν πεοίπατο στο δάσος ή
στην άκρογιαλιά!.. (Λάμ-
πουν τά ύγρά της μάτια)...
Αυτή είν' ή ζωή!.. (Ψιθυρι-
στά). Θέλω τον έρωτα!..
Έχεις δίκιο!..

(Κλείνει μια προσω-
ρινή. Ίσως και όρι-
κή:

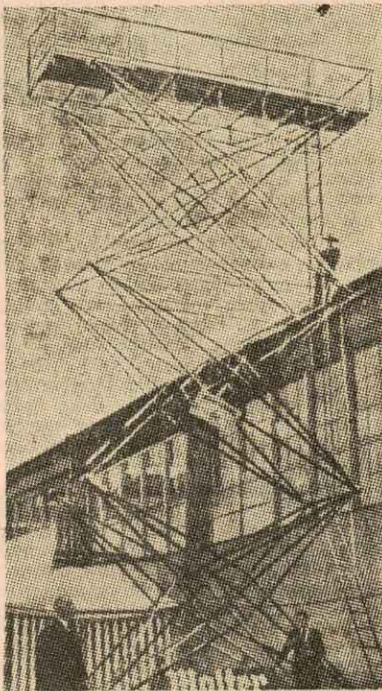
Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΟΠΙΑ

Οι άδελφοί Έριξαν παρουσιάζουν στο
ταιρκό «Μπίλλερ Μπρός» της Νέας Ύ-
όρκης ένα άρκετά δύσκολο νούμερο Ι-
σορροπίας. Η φωτογραφία μας δείχνει
καθάρά τό καταπληκτικό κατόρθω-
μά τους: Τρία τόπια από λάστιχο χω-
ρίζουν τά κεφάλια τους.

Σ ΚΑΛΩ ΣΙΑ ΠΟΥ ΑΝΑΔΙΠΛΩΝΕΤΑΙ

Ένας Γερμανός μηχανικός από τό Μόνα-
χο κατασκεύασε τη σιδερένια αυτή σκα-
λωσιά, που απέδειξε έξαιρετικά πρα-
κτική. Σεκινώντας από ένα ύψος 3 μέ-
τρων ή εξέδρα της μπορεί να φτάση σε
ύψος 14 μέτρων, χωρίς σ' ένα ηλεκτρικό
μητέρ που άνοίγει τό χαλούδινο σκελετό
της. Στη βάση της μπορούν εύκολα να
προσθεθούν ρόδες, για να μεταφέρεται
σε οποιοδήποτε μέρος.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ!

Με τό φακό του ματιού

ΚΑΛΑ τα μεταξωτά, οι κρέμες,
τά κοσμήματα, οι τσατσάρες.
Είνε άνάγκη όμως να αντιμετωπι-
ζουν διωγμό και οι μικροποσότητες
τροφίμων που εισάγουν από τό έ-
ξωτερικό οι ταξιδιώτες;

Γιά λίγα κιλά ρύζι ή ζάχαρη, ό
κομιστής υποχρεώνεται να δαλή ει-
δικές άδειες της Τραπεζής της Έλ-
λάδος, του υπουργείου Έθνικής Οί-
κονομίας και δεν ξέρουμε ποιός άλ-
λης υπηρεσίας και να δοθήψη τά
μαλλοκεφαλά του για να του επι-
τραπή να τά παραλάβη από τό Τε-
λωνείο. Και ρωτούν οι ενδιαφερόμε-
νοι τούς πανοσφύους του υπουργείου
Οικονομικών, από τούς όποιους έκ-
πορεύονται οι μεγαλεπήβολες δια-
ταγές: Άποτελεί... έθνικό έγκλημα,
ή έγκλημα... λαθρεμπορίου τό να
μεταφέρη κανείς από τό έξωτερικό
λίγα κιλά τροφίμων για τίς άνάγ-
κες της οικογενείας του;

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ τεχνητής βρο-
χής είχαν μόν κάποια έπιτυχία,
άλλά έγιναν με βροχερό καιρό. Δύ-
σκολο είνε να καθορισθί τό πόσο
βόηθησε ό ούρανός για τό αποτέ-
λεσμα — τό όχι αξιόλογον άλλω-
στε — και πόσο ό «βροχοποιός»
κ. Στόρτς. Άς ελπίσουμε πάντως
ότι ή υπόθεση του βομβαρδισμού
των νεφών δεν θά μās παρασύρη
τόσο ώστε να... βομβαρδίσουμε και
κάθε άλλη λύση του προβλήματος
της ύδρευσης της πρωτεύουσας.

ΑΝ ΚΑΙ ΜΑΣ φαίνονται λίγο ύ-
περβολικά τά μέτρα που λαμ-
βάνονται για την όργάνωση της πα-
θητικής αεραμύνης (καταφύγια
κτλ.), συνιστούμε στο κοινόν να
συμμορφωθί πρόθυμα, χωρίς όμως
να έρμηνεύση τά μέτρα αυτά σαν...
έπικείμενο κίνδυνο πολέμου. Ά-
πλώς τό Κράτος φροντίζει να έ-
φοδιασθούν με καταφύγια οι άνα-
ρίθμητες νέες οικοδομές που άνε-
γείρονται στην πρωτεύουσα. Αυτό
είνε ένα στοιχείο της σύγχρονης οί-
κοδομικής, που προβλέπει για τά
όσα είνε πιθανόν να συμβούν με-
τά... πενήντα χρόνια. Άς μñ ανη-
συχήση λοιπόν τό κοινόν...

ΥΠΑΡΧΕΙ αυτή τη στιγμή ένα
μεγάλο πρόβλημα ξυλείας, που
δυσχεραίνει αφάνταστα τίς οικοδο-
μικές εργασίες. Ίδρισμένα είδη ξυ-
λείας λείπουν έντελώς από την ά-
γορά. Τό πρόβλημα θά μπορούσε
να λυθί με τίς έλληνογιογουκσλα-
δικές έμπορικές συναλλαγές. Η γει-
τονική μας χώρα διαθέτει άφθονη
ξυλεία και ή μεταφορά της στοι-
χίζει έλάχιστα, σε σύγκριση με τίς
δαπάνες μεταφορών από μακρι-
νά Κράτη, όπως είνε ό Καναδάς, ή
Σουηδία κ. ά. Γιατί δεν καταβάλ-
λεται μια προσπάθεια προς την κα-
τεύθυνση αυτή τώρα μάλιστα που
πρόκειται να γίνη ή έξόρμησις για
τό πρόγραμμα της λαϊκής στέγης;

ΚΑΘΕ μέρα οι ύπουργοί μας τα-
ξιδεύουν σ' όλα τά σημεία της
Έλλάδος και δεν βρέθηκε κανείς να
έπισκεφθί τούς Δελφούς. Θά έδλε-
πε εκεί πολλά και διάφορα αξιοπε-
ρίεργα, κάθε άλλο παρά έξυπνε-
ρικά της τουριστικής προσπάθειας
και πρό παντός θά έβλεπε τά χά-
λια του Μουσείου, από τίς χαρα-
μάδες και τά σπασμένα παράθυρά
του όποιον μπαίνει τό νερό της

βροχής και μουσκέυει τούς μαρμά-
ρινους ένόικους.

Έν τούτοις ή δαπάνη για την έ-
πισκευή του Μουσείου είνει μηδα-
μινή. Πού να βρεθί όμως ό κυβερ-
νητικός παράγων που θ' αναλάβη
την πρωτοβουλία για την έξουδετέ-
ρωσι μίας άθλιότητας, που δεν κα-
λακεύει πολύ τον πολιτισμό μας;

ΕΙΝΕ ή πρώτη φορά ύστερα από
την άπελευθέρωσι, που συζητεί-
ται στα σοβαρά τό ζήτημα της λαί-
κης στέγης. Από τίς ένδείξεις που
έχουμε υπ' όψι μας και πρό παν-
τός από τό γεμάτο πίστι και έν-
θουσιασμό μήνυμα του Πρωθυπου-
ργού κ. Βενιζέλου, μπορούμε να δα-
λούμε τό συμπέρασμα ότι τό τερα-
στίας κοινωνικής σημασίας αυτό
πρόβλημα αντιμετωπίζεται με ειλι-
κρίνεια και σοβαρότητα.

Βέβαια δεν άρκεί ένα νομοσχέ-
διο για να λυθί τό πρόβλημα. Είνε
όμως ικανοποιητικό τό ότι έγινε ή-
δη ένα σταθερό ξεκίνημα. Πάντως ή
Κυβέρνησις μπορεί να είνε δέβαιη
πως αν προωθήση τό σχέδιο μέχρι
της πρακτικής έφαρμογής, θά προσ-
φέρη μια μεγίστη υπηρεσία στις
εργαζόμενες τάξεις, τίς όποιες κα-
τά κανόνα βασανίζει τό έφιαλτικό
ζήτημα της στέγης.

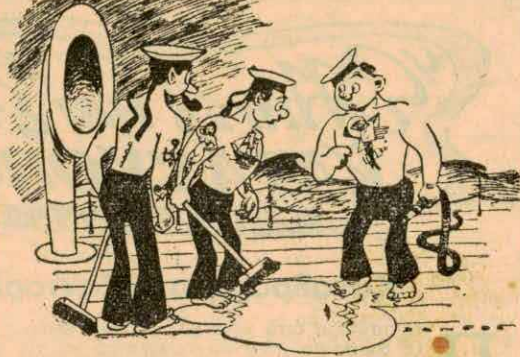
ΠΩΣ φαντάζεται τό ύπουργείο
Έργασίας ότι είνε δυνατόν
να γίνεται συζήτηση περί καταρ-
γής των κλαδικών ταμείων, ό-
ταν τό ΙΚΑ έξακολουθεί να δίδη
συντάξεις 200 και 250 χιλιάδων
δραχμών; Άς αφήσουν λοιπόν ήσυ-
χα τά κλαδικά και άς υποχρεώσουν
τό ΙΚΑ να προσαρμωθί στη ση-
μερινή οικονομική πραγματικότητα,
αφού μάλιστα τό άποθεματικό του
υπερβαίνει τά 400 δισεκατομύ-
ρια!..

ΤΗΝ έπικίνδυνη συνήθεια που έ-
χουμε να πέταμε τούς φλοιούς
των φρούτων στους δρόμους και τά
πεζοδρόμια, την έπληρωσε ένας δυ-
στυχής άνθρωπος με τη ζωή του.
Γλύστρησε από μια μανταρινόφλου-
δα, στο πεζοδρόμιο των Χαυτείων,
χτύπησε στο κεφάλι κι' έμεινε στον
τόπο. Οι μανταρινόφλουδες, πορ-
τοκαλόφλουδες, καρπουζόφλουδες
και πεπονόφλουδες από τίς όποιες,
ανάλογα με την έποχή, βρίθουν οι
άθηναίοι δρόμοι, σημειώνουν πολ-
λά θύματα, που παθαίνουν κατάγ-
ματα, έξαρθρώσεις κτλ. κτλ. Νομί-
ζουμε, λοιπόν, πως μια αυστηρή
άστυνομική διάταξις, που να προ-
βλέπη παραδειγματικές ποινές για
τούς παραβάτας, επιβάλλεται επί
του προκειμένου. Την περιμένουμε...
πριν γλυστρήσουμε σε καμιά πορ-
τοκαλόφλουδα.

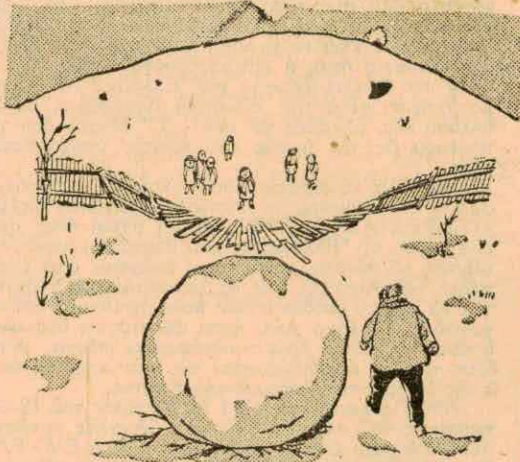
ΑΡΧΙΣΑΝ συσκέψεις των άρμοδί-
ων, υπό την προεδρίαν του Α-
μερικανού είδικού, με θέμα την του-
ριστική εμφάνισι της πόλεως. Δη-
λαδή για την λήψιν μέτρων καθα-
ριότητας, έξωραϊσμού κλπ. Κι' αυ-
τό, «έπί τη έπικείμενη άφίξει ξέ-
νων τουριστών, εκ των όποιων, οι
πρώτοι 520 άφικνούνται έξ Αμε-
ρικής την 28ην Φεβρουαρίου».

Η ίδια νοοτροπία πάντοτε:
«Πώς θά μās δουν οι ξένοι!..» «Τί
θά πουν οι ξένοι!..» Και τί βλέ-
πομε έμείς, δεν ένδιαφέρει κανένα.
Όταν είμαστε μεταξύ μας, άς είν-
ε χαλασμένα και τά πεζοδρόμια,
ας ύψώνονται οι λόφοι των σκουπι-
διών στους δρόμους και άς παρου-
σιάζη εικόνα άθλιότητας ή πόλις.
Τέλος πάντων, άς είνε κι' έτσι. Κι'
ας εύχηθούμε να μās έρχονται συ-
χνά ξένοι για να βελτιωθί κάπως
και ή εμφάνισις της πόλεως.

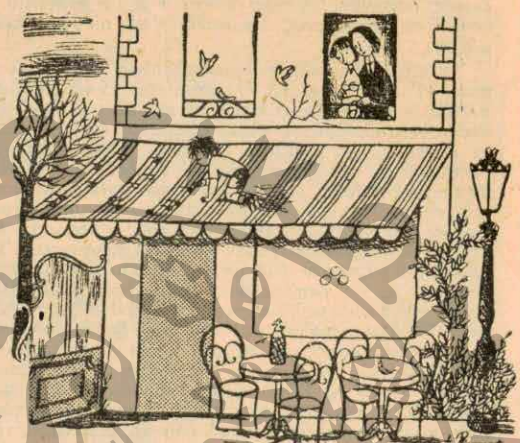
ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Έγώ, παιδιά, έπεσα στα χέρια ενός μαθητή
του Πικασσό!..

ΕΓΙΝΕ ΧΙΟΝΟΣΤΙΒΑΔΑ!..
— Μās δίνετε πίσω τη μπάλα μας!..

Ένα παιδί - θαύμα!...
«Jel Paris»

Βοηθητικός τροχός...
«Noir et Blanc»

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Καταδρομή στη Σαντορίνη

Περισσότερο από τρία χρόνια, ένας στόλος καϊκιών, έπαιζε θανάσιμο παιχνίδι κυνηγητού με τις άερονικές ναυτικές δυνάμεις και τη Λουφτβάφε, ανάμεσα στα ελληνικά νησιά του Αρχιπελάγους. Έλληνες και Βρετανοί συνεργαζόμενοι συστηματικά κατάρθωναν να κρατήσουν έπαφη του εσωτερικού κινήματος αντίστασης της Ελλάδας με τη Μ. Ανατολή. Πρέπει να τονισθεί ιδιαίτερα, ότι αυτές οι «επιδρομικές» δυνάμεις ήταν ή έμπροσθοφυλακή των Συμμαχικών Δυνάμεων που απελευθέρωσαν την Ελλάδα. Τα σώματα αυτά σχηματίστηκαν μετά την Έλληνική Δουγκέρκη, μετά την εκκένωση δηλαδή της Ελλάδας το 1941. Κι' έζησαν όλη την ιστορία του πολέμου ως την ημέρα της τελικής υποχωρήσεως του εισβολέα.

Παρ' όλα τα βασανιστήρια, και τις εκτελέσεις, με τουφεκισμούς και αγχόνες, οι νησιώτες δόθησαν πολύ το έργο της «ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΛΟΙΩΝ» με τη στενή τους συνεργασία. Δεν είνε λίγοι οι Έλληνες κι' οι Βρετανοί κουρσάροι, που αφιφώντας το θάνατο, περνούσαν ανάμεσα στα υποβρύχια ναρκοπέδια του Αιγαίου, για να καταστρέψουν γερμανικές βάσεις ή για να φέρουν εφόδια στους πολιορκημένους και να παραλάβουν φυγάδες. Το έργο τους ήταν αφάνταστα δύσκολο, μα οι άξιο-θαύμαστοι αυτοί ήρωες κατάφεραν πάντα, μετά τους θριάμβους των, ν' αποβιβάζονται σε μιάν έρημική ακτή της Πάρου ή της Νάξου, της Ρόδου ή της Κρήτης.

Από τις αρχές του 1941 ως το τέλος του 1942, αρχηγός των κομάντος του Αιγαίου υπήρξε ο Άγγλος υπολοχαγός Ντάβιντ, που με δύναμη είκοσι ανδρών και μ' ένα ΕΜ-ΕΛ, κατάφερε να δημιουργήσει σύγχυση και να προκαλέσει πανικό στις γερμανικές ναυτικές μονάδες των ελληνικών παραλίων. Από το 1943 ως την απελευθέρωση, τον άγωνα του πρώτου τον συνέχισαν ο Δανός λοχαγός Άντερς Λάσεν κι' ο κάπταιν Μάρτιν Σάλομον, ένας παράξενος Σκωτσέζος με οικογενειακή ναυτική παράδοση.

Ο τολμηρός αυτός υποπλοίαρχος ήταν που — όπως γράφουμε κι' άλλοτε — το Φλεβάρη του 1943 αποβιβάστηκε μ' ένα πλοiαριο στα Κύθηρα και από κει με μιά βενζίνα και τρεις ανθρώπους του, έφτασε μέρα μεσημέρι ως τη... Γλυφάδα που είχε ραντεβού με κάποιον άνωτερο Έλληνα αξιωματικό. Τό γεγονός αυτό, όσο άπιστευτο κι' αν φαίνεται σήμερα, για την εποχή εκείνη ήταν μάλλον κάτι το πολύ συνηθισμένο. Έλληνες κουρσάροι που ξεκινούσαν από την Αίγυπτο, έφταναν στο Σαρωνικό για να δουν αγαπημένα τους πρόσωπα, να κάνουν σαμωτικά, να πάρουν φυγάδες και να ξαναφύγουν. Ο καπετάν Φαφούτης, ο καπετάν Λεβαντής, ο καπετάν Παναγιώτης Κουδουντάκης — τις εκπληκτικές περιπέτειες του τελευταίου θα τις δημοσιεύσουμε πολύ σύντομα — ο Νικόλας Άδαμ, ο Ναστάσιος Σκάλλκος, παλιοί και νεώτεροι θαλασσοδύκοι είχαν διασχίσει δεκάδες φορές το Αιγαίο κάτω από τη μύτη κυριολεκτικά των Γερμανών. Το ίδιο και όσοι έφευγαν μιά κατασκοπευτική νύχτα από τη Χίο ή τη Σάμο, για να περάσουν στις μικρασιατικές ακτές. Ο μυστικός αυτός πόλεμος της θάλασσας και της στεριάς κράτησε ακούραστα σ' όλο το διάστημα της κατοχής.

Τον Άπριλη του 1944, περασμένα μεσάνυχτα, ένα επιδρομικό ΕΜ-ΕΛ πήγε κι' άραξε σε μιάν απάνευη κι' άγρια ακτή της Σαντορίνης. Οι τολμηροί άντρες που αποτελούσαν το πλήρωμά του άρχισαν, ο ένας πίσω από τον άλλο, να βγαίνουν στη στεριά. Κάνοντας όπλων γυάλιζαν στη θαμνή αστροφειγιά. Προχωρούσαν τώρα στα σκοτεινά, καλά όπλισμένοι. Λυγροί κι' αλαφροπόδατοι ξεγυλιστούσαν ανάμεσα στα μονοπάτια. Πρώτοι πήγαιναν οι Αυστραλοί — ειδικοί σε νυχτερινές ανιχνεύσεις — και σιωπηλά, πατώντας χωρίς κρότο, διάλεγαν, βασίζονται στην αλάνθαστη διαίσθησή τους, τα σημεία εκείνα που ήταν λιγότερος κίνδυνος να γίνουν αντιληπτοί από τα γερμανικά φυλάκια. Από κοντά ακολουθούσαν, ο ένας πίσω από τον άλλο πάντα, οι αρχηγοί των ομάδων και οι άλλοι άντρες, με το δεύτερο δδηγό στη μέση, που πρόσχε μην αποπλανηθή κανείς και ξεμακρύνει, προτού ακόμη δοθεί το σύνθημα της επίθεσης. Κανένας δεν μιλούσε. Στο έρημο εκείνη την ώρα ακρόβαλασι, το πιο σιγανό ψιθύρισμα θα πρόδινε την παρουσία ανθρώπων. Και κάθε τόσο ο πρώτος ειδοποιούσε με γνεψίματα εκείνον που τον ακολουθούσε, αν έπρεπε να σταθή ή να πέσει μπρούμυτα. Κι' αυτός με τον ίδιο τρόπο μετέδινε τη διαταγή στον τρίτο, ο τρίτος στον τέταρτο κι' έτσι γινόταν ως το τέλος της γραμμής.

Ανηφόριζαν οι ομάδες, όλες μαζί μέσα σ' άπόλυτη σιωπή, χωρίς διαταγμό. Σβέλτα κι' άφοβα προχωρούσαν στο σκοπό τους. Είχαν τ' αυτιά τους τεντωμένα στον ελάχιστο θόρυβο και

Ο φασίστας τράβηξε το περιστροφό του και το άδειασε στο στήθος του Έλληνα αρχηγού των Βρετανών κομάντος...

τα μάτια τους τέσσερα. Μα τίποτε το ύποπτο γύρω. Πρέπει να εξηγήσουμε ότι οι επιδρομές αυτές γίνονταν με τις αυστηρότερες προφυλάξεις. Ο κίνδυνος να προδοθή ή αποστολή τους από τυχαία περιστατικά ήταν πάντοτε μεγάλος. «Τον έθουσιασμό των νησιωτών — γράφει σχετικώς ο υπολοχαγός Σέβερν στο ημερολόγιό του — τον φοβόμαστε περισσότερο κι' από τους Γερμανούς. Άλλοίμονό μας, αν πέφαμε τυχαία πάνω σε κανένα νησιώτη. Οι φωνές του, οι τρεχάλες του και τέλος ο τρελλός έθουσιασμός του, μπορούσε να ξεσηκώσει στο πόδι ολόκληρο το νησί και τους Γερμανούς συγχρόνως, που περίμεναν την ευκαιρία να μάς χτυπήσουν». Για το λόγο αυτό και η επιχείρησι της Σαντορίνης γινόταν με τέτοιες προφυλάξεις. «Όστόσο οι κομάντος έφτασαν στη θάλασσα, χωρίς κανένα άπρόσπτο. Το χωριουδάκι κοιμόταν βαθειά την ώρα εκείνη. Έρρημα από ανθρώπους τα καλντερίμια του. Οι άντρες στάθηκαν.

— Καιρός να χτυπήσουμε καμιά πόρτα, είπε ο επί κεφαλής Έλληνας αξιωματικός. Κανείς να μη κινηθή από τη θέσι του. Έσύ, Τεγιάννη, έλα μαζί μου...

Ανηφορίζοντας λίγο, οι δυο άντρες, στάθηκαν στο πρώτο σπίτι που βρέθηκε μπροστά τους. Ήταν ένα μικρό, δαδλευκο σπιτάκι που φάνταζε μέσα στην ανοιξιάτικη νύχτα του Άπριλη. Το μισοφέγγαρο είχε βυθιστή μακριά στη θάλασσα. Και το πιο βαθύ σκοτάδι άπλωμένο παντού τώρα, έδινε μιά παράξενη δυή γύρω. Ο Τεγιάννης προχώρησε πρώτος, στριμώχθηκε στη πόρτα του σπιτιού και χτύπησε σιγανά, προσεχτικά. Οι μεντεσέδες της πόρτας έτριξαν σε λίγο. Άνοιξαν. Ένας άνθρωπος παρουσιάστηκε στο άνοιγμα τριβώντας τα μάτια του, σαν νά ήθελε να δώξη τον ύπνο που τα δάρυνε. Κι' η φωνή του έκούσθηκε σιγαλή, τρομαγμένη:

— Έντα θέλετε;

Αυτός που στεκόταν άπ' έξω, μίλησε άργά, σιγά, μ' άσταθερά:

— Είσαι πατριώτης;
— Είμαι. Γιατί ρωτάς;

— Θα μάθης σε λίγο. Πώς σε λένε;

— Μιχάλη Δρακωτό.

— Άκου, φίλε, είμαι Έλληνας αξιωματικός κι' ήρθα μαζί μ' Έγγλέζους στρατιώτες στο νησί σας. Πάμε να μάς δείξης το σπίτι του προέδρου σας!

Ο νησιώτης έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Στάθηκε για κάμποσο βουδός, σαν να ζύγιαζε το βάρος των λόγων που άκουσε από το νυχτερινό άπρόσπτο επισκέπτη του. Ήσαν αλήθεια αυτά που του είπε ο άγνωστος ή ήθελε να τον τυλίξη σε καμιά παγίδα; Το κόλπο αυτό, την εποχή εκείνη, ήταν ένα από τα πιο συνηθισμένα των Γερμανών. Σε πολλά νησιά του Αιγαίου αποβίδαν μιά κατασκοπευτική νύχτα μ' ένα καϊκι, μερικούς άντρες, με βρετανικές στολές, που ζητούσαν καταφύγιο σ' ελληνικά σπίτια για να προφυλαχτούν δδθεν από τους Γερμανούς. Οι άνθρωποι αυτοί, πράκτορες της Γκεστάπο, άφου έμεναν στο νησί κρυμμένοι μερικές μέρες κι' έρχονταν σ' έπαφή με διάφορα πρόσωπα των μυστικών οργανώσεων, εξαφανίζονταν ξαφνικά για να στείλουν άμέσως την έπομένη Γερμανούς στρατιώτες να συλλάβουν όλους τους πατριώτες που ήρθαν σ' έπαφή μαζί τους. Αυτό έγινε στη Σάμο, στη Χίο και στην Πάρο πολλές φορές. Κι' οι νησιώτες πλήρωσαν το μοιραίο λάθος τους με το αίμα τους. Γι' αυτό κι' ο Μιχάλης Δρακωτός, που ήξερε καλά τα τετάρτια των κατακτητών, στάθηκε μιά στιγμή διστακτικός. Όστόσο ένοιωσε μέσα του, πως ο άνθρωπος που του μίλησε με τέτοιο τρόπο, ήταν ειλικρινής. Και πήρε την άπόφασι να τους βοηθήσει. Κύτταξε για τελευταία φορά τον άγνωστο που του είχε μιλήσει και άνασπώνοντας τους ώμους ψιθύρισε:

— Δεν σε ξέρω, μα δεν έχει σημασία. Σαν Έλληνας πρέπει να κάνω το καθήκον μου...

Σε λίγο οι κομάντος της «ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΛΟΙΩΝ» έτρεχαν σκυρτοί πίσω από το Μιχάλη Δρακωτό, που πήγαινε μπροστά με άποφασιστικό δδμα. Ήταν ένας βαρυσταθής δδγνος. Περνώντας ανάμεσα από τα ήσυχα και σκοτεινά δρομάκια του νησιού, έφτασαν τέλος, ύστερα από μερικά λεπτά, στο σπίτι του προέδρου του Βουρβούλου Νικήτα Χάλαρη. Ή ώρα ήταν άρκετα προχωρημένη κι' ο τελευταίος είχε πέσει να κοιμηθή. Ο Δρακωτός χτύπησε την πόρτα του σπιτιού — που βρισκόταν στο βάθος μιάς αυλής — κι' η οικογένεια πετάχτηκε στο πόδι. Μα κανείς δεν άποφασισε ν' άνοιξη.

— Άνοιξτε, κύριε πρόεδρε. Ένας φαράς από την Άμφορ σ' άς φέρνει ευχάριστα νέα, φώναξε ο Δρακωτός.

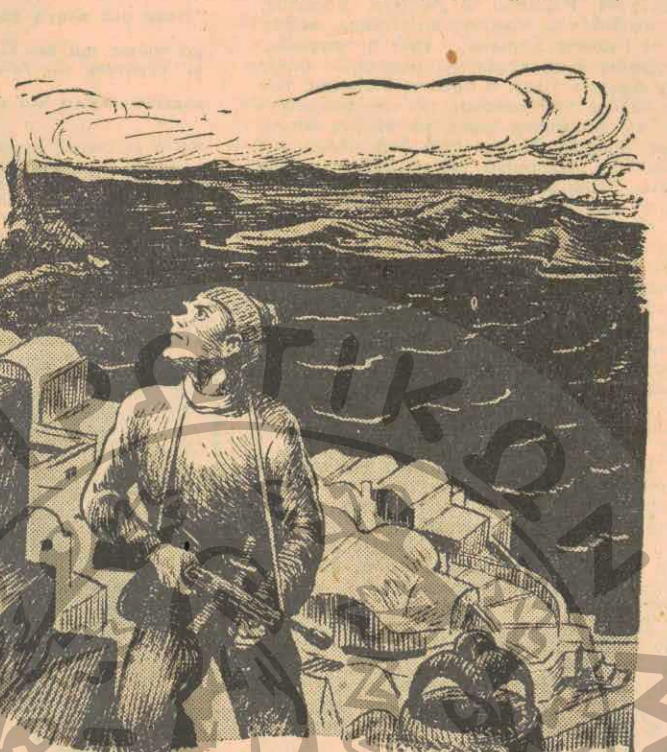
Άλλά και πάλι η πόρτα έμεινε κλειστή. Εύτυχως κανένας από τα διπλανά σπίτια δεν πήρε είδησι τους νυχτερινούς επισκέπτες της Σαντορίνης. Ξαφνικά ο Τεγιάννης, άναψε ένα μικρό κλεφτοφάναρο της τσέπης, φώτισε για μιά στιγμή το πρόσωπο του δδγνου και τότε μόνο οι καλοί νησιώτες άναγνώρισαν το Δρακωτό. Φαίνεται πως του είχαν άπόλυτη έμπιστοσύνη, γιατί η πόρτα άνοιξε άμέσως κι' όλοι μαζί μπήκαν στο μικρό κι' δλοκάθαρο σπιτάκι του προέδρου, δ οποίος τους υποδέχτηκε με θερμές εκδηλώσεις. Ο επί κεφαλής των Άγγλων κομάντος, ταγματάρχης Στέφανος Καζούλης, του συστήθηκε άμέσως. Και ύστερα από λίγη ώρα — άφου βεβαιώθηκε πως είχε να κάνει με άληθινό πατριώτη — του είπε με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιό του, ζητώντας συγχρόνως την ένισχύσή του. Πρώτα-πρώτα έπρεπε να βρεθή ένα κατάλληλο οίκημα για να παραμείνη άσφαλισμένος ο «μικρός στρατός» όλη την ημέρα της 23 Άπριλιού. Ύστερα άπόλυτη έχεμύθεια. Και όταν η νύχτα θα ξανάφευγε, θ' άρχιζε άμέσως η δράσις των κομάντος. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΔΡΟΜΗΣ: η καταστροφή ενός ισχυρού άσυρμάτου που εί-

χαν τοποθετημένο οι Ιταλοί στο διπλανό χωριό, το Μερεδίγλι κι' ο αλφινιδιασμός και η σύλληψη της φρουράς των Ιτολογερμανών στα Φηρά. Παρ' όλο που η Ιταλία είχε καταρρεύσει τότε, πολλοί φασίστες εξακολουθούσαν να παραμένουν στα όπλα υπό τις διαταγές των Γερμανών. Οι φασίστες αυτοί συμπληρώναν κυρίως τις φρουρές των νησιών του Αιγαίου.

Άφου βρέθηκε το κατάλληλο οίκημα για διανυκτέρευσι, τα χαράματα σχεδόν, ο ταγματάρχης Καζούλης με τον Αυστραλό άνθυπολοχαγό Στήβ Σέιφερ και το Μιχάλη Δρακωτό, ξεκίνησαν για ν' ανιχνεύσουν και να κάνουν άναγνώρισι του εδάφους. Όλα πήγαν καλά κι' οι τρεις άντρες γύρισαν ίκανοποιημένοι στο κατάλυμά τους.

Η 23 Άπριλιού πέρασε με άδηνονία. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα ο Έλληνας ταγματάρχης σχημάτισε δυο ομάδες, από έφτα άνδρες ή κάθε μιά. Η πρώτη διάλεξε για δδγνους το Μιχάλη Δρακωτό και το Γιάννη Σορώτο. Και με άρχηγό το Νορβηγό έπιλοχία Άλλεν Χάν, ξεκίνησε για το Μερεδίγλι. Η δεύτερη, μ' επί κεφαλής το Στέφανο Καζούλη, δδγηθήκε από μερικούς Βουρβουλιανούς στα Φηρά. Η ανοιξιάτικη νύχτα ήταν σκοτεινή. Παντού σιωπή και μοναξιά. Οι δυο ομάδες προχωρούσαν χωριστά προς αντίθετες κατευθύνσεις. Περσμένα μεσάνυχτα, η ομάδα του Χάν, έφτασε στο Μερεδίγλι. Το χωριό κοιμόταν ήσυχο κι' άνυποπτο για δ,τι συνέβαινε γύρω του. Οι Έλληνες δδγνοι, που τράβαγαν μπροστά από τους Άγγλους, σταμάτησαν σ' ένα ώρισμένο σημείο κι' έδειξαν το οίκημα που έμεναν οι Ιταλοί. Τέσσερες κομάντος έπιασαν τα κατάλληλα «πόστα» ενώ οι ύπόλοιποι με τα τόμυγκαν στο χέρι, πήγαν και χτύπησαν την πόρτα του σταθμού.

Οι φασίστες άνοιξαν άνυποπτοι. Μόλις δδμας είδαν μπροστά τους τους Βρετανούς με τα όπλα γυρισμένα κατ'άνω τους, τάχασαν κυριολεκτικά. Καί, σκέφτηκαν πως το μόνο που τους έμενε ήταν να παραδοθούν. Σήκωσαν, λοιπόν, τα χέρια και με χαμόγελο που έδειχνε όλη τη δειλία και τη δουλικότητά τους, άφισαν τους κομάντος να περάσουν μέσα. Οι Άγγλοι, άφου συγκέντρωσαν τα όπλα των άιχμαλώτων, έβαλαν φωτιά στα καλώδια του άσυρμάτου. Ύστερα, φεύγοντας, τοποθέτησαν

μιά ώρολογιακή δδμβα Β.Β.3 στο σπίτι, για να καταστραφή έντελως το ισχυρό μηχανήμα του άσυρμάτου. Πήραν κατόπιν τους Ιταλούς στρατιώτες και άκολουθώντας το ίδιο δρομολόγιο ξαναγύρισαν στο Βουρβούλο.

Στο μεταξύ και η ομάδα του ταγματάρχη Καζούλη, είχε φτάσει στα Φηρά. Χωρίς να χάσουν καιρό οι έφτα άντρες περικυκλώσαν τον Ιταλικό σταθμό — που είχε εγκατασταθή στην ολκία Κουταγογιαννοπούλου — και αλφινιδίασαν τους φασίστες με βροχή από χειροβομβίδες και σφαίρες.

Το τουφεκίδι και οι κέρηφεις, κράτησαν πάνω από ώρα. Στο τέλος, ο Έλληνας ταγματάρχης με τρεις από τους άντρες του, έκανε έφοδο προς το οίκημα, πλησίασε, έσπασε την πόρτα και μπήκε άφοβα μέσα. Οι περισσότεροι Ιταλοί σκοτώθηκαν. Και μαζί μ' αυτούς κι' ο Έλληνας διερχόμενος τους. Οι ύπόλοιποι, όσοι έζησαν, σήκωσαν τα χέρια τους για να παραδοθούν. Τη στιγμή όμως που ο Καζούλης πλησίασε ν' άφοπλίση έναν Ιταλό άνθυποσπότη, ο ύπουλος φασίστας τράβηξε το περιστροφό του και τ' άδειασε στο στήθος του Έλληνα αρχηγού (Η συνέχεια άπισθεν)

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

των Βρετανών κομάντος, Ο ήρωικός ταγματάρχης, έπεσε θανών πληγωμένος στην αγκαλιά ενός συντρόφου του. Και ύστερα από μερικά λεπτά έκλεινε για πάντα τα μάτια του. Πέθανε σαν ήρωας κραυγάζοντας:

— Ζήτω η Ελλάδα!

Σημερινά της 24 'Απριλίου, οι δυο δολοφόνοι ένώθηκαν στο ανατολικό μέρος του νησιού, κοντά στην αγροίκια της Νικολίνας Μπελώνια. Το τραγικό τέλος του αρχηγού τους το είχε θυίσει σε πένητος. Οι δεκατέσσερες άντρες ήταν αμίλητοι. Κρύφτηκαν ώσπου κάπου εκεί γύρω, περιμένοντας να νυχτώσει για να κατεβούν σ' ένα συμφωνημένο από πριν σημείο της ακτής, απ' όπου δ' έρχονταν να τους παραλάβει το ΕΜ-ΕΛ που τους είχε φέρει. Κατά τις έφτα το πρωί, η ωρολογιακή δόμδα που είχε τοποθετήσει η ομάδα του Χαν στο κατάλυμα των 'Ιταλών, στο Μερειγιλί, τινάζει στον αέρα το μικρό χτίριο, καταστρέφοντας όλα κατασκευαστικά τ' ασύρματα. Το έγγραφο είχε πετύχει με το παραπάνω. Δυστυχώς όμως από τα ερείπια του σπιτιού βρέθηκαν και πολλοί Σαντορινιοί, που είχαν μπει άνοιχτοι εκεί για να δουν τι συνέβη. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν ο Πέτρος Δαμίου, η Μαρία Μ. Ρούσου, η Μαρία Ν. Ρούσου, ο Λουίζος Σορότος, τα παιδιά του Μαρίνου και Μάρω, καθώς κι ο Γιάννης Σορότος. «Μά η τραγωδία — γράφει ένας αυτόπτης μάρτυς — μόλις είχε αρχίσει. Γιατί η αξιωματική διοίκηση των Κυκλάδων, που καλούσε με τον ασύρματο της τη Σαντορίνη χωρίς να παίρνει απάντηση, έστειλε ύστερα από δυο μέρες μία διωδεδάδα αεροπλάνο για να δουν τι συμβαίνει. 'Ενα απ' αυτά που ήταν υδροπλάνο, σε σχετικό σήμα του Γερμανού διοικητή της Σαντορίνης, που σώθηκε γιατί βρισκόταν σε κάποιο άλλο σπίτι, προσθαλασσωθηκε. 'Ο διοικητής έτρεξε άμέσως, συνενέωθηκε με το πληρώμα και την άλλη μέρα έβγαζαν στο νησί Γερμανοί και Πολωνοί στρατιώτες. Μία λεπτομερέστατη έρευνα άρχισε τότε. Δεν έμεινε γωνιά άσχηπη απ' τους θαρρόλους που ζήτησαν να δρουν τους Έγγλέους. Φυσικά δεν κατάφεραν τίποτε. Και τότε η μανία τους ξέσπασε στους φτωχούς συμπατριώτες μας».

Ένα πρόχειρο στρατοδικείο που σχηματίστηκε στην αυλή του σπιτιού του προέδρου του Βουρβούλου, καταδίκασε σε θάνατο έξη Έλληνες πατριώτες: τον ίδιο τον πρόεδρο του χωριού Νικήτα Χάλαρη, τον αγροδόκα Μάρκο Σιγάλα, τον 'Αντώνη Καφόρο, το Νικόλαο Δαμίου, το Δημήτρη Δαμίου και το Μιχαήλ Δρακωτό. 'Ετσι, έξη μέρες μετά την καταδρομή των κομάντος στο ήρωικό νησί, στις 29 'Απριλίου 1944, το χρώμα του Κάτω Βουρβούλου, ποτιζόταν απ' το αίμα των τιμημένων παιδιών της Σαντορίνης. Μόνον ο Μιχαήλ Δρακωτός, ο πρώτος νησιώτης που άνοιξε την πόρτα του στον τολμηρό ταγματάρχη Στέφανο Καζούλη, κατόρθωσε να δραπέτευε λίγο προτού φτάσει η συνοδεία στον τόπο της εκτέλεσής. 'Αλλά οι περιπέτειες του νησιού δεν τελειώνουν εδώ. Θα συνεχίσουμε λοιπόν, σ' ένα από τα ερχόμενα τεύχη μας...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μοσχόπουλον και Ν. Παράσκων, Ν. Σμύρνη: Στο σπίτι της κ. 'Ελένης Γιαννακιά, οδός Δωδεκανήσου 15, εκτός του νεαρού ήρωα Ματθαίου 'Ανδρόνικου, που ήταν άσυρματίας του Γιάννη Τσιγάντη, πιάστηκε κι ο Κώστας Ρούσσος επ' αυτοφώρω πανω στο πομπό του. 'Ο τελευταίος, σκότωσε δυο Γερμανούς και τραυματίσε έναν θανόντα. Στο τέλος όμως έπεσε κι ο ίδιος νεκρός από μία ριπή αυτομάτου. Στη ηρωική αυτή ιστορία, θα τη διαδεχτεί πολύ σύντομα στο 'Θησαυρό». Σ τ α μ α τ ι ο ν Κ ρ ο κ ο ν, μουσικόν, 'Ενταύθα: Δεν πρέπει να έχετε καμιά αμφιβολία για τον άνθρωπο αυτόν. 'Εμεινε ανάπηρος, από ασυμπάτς που έκανε μαζί με τρεις

αλλους, στο Κερασίον. Με το χέρι του έβαλε φωτιά στο φυτίλι μέσα σ' ένα γερμανικό όπλιταγών, το Η3Α, που καταστράφηκε δολοκλήρο. Οι «Κατάσκοποι» θα έκδοθούν σε διέλιε. 'Α θ α ν α σ τ ι ο ν Δ ρ α κ ο ν, 'Αρ ταν: Μπορεί να έχετε δίκιο, αλλά πώς θα το αποδείξετε; 'Εκτός αν έχετε φωτογραφία μαζί ή κανένα άλλο στοιχείο. Διαφορετικά δεν γίνεται τίποτε. Β α σ τ ι λ ε ι ο ν 'Α ν δ ρ ο μ α ρ η ν, Πειραιά: 'Όταν ανέβητε στην 'Αθήνα, περάστε από τα γραφεία μας και φέρτε το ιστορικό σας. 'Ετσι όπως μου το στείλατε δεν λέει τίποτε, μ' έλο που φαίνεται ότι έχει αρκετό ενδιαφέρον. Π α ν α γ ι ω τ η ν Π α ν ο υ ρ ο π ο υ λ ο ν, Κομοτηνή: Τα λόγια σας με συγκινούν, αλλά για το πρόσωπο που μου γράφετε, δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ ποτέ μου. 'Α ν η σ α σ ε κ ο ν τ ά μ α μ π ο ρ ο υ σ α ν α σ α ς έλεγα πολλά προφορικά. Στείλτε μου αν θέλετε τη διεύθυνσή σας να σας γράψω. 'Α λ ε κ ο ν Π ε ρ ι λ α δ ρ ο ν, Ιατρών: Ευχαριστώ. Γράφτε μου μόνο πένες 'Αγγλούς περιβάλλετε και τα όνομά τους. Νομίζω πως μου έχετε δαναστείλει γράμματα γι' αυτή την υπόθεσή και σας απάντησα. Γιατί δεν περνάτε καλύτερα από τα γραφεία μας να τα πούμε από κοντά; Μ ι χ α ή λ Μ α κ ρ υ γ ι α ν ν α κ η ν, Κόρινθος: Για τον 'Αδαμ ξαναγράψω. Τη φωτογραφία θα τη δεχόμουν ευχαριστώ με ανάλογο αντίταγμα. Πως μπορώ να γίνω η τράμια; Περιμένω να μου γράψετε. Β α σ τ ι λ ε ι ο ν Π ο λ υ τ σ ι δ η ν, 'Ενταύθα: 'Εμειν απολύτως σύμφωνος. Θα προτιμούσα όμως μια συνάντησή μαζί σας όποτε και όπου βελήσετε εσείς. Το ενδιαφέρον σας με συγκινεί. 'Η διεύθυνση του 'Θησαυρού» σας ευχαριστεί για την άγασή σας. Π ο ι η τ η τ η ς α ν τ ι σ τ α σ ε ω ς: 'Ο 'Θησαυρ» δεν δημοσιεύει συνεργασίες αναγνωστών. Πάντως οι στίχοι σας θέλουν αρκετό δουλεμα άκομη. 'Εκτός αν μάς τους στείλατε για να μάς «δουλέψετε». Π.χ. λέτε:

«Ήταν μία πληγή που έγινε απ' το σκυλί
μά τοτούς πιά δεν έλεγε να σώση
κι έρχονταν τον Αύγουστο μ' ένα ταμπλί
(σταφύλι)
κόκκινα-κόκκινα και ματωμένα σαν τη πληγή του.»

Κι' ο ελεύθερος στίχος, αγαπητέ ποιητή, έχει ρυθμό και κανόνες. 'Αλλά ο δικός σας δεν έχει φραγμούς. 'Ι ω α ν η ν Π α π α γ ε ω ρ γ ι ο ν, Χαλκίδα: Και από μιάν άλλη πλευρά η 'Αμερική στάθηκε στο πλευρό της 'Αγγλίας: στο ναυτικό πόλεμο. Μετά την αποτυχία στη μάχη της 'Αγγλίας, η Γερμανία στήριξε τις καλύτερες ελπίδες της στο να μπορεί να συντηρήσει την 'Αγγλία με τα υποδρόχια της. Οι Βρετανικές ναυτικές δυνάμεις είχαν έρθει σε δύσκολη θέση, ιδιαίτερα τα εναπομει-

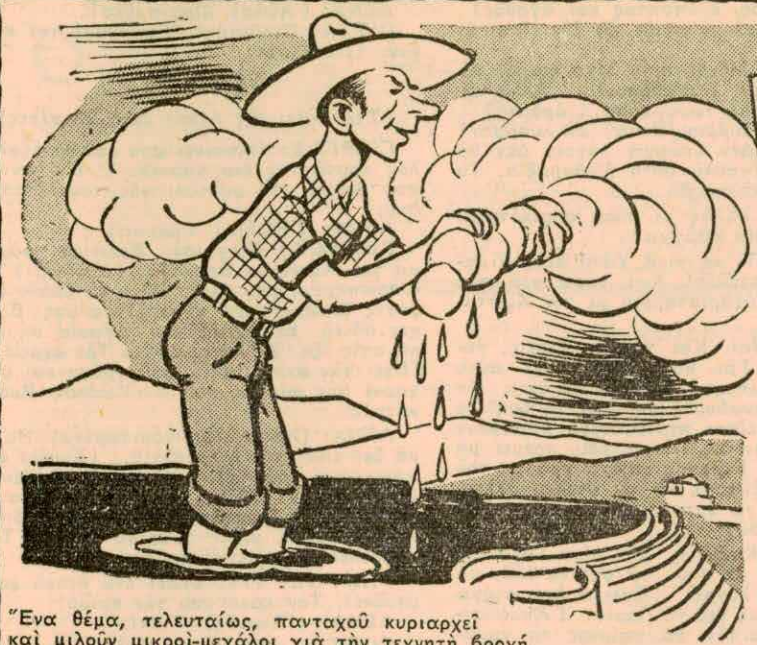

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ
ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

'Αφού διεκρίθη στο παγκόσμιο διαγωνισμό κομμωτών που έγινε προ μηνών στη Ρώμη, ο 'Αντουάν Κάμμερ πήρε μέρος και στις επιδείξεις που έγιναν στο παρισινό «Σαλόνι της γυναικας και της ομορφιάς». Στόν Κ. Κάμμερ άπενεμειθη ο τίτλος του «καίτη κομμωτών» και το παράσημο «Σταυρός της 'Αξίας» της πόλεως των Παρισίων. Στη φωτογραφία μας ο Κ. Κάμμερ ενώ χτενίζει τη μίς Δανάη 1950, την οποία χρησιμοποίησε ως μοντέλο.

ναντα αντιτορπιλικά. Στις αρχές Σεπτεμβρίου 1940 η 'Αγγλία έκανε μία συμφωνία με τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Αναμει αυτής έπληρε πενήντα αμερικανικά αντιτορπιλικά, ενώ οι 'Ηνωμένες Πολιτείες αποχτούσαν το δικαίωμα να εγκαταστήσουν ναυτικές και αεροπορικές βάσεις στη Νέα Γη, στη Βρετανική Γουάνα και σε μερικά νησιά στις Βρετανικές Δυτικές 'Ινδίες. 'Ετσι έχουν τα πράγματα, αγαπητέ κύριε, κι' όχι όπως μου τα γράφετε. 'Ε λ ε ν η Κ υ ρ ι α κ ι δ ο υ, Ψαδοκρυγόν: 'Επρεπε να φυγείτε από την 'Αθήνα για την εξοχή για να καταλάβετε ποσο σας έλεγα; Μά γιατί, στον Ψαδοκρυγόν δεν έρχεται «Θησαυρός»; Για την άγασή σας ευχαριστώ. 'Ι ω α ν η ν Μ α ρ α θ έ λ ι α ν, τραπεζιτικόν υπάλληλον: Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχίσουν. Για το άλλο ζήτημα, δυστυχώς, δεν μπορώ να κάνω τίποτε. Περάστε από τα γραφεία μας να σας εξηγήσω τους λόγους. Χ α ρ ι λ α ο ν Ψ ω μ ι α δ η ν, Βόλον: 'Ελάτε τα χειρόγραφα σας κι' ευχαριστώ. Μόλις τα διαβάσω θα σας απαντήσω ταχυδρομικώς, αφού προηγουμένως μου στείλετε τη διεύθυνσή σας. Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε σ' αρχίζει στο 'Θησαυρό» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». 'Ε σ θ η ρ, 'Ενταύθα: Δεν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήτε. Αυτά που έγραφα τα πιστεύω. Για τους 'Ισραηλίες θ' ασχοληθώ και καλύτερα σ' εσάς, αλλά έρθω. 'Εχω έτοιμη ολόκληρη σειρά που θ' αρχίσω να δημοσιεύεται πολύ γρήγορα. Για τα ευγενικά σας αιτήματα χίλια ευχαριστώ. 'Α ν τ ω ν ι ο ν Χ α ρ α λ α μ π i δ η ν, Χαροκόπου: Δεν έχει πια καμιά σημασία αυτό. 'Αλλωστε η προσφορά μου στο μυστικό τ'ον κόπο να δημοσιευτεί. Αυτός η μάλλον η κυρία που σας μιλάει για μένα κάποιο λάθος θα κάνει σίγουρα. Μπορεί να με γνωρίζει από μικρό παιδί, αλλά τίποτε περισσότερο. 'Α μ φ ι τ ρ i τ η 'Ι ω α ν η ν Γ i δ ο υ, Καλαμπόκα: Ευχαριστώ για την κάρτα-ποστάλ. 'Ωραυτάτη. Ν i τ i ν ο Μ α υ ρ ο μ α τ η ν, Ζάκυνθος: Για το νησί σας έχω συγκεντρώσει αρκετά στοιχεία και θα γράψω αργότερα, μόλις τα συμπληρώσω. 'Αφού όμως έχετε την καλοσύνη να μου στείλετε ένα «σωρό πληροφοριές» τις περιμένω. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Ε υ σ τ α θ i ο ν Μ α γ ο υ λ α ν, Αίγιον: Ποτέ δε σας άδικησα και άπορώ πως το φανταστήκατε. Μας σας δεν ασχολήθηκα ποτέ, ούτε τ' όνομά σας ανέφερα. Τι συμβαίνει άραγε; Μήπως κανείς σας γέλασε; Α. Γ. Κ., Α. Κ., Α. Κ., 'Ενταύθα: 'Η άπορία σας όχι και τόσο δικαιολογημένη. 'Α ν γ ρ α φ α τ ε γ ι α τ ό σ ο π λ α τ ο κ ο ι ν ο ν ό π ω ς τ ο υ 'Θησαυρού» θ' αποφασίζατε να κάνετε αυτό που μου προτείνετε; Καταλαβαίνω έξέταση το ενδιαφέρον σας, αλλά το κάπως επιπολιτικό ρεπορτάζ, ταίρι μ' αριστοτέλει σε «ημέριον». Χ α ρ η ν 'Α π ο σ τ ο λ α τ ο ν, Κεραλήνηαν: Μπορεί να συνέβη κι' αυτό. 'Εγ' όσον όμως δεν αναφέρεται πουθενά πως θέλετε να το ξέρω; Αυτή ήταν μία προσωπική σας συνάντησή και τίποτε περισσότερο. Πάντως αν πήρατε ενεργό μέρος να μου ξαναγράψετε κι' ευχαριστώ θ' ασχοληθώ μαζί σας. Α ο υ κ α ν 'Η α π α ν τ i κ ο λ α ο υ, 'Ενταύθα: Τρεις επιθέσεις έκανε ο κατοχικός στρατός για ν' αρπάξει τη σημαία των φοιτητών και τρεις φορές άποκρούστηκε. Είχαμε είκοσι δυο νεκρούς τότε και εκατόν είκοσι τραυματίες. Μά οι φασίστες στο τέλος νικήθηκαν. Οι 'Ιταλοί άγυρώθηκαν στο Κομαντο Πιάτσα, οι Γερμανοί στο Μετοχικό. Για να εκδιχθούν τους πρωτευουσάνους έκοψαν την κίνηση των πολιτών από τις όχτες του θράβου. Συνέλαβαν επίσης πεντακόσιους και τους έστειλαν σε στρατόπεδα συγκέντρώσεως και καταδικάσαν σε ισόβια δεσμά εξηντατρείς. Μ α ρ κ ο ν Κ υ ρ γ α κ ο υ λ η ν, 'Ενταύθα και 'Ι ω α ν η ν Π α υ λ ο π ο υ λ ο ν, Πάτρας: 'Ο Λεβί Ρούφους, Σέπερντ, ήταν μία από τις πιο ηρωικές μορφές που πέρασαν από την 'Ελλάδα στο διαστήμα της Κατοχής. Καθηγητής Πανεπιστημίου, στάλθηκε το 1939 στην 'Αθηνά, όπου πολέμησε για την απελευθέρωση της χώρας από τον Ιταλικό ζυγό. Τον 'Ιούλιο του 1942, όταν κινδύνευε από τον Ρόμελ η 'Αλεξάνδρεια, τον κάλεσαν στην Αίγυπτο να άργανώσει με τους φελαχούς κλεφτοπόλεμο, γιατί μιλούσε καλά τ' αραβικά και σάγγεινε τους Ιθαγενείς με δικό του τρόπο. Μόλις άποφυγε τον κίνδυνο η Αίγυπτος, στάλθηκε στην 'Ελλάδα το φθινόπωρο του 1942 κι' έπεσε με δυο συντρόφους του σε μία πλαγιά του 'Ολύμπου, με άλεξιπτώτο, αλλά ήταν ο μόνος που γλύτωσε. Οι άλλοι δυο σκοτώθηκαν κατά την πτώση τους. Δυό ολόκληρα χρόνια έμεινε στην 'Ελλάδα και γύρισε σ' όλα τα δούνα της Ρούμελης, από το Καλλίδρομο ως τ' 'Αγρφα. Σ' αυτόν παραδόθηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 1943 η 'Ιταλική μεραρχία «'Ινφάντε» κάπου 10.000 άντρες μαζί με όλο τους τον όπλισμό. 'Υστερα κατεβήκε στην 'Αθήνα όπου άνωμασθηκε συνταγματάρχης και πήρε την άρχηγή της Βρετανικής άποστολής στην 'Αττική, στη θέση του Ντόν Στόντ, που ήταν άρχηγός ως τότε. 'Ο Σέπερντ, με την εκπληκτική μυθοποιητική δράση του, σκοτώθηκε κατά τα Δεκεμβριανά από νάσκη στην οδό Πατησίων.

Ι. Β. Ι.

Η Τεχνητή Βροχή

θα μπορούσε ν' άποφύγει τις σπατάλες τις πολλές, όταν αντιπρόεδρος της είνε μήνες στη σειρά, ένας Γιώργης Παπανδρέου που συχνά «κάνει... νερα»! 'Πλήν αυτού, αγαπητέ μου, μη μιλάτε για βροχή και το κέφι μου χαλάτε και μου καίτε την ψυχή. Μη μου λέτε τέτοια λέξι και κατάκαρδα το παίρνω, γιατί έξω απ' το κουδέρνο, τόσους μήνες βολοδέρνω, τά παλινά θυμάμαι κληί κι' η βροχή φέρνει στο νου μου το τραγούδι αυτό (που λέει: «Πέφτουν της βροχής οι στάλες κι' εγώ κάθομαι στις... σκάλες»!)

Καταφεύγω και στον Ζέρβα και μου λέει χαρά γε— (μάτος) —'Ο μεγάλος ο σκοπός μας έπετεύχθη αυτομάτως και νά μάς φαλόνει πρέπει, απ' τους 'Αθηναίους, (ίμνοι, έπειδή μ' αυτόν τον τρόπο έμπλουτίσαμε τη λίμνη. »Δεν υπάρχει, πλέον, λόγος για Σουβάλα να μιλάμε να μετράμε την 'Υλίκη και να πονοκεφαλάρω. »Αν κι' εγώ ισχυρίζομαι, για να είμαι ειλικρινής, να μην είνε η λίμνη 'Υλίκη μά η λίμνη... Τ ρ ι χ ω ν i ς »«Νενικήκαμεν», τουτέστιν και ήμεις στον... Μ α (ρ α θ ω ν α και στής δόξης μας, αίσίως, φτάσαμε τον κολοφώνα. Νενικήκαμεν επίσης και της φύσεως τους νόμους και της πόλεως, ανέτως, πλημμυρίσαμε τους δρόμους. »Βάρκες ήθελε ο κόσμος να πηγαίνει στη δουλειά... 'Αλλ' ανέφερα τη... δάρκα και μου κόπηκε η μιλιά, έπειδή από μία δάρκα συμφορά πήγα να πάθω, μόλις πρό τινος στον... 'Αθω! »Την λαχτάρα μου έκείνη τη θυμάμαι και ριγώ κι' έτσι, φίλε μου, εγώ, που... άρματωνα συχνά, τόσους άντρες στα δουνά, του λοιπού θα λέω πιά: »Βάρκα θέλω ν' άρματώσω με σαράντα δυό κουτιά»!

Ευφραδής ο Παπανδρέου, όπως πάντα φυσικά, στην έρώτησή μου σπεύδει κι' άπαντά ρητορικά: «—Ναί, πιστεύομεν δεβάζως και εις τον βροχοποιόν κι' έκτιμώνμεν, κατά βάθος, το λαμπρόν του το ποίον. 'Εκτιμώνμεν, λέγω πάλιν, και τους ξένους υδρολόγους, μα πιστεύομεν, κυρίως, εις τους ήμετέρους... λόγους! »Είμαι γάρ της χώρας ταύτης ο λαλίστερος ήγέτης κι' άσφαλώς κι' άναμφιδόλως μέγας ν ε φ ε λ η (γ ε ρ έ τ η ς! Τό στομφώδες μου το ύφος είνε χάρις όφθαλμών και ή κάθε άγορευσίς μου... χείμαρρος συλλογισμών. »Ναί, πιστεύομεν άφύκτως κι' εις τας τεχνήτας (ν ε φ ε λ α ς, στο ούράνιον το τόζον κι' εις τας φυσικάς θεάλας, πλην όσάκις όμιλούμεν πομπωδώς, διά σχημάτων, ή... βροχή μάς άναμείνει ή των χείροκροτημάτων»

Την αντίληψή του τέλος μου έκφράζει ο Βενιζέλος: «—Φανταζόσουν τέτοιο θαύμα να συμβή στον Μα— (ραβδωά και τό πίστευες ποτέ σου ότι βρέχει τό... χείμαρρος; Κι' όμως ο βροχοποιός μας συνετάραξε τη σφαίρα, τον έτρώμαξεν ο ήλιος, ή σελήνη και τ' άστέρια κι' έτσι θαχούμε νερακι τό... χείμαρρος κάθε μέρα, για να πλένομε τα χέρια! Γιατί όπως είχα γράψει στα προγράμματα σειρά Κόμμα των Φιλελευθέρων 'Ισον «χέρια καθαρά».

Τέτοιες ήτανε οι γνώμες των τρανών κι' έπιφανών, μά δεν πείθεται με δούτες της 'Ελλάδος το κοινόν που για τους πολιτικούς του έχει άκράδαντα πιστώσει πως και δίχως υδρολόγους, τάχουν όλοι τους μ ο υ (σ κ ε ψ ε i! Και γι' αυτό οι πολιτικοί μας πρέπει νάχουνε ύπ' όψει πως ο 'Ελλην θέλει έργα, στη ζωή του να προκόψη. Στου λαού μας τό συμφέρον πρέπει τό μυαλό να έ— (χουν κι' όχι μόνο με ύποσχέσεις πάντα να τον καταβρέχουν.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

«Ένα θέμα, τελευταίως, πανταχού κυριαρχεί και μιλούν μικροί-μεγάλοι για την τεχνητή βροχή. Τόν βροχοποιό και μόνον το κοινόν έχει στο στόμα κι' αναφέρουν τ' όνομά του κι' οι συνοικισμοί άκόμα! 'Αλλοι μιν ύποστηρίζουν θαυματοποιός πως είνε, όταν μ' ένα πείραμά του πλημμυρίζουν αί 'Αθήνα κι' άλλοι, πως ή Ούλεν τζάμπα για ισάσοφ μάς τον (μοστράρει κι' ότι πρέπει απ' την 'Αθήνα τά... β ρ ε μ έ ν α (του να πάρη!

Είν' οι γνώμες διχασμένες του κοινού, — με λόγους (άλλους — και ποικίλως σχολιάζει τη βροχή την τεχνητή. Και μ' αυτή την ευκαιρία, άπετάθην στους μεγάλους, για να δώ και, μεταξύ τους, ποία γνώμη έπικρατεί.

«Από τόν Κοτζιά τόν Κώστα κάνω άμέσως την αρχή και μου λέει την άποψή του, σχετικώς με τη βροχή: —'Είναι πλάνη κι' ούτοπία να πιστεύω το κοινό, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Καί νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή. Και νά γράψετε μοι: «Ταύτα ο Κοτζιάς σας έφη, ή βροχή ότι παρήχθη απ' τόν 'Αμερικανό! 'Ότι «κέντησε» τά νέφη κι' ότι έβρεξε πολύ, είνε μάλλον παραμύθι για τόν κάθε άφελή.

Η ΚΑΜΜΑΔΙΣΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ «ΠΑΡΕΛΘΟΝ» ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΙΤΣΑ: Έλαφρά στο περπάτημα, ελαφρά στο κορμί, ελαφρά στο μυαλό και γενικά σε όλα... ελαφρά! Γυναίκα καμωμένη για περίφημη «παρτεναιό» εφημέριου έρωτος και, φυσικά... όχι «εγγάμου έιους».
ΠΕΤΡΟΣ: Καλοκάγαθος άνθρωπος. Τρυφερός, αέρος, εύπιστος. Σίγουρος... ωστόσο της Πίτσας.
ΛΕΝΑ: Φίλη της Πίτσας.
ΛΕΝΑ: «Απειρή κι' αμόρφωτη στη μεγάλη τέχνη του «ερωτικού συνωμοτισμού». **ΓΙΩΡΓΟΣ:** «Έξυπνος τύπος «της πιάτσας». Σίγουρος της Λένας.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλόνι της Πίτσας).

ΛΕΝΑ (που έχει ανοίξει την καρδιά της και δεν μπορεί πια να την κλείσει): Ναι, Πίτσα μου. Το όμοιό μου. Κάνω απίστευτες στον άντρα μου, αν και ξέρω πως μ' αγαπά. Ίσως ν' ανήκω κι' εγώ στην κατηγορία των γυναικών που δεν μένουν σταθερές στο καθήκον τους. Τέλος πάντων, έτσι είμαι. Και αν σου πω το λόγο για τον όποιον άπατά το Γιώργο, θα σου φανεί παράξενο! Ο λόγος είναι ότι ο Γιώργος μου κάνει τον πολύ έξυπνο άντρα!

ΠΙΤΣΑ: Και είναι, εδώ που τα λέμε! Και ποιος είναι ο παρτεναιός σου, σ' αυτή την ιστορία;

ΛΕΝΑ: Ο Κωστάκης ο Βρανάς!

ΠΙΤΣΑ: Καλά το είχα υποπτευθώ!

ΛΕΝΑ: Έσύ είσαι πιστή στο δικό σου;

ΠΙΤΣΑ: Φυσικά, όχι. Τον άπατάω κι' εγώ, για τον άντρα μου ακριβώς λόγο: Για-

τί είναι κουτός, άνυποπτος και άγαθός!

ΛΕΝΑ: Και με ποιόν, αν δεν είμαι άδιάκριτη;

ΠΙΤΣΑ: Μέχρι πριν λίγο καιρό, με τον Τώλη τον Παπαδόπουλο. Άλλά τα χαλάσαμε. Και τώρα είμαι... όρφανε!

ΛΕΝΑ: Καυμένη Πίτσα! Σε λυπάμαι!

ΠΙΤΣΑ: Δεν υπάρχει λόγος. Δεν θα κρατήσω για πολύ αυτή ή άπραξία. Το κενόν θα συμπληρωθώ...

ΛΕΝΑ: Μιλάς με τόση φυσικότητα, για ένα τέτοιο πράγμα!

ΠΙΤΣΑ: Τι να γίνη, Λένα μου; Είμαστε... όμοιοπαθείς! Και τώρα για πές μου. Είσαι ευχαριστημένη με τον Κωστάκη σου;

ΛΕΝΑ: Ναι. Και γράφει, ξέρεις, πολύ όμορφα. Σαν ποιητής. Και γι' αυτό ακριβώς το ζήτημα έρχομαι σε σένα. Να ζητήσω τη συμβουλή σου και τη βοήθειά σου.

Έσύ είσαι περισσότερο μπασμένη σ' αυτά. Λοιπόν, Πίτσα μου, τρέμω μη μου πιάσει ο Γιώργος κανένα γράμμα του Κωστάκη! Είπαμε να τα στέλνει άλλοι, αλλά δεν έχω έμπιστοσύνη σε κανένα. Πού να έκτεθώ;

ΠΙΤΣΑ: Καυμένη, μην είσαι βλάκας. Θα σου λέγα να σου τα στέλνει εδώ, με τον ύπνο σου.

Επειτα εγώ φεύγω σε λίγες μέρες για το Παρίσι. (Απεφασιστικά): Λοιπόν, θα παίρνης τα γράμματα στο σπίτι σου.

ΛΕΝΑ: (Φοβισμένη). Άστειεύσαι; Κι' αν μου πιάσει κανένα ο Γιώργος;

ΠΙΤΣΑ: Θα πής στο θυρωρό να κρατήσει τα γράμμάτα σου και να σου τα δίνει ιδιαιτέρως.

ΛΕΝΑ: Ναι, μα θέλω να τα κρατάω τα γράμματα για να έχω ένα όπλο να τον κυνηγήσω τον Κωστάκη αύριο, αν μ' εγκαταλείψη... αν μάθω τίποτα ο Γιώργος και με χωρίσει. Τα γράμματα πρέπει να είναι σε μέρος ασφαλίσμενο. Κατάλαβες;

ΠΙΤΣΑ: Πολύ όρθη σκέψις. Το ίδιο κάνω κι' εγώ. Άλλά τα γράμματα του φίλου μου, τ' αφήνω ελεύθερα σ' ένα συρτάρι της τουαλέτας μου.

ΛΕΝΑ: Κι' αν τα βρή καμιά μέρα ο άντρας σου;

ΠΙΤΣΑ: Τα βρήκε!

ΛΕΝΑ: Λοιπόν;

ΠΙΤΣΑ: Λοιπόν... τίποτε. Είχανε όλα ημερομηνία του 1945. Δηλαδή ένα χρόνο πρό του γάμου μας.

Έτσι είχαμε συμφωνήσει με τον Τώλη. Όταν τα διάβασε ο άντρας μου του «ωμολόγησα» πως είχα ένα φλέρτ με τον Τώλη πριν παντρευτώ. Το «παρελθόν» συγχωρείται! Δεν μπορεί να με ζηλεύει... αναδρομικά! Κι' εν πάση περιπτώσει δεν έχει δικαίωμα να μου ζητήσει διαζύγιο για τα περασμένα.

ΛΕΝΑ: (Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

ΛΕΝΑ: (Άθωα). Όραία ιδέα!

ΠΙΤΣΑ: Περίφημη! Έφάρμοσέ την κι' εσύ. Τί κάθεται;

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι της Λένας μετά 20 μέρες)

ΓΙΩΡΓΟΣ: (Μπαίνει στο σαλόνι ξεχαλαρώνοντας ένα χαρτί). Τ' είν' αυτό που βρήκα στο συρτάρι της τουαλέτας σου;

ΛΕΝΑ: (Ήλθια). Γράμμα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: (Άγρια). Έρωτικό γράμμα του Κωστάκη Βρανά!... (Διαβάζει): «Αγαπημένη μου Λένα. Χθες το βράδυ έφυγες θυμωμένη απ' τη φωλίτσα μας. Είχες άδικο. Σε περιμένω μ' αγωνία σήμερα στις έξι. Σε λατρεύω!... Τον άχρηστο! Έχει την αναίδεια να σου γράφει και σε χαρτί της φίρμας του: «Κώστας Βρανάς»!...

ΛΕΝΑ: (Χαμογελάει χαριτωμένα). Ναι, μα δεν είδες την ημερομηνία... (Σκύβει άπάνω στο γράμμα). Ορίστε! «Δώδεκα Σεπτεμβρίου 1943»... Είχα τότε κάποιο φλέρτ με τον Κωστάκη Βρανά που το διέκοψα, φυσικά, μόλις γνώρισα εσένα! Το «παρελθόν» συγχωρείται, αγάπη μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ: (Της σκάει ένα ήπιο χαστούκι). Τον κακό σου τον καιρό!

ΛΕΝΑ: (Άναυδη). Γιατί;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί στις δώδεκα Σεπτεμβρίου του 1943, ο Κωστάκης Βρανάς ήταν αιχμάλωτος στο στρατόπεδο του Νταχάου! Έπαυσε άμεσα απ' το Χίμλερ κι' έρχοτανε στη «φωλίτσα» σας... αεροπορικάς; Μάδεψε τα μογαλάκια σου και δίνε του! Μπρός!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τηλεφωνικά).

ΛΕΝΑ (λαχανιασμένη): Είσαι συ Πίτσα; Μίλα λοιπόν!...

ΠΙΤΣΑ (παράξενη αλλά και λαχανιασμένη): Ναι... Εγώ... Σ' είσαι Λένα;

ΛΕΝΑ: Εγώ που να μην ήμουνα!...

ΠΙΤΣΑ: Μα τί τρέχει λοιπόν; Κεραυνοί πέφτουν σήμερα; Μαγία μάς έκαναν; Μας μάτισαν; Έξηγήσου, σ' άκούω.

ΛΕΝΑ: ...Είν' ανάγκη ναρθω να σε δω. Έχω νέα δυσάρεστα!...

ΠΙΤΣΑ: Άχ! Λένα μου, εγώ έχω χειρότερα! Τώρα πήρε τη βαλίτσα του κι' έφυγε ο Πέτρος!... Τάχα φτιάξει μ' ένα νεαρό 21 χρόνων. Κι' ο δάκας έβαζε στα γράμμάτα του ημερομηνία του 1940.

Τόπιασε ο Πέτρος το γράμμα, αλλά μ' όλο που είναι αρκετά κουτός, δεν τόφαγε τούτη τη φορά! Γιατί το 1941 ο νεαρός μου ήταν δώδεκα χρόνων! Πως μπορούσε ναήν έρωτικές σχέσεις μαζί μου;... Άστα! Μούρχεται λιποθυμικά!

ΛΕΝΑ: Περίμενε... Έρχομαι να λιποθυμήσουμε μαζί!

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Τα βράσανα του προέδρου

Ο Πρόεδρος Τρούμαν στάθηκε αδύνατο να τηλεφωνήσει από ένα ξενοδοχείο όπου βρισκόταν, πριν από λίγο καιρό, επ' ευκαιρία κάποιου γεύματος, γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε τ' όνομά του, έσκασε στα γέλια και του άπάντησε ότι όσο αυτή ήταν ή κυρία Πρόεδρου, άλλο τόσο κι' αυτός ήταν ο Τρούμαν.

Ο Πρόεδρος έκαμε άλλες τέσσερες προσκλήσεις, αλλά πήρε πάντα την ίδια απάντηση. Στο τέλος αναγκάστηκε να στείλει έναν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του για να πείσει την τηλεφωνήτρια να του δώσει γραμμή. Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά είχε καλύτερη τύχη. Γιατί ή τηλεφωνήτρια, μόλις άκουσε ότι δεν έπρόκειτο για κανένα φαροσέρ, αλλά για τον ίδιο τον Πρόεδρο, λιποθύμησε.

Ο ακόλουθος του Προέδρου προσπάθησε τότε να κάμει μόνος του τη σύνδεση. Άλλά μπόρεσε τις «φίσεις» και το αποτέλεσμα ήταν να καταστρέψη την τηλεφωνική συσκευή.

(Αυλαία).

ΕΦΙΛΟΝ

Οι άντρες μπαίνουν όπως-όπως σ' ένα αυτοκίνητο και δεν σκοτίζονται περισσότερο όταν πρόκειται να βγούν απ' αυτό. Άλλά δεν συγχωρούν στη γυναίκα το ίδιο. Άπαιτούν απ' αυτήν να είναι πάντοτε κομψή και χαριτωμένη και σχολιάζουν με μεγάλη αυστηρότητα κάθε κίνησή της.

Κι' αυτό, γιατί φαίνεται ότι οι περισσότερες γυναίκες δεν ξέρουν ούτε πως να μπουν σ' ένα αυτοκίνητο ούτε πως να κατεβούν απ' αυτό. Αυτό δεβαιώνει ή Γαλλίδα Άνριέττα Πασκάρ, που διευθύνει μια σχολή καλών τρόπων στο Παρίσι.

Την ίδια διαπίστωση έκαμε και μια Ιταλική επίθεωρησις, που φωτογράφισε κρυφά τέσσερες δευτέρες του Ιταλικού κινηματογράφου κατά την κάθοδό τους από τ' αυτοκίνητά τους. Άπ' αυτές, ή περίφημη Σουλβάνα Παμπαίνι, που συγκαταλέγεται μεταξύ των ήθοποιών που έχουν τα ωραιότερα πόδια, κατέβηκε με τρόπο αξιοθρήνητο, φανερόντως τις γάμπες της ως πάνω από το γόνατο. Η Λουκία Μποζέ φανέρωσε το κάτω μέρος των μηρών της. Η Άδριανή Σέρρα κατέβηκε σαν άγορι. Και μόνον ή Πατρίτσια Μάνγκανο ήταν άφογη και χαριτωμένη κατά την κάθοδό της.

Άλλά πως πρέπει μια γυναίκα να μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο και πως πρέπει να κατεβάζει απ' αυτό;

Άς δούμε τι διδάσκει ή Άνριέττα Πασκάρ. Κι' άς αρχίσουμε απ' το ανέβασμα.

Το κυριότερο σφάλμα των περισσότερων γυναικών είναι ότι μπαίνουν με το κεφάλι.

Αποτέλεσμα: Όταν μπάζετε το μισό από το σώμα σας μέσα στο αυτοκίνητο, είσατε υποχρεωμένη να κάμετε μια άκαλαισθητη στροφή, να υπερβείτε τα πόδια σας και να σωριασθήτε στο κάθισμα. Ένας άντρας που θα σας ιδή θα σας βρή αξιοθρήνητη. Και δεν θα έχη άδικο.

Δεύτερος κακός τρόπος είναι να μπαίνετε με... τα νύα. Έκτος του ότι αυτός ο τρόπος είναι άκομπος κι' αντιαισθητικός, σας υποχρεώνει επίσης να φανερώσετε σε κείνους που στέκονται στο πεζοδρόμιο κάτι πολύ περισσότερο από τις γάμπες και τα γόνατά σας.

Αντικανονικό είναι επίσης να λυγίζετε το γόνατο καθώς πατάτε στο «μαρσιπέ» και να κάνετε στροφή απ' έξω, με την προσοπτική να φτάσετε αίσίως στο έσωτερικό. Παρέχετε ένα αξιοθρήνητο θέαμα κατά τη στιγμή αυτή κι' επί πλέον κινδυνεύετε να σχίσετε τις κάλτσες σας.

Άλλά πως θ' ανέβητε; Η απάντησις είναι πολύ απλή: καθιστές. (Μην κάνετε σύγχισι με το δεύτερο τρόπο που καταδικάζαμε). Θα πατήσετε στο «μαρσιπέ» με το ένα πόδι (το άρι-

στον άντρα μπαίνετε από δεξιά και το δεξί αν μπαίνετε από αριστερά), έχοντας το πρόσωπο γυρισμένο προς το μέρος της μηχανής και, με μια γρήγορη και κομψή κίνησι θα καθίσετε, αφού γείρετε ελαφρά το επάνω μέρος του κορμιού για να μην χτυπήσετε. Θα τραβήξετε κατόπιν το λυγισμένο πόδι προς μέσα και ύστερα το άλλο. Είναι περιττό να σημειώσω ότι αυτές οι κινήσεις πρέπει να γίνουν άστραπταία. Διαφορετικά χάνουν όλη την αξία τους.

Τα σημερινά αυτοκίνητα είναι όλα σχεδόν χαμηλά και διευκολύνουν το ανέβασμα με τον τρόπο που σας υποδείξαμε.

Άς έρθουμε τώρα στην κάθοδο.

Κι' εδώ πάλι θ' αποφεύγετε να βγείτε με το κεφάλι, όπως, δυστυχώς, κάνουν οι περισσότερες γυναίκες. Αυτό το καμπούριασμα του κορμιού είναι πολύ αντιαισθητικό.

Ένα άλλο σφάλμα πολλών γυναικών είναι ότι προσπαθούν να βγάλουν και τα δυο πόδια μαζί.

Τρίτο σφάλμα: το ένα πόδι στο έδαφος, απότομο τίνιγμα προς τα έξω. Έκτος του ότι κινδυνεύετε μ' αυτόν τον τρόπο να σχίσετε τις κάλτσες σας, το θέαμα που παρέχετε είναι πολύ αντιαισθητικό. Και επί πλέον, αυτό το κατέδασμα μπορεί να σας κάμει να πέσετε με τα μούτρα στο πεζοδρόμιο.

Άλλά πως θα κατεβήτε;

Το πράγμα δεν είναι δύσκολο. Χρειάζεται μόνο να εξασκηθήτε λίγο, πράγμα που μπορείτε να κάμετε στο σπίτι σας, βαζοντας μια καρέκλα λίγο ψηλά. Νά, λοιπόν, τι θα κάμετε: Θα γαλάτε πρώτα το ένα πόδι. Ταυτόχρονα θα ενώσετε τα γόνατα σε τρόπο που τα πόδια σας να σχηματίζουν μια όξεια γωνία 40—45 μοιρών. Το δεύτερο πόδι λοξά, προς το έσωτερικό του αυτοκινήτου. Όταν συμπληρώσετε αυτή την κίνησι, άκουμπήστε το πρώτο πόδι στο έδαφος και τιναχθήτε ανάλαφρα έξω.

Μην έρνεσθε πάνω στο κάθισμα για να βγείτε έξω. Και μην έχετε αλύγιστο το κορμί. Και τα δυο αυτά πράγματα δεν σας εξυπηρετούν καθόλου και δεν σας διευκολύνουν στο κατέδασμα από το αυτοκίνητο. Δεν έχετε τώρα παρά να δοκιμάσετε...

Ο κανονικός τρόπος είναι ο έξης: Πατάτε το «μαρσιπέ» με το ένα πόδι και κάθεστε γρήγορα μ' ενώμένα τα γόνατα...

Μην ξεχνάτε πάντως, ότι αναρίθμητα μάτια παρακολουθούν μια γυναίκα που μπαίνει ή που βγαίνει από ένα αυτοκίνητο κι' ότι τα μάτια αυτά είναι έτοιμα να σχολιάσουν κάθε κίνησή σας. Οι καλίσθητες αυτές κινήσεις στο ανέβασμα και στο κατέδασμα δεν είναι δύσκολα να μαθευτούν άρκει να κάνετε μερικές άσκήσεις στο σπίτι με μια... καρέκλα.

Δοκιμάστε λοιπόν και θα δτε!

Το κυριότερο σφάλμα των περισσότερων γυναικών είναι ότι μπαίνουν με το κεφάλι...

Αποτέλεσμα: Όταν μπάζετε το μισό από το σώμα σας μέσα στο αυτοκίνητο, είσατε υποχρεωμένη να κάμετε μια άκαλαισθητη στροφή, να υπερβείτε τα πόδια σας και να σωριασθήτε στο κάθισμα. Ένας άντρας που θα σας ιδή θα σας βρή αξιοθρήνητη. Και δεν θα έχη άδικο.

Δεύτερος κακός τρόπος είναι να μπαίνετε με... τα νύα. Έκτος του ότι αυτός ο τρόπος είναι άκομπος κι' αντιαισθητικός, σας υποχρεώνει επίσης να φανερώσετε σε κείνους που στέκονται στο πεζοδρόμιο κάτι πολύ περισσότερο από τις γάμπες και τα γόνατά σας.

Αντικανονικό είναι επίσης να λυγίζετε το γόνατο καθώς πατάτε στο «μαρσιπέ» και να κάνετε στροφή απ' έξω, με την προσοπτική να φτάσετε αίσίως στο έσωτερικό. Παρέχετε ένα αξιοθρήνητο θέαμα κατά τη στιγμή αυτή κι' επί πλέον κινδυνεύετε να σχίσετε τις κάλτσες σας.

Άλλά πως θ' ανέβητε; Η απάντησις είναι πολύ απλή: καθιστές. (Μην κάνετε σύγχισι με το δεύτερο τρόπο που καταδικάζαμε). Θα πατήσετε στο «μαρσιπέ» με το ένα πόδι (το άρι-

στον άντρα μπαίνετε από δεξιά και το δεξί αν μπαίνετε από αριστερά), έχοντας το πρόσωπο γυρισμένο προς το μέρος της μηχανής και, με μια γρήγορη και κομψή κίνησι θα καθίσετε, αφού γείρετε ελαφρά το επάνω μέρος του κορμιού για να μην χτυπήσετε. Θα τραβήξετε κατόπιν το λυγισμένο πόδι προς μέσα και ύστερα το άλλο. Είναι περιττό να σημειώσω ότι αυτές οι κινήσεις πρέπει να γίνουν άστραπταία. Διαφορετικά χάνουν όλη την αξία τους.

Τα σημερινά αυτοκίνητα είναι όλα σχεδόν χαμηλά και διευκολύνουν το ανέβασμα με τον τρόπο που σας υποδείξαμε.

Άς έρθουμε τώρα στην κάθοδο.

Κι' εδώ πάλι θ' αποφεύγετε να βγείτε με το κεφάλι, όπως, δυστυχώς, κάνουν οι περισσότερες γυναίκες. Αυτό το καμπούριασμα του κορμιού είναι πολύ αντιαισθητικό.

Ένα άλλο σφάλμα πολλών γυναικών είναι ότι προσπαθούν να βγάλουν και τα δυο πόδια μαζί.

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η επισκέπτρια του Πάπα είναι η κόμισσα Άλμα. Στη νεότητά της υπήρξε φίλη του. Και τώρα τον ικετεύει να ματαιώσει την εκπαίδευση που έτοιμάζει ο γιός του Καίσαρ εναντίον του Μοντεφόρτε. Ο Πάπας της προτείνει το γάμο της κόρης της Βασίλεις (Πριμαβέρα) με το γιό του. «Αλλά ο γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνει. Η Βασίλεις μισεί τους Βοργιές. Συνεπώς η εκπαίδευση θα γίνει. Η κόμισσα φεύγει απογοητευμένη. «Αλλά δεν πρέπει να την αφήσουν να ζήσει. Και τη δηλητηριάζουν με σατανικό τρόπο. Η άτυχη αρχόντισσα πεθαίνει στα χέρια της κόρης της. Προσφαίνει όμως και της λέει ποιος είναι ο δήμιός της.

6ον «Ας περάσουμε τώρα στο έσω-τελικό ενός ωραίου σπιτιού, πάνω στην πλαγιά του Πίντισιο, που είναι ένας από τους λόφους της Ρώμης. Στον πρώτο όροφο αυτού του σπιτιού βρισκόταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, όπου το φως έμπαινε άθροον από τρία μεγάλα παράθυρα. Ήταν το εργαστήριο του Ραφαήλ Σάντιο.

Ο ζωγράφος, μαζί μ' ένα νέο της ηλικίας του, κατέβαν τον ένα έπειτα από τον άλλον τους πίνακες που κρέμονταν στους τοίχους. Τους έδεναν κατόπιν μ' ένα σχοινί και τους κατέβαν από το μπαλκόνι. Ένας εργάτης, που στεκόταν στο δρόμο, τους παρέλάμβανε και τους τακτοποιούσε μέσα σ' ένα κάρο.

Οι δύο νέοι συνομιλούσαν, χωρίς να διακόπτουν την εργασία τους. —Λοιπόν, ρώτησε σε μια στιγμή ο φίλος του Ραφαήλ, όλα αυτά θα σου τὰ στείλω στη Φλωρεντία;

—Ναί, αγαπητέ μου Μακιαβέλι, απάντησε ο ζωγράφος. Έλπίζω πως θα δρώ υποστηρίξει εκεί χωρίς στο σεβαστό μου διδασκαλό, τον Περοντζίνο.

—Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι οι θησαυροί σου θα βρίσκονται έπειτα από μερικές μέρες στη Φλωρεντία, είπε εκείνος που είχε αποκαλέσει Μακιαβέλι.

—Ευχαριστώ, απάντησε ο Ραφαήλ. Ξέρω πως μπορώ να βασίζωμαι στη φιλία σου... Αλλά γιατί δεν έρχεσαι και συ εκεί;... Η Φλωρεντία είναι ο έγκέφαλος της Ιταλίας.

Ο Μακιαβέλι κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

—Μιά μέρα, είπε, θα πάω κι' εγώ στη Φλωρεντία, για να τακτοποιήσω τις σημειώσεις μου και ν' αρχίσω το έργο που μ' απασχολεί. Η Φλωρεντία θα μου δώσει την απαραίτητη ηρεμία για να συγγράψω αυτό το έργο. Αλλά το υλικό που μου χρειάζεται γι' αυτό, πουθενά αλλού δεν θα μπορούσα να το δω τόσο άθροον όσο εδώ...

—Τί θέλεις να πής;

—Ότι δεν θα μπορούσα να δω καλύτερο πρότυπο από τον Καίσαρα Βοργία για το βιβλίο μου. Τί υπέροχος κακούργος! Είπε ο τύπος του τυράννου, που έμπνεί στο λαό το μίσος και τη φρίκη για την τυραννία. «Α! Είμαι εύτυχης γιατί δεν πραγματοποιήσα το σχέδιό μου να σκοτώσω το Βοργία. Το ρόλο αυτό θα τον εμπιστευθώ στο βιβλίο μου. Θα είναι το χειρίδιο που θα τυπώσει κατάκαρδα τους τυράννους. Θα παρουσιάσω σ' αυτό τον τύραννο με τέτοιο τρόπο, ώστε η ανθρωπότης ολόκληρη να ξεσηκωθεί σαν ένας άνθρωπος εναντίον των τεράτων, που βασανίζουν τους λαούς... Καταλαβαίνεις τώρα, Ραφαήλ, γιατί θέλω να μείνω στη Ρώμη;... Μένοντας εδώ, θα μπορώ να παρακολουθώ από κοντά τις πράξεις αυτού του κακούργου...

Ο Μακιαβέλι σταμάτησε κι' έφερε το χέρι στο μέτωπό του που έκαιγε.

—Συχώρεσέ με, Ραφαήλ, είπε, γιατί παρασυρόμαι σε τέτοιες σκέψεις, τη στιγμή που σ' απειλούν τόσο σοβαροί κίνδυνοι...

Ο Ραφαήλ ανατρίχιασε.

—Είπε αλήθεια, είπε. Η Ροζίτα κινδυνεύει.

—Η Φορνάρινα σου! Αλλά δεν μου εξήγησες τους λόγους αυτής της διαστεικής αναχώρησης... Αυτής της συγής...

—Ναί, είπε ο Ραφαήλ. Πρόκειται για φυγή... Πρέπει να ξέρεις πως και τα λεπτά ακόμη είναι πολύτιμα... Μιά μέρα, όταν θαρθής να μάς δρής στη Φλωρεντία, θα τὰ μάθεις όλα... Το μόνο που πρέπει να ξέρεις τώρα είναι ότι ένας πολύ σοβαρός κίνδυνος απειλεί τη Ροζίτα... Αυτά που μου αφηγήθηκε χθές η μάγισσα του Γκέττο με τρομάξαν... Αύριο το πρωί, προτού ξημερώσει, η Φορνάρινα κι' εγώ θα βρισκόμαστε πολύ μακριά από τη Ρώμη. Αλλά, προτού φύγουμε, θα παντρευτούμε... Ο γάμος μας θα γίνει τη νύχτα και μόνο οι μάρτυρες θα παραστούν σ' αυτόν. Ο ένας απ' αυτούς θα είσαι σύ...

—Σ' ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνεις, απάντησε ο Μακιαβέλι. Αλλά που θα γίνει ο γάμος;

—Στη μικρή εκκλησία των Άγγέλων, που βρίσκεται κοντά στην είσοδο του Γκέττο. Στα σκαλοπάτια αυτής της εκκλησίας δρής έλλοτε η μάγισσα της Φορνάρινα... Και γι' αυτό η Ροζίτα θέλησε να γίνει εκεί ο γάμος μας...

—Ποιά ώρα;

—Στις δύο μετά τα μεσάνυχτα... Κατόπιν θα φύγουμε πεζή από τη Ρώμη και θα πάμε να πάρουμε το ταχυδρομικό άμαξι στο μέρος που θα μου υποδείξεις.

—Μπορείς να είσαι ήσυχος γι' αυτό. Θα προετοιμάσω τα πράγματα με τον καλύτερο τρόπο... Α! Ξέχασα... Έχω καμιά πενηνταριά δουκάτα σ' ένα συρτάρι... Τὰ θέλεις;

—Όχι, απάντησε ο ζωγράφος. Είμαι πλούσιος. Εισέπραξα ένα σεβαστό ποσόν

Τ' αγαθά του... επαγγέλματος!...
(Του Αρχέλσου)

από το θησαυροφυλάκιο του Πάπα για την «Παναγία με το δρέφος».

Η μεταφορά των πινάκων τελείωσε σε λίγο. Οι δύο φίλοι χωρίστηκαν τότε με την υπόσχεση πως θα συναντιόνταν τη νύχτα στην εκκλησία των Άγγέλων.

Αυτούς τους πίκαινε ο Μακιαβέλι θα τους κρατούσε στο σπίτι του, ως που να δρής την ευκαιρία να τους στείλει στο φίλο του στη Φλωρεντία.

Αλλά ποιος λόγος είχε κάμει το Ραφαήλ να πάρη την απόφαση αυτής της ξαφνικής αναχώρησης;

Λίγη ώρα μετά την ανατολή του ήλιου, η Φορνάρινα είχε πάει στο εργαστήριο του αγαπημένου της και του είχε πη πως η μητέρα της ζητούσε να τον ιδεί.

—Αλλά δεν τής είπες πως θαρθόμουν αύριο να την επισκεφθώ, για να ζητήσω τη συγκατάθεσή της για το γάμο μας; ρώτησε ο Ραφαήλ.

—Της το είπα, απάντησε η Φορνάρινα. Αλλά η μητέρα έπιμένει πως πρέπει να σε ιδεί άμέσως. Μου είπε πως δεν πρέπει να χάνουμε ούτε λεπτό.

Ο ζωγράφος κύτταξε τη μικρή φίλη του μ' ανήσυχο ύφος.

—Συνέδη τίποτε; ρώτησε.

—Η νέα κατέβασε το κεφάλι.

—Ναί, είπε. Η μητέρα μου μου μίλησε με πολύ περίεργο τρόπο... Λέει πως ένας μεγάλος κίνδυνος απειλεί την ευτυχία μας... Αλλά δεν ξέρω... δεν μπορώ να σου πω... Είναι καλύτερο ν' ακούσεις την ίδια... Ποτέ δεν τήν είδα τόσο ταρκαμένη όσο σήμερα το πρωί... Πάμε, αγαπημένη μου...

Έπειτα από μερικά λεπτά, οι δύο νέοι έμπαιναν στο σπίτι της Ρόζας.

Η μάγισσα κύτταξε με συγκίνηση το Ραφαήλ και τη Ροζίτα.

—Τί ταιριασμένο ζευγάρι! ψιθύρισε άναμεσα στα δόντια της. Και να σκέφτεται κανείς πως αυτό το τέρας θέλει να καταστρέψη την ευτυχία τους! Αλλά δεν θα το κατορθώσει!

Τους είπε έπειτα να πλησιάσουν κι' έβαλε το Ραφαήλ να καθήση πλάι της.

—Παιδί μου, είπε στο ζωγράφο, έμαθα από τη Ροζίτα πως είχατε συμφωνήσει ναρθής αύριο να ζητήσης τη συγκατάθεσή μου για να κάμετε το γάμο σας... Αλλά αύριο ίσως είναι πολύ άργα...

Ο ζωγράφος τήν κύτταξε με έκπληξη.

—Ο γάμος σας πρέπει να γίνει σήμερα, συνέχισε η μάγισσα. Η αύριανή ημέρα δεν πρέπει να δρής ούτε σένα, ούτε τη Ροζίτα στη Ρώμη...

—Με τρομάζετε, μητέρα, είπε ο Ραφαήλ. Τί συνέδη;

—Τίποτε ακόμη. Αλλά τα πιά τρομερά πράγματα μπορούν να συμβούν από τη μια στιγμή στην άλλη... Η ευτυχία σας κινδυνεύει. Και κείνος που τήν απειλεί είναι ένας άνθρωπος πολύ δυνατός και πολύ πλούσιος... Η μαύρη ψυχή του δεν διατάζει εμπρός σε τίποτε... Έχει δουδίσει ως σήμερα ανυπόβλητος οικογένειες στη ντροπή και το πένθος...

—Αλλά τί σχέσι έχει αυτός ο άνθρωπος με τη Ροζίτα; ρώτησε ο Ραφαήλ.

—Καμμία, απάντησε η Ρόζα. Η κόρη μου είχε τήν άτυχία να πέσουν πάνω της τὰ δλέμματα αυτού του τέρατος. Αυτή είναι η αίτια όλου του κακού. Από κείνη τη στιγμή, ένας ανίερτος πόθος μπήκε μέσα στην ψυχή του... Τόν ξέρω αυτό τον άνθρωπο! Είναι ικανός να πατήσει πάνω σε σωρούς πτωμάτων για να φτάση στο σκοπό του. Νά γιατί φοβάμαι τόσο πολύ!

Ο Ραφαήλ είχε γίνει κατακίτρινος. Αλλά ξαναδρής πολύ γρήγορα το θάρρος του και, σηκώνοντας το κεφάλι, είπε:

—Δεν τόν φοβάμαι αυτό τον άνθρωπο, δποιος κι' αν είναι! Πέσατε μου μόνο τ' όνομά του...

Η Ρόζα κούνησε θλιβερά το κεφάλι.

—Στέκεται τόσο ψηλά, που δεν μπορείς να τόν φτάσης, παιδί μου, απάντησε. Κι' αν σου έλεγα τ' όνομά του, δεν θα σου χρησίμευε σε τίποτε. Θα τὸ μάθεις όταν είναι καιρός. Για τὴ στιγμή, η Ροζίτα και συ πρέπει να φύγετε μακριά, για να μὴν μπορὴ να σὰς φτάση το χέρι αυτού του ανθρώπου...

—Αλλά τί πρέπει να κάμουμε; ρώτησε ο Ραφαήλ.

—Στέκεται τόσο ψηλά, που δεν μπορείς να τόν φτάσης, παιδί μου, απάντησε. Κι' αν σου έλεγα τ' όνομά του, δεν θα σου χρησίμευε σε τίποτε. Θα τὸ μάθεις όταν είναι καιρός. Για τὴ στιγμή, η Ροζίτα και συ πρέπει να φύγετε μακριά, για να μὴν μπορὴ να σὰς φτάση το χέρι αυτού του ανθρώπου...

—Αλλά τί πρέπει να κάμουμε; ρώτησε ο Ραφαήλ.

—Στέκεται τόσο ψηλά, που δεν μπορείς να τόν φτάσης, παιδί μου, απάντησε. Κι' αν σου έλεγα τ' όνομά του, δεν θα σου χρησίμευε σε τίποτε. Θα τὸ μάθεις όταν είναι καιρός. Για τὴ στιγμή, η Ροζίτα και συ πρέπει να φύγετε μακριά, για να μὴν μπορὴ να σὰς φτάση το χέρι αυτού του ανθρώπου...

—Αλλά τί πρέπει να κάμουμε; ρώτησε ο Ραφαήλ.

—Στέκεται τόσο ψηλά, που δεν μπορείς να τόν φτάσης, παιδί μου, απάντησε. Κι' αν σου έλεγα τ' όνομά του, δεν θα σου χρησίμευε σε τίποτε. Θα τὸ μάθεις όταν είναι καιρός. Για τὴ στιγμή, η Ροζίτα και συ πρέπει να φύγετε μακριά, για να μὴν μπορὴ να σὰς φτάση το χέρι αυτού του ανθρώπου...

—Σὰς τὸ είπα, απάντησε η Ρόζα. Θα παντρευτήτε τη νύχτα κρυφά... Πήγαινε να δρής τὸν έφημεριο τῆς εκκλησίας των Άγγέλων. Είναι πολύ καλὸς και θα κρατήση τὸ μυστικό σας. Έπειτα από τὸ γάμο σας θα φύγετε άμέσως... Πηγαίνετε στο Μιλάνο ή στη Φλωρεντία...

—Προτιμῶ τὴ Φλωρεντία, είπε ο Ραφαήλ. Έχω εκεί πολλοὺς φίλους, που θα με υποστηρίξουν. Αλλά τὸ εργαστήριό μου;

—Θὰ τὸ διαλύσης άμέσως, απάντησε η Ρόζα. Ο άνθρωπος αυτός είναι τόσο κακός, που μπορεί για εκδίκηση να καταστρέψη ὅτι πολυτίμο έχεις μέσα. Έμπιστεύσου τὸς πινάκες σου σ' ένα φίλο σου, που θα σου τὸς στείλῃ άργότερα, όταν περάση ο κίνδυνος, στη Φλωρεντία ή όπου αλλού πᾶτε να εγκατασταθῆτε... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι, φεύγοντας από δᾶ, δεν πρέπει ν' αφήσετε κανένα ίχνος πίσω σας...

Ο Ραφαήλ είχε απομείνει σκεπτικός.

Ο άνθρωπος αυτός είναι, λοιπόν, τόσο τρομερός; ρώτησε σε λίγο.

—Δεν είναι άνθρωπος, απάντησε η Ρόζα. Είναι ὁ ίδιος ὁ Σατανᾶς μεταμορφωμένος!

—Και τί ἐπιδιώκει;

—Νὰ κλέψῃ τὴ Ροζίτα από τὰ χέρια σου! Ο ανίερτος πόθος του τὸν έχει τυφλώσει. Για τὴ φτᾶση στο σκοπό του δεν θὰ διαστῇ εμπρός σε τίποτα!

Η Ροζίτα έκλαιγε παράμερα.

—Γιατί λοιπόν, η μοίρα με καταδιώκει τόσο πολύ; φώναξε σε μια στιγμή. Δεν έφταναν ὅσα υπέφερα στὰ παιδικὰ μου χρόνια; Άργότερα δρής τὴ μητρική στοργή και τὸν έρωτα... Αλλά ἡ ευτυχία μου κρέμεται τώρα από μια κλωστή. Ο, Θεέ μου!...

Ο Ραφαήλ πῆγε κοντὰ της.

—Μὴν κλαίς, αγαπημένη μου Ροζίτα, τῆς είπε. Κανείς δεν θὰ μπορέσῃ να σε πάρῃ από τὴν ἀγκαλιά μου! Αύριο κιόλας θαμάστε μακριά...

—Ω, αγαπημένη μου!

—Τρέχω άμέσως να φροντίσω για τὸς πίνακες και τὸ εργαστήριό μου... Κατόπιν θὰ κανονίσω τὴς λεπτομέρειες του γάμου μας και θάρθω εδᾶ να σε πάρω...

Η Ρόζα σκρόθηκε από τὴ θέσι της και παίρνοντας τὸ Ραφαήλ από τὸ χέρι τὸν τράβηξε στο δάθος τοῦ δωματίου.

—Έχεις χρήματα, παιδί μου; τὸν ρώτησε.

—Περισσότερα από ὅσα μου χρειάζονται.

—Αν ποτὲ χρειαστῇς κάτι, δεν ἔχεις παρὰ να πῆς μιά λέξι. Ὅσο μεγάλο κι' αν είναι τὸ ποσὸν που θὰ μου ζητήσης, ἡ ἐπιθυμία σου θὰ ικανοποιηθῇ στη στιγμή.

Ο Ραφαήλ τήν κύτταξε μ' έκπληξι.

Κι' η Ρόζα, μαντεύοντας τὴ σκέψι του, συνέχισε:

—Για ὅλους εἶμαι φτωχή. Αλλά για τὴ Ροζίτα και για σένα ὀχι... Αν ποτὲ μου συμβῇ κακό, ἡ κόρη μου ξέρει πὺ θα δρῇ τὸ θησαυρό μου... Αλλά ἀρκετὰ είπαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Είναι καιρός να φύγῃς, Ραφαήλ... Μὴν χάνῃς οὐτε λεπτό... Και τὸ νου σου μήπως σε παρακολουθοῦν...

Ο ζωγράφος αποχαιρέτησε τὴ μάγισσα και τὴ Ροζίτα και βῆκε τρέχοντας από τὸ σπίτι. Αν δεν διαζόταν τόσο πολύ, θὰ πρόσεχε ἴσως ένα μοναχὸ με κουκούλα, που κρυφτικὴ πίσω από ένα σωρὸ παλιοσιδερίκα, καθὼς ὁ νέος πλησίαζε στὴν έξοδο τοῦ Γκέττο. Αλλά δεν είδε τίποτε και συνέχισε άνυπόπτος τὸ δρόμο του.

Ασθένεια κατὰ διαταγήν

Λίγη ώρα μετά τὴν αναχώρησι του Μακιαβέλι, ὁ Ραφαήλ βῆκε από τὸ σπίτι του και πῆρε τὸ δρόμο, που ὡδηγοῦσε στὴν εκκλησία των Άγγέλων.

Τὴ στιγμή που έμπαινε μέσα στο ναό, ένας ρασοφόρος με κουκούλα, που τὸν παρακολουθοῦσε από ἀρκετὴ ώρα, γλύστρησε στο έσωτερικό και πῆγε να κρυφτῇ πίσω από μιά κολώνα.

Ο νέος κοινοστάθηκε έπειτα από μερικά δῆματα, μὴ ξέροντας πὺ να διευθυνηθῇ.

Ο ρασοφόρος βῆκε τότε από τὴν κολώνα και διευθυνηκε πρὸς τὸ μέρος του.

—Πάτερ μου, παρεκάλεσε ὁ ζωγράφος, μπορῶ να ιδῶ τὸν έφημεριο τῆς εκκλησίας;

Τὰ μάτια του ἀνθρώπου αὐτοῦ ἔλαμψαν πίσω από τὴν κουκούλα.

—Ο έφημεριος είναι ἀρρωστος, απάντησε. Τὸν ἀντικαθίστῶ... Αλλά τί ἐπιθυμῆτε;

—Πάτερ μου, πρόκειται για ένα γάμο, που πρέπει να γίνῃ χωρίς θόρυβο και χωρίς πομπή... Η νύφη έχει λόγους να προτιμᾷ τὴ νύχτα...

—Καλά, τέκνον μου. Ο γαμπρὸς εἴσαστε σε;

—Ναί, πάτερ μου.

—Κι' ἡ νύφη;... Πὼς λέγεται;

—Θὰ μᾶθετε τὰ ὀνόματα όταν ἔρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή.

—Καταλαβαίνω, είπε ὁ κληρικός με τὴν κουκούλα... Θὰ θέλετε, δέδαια, να μείνῃ μυστικός αὐτὸς ὁ γάμος;... Μπορεῖτε να μου ἐμπιστευθῆτε τὰ πάντα, τέκνον μου...

—Ναί, πάτερ μου, απάντησε ὁ Ραφαήλ. Ἐπιθυμοῦμε να μείνῃ μυστικός ὁ γάμος μας... τουλάχιστον για ένα διάστημα.

—Καλά, τέκνον μου. Έχομε ἀποφῆ μια πρώτη λειτουργία στη μία μετά τὰ μεσάνυχτα και μιά δεύτερη στὴς δύο... Ποιά ώρα προτιμᾶτε σε;

—Στις δύο, πάτερ μου.

—Ναρθῆτε εδᾶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ώρα με τὴ νύφη και τὸς μάρτυρές σας. Θὰ εὐλογήσω εγὼ τὴν ένωσή σας...

Ο Ραφαήλ ευχαρίστησε τὸν κληρικὸ κι' ἔφυγε.

Ο τελευταίος ἀφῆσε να περάσουν μερικά λεπτά κι' έπειτα ἔτρεξε στο σκευοφυλάκειο. Εκεί, ένας γέρος κληρικός τακτοποιούσε μερικά ἱερὰ ἀμφια μέσα σ' ένα ντουλάπι.

Ο ρασοφόρος, μπαίνοντας μέσα στο σκευοφυλάκειο, κατέβασε τὴν κουκούλα του.

—Δὸν Γκαρσόνιο, είπε ὁ άλλος, προχωρῶντας πρὸς τὸ μέρος του, ποίος καλὸς άνεμος σὰς έφερε πρὸς τὰ εδᾶ;

—Φρά Ντομένικο, απάντησε ὁ συνομιλητῆς του, ἦρθα εδᾶ για να σὰς πᾶ πὼς πρέπει να φύγετε άμέσως και να πᾶτε στο σπίτι σας.

—Για ποῖο λόγο; ρώτησε εκείνος που τὸν είχε ἀποκαλέσει Φρά Ντομένικο.

—Γιατί είσατε ἀρρωστος! απάντησε ὁ πρώτος.

—Είμαι ἀρρωστος, δὸν Γκαρσόνιο.

—Ναί. Είσατος ἀρρωστος ὡς αύριο τὸ πρωί. Καταλάβετε;

Μιά μικρὴ έκπληξις ζωγραφίστηκε πα-

νω στο πρόσωπο του γέροντος έφημερίου.

—Η διαταγή δεν προέρχεται από μένα, συνέχισε ὁ δὸν Γκαρσόνιο.

—Ο Φρά Ντομένικο έσκυψε τὸ κεφάλι.

—Ας γίνῃ τὸ θέλημά σας, δὸν Γκαρσόνιο, είπε.

—Μπορεῖτε να ξαναγυρίσετε αύριο τὸ πρωί στὴν εκκλησία, τὸν είπε ὁ δὸν Γκαρσόνιο. Ὡς τότε, όμως, θὰ μείνετε στο σπίτι σας...

Ο έφημεριος τὸν παρέδωσε τὸ κλειδί τῆς εκκλησίας κι' έπειτα ἔφυγε.

Μετά τὴν αναχώρησί του, ὁ δὸν Γκαρσόνιο κλειδῶσε προσεχτικά τὴν πόρτα τῆς εκκλησίας και διευθυνηκε πρὸς τὸ μέρος του Βατικανού.

«Ὤ ὦρα είναι μία. Κοιμηθῆτε ἐν εἰρήνῃ!»

Ο λυθοφύλακας που περνούσε από τὴν είσοδο τοῦ Γκέττο ἀφῆσε τὴ διαπεραστική αὐτὴ κραυγή μέσα σ' ἡ νύχτα.

Εκείνη τὴν ώρα, ὁ Ραφαήλ κι' ἡ νύφη στὴν αποχαιρετούσαν τὴ μάγισσα.

Η Ροζίτα έκλαιγε στὴν ἀγκαλιά της.

—Μητέρα, παρακάλεσε, ἔλατε μαζί μας...

—Όχι, κόρη μου, απάντησε ἡ γρηά. Πρέπει να μείνω εδᾶ. Άργότερα, ἴσως έρθω κι' εγὼ να σὰς συναντήσω... Αλλά ἡ δουλειά μου εδᾶ δεν τελειῶσε. Τὸ χέρι τῆς δικαιοσύνης είναι μετέωρο ακόμη... Όταν κατεβῇ με ὀρμή πάνω στα κεφάλια τὸν ένόχων, τότε ἡ γρηά Ρόζα δεν θὰ ἔχη λόγο να μείνῃ περισσότερο εδᾶ...

—Κάμετε ὅπως θέλετε, είπε ὁ Ραφαήλ, με φωνή που πάλλοταν από τὴ συγκίνηση. Θὰ ὑπάρχῃ πάντα μιά σκιά πάνω στὴν ευτυχία τῆς Ροζίτας, ὅσο θὰ λείπετε από κοντὰ της...

—Πὼς θὰ μπορέσω να ζῶ μακριά από σένα μητέρα; φώναξε άνάμεσα στοὺς λυγμούς της ἡ Φορνάρινα.

Η μάγισσα ἀναστένανε και τὸ δλέμμα της σκοτεινίανε.

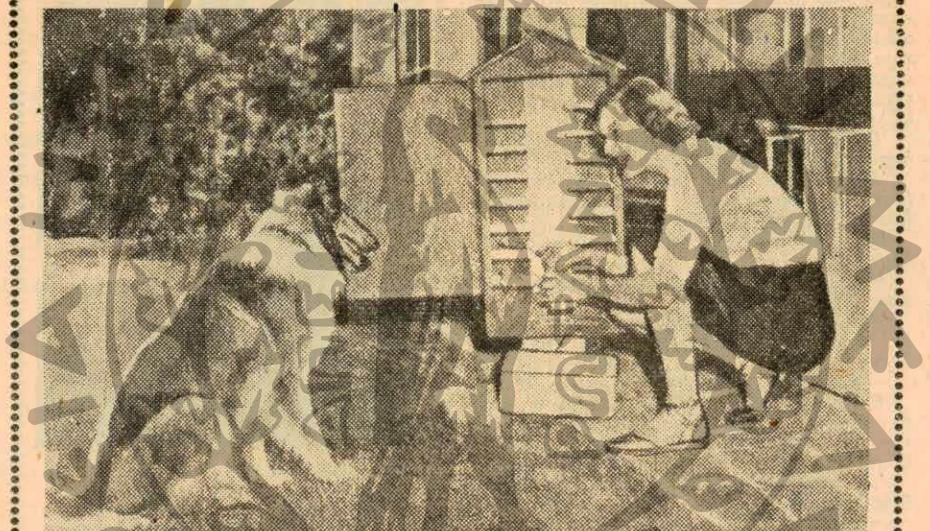
—Εἶνε ώρα να φύγετε, παιδιά μου, εἴπε. Μὴ νοιαζώσαστε για μένα...

Ο Ραφαήλ πῆγε κοντὰ της.

—Μὴν ξεχνᾶτε, είπε, πὼς μου υποσχεθήκατε να μου φανερῶστε ποιοι ἔχθροί ἀπειλοῦν τὴ Ροζίτα και ποῖο είναι τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της...

—Θὰ τὰ μάθεις ὅλα αὐτὰ, παιδί μου, τὸν απάντησε ἡ μάγισσα, όταν θάνε καιρός. Τὸ μόνο που πρέπει να σ' ἀπασχολῇ τώρα είναι πὼς να φύγῃς τὸ συνταμώτερο από τὴ Ρώμη μαζί με τὴ Ροζίτα...

Η νέα ἔσφιξε για τελευταία φορὰ ἐκείνην που ἀποκαλοῦσε μητέρα της, ἔριξε ένα περίλυπο δλέμμα στο σπίτι όπου

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ

«Όσοι έχουν σκύλους και θέλουν να λείψουν μερικές μέρες από το σπίτι τους, θα μπορούν χωρίς στη νέα αυτή ταξίδια να εξασφαλίσουν τροφή και νερό στον πιστό φύλακα του σπιτιού τους επί μιας ολόκληρης εβδομάδας! Πρόκειται για ένα διανοητικό με 14 κινητά ραφάκια στα οποία τοποθετούνται οι τροφές. Ένα ηλεκτρικό μηχάνημα εξασφαλίζει τη λειτουργία της συσκευής αυτής, που αδειάζει μέσα στο πιάτο του σκύλου την τροφή το πρωί και το απόγευμα. Κατά τον ίδιο τρόπο γίνεται και η διανομή του νερού.

είχε περάσει τόσο ευτυχισμένα χρόνια και κατόπι ανέλκυσε το μνηστήρα της.
Οι δύο νέοι βάδιζαν γρήγορα, πιασμένοι από το χέρι και λίγος χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας...

Νυχτερινή απαγωγή

Το πανδοχείο του «Καλού Σαμαρείτη» κι' η έκκληση των «Αγγέλων» χωρίζονταν από μια μεγάλη πλατεία, που την ημέρα ήταν γεμάτη από παντός είδους υπαίθριους πωλητές και τη νύχτα ολόκληρη έρημη. 'Η μεταξύ τους απόστασις δεν ξεπερνούσε τα εκατό μέτρα.

Εκείνο το βράδυ, ο Ραγκαστέν είχε γυρίσει κατάκοπος στο δωμάτιό του.
Ήταν, όπως θα θυμόνταν οι αναγνώσται μας, το βράδυ της κηδείας του δούκα της Γκάντίας.

Ο Ιππότης, έπειτα από το λυσσαλέο αγώνα του εναντίον του πλήθους, στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, είχε τρέξει στον πυργο του 'Αγγέλου, όπου ο Καίσαρ Βοργίας τον υποδέχτηκε με έκδηλες χαρές κι' ένθουσιασμού.

— Άνδρει Ραγκαστέν, του φώναξε, παρακολούθησα όλη την πάλη σου με θαυμασμό. Κι' αν δεν έτρεξα άμέσως να σε βοηθήσω ήταν για να μην χάσω το υπέροχο θέαμα των θεαλλωδών εξορμήσεών σου εναντίον του πλήθους των έχθρων που σε περιστοιχίζουν...

Κι' οι άλλοι επίσης δεν υστέρησαν σε έγκωμια. Πολλοί απ' αυτούς, ωστόσο, θα ήταν ευχαριστημένοι αν μάθαιναν πως ο Ιππότης είχε κοιμιστεί από τη πλήθος.

Ο Ραγκαστέν έμεινε αρκετή ώρα στον Πύργο του 'Αγγέλου κι' αναμίχθηκε στις συζητήσεις διαφόρων δούλων. Έτσι, έμαθε πως η έκστρατεία που σχεδίαζε ο Καίσαρ Βοργίας είχε για στόχο το Μοντεφόρτε.

Η πληροφορία αυτή προκάλεσε αληθινή επανάστασι μέσα στο μυαλό του.

Είχε κατακτήσει με τόσους κόπους και τόσους κινδύνους την ελπίδα ενός από τους ισχυρούς της ημέρας. Και τώρα αποδεικνυόταν πως είχε χτίσει πάνω στην αμμο. Γιατί αν ο προστάτης του εξεστράτευε εναντίον του Μοντεφόρτε, δεν θα μπορούσε, βέβαια, να τον ακολουθήσει σ' αυτή την έκστρατη. 'Αλλά, στην περίπτωση αυτή, θα έπρεπε να ζητήσει άλλο τυχή. Αυτό δεν τον τρόμαζε. Συλλογιζόταν, όμως, την Πριμαβέρα. Αν αναγκάζονταν να φύγει από τη Ρώμη, πως θα την ξανάβλεπε;

Με τις θλιβερές αυτές σκέψεις έφυγε από τον Πύργο του 'Αγγέλου.

Όταν έφτασε στο πανδοχείο του «Καλού Σαμαρείτη», έφαγε άνορεχτα το φαγητό που του σερβίρισε ο ιδιοκτήτης και κατόπιν έπεσε να κοιμηθεί, κατάκοπος στο σώμα και στο μυαλό. Ο αγώνας του εναντίον του πλήθους είχε εξαντλήσει τις δυνάμεις του. Κι' οι πένθιμες σκέψεις του είχαν κάμει βαρύ, σαν μολυβένιο, το κεφάλι του.

Ο ύπνος τον πήρε άμεσως σχεδόν. Κι' ήταν γεμάτος από εφιάλτες...

'Αλλ' έπειτα από αρκετή ώρα άκουσε διαπεραστικές κραυγές, που τον έκαναν ν' ανασταχθεί στο κρεβάτι του.

Θα ήταν σίγουρα κάποιοι καινούργιοι εφιάλτες...

Με τη σκέψη αυτή, έτοιμάστηκε να ξανακοιμηθεί.

'Αλλά οι φωνές ακούστηκαν και πάλι. Κι' ανάμεσα σ' αυτές ξεχώρισε μία που έλεγε:

— Ροζίτα!... 'Αγαπημένη μου!...

Οι φωνές αυτές έσβυσαν μέσα σ' ένα άγκομαχτό... Την ίδια στιγμή, ακούστηκε ο θόρυβος ενός άμαξιού, που έτρεχε με όρμη πάνω στο λιθόστρωτο του δρόμου.

Ο Ιππότης είχε τιναχτεί στο μεταξύ όρθιος κι' άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του, που έβλεπε προς το μέρος του ποταμού. 'Αλλά κανείς θόρυβος δεν έρχόταν από εκεί.

— Θα είναι στην πλατεία! σκέφτηκε.

Φόρεσε άμέσως την περισκελίδα του, πήρε το ξίφος του και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου τον σταμάτησε στην πόρτα.

— Μην βγίντε, αιδέντα, του φώναξε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ιππότης.
— Δεν ξέρω, απάντησε ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου. 'Ακουσα θόρυβο και φωνές... Νομίζω πως σκοτώσαν κάποιον...

'Αλλ' ο Ιππότης δεν άκουσε τη σύστασή του και, μισογυμνος όπως ήταν, ώρμησε έξω.

Το σκοτάδι κι' η σιωπή άπλωνόταν τώρα στην πλατεία.

Ο Ιππότης έτρεξε δεξιά κι' αριστερά και, σε μία στιγμή, ξεχώρισε ένα σκούρο όγκο σε μικρή απόστασι από την έκκληση. Όταν πήγε κοντά, είδε πως επρόκειτο για έναν άνθρωπο που ήταν πεσμένος ανάσκελα στο έδαφος. 'Από το στόμα του έβγαине ένα υπόκοφο δογγήτο.

Ο Ιππότης έσκυψε πάνω του κι' είδε πως ζούσε.

— Τι έχετε; τον ρώτησε.

'Αλλά δεν πήρε καμιά απάντησι.

Τον σήκωσε τότε στα σιθιάρια χέρια του και τον πήγε στο πανδοχείο.

Ο ιδιοκτήτης ήταν έτοιμος να διαμαρτυρηθεί γι' αυτό το πράγμα. Γιατί, όπως ο περισσότεροι Ρωμαίοι εκείνη την εποχή, άποφευε ν' ανακατευθεί στις ξένες υποθέσεις από φόβο μήπως μπλέξει κι' ο ίδιος. Ο φόνος ή ο τραυματισμός ενός ανθρώπου που είχε γίνει έξω από το πανδοχείο του ήταν, βέβαια, κάτι που έπρεπε να τον αφήσει αδιάφορο. 'Αλλά το απειλητικό βλέμμα του Ραγκαστέν τον άφώπλισε.

Ο Ιππότης ξάπλωσε τον άνθρωπο που είχε φέρει στα χέρια πάνω σ' ένα τραπέζι κι' είδε τότε πως δεν τον είχαν χτυπήσει ούτε με πιστόλι ούτε μ' έγχειρίδιο. 'Αλλά τα ρούχα του δυστυχισμένου ήταν καταξασχισμένα κι' από το πρόσωπο και τα χέρια του έτρεχε αίμα.

Ήταν ολοφάνερό ότι τον είχαν ξυλοκοπήσει με τον πιο άγριο τρόπο. Το ότι ζούσε ακόμη ήταν θαύμα.

— Θα συνέλθω, είπε ο Ραγκαστέν, απευθυνόμενος στον ξενόδοχο. Βοηθήστε με να τον μεταφέρω στο δωμάτιό μου.

Έπειτα τον παρακάλεσε να του φέρη ζεστό νερό, μερικές λουριές πανί κι' ένα μπουκάλι κρασί με δυο ποτήρια.

Ο τραυματίας, χωρίς στις περιποιήσεις του Ραγκαστέν, δεν άργησε να συνέλθω. Κι' η πρώτη λέξις που έβγαλε από το στόμα του ήταν:

— Δέν σ'ας συνώδεω κανείς; ρώτησε ο Ιππότης.

— Όχι. Είχα ειδοποιήσει δυο φίλους μου να παραστούν ως μάρτυρες. 'Αλλά θάρχονταν κατά τις δύο... 'Η Ροζίτα κι' εγώ π'αγαμε πρωτύτερα, γιατί ξέραμε πως θα γίνονταν δυο λειτουργίες, η πρώτη στη μία κι' η δεύτερη στις δύο...

— 'Αλλά γιατί αποφασίσατε να κάμετε νύχτα το γάμο σας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Έξεδόθη το 2ο τεύχος του καλαίσθητου και επιμελημένου ποντιακού περιοδικού «Το Ποντιακό» με άρθρον και ενδιαφέρουσα ύλη. Στο τεύχος αυτό συνεργάζονται οι κ. κ. Ε. Τομπουλής, Γ. Λαμπιδής, Σ. Λιανίδης, Θ. 'Αμάραντος, Χ. Δημάρχου, Σ. Διαμαντάρας, Ν. Καπνός, Χ. Μυρίδης, Σ. Κανονίδης, Α. Μαυραρινός, Ν. Σπυροπούλης, Ε. Ξενίτης και η κυρία Μ. κ.π. 'Αφθονες φωτογραφίες και δυο έργα των ζωγράφων Β. Σεμερτζιδή και Γ. Βελισσαριδής κοσμούν το τεύχος.

Έκυκλοφόρησε και πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και τα υποπρακτορεία εφημερίδων το περίφημο έργο «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», στα όποια αποκαλύπτονται με επίσημα στοιχεία τα σχέδια της παγκοσμίου κυριαρχίας των 'Εβραίων.

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Ροζίτα!
Ο Ραγκαστέν του χαμογέλασε με καλωσύνη.

Ο τραυματίας τον κύτταξε με δυσπιστία.

— Τι ζητάτε από μένα; ρώτησε.

— Ζητώ να σ'ας βοηθήσω, αν, βέβαια, περνάει από το χέρι μου, του απάντησε ο Ιππότης.

Και του εξήγησε ότι είχε ξυπνήσει ακούγοντας φωνές κι' ότι έτρεξε άμέσως στην πλατεία, όπου τον βρήκε ανάσθετο πάνω στο χώμα.

— Την έβαλαν στο άμαξι! φώναξε ο τραυματίας. Βοηθήστε με να σηκωθώ...

— Ω, Θεέ μου, πόσο πονάω!

Ο Ραγκαστέν προσπάθησε να τον ήρεμήσει.

— Είμαι ο Ιππότης ντε Ραγκαστέν, του είπε, ένας Γάλλος, που δεν ξέρω ποιά τούχη μ' έφερε σ' αυτή την πόλη των όργων και του αίματος. 'Αν μπορώ να σ'ας βοηθήσω σε κάτι, δέν έχετε παρά να μιλήσετε...

— Λέγομαι Ραφαήλ... Ραφαήλ Σάντζιο, απάντησε ο τραυματίας.

— Είσαστε ο ζωγράφος της «Παναγίας με το Βρέφος»; για να πάνε να κάμουν τους γάμους τους στην έκκλησι των 'Αγγέλων. 'Αλλ' όταν έφτασαν εκεί, την βρήκαν κατάκλειστη. Κι' όπως στέκονταν στο περιστάσιο, μερικοί άνθρωποι που τους ώδηγούσε ένας μοναχός με κουκούλα, ώρμησαν πάνω τους, τους χώρισαν κι' άρπάζοντας τη Ροζίτα, τη λατρευτή μνηστή του, στα χέρια, την έσπρωξαν μέσα σ' ένα άμαξι, που έφτασε εκείνη τη στιγμή μπροστά στην έκκλησι.

Ο ζωγράφος είχε τρέξει πίσω τους, προσπαθώντας να σώση την αγαπημένη του. Οι άπαγαγείς ρίχτηκαν τότε πάνω του και τον ξυλοκόπησαν με τόση άγριότητα, που τον άφησαν ανάσθετο.

— Δέν σ'ας συνώδεω κανείς; ρώτησε ο Ιππότης.

— Όχι. Είχα ειδοποιήσει δυο φίλους μου να παραστούν ως μάρτυρες. 'Αλλά θάρχονταν κατά τις δύο... 'Η Ροζίτα κι' εγώ π'αγαμε πρωτύτερα, γιατί ξέραμε πως θα γίνονταν δυο λειτουργίες, η πρώτη στη μία κι' η δεύτερη στις δύο...

— 'Αλλά γιατί αποφασίσατε να κάμετε νύχτα το γάμο σας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Έξεδόθη το 2ο τεύχος του καλαίσθητου και επιμελημένου ποντιακού περιοδικού «Το Ποντιακό» με άρθρον και ενδιαφέρουσα ύλη. Στο τεύχος αυτό συνεργάζονται οι κ. κ. Ε. Τομπουλής, Γ. Λαμπιδής, Σ. Λιανίδης, Θ. 'Αμάραντος, Χ. Δημάρχου, Σ. Διαμαντάρας, Ν. Καπνός, Χ. Μυρίδης, Σ. Κανονίδης, Α. Μαυραρινός, Ν. Σπυροπούλης, Ε. Ξενίτης και η κυρία Μ. κ.π. 'Αφθονες φωτογραφίες και δυο έργα των ζωγράφων Β. Σεμερτζιδή και Γ. Βελισσαριδής κοσμούν το τεύχος.

Έκυκλοφόρησε και πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και τα υποπρακτορεία εφημερίδων το περίφημο έργο «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», στα όποια αποκαλύπτονται με επίσημα στοιχεία τα σχέδια της παγκοσμίου κυριαρχίας των 'Εβραίων.

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

— Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) ήρξαν την έκδοσι των 'Αποκρύφων της Ισλαμίας και Κανής Διαθήκης. 'Ηδη κυκλοφόρησαν τον πρώτο τόμο 'Απόκρυφα Εδαγ-γέλια 'Ιακώβου και Θωμά. Παλούνται δρχ. 7.500 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και περίτετρα και στις επαρχίες αποστέλλονται στον προεβάζοντα την αξία των έντός επιστολών προς το Βιβλιο

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ
της αδελφής

*Όταν ο ζωέμπορος Δ. Κοτσάλης, την 1 Σεπτεμβρίου 1936 έφυγε από το χωριό Συρμπάνι της Μακεδονίας, γι' αρκετές ημέρες, δεν έδωσε σημαία ζωής κανείς δεν ανησύχησε. Ούτε κι αυτή η όμορφη ξαδέλφη του με την οποία συζούσε παράνομα και με την οποία είχε φέρει στον κόσμο τρία παιδιά. Ο Κοτσάλης ήταν γλεντζές και του άρεσαν οι γυναίκες. Πού ξέρεις;... Μπορεί να τράβηξε και κατά την Αθήνα ο άνθρωπος.

Όστόσο, ο δόλος έκανε έντύπωση το ότι δυο χιλιόμετρα έξω από το χωριό, σε μία χαράδρα, είχαν μαζεμένη κοπάδια από κορόκια. Φέροναν βόλτες κι' ύστερα βουτούσαν στο βάθος της για να ξαναεπτάσουν και πάλι ψηλά. Συγχρόνως μία βαρεία μυρουδιά ψοφισμού έμπόδιζε τους χωριάτες να περνάνε από εκείνο το σημείο του δρόμου. Κάποιο μεγάλο ζώο, κανένα αλόγο, κανένα γαϊδάρκο θα είχε πέσει στη χαράδρα, φαντάζονταν. Κανείς, ωστόσο, από τους χωρικούς δεν είχε χάσει το ζώο του. Τι συνέβαινε λοιπόν; Για να το εξακριβώσουν αποφάσισαν να κατεβούν στη χαράδρα, να ιδούν τι συμβαίνει και να σκεπάσουν με χώμα το ψοφίμι που μόλυε τη γύρω ατμόσφαιρα. Δυο χωρικοί κατέβηκαν, μα ανέβηκαν άμεσως πάλι επάνω κατάχλωμοι:

—Στά χαράδρα, είπαν, βρίσκεται το κομματιασμένο πτώμα ενός ανθρώπου! Άλλοι έινε το κεφάλι του κι' άλλου το σώμα του!... Είδοποιήθηκε άμεσως η Αστυνομία, έφεραν σχοινιά με γάντζους και τράβηξαν από τη χαράδρα το πτώμα. Το στήθος του νεκρού ήταν διάτρητο από σφαίρες. Το ίδιο και το κεφάλι. Ώστόσο τον αναγνώρισαν άμεσως. Ήταν ο Κοτσάλης! Μέσα στη χαράδρα δρῆκαν κι' ένα μαχαίρι και το γνώρισαν άμεσως από τη στολισμένη λαβή του: ήταν κι' αυτό του Κοτσάλη!

Τί είχε συμβεί άρα γε; Ποιος σκότωσε το συγγενικό τους και κατόπιν τον έθαψε με το ίδιο το μαχαίρι του;

Οι χωρικοί τρέσαν ν' αναγγείλουν τη θλιβερή είδηση στην όμορφη ξαδέλφη του.

—Ζωή σέ λόγου σου! της είπαν. Σου τον σφάζαν τον ξαδέλφο!... Ή κακομοίρα η γυναίκα, που τον αγαπούσε, αν και την είχε έκθεσει ανεπανόρθωτα έτρεξε να τον ιδεί για τελευταία φορά και να τον κλάψι. Βέβαια δεν την είδε με στεφάνι, με

ήταν καλός και τρυφερός μαζί της. Μα ποιος σκότωσε έτσι άγρια τον Κοτσάλη; Ή ληστεία, από την πρώτη στιγμή, είχε αποκλεισθεί, γιατί μέσα στις τσέπες του δρῆκαν όλα τα λεφτά του. Φαινόταν άλλωστε καθαρά από την αγριότητα της εκτέλεσής πως έπρόκειτο για εκδίκηση. Ποιος όμως είχε λόγους να μισή τόσο θανάσιμα τον Κοτσάλη; Έξετάσαν οι αστυνομικοί την ξαδέλφη του, τους φίλους του, τους γνωστούς του κι' από τις καταθέσεις τους συγκέντρωσαν πολλά ένοχοποιητικά στοιχεία για τους συγγενικούς του Μαλτήδες. Ένας από αυτούς είχε βαφτίσει, για ψυχικό, ένα από τα παιδιά του Κοτσάλη. Κι' ο Κοτσάλης, όπως έλεγαν στο χωριό, είχε βάλει στο μάτι την Άγγελική Μαλή, την κόρη του κουμπάρου του. Όμορφη κοπέλλα ήταν κι' ολόδροση. Ο Κοτσάλης λεβεντάθρωπος και γλεντζές. Σιγά-σιγά η αγουρίδα έγινε μέλι κι' η Άγγελική την έπαθε.

*Όταν στο σπίτι της μάθανε το κακό που τους δρῆκε, ο γέρο Μαλτής πήγε να συναντήσει τον Κοτσάλη.

—Κουμπάρε, του είπε, είναι άκομη καιρός να διαρθώσης το κακό που έκανες στην Άγγελική...

—Δυστυχώς, κουμπάρε, τον διέκοψε ο Κοτσάλης, έχω γυναίκα και τρία παιδιά. Τίποτε δεν μπορεί να γίνει. Καλύτερα να μη κάνουμε θόρυβο. Να δρούμε μία λογική λύση και να σκεπάσουμε τα πράγματα.

—Πρόσεχε, κουμπάρε, τον απείλησε τότε ο γέρος, το κακό δεν άργει να ρθί!...

—Αν έχετε σεις πιστόλια, έχουμε κι' εμείς πακορίκια και δεν φοβόμαστε, του αποκρίθηκε ο ζωέμπορος. Κάθε μέρα σφάζουμε. Αν σφάζουμε κι' έναν άνθρωπο... μικρό θα είναι το κακό.

*Ο Μαλτής χαιρέτησε τον Κοτσάλη κι' έφυγε πικραμένος.

Οι αστυνομικοί μόλις μάθανε αυτή την ιστορία έπιασαν άμεσως όλη την οικογένεια Μαλή. Μα πριν άκομη αρχίσουν τις ανακρίσεις, ο Παυγαλιώτης Μαλής, ο αδελφός της όμορφης Άγγελικής, δήλωσε:

—Άφήστε όλους τους άλλους και μη κουράζεστε κι' εσείς. Έγώ σκότωσα τον Κοτσάλη! Ήταν ένας λογαριασμός που έπρεπε να ξεκαθαρισθί. Ο Κοτσάλης λέρωσε την κουμπάρια, κατάρτησε την Άγγελική, βούτηξε στη ντροπή το σπίτι μας. Έτσι του πήρα κι' εγώ το κεφάλι!...

—Και πώς τον σκότωσες; τον ρώτησαν ο ανακριτής.

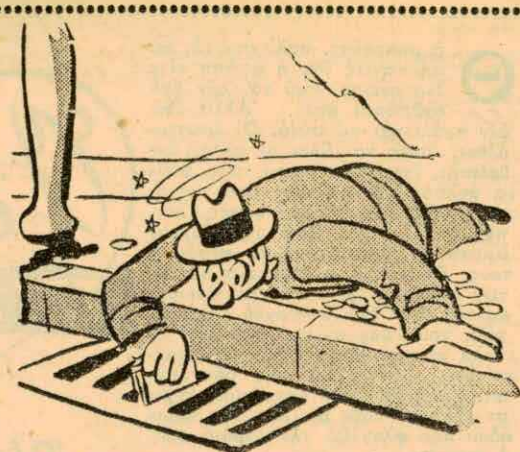
—Από την προηγούμενη, δήλωσε ο Μαλής, έμαθα πως θα πήγαινε για ν' αγοράσει ζώα. Βγήκα από το χωριό, κρύφτηκα στη χαράδρα και τον περίμενα.

*Όταν τον είδα να πλησιάζει έβγαλα το περιστρόφο μου και πετάχτηκα στη μέση του δρόμου. —Σκυλί, του φώναξα, ήρθε η ώρα να λογαριαστούμε!...

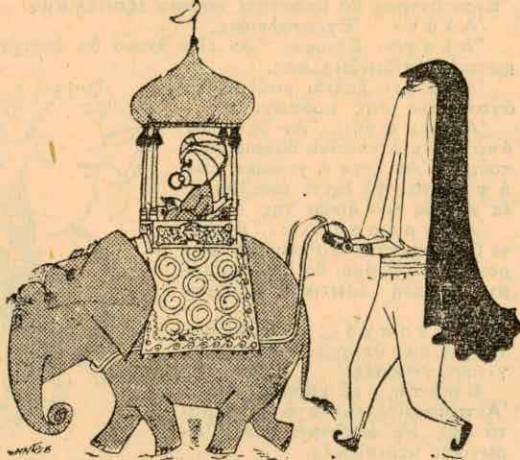
*Ο Κοτσάλης δεν τα έχασε. Τράβηξε το μαχαίρι του κι' ώρμησε για να με κορφώσει. Άλλα δεν πρόλαβε. Τον πυροδόλησα άμεσως. Οι σφαίρες τον έπλησαν κατάστημα και εξαπλώθηκε κατά γης. Πλησίασα και του έριξα και τις υπόλοιπες!... Ο Κοτσάλης όμως ζούσε ακόμη... Για να τον αποτελειώσω πήρα το μαχαίρι του και του έκοψα το κεφάλι. Ύστερα πέταξα το πτώμα του στη χαράδρα και γύρισα στο σπίτι μου.

Ο Π. Μαλής καταδικάστηκε και κλείστηκε στη φυλακή. Όσο για τα σύνεργα του φοβερού αυτού εγκλήματος δρῆσκονται σήμερα ανάμεσα σ' ένα σωρό άλλα στο Μουσείο του Αίματος και του Θανάτου.

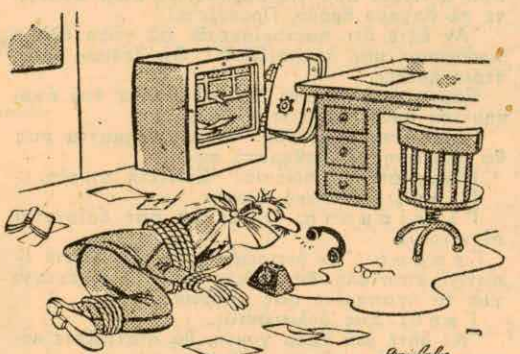
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—Παρ' όλιγο να ξεχάσω να ρίξω τα γραμμάτια της γυναίκας μου στο ταχυδρομείο!...

Το μωρό του μαχαίρι βγαίνει περίπατο...

Η φωνή της συζύγου: Άκούω τη φωνή σου βραχνισμένη, Κλέαρχε... Πάλι κρύωσες; Έλα άμέσως στο σπίτι!... Δεν θέλω να μου πής τίποτα άλλο!...

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤ

—Μα τι τον θέλετε, κύριοι, το μηχανικό που επισκεύασε το αυτοκίνητό σας;...

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Θαλάσσιον άτύχημα

Πολύ έσχολιάστηκε και έγινε και ντόρος για κείνο που πρό ήμερών συνέβη στο Άγιον Όρος.

Πρωθυπουργός και ύπουργοί πήγαν περιοδεία, και δρῆθηκαν σε φοβερή, τώ όντι, τρικυμία.

Μιά βάρκα την τουμπάρισε το άγριο το κύμα. Κι' όσοι ήσαν μέσα δρῆθηκαν στο ύδωρ παραρήμα. Μα έγκαίρως ανεύρθηκαν κι' οι τρεις απ' το νερό, άφου έπληραν ξαφνικά άκούσιο λουτρό!

Στη βάρκα αυτή δρῆσκотανε κι' ο Ζέρβας Ναπολέων, που απ' τους τρεις έστάθηκε ο μόνος... έπιπλέων! Κι' ο στρατηγός, που ήτανε θαρρώ στο πεζικό, ώραία τα κατάφερε και εις τό... ναυτικό!

Καλαθάκια

Εις τας πλατείας και όδους του κέντρου, επί το (πλείστον, τοποθετήθηκαν πολλά καλαθάκια των άχρηστων, για να πετάμε τ' άχρηστα, σύμφωνα με το νόμο, κι' όχι κουτιά, παλιόχαρτα, να ρίχνουμε στο δρόμο!

Το μέτρον εινε πρακτικόν και το χειροκροτούμε. Είνε δείγμα πολιτισμού εκ των πολύ άρίστων. Άς τόχουμε υπ' όρι μας και άς συμμορφωθούμε, για να μην πάν οι καλάθοι στον καλάθο... άχρηστων!

Κινητές άφετηρίες

Της συγκοινωνίας μπερδεψίες και ιστορίες. Μεταφέρονται άράδα όλες οι άφετηρίες, που καιρό μέσα στην πόλι είχανε συγκεντρωθί, γιατί πρέπει πια το κέντρον να άποσυμφορηθί.

Πότε έδω πάνε τη μιά, πότε κεί τραβάν την άλλη. Και ο κάθε επιβάτης άπορεί και άμφιδάλλει, τη δική του άφετηρία που την έχουν μεταφέρει. Και τα πρώινα γυρίζει, μεσημέρια τε και βράδυα, την άφετηρία νάβρη. Και ο άτυχής δεν ξέρει, αν την έχουν στην Όμόνοια, ή την πήγαν στη... (Λεβάδεια!...)

Τά νεώτερα της Κορέας

Εις την Κορέα στάσιμα τα πράγματα εν γένει. Στρατιωτική κατάστασι, σταθεροποιημένη. Μιά οι Κινέζοι πάνε μπρός, μία πάνε πρὸς τα πίσω. Μιά φαίνονται, μία νάνονται. Κι' οι Άμερικανοί, που τους βαστάν το ίδιο, μία το κρατάν και άλλη μία τ' άπλώνουν το σχοινί.

Έτσι εκεί ο πόλεμος έχει κατασταλάξει, με τούτους τους περιέργους τους τρόπους τους ά... (ραίους. Με άλλα λόγια δηλαδή, άφου δεν λέει ν' αλλάξει, μου φαίνεται ή κατάστασι πως έπιασε... Κορέους!)

Προληπτικά μέτρα

Έμπρός! Άς μην καθώμαστε! Στο χέρι τη σκα... (πάνη, ν' αρχίσουμε να σκάουμε εύθως και μάνι-μάνι, και πάλι καταφύγια να φτιάσουμε γερά, για άλλη μία φορά.

Έγώ είμαι αίσιόδοξος. Και μάλλον θεωρώ, πως πόλεμο δεν θάχουμε καινούργιο, φοβερό. Μα άς μην ξεχνάμε, φίλοι μου, τα λόγια τα χρυσά: «όποιος φυλάει τα ρούχα του, πώς, έχει τα μισά!»

Και πρέπει καταφύγια να έχουν αι Άθῆναι. Λοιπόν, άς τόχουμε έτοιμα κι' άχρείαστα άς εινε. Για να λυθί, αναγνώστα μου, όσο κι' αν αντίλεγχς, το κρίσιμον το πρόβλημα της ύπογειου... στέγης!

Δελτία μισθοσυντηρητών

Συντόμως διανεμόνται κατά το μάλλον και ήττον και τα δελτία τα ειδικά των μισθοσυντηρητών, με τα όποια οι μισθωτοί —τούτέστι, σάν κι' εμάς— πολλά θα παίρνουν τρόφιμα εις εύθηνάς τιμάς!

Αυτό το είπαν κι' άλλοτε, ως έκατό φορές, αλλά, μάς μείναν, δυστυχώς, μονάχα οι χαρές. Μα τώρα η έκτύπωση, φαίνεται, περατούται κι' άρχίζει ή διανομή, καθώς άνακαινούται!

Έμπρός, μισθοσυντηρητοί! Τελείωσαν τ' άστεία. Άς σπεύσουμε να πάρουμε όλοι μας τα δελτία. Κι' αν δεν μοιράζουν τρόφιμα, —καθώς δεν άπα... (τώμα!— θάχουμε το δελτίο μας, να κόβουμε να τρώμε!

Γρίπη!

“Ερχεται, λοιπόν κι' η γρίπη! Ήταν, φαίνεται, γραφτό μας και αυτή να μη μάς (λείπει.

Συνεχώς περιοδεύει στης Εύρώπης κάθε χώρα, και προσφέρει στους ανθρώπους τα ώραία της τα (δώρα:

Πονοκέφαλο και ρίγη, βήχα, πυρετό, συνάχι, που απ' τον έναν εις τον άλλο, μεταδίδονται εν τά... (χει.

Θάρρη κι' έδω κάτω τάχα; Άς έλπίσουμε πως όχι. Έκτός βέβαια αν ή γρίπη, όπως λένε, τάμα τόχη, και μία δίζίτα μάς κάνη, έτσι όπως προχωρεί. Μερικοί να τα τινάζουν και να ζήσουν... οι γιατροί!

Έλληνικό Χόλλυγουντ

Άράδα φίλμ ελληνικά, σε κάθε μία σάλλα. Δυό-τρια προβλήθησαν κι' έχουν σειρά και άλλα. Και κωμωδίες εύθμες και δοκρυγόνα δράματα, που όμιλούν ελληνιστί και που δεν έχουν... γραμ... (ματα!

Αυτά τα φίλμ τα ελληνικά, βγαίνουνε τρία-τρια. Διότι και οι Έλληνες πολύ τα προτιμάν. Κι' εινε καιρός, μωρέ παιδιά, μ' αυτή την εύκαιρία, να δγῇ κι' απ' τα Πετρώλαινα καμμία... Ίνγκριντ (Μπεργκμάν.

Άπρόοπτος έπίδεσις

Έκεί, στη διασταύρωσι δδών Ρουθβελτ—Κανάρη μιά Τούλα, υπέρτερις, έδαδιζε με χάρη, σεινάμενη, κουνάμενη, με τ' άφθονά της κάλλη κι' άνύποπτη έπήγαγε για ψώνια στο μπακάλη.

Ξάφνου, λοιπόν, εις νεαρός, θερμόαιμος πολύ, βιαίως την έβουτηξε με πόθο και λαχτάρα. Ένα θερμό της έσκασε, στο μάγουλο φιλι κι' αυτή του τ' άνταπόδωσε με μία γερή σφαλιάρα!

Βεβαίως πρὸς άναίδης και καταδικαστέα, ή έρωτική έπίθεσις κατά της μορφοησας. Μα, όπως σειούνται μερικές, στους δρόμους τε... (λευταία, νομίζω, ότι πάντοτε δεν φταίει ο... φονιάς!...

Νέος άναπτῆρας

Εις άναπτῆρ πρωτότυπος και νέος έφευρέθη, και στού Λονδίνου έκθεσιν έχοντας έξετεθί. Αυτός, λοιπόν, ο άναπτῆρ, αν έχει άπορία παίρνει φωτιά και λειτουργεί με μία... μπαταρία!

Έμένα δεν με συγκινεί αυτή ή βολική, νέα τελειοποίησις ή άναπτῆρική. Γιατί πολλούς δοκίμασα και έμαθα εκ πείρας, πως είν' τα σπῆρτα ο πιο καλός κι' ο υόνος... άνα... (πῆρας! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Κινέζοι στρατιώτες παρακολουθούν μία ποδοσφαιρική συνάντη-
σι κατά τη διάρκεια της αναπαύσεώς τους...

Η «αίνιγματική στρατηγική» των Κινέζων

Βασίζεται σ' ένα πανάρχαιο βιβλίο

Σε κάποια ανεξαρτήτως
έποχή αναφέρει σ' ένα α-
πό τα τελευταία τεύχη του
το αγγλικό περιοδικό «Αρ-
ms» απ' τον 7ο. ως τον
4ο αιώνα π. Χ., ο Κινέζος
στρατηγός Σουν Βού έγρα-
ψε την πρώτη γνωστή προ-
φητεία περί του πολέμου.
Ανάμεσα λοιπόν στους κα-
νόνες που διατυπώνει, είναι
και η εξής αξίωμα:

«Αν ξέρεις τον έαυτό σου
και τους αντιπάλους σου,
θα νικήσεις εκατό φορές σε
έκαστο μάχη».

Μ' άλλα λόγια, ένας κα-
λός στρατηγός πρέπει άπα-
ραιτήτως να ξέρει τί αξίζει
και τί πρέπει να κάνει ο έχ-
θρός. Στον πόλεμο λοιπόν
της Κορέας, φαίνεται ότι ο
Μάκ Άρθουρ παραμέλησε
το βασικό αυτό κανόνα.
Στις 24 Νοεμβρίου, μία α-
μερικανική εφημερίδα έγρα-
φε ότι οι δυνάμεις του ΟΗΕ
προχωρούσαν προς τα μαν-
τζουριανά σύνορα χωρίς
να δρουν καμιά αντί-
σταση, κι' ότι οι Κινέζοι εφί-
χαν εξαφανισθεί, έφαρμό-
ζοντας μία «αίνιγματική
στρατηγική».

Ενώ όμως κυκλοφορούσε
το φύλλο αυτό της εφημερί-
δας, μισό εκατομμύριο Κι-
νέζοι περνούσαν τον ποτα-
μό Γιαλού, για να έπιτε-
θούν και να σπείρουν την
καταστροφή στις μεραρχίες
του Μάκ Άρθουρ.

Δεν είχε ωστόσο τίποτε
το «αίνιγματικό» η στρατη-
γική αυτή. Οι άνθρωποι
που την έφημοσαν, την εί-
χαν δοκιμάσει ήδη επί 25
χρόνια, σ' ένα απ' τα πιο
δύσβατα έδάφη του κόσμου.
Ξεκίνησαν ως αρχηγοί μι-
κρών ομάδων από χωρικούς
ελάχιστα όπλισμένους, και
σήμερα διοικούν εκατομμύ-
ρια έμπειροπόλεμων και φα-
νατικών στρατιωτών.

Οι γνωστότεροι απ' αυ-
τούς είναι ο Μάο Τσέ-
Τουνγκ, ο αρχηγός της κομ-
μουνιστικής Κίνας, κι' ο
αρχιστράτηγος Τσού Τέχ.

Ο πρώτος γεννήθηκε στο
Χουνάν της Κίνας, το 1893,
από οικογένεια χωρικών.
Έπτά χρόνων παιδί, αρχί-
σε να δουλεύει στα χωρά-
φια. Λίγα χρόνια αργότερα,
έμαθε να διαβάζει κι' έγινε
σπουδαστής, για να εξελι-
χθεί αργότερα σε διανοού-
μενο και ποιητή.

Είχε πέσει άλλοτε στα
χέρια του η κινεζική μετά-

φράσις ενός αμερικανικού βι-
βλίου, με τίτλο «Οι μεγά-
λοι ήρωες του κόσμου», που
περιείχε τη ζωή του Με-
γάλου Πέτρου, του Ούσιγι-
κον, του Ναπολέοντος. «Ο-
ταν το διάβασε, είπε:

«Τέτοιους μεγάλους άν-
δρες χρειαζόμαστε κι' εμείς,
για να κάνουμε την Κίνα
πλούσια και δυνατή!».

Αργότερα, μετέφρασε τα
φιλοσοφικά έργα του Σπέν-
σερ και του Κάρλ Μαρξ, κι'
έπηρέασθηκε απ' τις κομ-
μουνιστικές θεωρίες τους.

Ο αρχηγός της κομμουνι-
στικής Κίνας Μάο Τσέ-
Τουνγκ.

Ο Κινέζος αρχιστράτηγος
Τσού Τέχ.

κομμουνιστικές θεωρίες του τε-
λευταίου. «Ετσι, τον Ιού-
λιο του 1921, υπήρξε ένας
απ' τους δώδεκα διοργανω-
τές του πρώτου κινεζικού
κομμουνιστικού συνεδρίου,
στη Σαγκάι.

Το 1927, άρχισε να συ-
νεργάζεται με τον Τσού
Τέχ, που πολεμούσε τότε
με τις δυνάμεις του Τσάγκ
Κάι-Σέκ στο Χουνάν. Το
Δεκέμβριο του 1930, οι δυο
αυτοί «στρατηγοί» μ' ένα
μικρό και άθλιο στρατό, άρ-

χίσαν την πρώτη τους «Εκ-
στρατεία Έκμηδενισμού»
στον λόφο του Κιανγκσί.
Οι άνδρες τους ήσαν κουρε-
λίδες, πεινασμένοι, δίχως
όπλα και βαρύ πολεμικό ύ-
λικό. Όστόσο, χάρις στη
μεγάλη ευκινησία τους, προ-
καλούσαν μεγάλες απώλειες
στον έχθρό.

Στις μάχες αυτές, και
στην περίφημη «Μακρά Πο-
ρεία» —μία πορεία 10.
000 χιλιομέτρων περίπου!—
ο Μάο Τσέ Τουνγκ σπουδα-
σε τη στρατηγική τακτική
που του εξασφάλισε αργό-
τερα τόσες νίκες. Είχε απο-
στηρίξει την αρχαία μελέτη
του Σουν Βού κι' έφημοζε
πιστά τα διδάγματά του.

Απ' αυτόν έμαθε το συν-
δυασμό της τόλης με τη
φρόνηση, την εξακρίβωσι
των δυνατοτήτων του έχ-
θρού, κι' άμέσως κατόπιν
την άστραπιαία δράσι.

Μην κάνετε ποτέ αυτό
που περιμένει και προβλέ-
πει ο έχθρός» συνιστούσε
στον αξιωματικό του.

Πιστεύε' εξ' άλλου ότι η
πρώτη μάχη κρίνει πάντα ο-
λες τις υπόλοιπες, και φρό-
νιζε να προκαλέσει μ' αυτήν
όσο το δυνατόν περισσότε-
ρες καταστροφές στον έχθρό
και να διαπείσει τις γραμ-
μές του στο άσθενέστερο ση-
μείο τους.

Πριν όμως έπιτεθεί, έπε-
δίκαε να παγιδεύσει τον άν-
τίπαλο να τον παρασύρει
μακριά απ' τις βάσεις του,
σε δύσβατα έδάφη, όπου γι-
νόταν προβληματικός ο άνε-
φοδισμός του. Έπειτα έ-
πεφτε εαφικά πάνω του,
φροντίζοντας πάντα ναχη-
τοπική αριθμητική ύπεροχη
στο σημείο εκείνο —έτσι
κι' αν ύστερούσε αριθμητι-
κά στο υπόλοιπο μέτωπο.

Όταν υπήρχε ανάγκη, έ-
φημοζε και την τακτική
του κλεφτοπολέμου. Και σ'
αυτήν έπίσης την περίπτωση
ακολουθούσε τους κανόνες
του Σουν Βού, όπως π.χ.:
«Απόφευγε τον έχθρό όταν
είναι δυνατός, και χτύπα
τον όταν ύποχωρη κουρα-
σμένος» ή «χρησιμοποίησε
τους πόρους της κατεχομέ-
νης χώρας και πάρε τα έ-
φοδιά σου απ' τον έχθρό».
Πραγματικά, έντυσε κι' έξω-
πλισε το στρατό του σχε-
δόν αποκλειστικά με τα λά-
φυρα που έπαιρνε.

Ως πολιτικός, είπε ότι
«δολόκληρος ο κόσμος περ-
νάει μία μεταβατική περίο-
δο, που οδηγεί σε μία νέα
εξέλιξη του πολέμου και της
επαναστάσεως». Τόνιζε εξ'
άλλου ότι κάθε πόλεμος, έ-
παναστατικός ή όχι, πρέπει
να βασίζεται στο ήθικό του
λαού. «Όταν τον ρώτησαν
κάποτε τί χρειάζεται άπα-
ραιτήτως για ένα πόλεμο,
απάντησε: «Άρκετά τρόφι-
μα, αρκετή στρατιωτική δύ-
ναμι και αρκετή πίστις του
λαού στον ήγέτη του». Κι'
όταν τον ρώτησαν ακόμη
ποιά απ' αυτά τα τρία μπο-
ρεί να λείπει εν ανάγκη, εί-
πε άδιστακτά: «Η στρατι-
ωτική δύναμι πρώτα, κι' ύ-
στερα τα τρόφιμα».

Σήμερα, έφαρμόζει τη
στρατηγική του Μάο Τσέ-
Τουνγκ ο παλιός του σύν-
τακτος Τσού Τέχ.

Χιούμορ

Προτιμούσε το πρώτο

— Άποφάσισες, λοιπόν, να την
παντρευτείς;... Μά δεν ξέρεις το ά-
ξιοθνήνητο παρελθόν της;

—Το ξέρω, φίλε μου. Άλλ' αν
δεν δάλω στο γέρι τη μεγάλη προίκα
της, θα είνε αξιοθνήνητο το μέλλον
μου.

— Ένας κύριος που συνοδεύεται από
το παιδάκι του πλησιάζει στην είσοδο
ένος θεάτρου και δίνει στον έλεγκτη
ένα μόνο εισιτήριο.

—Κι' ο μικρός; ρωτάει αυτός.

—Ο μικρός είνε... μικρός και δεν
πληρώνει, απαντάει ο κύριος.

—Μά αυτό είνε θεάτρο για μικρά
παιδιά, τού λέει ο έλεγκτης.

—Τότε δεν πληρώνω εγώ! απαν-
τάει απαθέστατα ο κύριος.

— Άκουσέ με, φίλε μου... Πίνεις
πολύ κρασί. Πρέπει να το μετριάσεις.

—Δεν μπορώ! Σκέφτω πώς έχω
στομάχι σιδερένιο...

—Και λοιπόν;

—Αν πιω νερό αντί για κρασί, το
στομάχι μου... σκουριάζει!

—Πήγες λοιπόν το σκυλί σου στον
κτηνίατρο;

—Ναι. Μου είπε πως ύποφέρει ά-
πό νευρασθένεια.

—Και τί σου συνέστησε;

—Νά μην παίξη πιά πιάνο ή γυ-
ναίκα μου!...

—Η απαιτητική κυρία στον άντρα
της:

—Δεν είσαι καθόλου καλός οικολο-
γικός, καυμένη Γιαννάκη. Τώρα
πούχει άρρωσθήσει ο Άλβος μας, δεν
θα σου στοιχίσει τίποτα να μάθεις εσύ
να γανυγίζεις!...

—Κυρία, λέει ο μικρός Γιαννάκης,
είπε η μαμά μου αν μπορούτε να της
δανείσετε λίγη ζάχαρη.

—Μήπως σου είνε και τίποτ' άλ-
λο που το ξεχνάς; ρωτάει η γειτό-
νισσα.

—Α, ναι! Μου είπε: «Αν δεν
σου δώση αυτή η γοηά απαγορευμένη,
να πας στην άλλη γειτονιά σου».

Δύο περιηγείται επισκέπτονται τους
καταρράκτες του Νιαγάρα.

—Ωραίο θέαμα! λέει ο ένας με
θαυμασμό. Τι όγκος νερού!...

Κι' ο άλλος, κουνώντας το κεφάλι
του:

—Νερό είνε; Ούπονε να δής τη
γυναίκα μου, όταν κλαίη για να της
αγοράσω καινούργιο καπέλλο!...

Στο ρεστουράν.

—Ο π ε λ ά τ η ς. — Μά αυτό το
μυφτέκι είνε σωστή μεζασόλα!

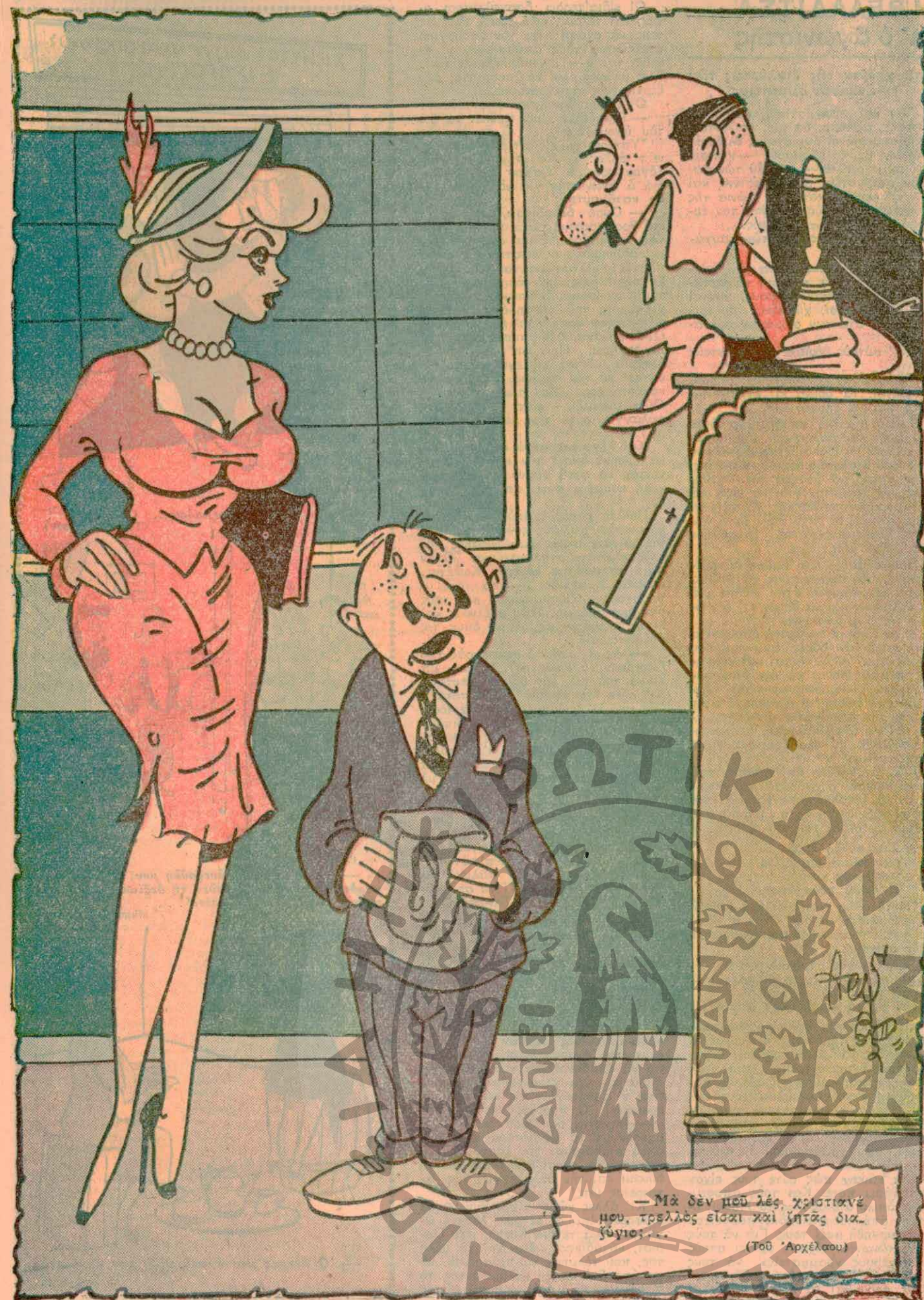
Τ ο γ κ α ρ σ ό ν ι. — Όχι δά!
Κυττάχτε την τιμή στον κατάλογο...

—Αν ήταν μεζασόλα, θα στοιχίζε τα
διπλά!...

Στο δικαστήριο.

—Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς. — Τοχυρίζεσαι,
κατηγορούμενε, ότι έγινες κλέφτης
γιατί πεινούσες, για να πάρης λίγο
ψωμί. Τότε λοιπόν γιατί έκλεψες συγ-
γρόνως κρασί και τσιγάρα;

—Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. — Μά
δεν διαβάσατε, λοιπόν, ποτέ το Εβαν-
γέλιο, κύριε Πρόεδρε;... «Ο Χριστός
είπε: «Όχι επ' άρτω μόνον ζήσεται
άνθρωπος!»

—Μά δεν μου λές, Χριστιανέ
μου, τρελλός είσαι και ζητάς δια-
ζύγιος;...
(Του Αρχέλαου)

Η ΒΕΛΑΔΙΤΣΑ κι' ο αγωνιστής

Στά χρόνια της διαλύσεως των
ατάκτων σωμάτων

“Αν και πραγματικές, σαν απίστευτες, ωστόσο, θα μάς φανούν, σαν, σήμερα, οι συχνότερες θλιβερές σκηνές, με ξυλοδαρμούς —κάποτε και με καρεκλίες— μεταξύ των παλιών αγωνιστών του Εικοσιένα και των υπουργών, κατά τα χρόνια της ‘Αντιδωσίλειας, ύστερ’ από τον έρχομό του βασιλέα ‘Οθωνος.

Κι’ η αίτια αυτών των καυγάδων;

“Απ’ αυτούς θέρριψε κι’ η ληστεία έπειτα.

“Αφού είδαν κι’ απέδιδαν, πήραν, κι’ αυτοί, τα δούνα κι’ έγιναν ληστές για να ζήσουν!

Τρανό σχετικό παράδειγμα ήταν ένα διαλεκτό παλληκάρι της ‘Επανάστασης, ο Καλαμάτας. Αυτόν τον είχε ψευδοτακτοποιήσει ο Κωλέτης, στην αρχή, μα ύστερα τον λησμονήσει, κι’ εκείνος, για να δροή να ζήσει, κατόντισε ληστή. Κάποτε άμνηστέυτηκε, σε λίγο πάλι έγινε ληστής, ξαναμνηστέυτηκε, ξαναδρόγηκε στο δούλο κλπ., κλπ.

Πριν φτάσουν στη μαύρη αυτή απόφαση, τα παλληκάρια τα παλιά, συχνά έρχονταν στην ‘Αθήνα για να ζητήσουν και να δρούν ετ’ άγωνιστή το δικό.

“Εξω από τα πολεμικά υπουργεία σχηματίζονταν ουρές από παλιούς στρατιώτες, όλους πετού και κόκκαλο, πεινασμένους, με όφι ήλιοκαμένη και ρικνωμένη, με μισό τσαρούχι στα πόδια, μ’ αναρριχτή στην πλατή την παλιόκαπα την ξεβαμμένη, και τις βλαβερές, κάτω κουρελιασμένες κι’ όλο ξεφτίδια γύρω κρεμασμένες...

Για τον καθένα απ’ αυτούς, που στεκόταν στην ουρά και περίμεναν να ξεκολλήσουνε καμιά κουτσουνητάκι «να τ’ η ν π ε ρ ά σ ο υ ν» ταίριαζαν οι στίχοι του ποιητή:

Σάν φύλλο ξερό
στο κλαδί μαραμένο
προσμένω καιρό,
τί τάχα προσμένω;

“Η το άλλο τραγούδι του ποιητή ‘Αλ. Σούτσου με τον τίτλο ο «Ψωμοζήτητης στρατιώτης» που αρχίζει με τους στίχους:

“Ενας γέρος στρατιώτης
με το ζήτολα το δίσκο,
στο ραβδί άκουμπησμένος
και με το σακί στον ώμο...

Οι υπουργοί, παλιοί καλαμαράδες, όπως ο Χρηστίδης, ο Δούκας, ο Παλαμίδης κι’ άλλοι πολλοί, ξέρανε τους περισσότερους από τους μπαρανοκατινισμένους αυτούς πολεμιστές, τους ξεθαλωμένους τώρα. Είχανε γνωριμία μαζί τους από τα πολεμικά χρόνια, στα ηρωικά στρατόπεδα, όπου δούλευαν κι’ αυτοί, σαν γραμματικοί ή πολιτικοί σύμβουλοι των καπεταναίων. ‘Αλλά κανένας πώς ούτε τους είχαν απαντήσει ποτέ. Και τους αποφεύγανε όπως ο διάβολος το λιθάνι, ύστερ’ από τα επεισόδια που είχαν δημιουργηθεί μαζί τους. Για να τους ξεφορτώνονται είχαν δώσει στους ‘ειδικότερους γραμματείς να τους δέχονται. Κι’ ό,τι θυγ... Είχαν κι’ όλος φροντίσει να είνε κλειστές σ’ αυτούς οι πόρτες των υπουργείων.

Οι ‘ειδιαιτεροί», δασκαλεμένοι, οταν, επί τέλους, κατώρθωνε κανένας τους να φτάσει ως τον υπουργικό προθάλαμο τους απόπειραν μ’ έκεινα τά: «—Τί κουβαλήθηκες εδώ; Πώς μπήκες μέσ’ το υπουργείο; Δεν ξέρεις πώς απαγορεύεται;».

Οι άθωοι βουνήσιοι απαντούσαν: —Τού ξέρου... μα πρέπει να δώ τον ύπουργό...

“Υστερα οι ‘ειδιαιτεροί» αρχίζανε τ’ άλλα: «—Και ποιος είσαι του λόγου σου;...» “Όπου αρπάζε φωτιά ο αγωνιστής για να του φωνάξει κατόμουτρα:

—Ούρε βελαδίτσα, που ήρθες και θρουναστήκες εδώ, έμεινε ρουτάς ποιος είμαι; Είμαι ο Γάρος, ούρε, άδικημένος αγωνιστής μ’ έννια πληγές! Σκλάβος του Κιουταχή, ξεγορασμένος απ’ τον αρχηγό μου τον Καραϊσκά... “Ημουνα και με τις χιλιαρχίες του ‘Υψηλάντη και κει πληγώθηκα βαρεία κι’ έμεινα με το ζερβί μονάχα. Δεν μπορέσα άλλο να πουλημώσω... Πριν απ’ τον Καπουδίστρια έγινα κι’ εγώ χιλιαρχος, ύστερ’ με τον τακτικό οργανίστηκα κατόνταρχος. Και τώρα τίποτας! Ούτε σύνταξι, ούτε βαθμό, ούτε φάλαγγα, ούτε την κακή μου μέρα!...»

Και λέγοντας αυτά έφριχνε μ’ ένο κίνημα πίσω την καπότη, αφήνοντας να φανή γυμνό το δεξί του χέρι, κομμένο πάνω απ’ τον αγκώνα.

Πολλές φορές αυτούς τους ‘ενοχλητικούς» παλιούς πολεμιστές τους παραδίνανε στους χωροφύλακες και τους κλείνανε στην κατώγα. “Όταν αυτό το μάθαινε κανένας Κωλέτης, κανένας Χρηστίδης —από τους ύπουργούς— ειδοποιούσε και τους δγάζανε άμέσως. Τους στέλνανε και λίγες ψωροδραχμές. Αυτοί όμως τις άρνιόντουσαν.

—“Ας είν’ καλά ο σηκοταράς των Γιαννίνων (ο Κωλέτης), λέγανε, μα τί να του πώ, δεν θέλω τίποτας! Κι’ ούτε έχω καρδιά για τίποτας! “Ας μου λείπουν και τα λεφτά τους, κι’ η σύνταξις τους και τα διπλώματά τους... Χαλάι στους καλαμαράδες και τα γραφεία, κι’ η πολυθρόνα, κι’ η βελαδίτσα, που εγώ τα έβγαζα ούλα με το ντουφέκι και με το σπαθί μου.

“Όταν φεύγανε για το χωριό τους και θγαίναν έξω από την πρωτεύουσα, γυρίζαν το κεφάλι, για τελευταία φορά, από τα ψηλώματα του Δαφνίου, και βλέπανε κατά πίσω:

—Αί, ούρε ‘Αθήνα, παλιόγουρα του κερατά! λέγανε. Τί να σου κάνω τώρα; “Επρεπε να ξανατάρω τα δούνα κεφάλια να κόβω από βουλευτάδες, καλαμαράδες και βελαδίτσες!.. Μα πάει, πάει πειδιά!..

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

“Η ‘Εταιρεία των Άνυπάντρων»

Περισσότεροι από εκατό Νεοϋορκέζοι εργένηδες ίδρυσαν την ‘Εταιρεία των Άνυπάντρων, με το σκοπό να συμβουλευουν τους νέους —άλλά και τα γεροντοπαλλήκαρα— πώς ν’ αποφεύγουν τις παγίδες των θηλυκών! ‘Ο πρόεδρος τους λέει:

—Πηγαίνα ραντεβού κάθε μέρα σχεδόν με τα ωραιότερα κορίτσια, αλλά αισθάνομαι τον εαυτό μου άσφαλισμένο, γιατί έχω πίσω μου τη δύναμη και την άλληλεγγύη της ‘Εταιρείας μας!

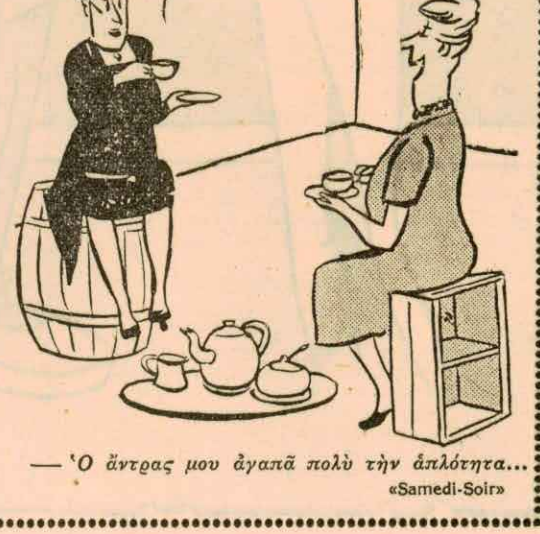
Κι’ άλλες χώρες είχαν ιδρύσει σε διάφορες εποχές τέτοιες λέσχες άγάμων. Μιά τέτοια λέσχη, στο Παρίσι, καταδίκασε ένα απ’ τα μέλη της, που τόλμησε να παντρευτεί, να περάσει δυο φορές κολυμπώντας το Σηκουάνα, τα μεσάνυχτα και με τις πυτζάμες του!

Δαθρεμπόριο... (Τού ‘Αρχέλαου)

—Τί να σου πώ, αντρούλη μου, δεν βαστάει η καρδιά μου να πάω σ’ αυτή τη δεξίωση και να σ’ αφήσω ολόμυαρο στο σπίτι!... «France-Dimanche»

—‘Ο άντρας μου αγαπά πολύ την απλότητα... «Samedi-Soir»

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΤΙΝΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΈΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ

Παλαβομάρες

Δέν έχει καμιά σχέση, βέβαια, το κλίμα της ‘Αθήνας με το κλίμα της Νέας ‘Υόρκης. “Αν τυχόν και κατά λάθος βρέξη στην ‘Αθήνα ή χιονίση, σε λίγες ώρες θα διαλυθούν τα σύννεφα κι’ ο ‘Αττικός ήλιος θα θέση τέρμα στην... άνωμαλία. “Αν ο ήλιος είνε... κοινοτυπία στην ‘Αθήνα και δεν του δίνει κανένας σημασία — όσο λαμπρός και νάναι — στη Νέα ‘Υόρκη όμως είνε τόσο σπάνιος που τον υποδέχονται όλοι με χαρά. “Όπου και να πάτε θα σας πούν:

—‘Οραία μέρα σήμερα, έ; Κι’ έσεις θ’ απαντάτε:

—‘Οραία μέρα!

Μπορεί να έχωμε δολλάρια λιγοστά αλλά — δόξα σοι ο Θεός! — από λι ακάδα μάς περισσεύει τόση ώστε θα μπορούσαμε να κάνουμε κι’ έξαγαγή. Βρέχει στη Νέα ‘Υόρκη; Καμιά έλπις να σταματήσει.

“Ανύποπτος περί τα κλιματολογικά της Νέας ‘Υόρκης βλέπω απ’ το παράθυρο του ξενοδοχείου μου την βροχή και δεν άποφασίζω να ξεμυτίσω. Τηλέφωνο:

—Ποιος είνε;

—“Ενας φίλος. Μέσα είσαι ακόμα;

—Περιμένω να σταματήσει η βροχή!

Δουετί το τηλεφώνω από το γέλιο του:

—Πάρε την ομπρέλλα σου και έλα, βρε κουτέ! “Αθήνα το πέρασες; Θα περιμένεις πάρα πολύ για να σταματήσει η βροχή.

Πραγματικά αν έπεριμένα το σταμάτημα της βροχής βρέπρε να μείνω κλεισμένος δέκα μέρες!

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι βρέχει συνεχώς. ‘Ο καιρός ποικίλλει σε συννεφιά, βροχόρο, έλαφρά συννεφώδη, κρύο, ζεστό κτλ. Κι’ άπασχολεί πολύ τους Νεοϋορκέζους. Πρό πάντων οι κυρίες ένδιαφέρονται για τον καιρό της έπομένης, για να κανονίσουν τί θα βάλουν.

Πολλοί τρόποι υπάρχουν να κατατοπιστή κανένας στα καιρικά προγνωστικά. Πρώτα-πρώτα υπάρχουν στα στίτια τα βαρόμετρα. “Υστερα υπέρχει στους δρόμους ή... κόκα-κόλα. Μεγάλες φωτεινές ρεκλάμες της κόκα-κόλας, τοποθετημένες ψηλά, σε διάφορα σημεία της πόλης, άποτελούν δημόσια βαρόμετρα, που προαναγγέλλουν με φωτεινές εικόνες τον καιρό της έπομένης. “Αλλά ο σπουδαιότερος και έγκυρότερος πληροφορητής στα καιρικά ζητήματα είναι ο... καιρανθρωπος! ‘Ο ‘Ουέδερμαν» τον λένε κι’ είνε έγκατεστημένος στην μετεωρολογική υπηρεσία. Δημοφιλέστατος. Με το τηλεφώνω στο χέρι παρέχει απ’ το πρωί ως το βράδυ πληροφορίες.

—Μπρός! ‘Ο καιρανθρωπος; —Μάλιστα. —Τί καιρό βάχομε αύριο; —Βροχή.

Χιλιάδες τηλεφωνήματα παίρνει κάθε μέρα και νύχτα η υπηρεσία του «‘Ουέδερμαν» — καιρανθρώπου — και πέφτει όξω σπάνια. Σάν άνθρωπος κι’ αυτός κάνει κάποτε λάθη στα προγνωστικά του, όποτε του ζητούν το λόγο:

—‘Ο καιρανθρωπος; Τί μου είπατε, κύριε, ότι θα βρέξη και πήρα μαζί μου άδιάβροχο και γαλότσες;

‘Ο καιρανθρωπος βρίσκει πάντα μία έξυπνη άπάντησι και ξεφεύγει. “Αλλά είνε και οι έπιχειρηματίαι — οι φοβεροί μπίζνεσμαν— που δέν άστεύονται. Τελευταία ένας τέτοιος υπέβαλε μήνυση κατά του «‘Ουέδερμαν» έπειδή μία λανθασμένη πρόγνωση του καιρού τον έκανε να χάση πολλά δολλάρια. Δεν ξέρω τί άπάντησε ο ‘Αμερικανός καιρανθρωπος αλλά αν ήταν Ρωμηός σίγουρα θα του έλεγε τον... κακό και τον ψυχρό του τον καιρό!...

‘Απερίγραπτες είνε οι τρέλλες των φοιτητών και των φοιτητριών. Κι’ οι τρέλλες αυτές φτάνουν στο κατακόρυφο όταν ένας φοιτητής ή μία φοιτήτρια δίνουν εξετάσεις... παλαβομάρας για να έγγραφούν σ’ ένα φοιτητικό σύλλογο. Οι εξετάσεις αυτές είνε άπαραίτητες για την έγγραφη και συνίστανται σε λογιών-λογιών τρέλλες.

Μεσημέρι. “Η κίνηση στους δρόμους της Νέας ‘Υόρκης βρίσκεται στο κατακόρυφο. Αυτόκίνητα, άνθρωποι, λεωφορεία, χείμαρροι — χαλασμός Κυρίου. “Όπου εμφανίζονται ξαφνικά στο «Τάιμς σκουαίρ», στην καρδιά της Νέας ‘Υόρκης, ένα ζευγάρι: “Ενας νεαρός και μία κοπέλλα. Την ώρα που τα κόκκινα φώτα σταματούν το χείμαρρο των αυτοκινήτων, άνοίγουν διαστικά δυο ράντζα και ξεπλώνουν του καλού καιρού, κατα-

Καταπλέει η άστνομία και τους παίρνει σηκωτούς!..

μεσής του δρόμου! Κορνάρουν ‘ αυτοκίνητα, φωνάζουν οι σωφές, κυττά κατάπληκτος ο κόσμος αλλά το ζεύγος δέν δίνει δεκαράκι. Ξαπλωμένοι και οι δυο στα ράντζα τους κάνουν πώς κοιμούνται θαθεία.

—Έεε! όρνονται οι σωφέρ, πάρτε από την μέση τους τρελλούς!

Τίποτα. “Όπου καταπλέει η άστνομία και τους παίρνει σηκωτούς. Είνε, όμως ένθουσιασμένοι και οι δυο τους.

“Εδωσαν τις εξετάσεις παλαβομάρας και πήραν δέκα με θαυμαστικό.

Το φίλαβλο πνεύμα των ‘Αμερικανών δέν θα το δhte μονάχα στα γηπεδα άλλα παντού. “Αναπτύχθηκε μάλιστα μία φίλαβλη νοοτροπία που έχει όλουθε τις εκδηλώσεις της.

Βγαίνω απ’ το Ταχυδρομείο. ‘Ο άέρας είνε δυνατός. Σε μία στιγμή αρπάζει την ρεπούμπλικα ενός κυρίου και καθώς την φέρνει προς το μέρος μου την πιάνω στον άέρα. ‘Ο κάτοχος της ρεπούμπλικας με πλησιάζει γελαστός. Κι’ άντί για ‘ευχαριστώ» μου λέει:

—Θα έκάνετε θαύματα στο γηπεδο!

Πολλά μπορεί να πάθω ο άκατατόπιστος στη Νέα ‘Υόρκη. Μου άφηγούνται το πάθημα νεοφερμένου ‘Αθηναίου γιατρού:

Περπατώντας μία μέρα στην ‘Ογδθή Λεωφόρο βλέπει κάποιον που έπεσε κάτω και δογούσε. Σάν γιατρός πλησί-ασε να τον δη αλλά ο συνοδός του τον έμπόδισε:

—“Αστον, μαρέ! Τί άνακατεύεσαι;

‘Ο γιατρός συνθησιμένος απ’ τα ήθη τα δικά μας θύμωσε:

—Βρε άδερφέ, γιατρός είμαι! Να μη τον δοηθώ;

‘Ο άλλος επέμενε:

—“Αφισέ τον... γιατί δέν ξέρεις τί μπελάδες μπορεί να σου βγάλη.

Δέν άκουσε, ώστόσο, την συμβουλή κι’ έσκυψε στον πεσμένο. Είδε ότι είχε πάθει έξάρθρωσι του χεριού και με λίγες κινήσεις του το έβαλε στη θέσι του. “Αποτέλεσμα: “Η άστνομία των μνημονε γιατί άσκησε το επάγγελμά του γιατρού χωρίς να έχη άδεια κι’ ο πεσών...τον έμνησε επίσης, ζητώντας άποζημίωσι γιατί του έβαλε—όπως έλεγε—στραβά το χέρι! Κι’ ο γιατρός, φυσικά, ακόμα τραβάει τα μαλλιά του!...

Οι ‘Αμερικανοί λατρεύουν τα ζωα.

Πρό πάντων τις γάτες και τις σκυλιά. “Αφάνταστες είνε οι υπερβολές όπου μπορούν να φτάσουν για ένα σκυλό ή για μία γάτα. “Υπάρχουν στη Νέα ‘Υόρκη— και άλλου — πανίσχυρες ‘Εταιρείες Προστασίας Ζώων» που κινητοποιούν όλοκληρες δυνάμεις, αυτοκίνητα και προσωπικό για χάρι ένός ψωραλέου γατιού. “Αρκεί να τηλεφωνήσετε στα γραφεία της ότι σε κάποιο δρόμο βρίσκεται ένα άδεσποτο σκυλί ή κάποιο παρατημένο γατί για να καταφθάση στο λεπτό το αυτοκίνητο με λαχανιασμένους τους άνθρώπους.

“Εξω απ’ την πόλη, σ’ ένα προάστιο κάποιος πονόψυχος βλέπει ένα γατάκι ψηλά σ’ ένα δέντρο που μισουρίζει άπεγνωσμένα γιατί δέν μπορεί να κατέβη. Τρέχει άμέσως και παίρνει το τηλεφώνω.

—‘Εταιρεία Προστασίας Ζώων;

—Μάλιστα, κύριε.

—Βρίσκομαι στο Φλάστιγκ (μισή ώρα απ’ το κέντρο της Νέας ‘Υόρκης μ’ αυτοκίνητο). “Εδώ έπάνω σ’ ένα δέντρο βρίσκεται ένα γατάκι που δέν μπορεί να κατέβη.

—Πού είνε ακριβώς;

‘Ο πονόψυχος άνθρωπος δίνει την ακριβή διεύθυνσι και σε μισή ώρα καταφθάνουν αυτοκίνητα με πανώφλες σκάλες της πυροσβεστικής υπηρεσίας. Στήνονται οι σκάλες στο δέντρο, άνθρωποι ανεβαίνουν με κίνδυνο να γκομποττακιστούν και κατεβάζουν έν παιψή και τα ρατάξι το γατάκι. Κι’ ένας χαιστινός, αυτόπτης μάρτυς, που παρακολουθούσε τη σκηνή:

—“Αν πονούσανε έτσι και τους άνθρώπους εδώ στην Νέα ‘Υόρκη, τί ώραία που θα ήταν!...

Πραγματικά ύπάρχει ‘Εταιρεία Προστασίας Ζώων — πλουσιώτατη — αλλά δέν υπάρχουν ‘Εταιρεία Προστασίας Άνθρώπων “Αλλά αυτό περίπου συμβαίνει, νομίζω, και στον τόπο μας...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η τεχνητή βροχή

Το ίδιο επικίνδυνο έσιν και η ατομική βόμβα

Η τεχνητή βροχή, που έγινε πολύ της μόδας στις ημέρες μας, είναι πραγματικά τόσο ευεργετική, όσον πιστεύεται ή μήπως έχει ως αποτέλεσμα καταστροφές πολύ μεγαλύτερες από την ενδεχομένη ωφέλεια, που μπορεί να προκύψει απ' αυτή;

Για μας η τεχνητή βροχή ήταν κάτι περισσότερο από άσκακία. Κινδυνεύαμε να μην έχουμε νερό να πιούμε κι' ήταν φυσικό να το αναζητήσουμε όπου κι' όπας μπορούσαμε. Φαίνεται, ωστόσο, ότι η τεχνητή βροχή δεν είναι τόσο αξιόπιστη, όσον θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Ο Αμερικανός ειδικός Ρόσκο Φλέμινγκ παρατηρεί σχετικά ότι ένας βροχοποιός δεν είναι λιγότερο επικίνδυνος από έναν ερασιτέχνη κατασκευαστή ατομικών βομβών!

Ο ίδιος ο δόκτορ Λάνγκμουϊρ, που είναι ο πνευματικός πατέρας της τεχνητής βροχής, υπό την καθοδήγησή του εργάστηκε ο έφευρέτης της Σαίφερ — σε μία διαλέξη που έδωσε τελευταία στο Νέο Μεξικό επέστησε την προσοχή του κοινού επί των «σημαντικών καταστροφών, που μπορούν να προκύψουν από τον εκκρίσμο αυτό της φύσεως. Είναι πιθανόν, πρόσθεσε, μ' όλο που το πράγμα δεν έχει αποδειχθεί, οι πρόσφατες πλημμυρες της κοιλάδας του Μισισσιππή, καθώς κι' η ξηρασία, από τ' άλλο μέρος, των νοτιοδυτικών περιοχών των Ηνωμένων Πολιτειών, να προεβλήσαν, εν μέρει τουλάχιστον, από τις σφαλερές ενέργειες διαφόρων βροχοποιών».

Γεγονός είναι ότι οι προσπάθειες που έγιναν στις υποτιθέμενες περιοχές των Ηνωμένων Πολιτειών για την πρόκληση τεχνητής βροχής όχι μόνον δεν απέδωσαν τίποτε σχεδόν, αλλά και... περιώρισαν στο μισό την ποσότητα των όμβριων υδάτων που έπεφταν κανονικά. Από τ' άλλο μέρος, όμως, κατακλυσμιαίες βροχές ξέσπασαν στην κοιλάδα του Μισισσιππή και προκάλεσαν τεράστιες καταστροφές.

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις του δόκτορος Βόρκεμαν, που είναι εκ των κυριωτέρων συνεργατών του δόκτορος Λάνγκμουϊρ, η έμπνευσις του νεαρού μηχανικού Μπέρναρ Βόνινγκτον να χρησιμοποιήσει ιωδιούχο άργυρο αντί για την ανθρώπινη χιόνα (ξηρό πάγο) που χρησιμοποιείτο πριν, ανέτρεψε τελείως τις συνθήκες παραγωγής τεχνητής βροχής. Ένα μόνον γραμμαρίο ιωδιούχου άργύρου μπορεί να προκαλέσει την πτώση 30 εκατομμυρίων βροχής σε έκταση 25.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων! Το σοβαρότερο, όμως, είναι ότι οι κρύσταλλοι του ιωδιούχου άργύρου μπορούν να ταξιθεθούν στο διάστημα σ' απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων. Αρκεί, λοιπόν, να συναντήσουν κατά τη διαδρομή τους αυτή ένα νέφος, για να προκαλέσουν την πτώση μίας ραγδαίας βροχής, σε μέρος, πιθανόν, όπου είναι ολότελα περιττή κι' ίσως καταστρεπτική.

Μ' απλούστερα λόγια, οι κρύσταλλοι αυτοί αποτελούν διαρκή απειλή πάνω από τα κεφάλια μας. Γιατί η βροχή, αν είναι για ώριμες περιοχές απαραίτητη, σε άλλες μπορεί να προκαλέσει τεράστιες καταστροφές. Στην κοιλάδα του Κόκκινου Ποταμού π.χ. έπεσε πέρυσι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών του 'Ινστιτούτου Ανεμολογίας, η πτώσις της μειώθηκε κατά 50%. Ο λόγος είναι, κατά την παρεχόμενη εξήγηση, ότι οι βροχοποιοί κρύσταλλοι συνάντησαν στη διαδρομή τους νέφη και τα ανάγκασαν να εξαπολύσουν το νερό που περιείχαν σε περιοχές που δεν το χρειαζόνταν, ενώ είναι πιθανόν ότι μερικά από τα νέφη αυτά, αν αφήνονταν ν' ακολουθήσουν την πορεία τους, θα έφταναν σε κείνες που διψούσαν.

Το συμπέρασμα είναι, κατά τον δόκτορα Ρόσκο Φλέμινγκ, ότι η τεχνητή βροχή προκάλεσε στις Ηνωμένες Πολιτείες περισσότερες καταστροφές παρά ωφέλεια. Για το λόγο αυτό προτείνει τη λήψη ειδικών νομοθετικών μέτρων, που θα περιορίσουν την ανεξέλεγκτη σήμερα δράση των βροχοποιών και θα την υπαγάγουν σε αυστηρότατο επιστημονικό έλεγχο. Όταν πρωτόγινε λόγος για την τεχνητή βροχή, παρατηρεί, οι άνθρωποι άρχισαν να φοβούνται μήπως οι κάτοικοι της γειτονικής περιοχής τους «κλέψουν» το όμβριο νερό που τους παρείχε η φύσις. Αλλά ο κίνδυνος αυτός αποδείχτηκε φανταστικός. Εμφανίστηκε, όμως, ένας άλλος, που είναι πραγματικός και εξαιρετικά σοβαρός. Ο κίνδυνος αυτός συνίσταται στο ότι, από τη στιγμή που οι κάτοικοι μίας περιοχής αποφασίσουν να καταφύγουν, στην τεχνητή βροχή, κανείς δεν ξέρει τι πρόκειται να έπακολουθήσει. Μπορεί να βρέξει σ' αυτή την περιοχή, αλλά μπορεί επίσης να μεταβληθεί σε λίμνη μία άλλη, που έχει περίσσεια από νερά και δεν ξέρει τι να τ' κάνει. Αν για την πρώτη η πτώσις της βροχής αποτελεί σωτηρία, για τη δεύτερη ίσodontυμει με καταστροφή.

Ο Ρόσκο Φλέμινγκ προτείνει τη χρησιμοποίησις μικρών καυστήρων ή πιστολίων βέρυ, που εξακοντίζουν ελαχίστη ποσότητα ανθρακικής χιόνας ή ιωδιούχου άργύρου και που για το λόγο αυτό έχουν άκτινα δράσεως πολύ περιορισμένη. Διαφορετικά, παρατηρεί, η ανεξέλεγκτη πρόκλησις τεχνητών βροχών με βομβαρδισμούς μπορεί ν' αποτελέσει αληθινή μαστίγια, που θα μας κάνει να μεταμειληθούμε πικρά για τις προόδους μας.

Αλλά τώρα διερωτάται κανείς αν οι τελευταίες βροχές που άρχισαν να πέφτουν στην περιοχή της Ατικής και άλλου οφείλονται στα πειράματα του βροχοποιού του Μαρθάνας ή είναι φυσικές βροχές. Μήπως υπάρχει ο ίδιος κίνδυνος των πλημμυρών κι' εδώ;

σταλλοι αυτοί αποτελούν διαρκή απειλή πάνω από τα κεφάλια μας. Γιατί η βροχή, αν είναι για ώριμες περιοχές απαραίτητη, σε άλλες μπορεί να προκαλέσει τεράστιες καταστροφές. Στην κοιλάδα του Κόκκινου Ποταμού π.χ. έπεσε πέρυσι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών του 'Ινστιτούτου Ανεμολογίας, η πτώσις της μειώθηκε κατά 50%. Ο λόγος είναι, κατά την παρεχόμενη εξήγηση, ότι οι βροχοποιοί κρύσταλλοι συνάντησαν στη διαδρομή τους νέφη και τα ανάγκασαν να εξαπολύσουν το νερό που περιείχαν σε περιοχές που δεν το χρειαζόνταν, ενώ είναι πιθανόν ότι μερικά από τα νέφη αυτά, αν αφήνονταν ν' ακολουθήσουν την πορεία τους, θα έφταναν σε κείνες που διψούσαν.

Το συμπέρασμα είναι, κατά τον δόκτορα Ρόσκο Φλέμινγκ, ότι η τεχνητή βροχή προκάλεσε στις Ηνωμένες Πολιτείες περισσότερες καταστροφές παρά ωφέλεια. Για το λόγο αυτό προτείνει τη λήψη ειδικών νομοθετικών μέτρων, που θα περιορίσουν την ανεξέλεγκτη σήμερα δράση των βροχοποιών και θα την υπαγάγουν σε αυστηρότατο επιστημονικό έλεγχο. Όταν πρωτόγινε λόγος για την τεχνητή βροχή, παρατηρεί, οι άνθρωποι άρχισαν να φοβούνται μήπως οι κάτοικοι της γειτονικής περιοχής τους «κλέψουν» το όμβριο νερό που τους παρείχε η φύσις. Αλλά ο κίνδυνος αυτός αποδείχτηκε φανταστικός. Εμφανίστηκε, όμως, ένας άλλος, που είναι πραγματικός και εξαιρετικά σοβαρός. Ο κίνδυνος αυτός συνίσταται στο ότι, από τη στιγμή που οι κάτοικοι μίας περιοχής αποφασίσουν να καταφύγουν, στην τεχνητή βροχή, κανείς δεν ξέρει τι πρόκειται να έπακολουθήσει. Μπορεί να βρέξει σ' αυτή την περιοχή, αλλά μπορεί επίσης να μεταβληθεί σε λίμνη μία άλλη, που έχει περίσσεια από νερά και δεν ξέρει τι να τ' κάνει. Αν για την πρώτη η πτώσις της βροχής αποτελεί σωτηρία, για τη δεύτερη ίσodontυμει με καταστροφή.

Ο Ρόσκο Φλέμινγκ προτείνει τη χρησιμοποίησις μικρών καυστήρων ή πιστολίων βέρυ, που εξακοντίζουν ελαχίστη ποσότητα ανθρακικής χιόνας ή ιωδιούχου άργύρου και που για το λόγο αυτό έχουν άκτινα δράσεως πολύ περιορισμένη. Διαφορετικά, παρατηρεί, η ανεξέλεγκτη πρόκλησις τεχνητών βροχών με βομβαρδισμούς μπορεί ν' αποτελέσει αληθινή μαστίγια, που θα μας κάνει να μεταμειληθούμε πικρά για τις προόδους μας.

Αλλά τώρα διερωτάται κανείς αν οι τελευταίες βροχές που άρχισαν να πέφτουν στην περιοχή της Ατικής και άλλου οφείλονται στα πειράματα του βροχοποιού του Μαρθάνας ή είναι φυσικές βροχές. Μήπως υπάρχει ο ίδιος κίνδυνος των πλημμυρών κι' εδώ;

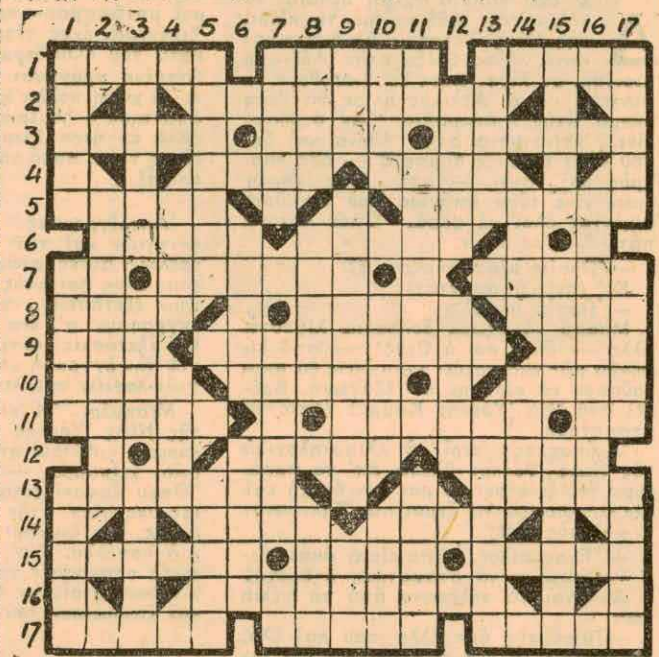
Μ' απλούστερα λόγια, οι κρύσταλλοι αυτοί αποτελούν διαρκή απειλή πάνω από τα κεφάλια μας. Γιατί η βροχή, αν είναι για ώριμες περιοχές απαραίτητη, σε άλλες μπορεί να προκαλέσει τεράστιες καταστροφές. Στην κοιλάδα του Κόκκινου Ποταμού π.χ. έπεσε πέρυσι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών του 'Ινστιτούτου Ανεμολογίας, η πτώσις της μειώθηκε κατά 50%. Ο λόγος είναι, κατά την παρεχόμενη εξήγηση, ότι οι βροχοποιοί κρύσταλλοι συνάντησαν στη διαδρομή τους νέφη και τα ανάγκασαν να εξαπολύσουν το νερό που περιείχαν σε περιοχές που δεν το χρειαζόνταν, ενώ είναι πιθανόν ότι μερικά από τα νέφη αυτά, αν αφήνονταν ν' ακολουθήσουν την πορεία τους, θα έφταναν σε κείνες που διψούσαν.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 313

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τάχα. — Χώρος για χορό. — Αφορμή.
- 2) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, που απέκλιθη παραβάτης.
- 3) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 4) Την εισοδό του φύλαγε ο Κέρβερος. — Μονάδες του Ιππικού.
- 5) Θα την έρθε στη πλάς. — Περιοχή της Α. Γαλλίας.

- 6) Απαράτητη σ' ένα θέατρο. — Μουσικό όργανο.
- 7) Κουκούτσι. — Πλήρεις (θηλ. καθ.). — Αριθμός με γράμματα.
- 8) Βούρκος. — Τό λέμε όταν μάς παρουσιάζουν κάποιον. — Φρούτα που τρώγονται ξερά και φρέσκα.
- 9) Ναυτικό παράγγελμα. — Τυφλά άφοσιωμένος σε κάτι. — Προσωπική αντίληψη (α' προσ.).
- 10) Μεταφορικό μέσον. — Τέ.

- 6) Απαγωγός της αρχαιότητας. — Πόλις της Κρήτης.
- 7) Κτητική αντίληψη (πληθ.). — Τοπικό επίρρημα. — Έδω.
- 8) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 9) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, που απέκλιθη παραβάτης.
- 10) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 11) Την εισοδό του φύλαγε ο Κέρβερος. — Μονάδες του Ιππικού.
- 12) Θα την έρθε στη πλάς. — Περιοχή της Α. Γαλλίας.
- 13) Απαράτητη σ' ένα θέατρο. — Μουσικό όργανο.
- 14) Κουκούτσι. — Πλήρεις (θηλ. καθ.). — Αριθμός με γράμματα.
- 15) Βούρκος. — Τό λέμε όταν μάς παρουσιάζουν κάποιον. — Φρούτα που τρώγονται ξερά και φρέσκα.
- 16) Ναυτικό παράγγελμα. — Τυφλά άφοσιωμένος σε κάτι. — Προσωπική αντίληψη (α' προσ.).
- 17) Μεταφορικό μέσον. — Τέ.

- 6) Απαγωγός της αρχαιότητας. — Πόλις της Κρήτης.
- 7) Κτητική αντίληψη (πληθ.). — Τοπικό επίρρημα. — Έδω.
- 8) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 9) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, που απέκλιθη παραβάτης.
- 10) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 11) Την εισοδό του φύλαγε ο Κέρβερος. — Μονάδες του Ιππικού.
- 12) Θα την έρθε στη πλάς. — Περιοχή της Α. Γαλλίας.
- 13) Απαράτητη σ' ένα θέατρο. — Μουσικό όργανο.
- 14) Κουκούτσι. — Πλήρεις (θηλ. καθ.). — Αριθμός με γράμματα.
- 15) Βούρκος. — Τό λέμε όταν μάς παρουσιάζουν κάποιον. — Φρούτα που τρώγονται ξερά και φρέσκα.
- 16) Ναυτικό παράγγελμα. — Τυφλά άφοσιωμένος σε κάτι. — Προσωπική αντίληψη (α' προσ.).
- 17) Μεταφορικό μέσον. — Τέ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Νομός της Πελοποννήσου. — Έρπετον. — Ευρώπη.
- 2) Γούκινα.
- 3) Απαίτησις. — Μέρος του λόγου. — Ο Τσάρτσιλ τους κάνει μεγάλη κατανάλωσι.
- 4) Χαρακτηρίζει τον Έλληνα οφείλονται στα πειράματα του βροχοποιού του Μαρθάνας ή είναι φυσικές βροχές. Μήπως υπάρχει ο ίδιος κίνδυνος των πλημμυρών κι' εδώ;
- 5) Συμπέρασμα. — Χωριό της Αττικής.

- 6) Απαγωγός της αρχαιότητας. — Πόλις της Κρήτης.
- 7) Κτητική αντίληψη (πληθ.). — Τοπικό επίρρημα. — Έδω.
- 8) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 9) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, που απέκλιθη παραβάτης.
- 10) Τον έλεγαν «Το ζιτζίκι της Αθήνας». — Μικρό ρεύμα νερού. — Έδω.
- 11) Την εισοδό του φύλαγε ο Κέρβερος. — Μονάδες του Ιππικού.
- 12) Θα την έρθε στη πλάς. — Περιοχή της Α. Γαλλίας.
- 13) Απαράτητη σ' ένα θέατρο. — Μουσικό όργανο.
- 14) Κουκούτσι. — Πλήρεις (θηλ. καθ.). — Αριθμός με γράμματα.
- 15) Βούρκος. — Τό λέμε όταν μάς παρουσιάζουν κάποιον. — Φρούτα που τρώγονται ξερά και φρέσκα.
- 16) Ναυτικό παράγγελμα. — Τυφλά άφοσιωμένος σε κάτι. — Προσωπική αντίληψη (α' προσ.).
- 17) Μεταφορικό μέσον. — Τέ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ανέκδοτα απ' τη ζωή του

Ο θάνατος συμπλήρωσε το έργο του. Ο κύκλος έκλεισε. Έπειτα από τον Γ. Δροσίνη ο Γρ. Ξενοπούλος... Μπορούμε να πούμε ότι απέθανε επί των επάλλων της φιλολογίας. Με την πέννα στο χέρι. Έγραφε ακόμη και στο κρεβάτι του τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Μόχθος ατελείωτος, σκληρός από εκείνους που κάνουν το μέτωπο να στάζει ιδρώτα και αίμα!

Υπήρξε ο πολυγραφότερος των Έλλήνων πεζογράφων. Θα του ταίριαζε ο χαρακτηρισμός του χαλκέντερου.

Σχετικά με την πολυγραφία του που δεν τον άφησε, μέσα σε μία εβδομηκονταετία να γνωρίσει τα αγαθά της αναπαύσεως, αγαθά που απολαμβάνουν και οι ευτελέστεροι και πιο ασήμαντοι των θνητών, μάς έρχεται στο νου ένα παλιό κείμενο του Άσωπου.

Όταν ο Ειρηναίος Άσωπιος έπρόκειτο να εκδώση τον τελευταίο τόμο του περιήγησις «Αττικού Ημερολογίου» του, κυκλοφόρησε, κατά τη συνήθεια της εποχής, μία «Αγγελία» προς έγγραφην συνδρομήν. Στην αγγελία αυτή αφηγείτο κι' έναν περσικό μύθο, για να δείξη πόσο... αμαρτωλώς υπήρξε ως λόγιος:

Κάποτε παρουσιάστηκε στην πύλη του Παραδείσου η ψυχή ενός θνητού.

— Έχω δικαίωμα εισόδου στον Παράδεισο! είπε στον άγιο Πέτρο.

— Έκαμες καμμία καλή πράξη στη ζωή σου; ρώτησε ο Πέτρος.

— Και δέδωκα, Έγραψα ένα διβλίο!

— Έχεις δίκιο, πέρασε. Την άλλη στιγμή, μία άλλη ψυχή ώρμησε να μπη στο Θείο Περιβόλι.

— Στάσου! Πού πάς; του φώναξε ο άγιος Πέτρος.

— Δεν μπορείς να μ' έμποδίσης, άγιο Πέτρο.

— Γιατί; Πού βασίζεσαι που τό λες αυτό;

— Έγώ Έγραψα δυο διβλία!..

— Ο άγιος Πέτρος κατασφύρισε.

— Έγραψες δυο διβλία; Πήγαινε απ' εδώ. Δεν θέλουμε τρελλούς στον Παράδεισο!..

Πώς θα υποδεχτή ο άγιος Πέτρος τον Ξενοπούλο όταν άκούση ότι Έχει γράψει δεκάδες διβλία; Μην ανησυχήτε. Θα του ανοίξη διάπλατα τις πύλες του Παραδείσου. Και θα του πη:

— Πέρασε ελεύθερα, τέκνον μου. Έρρω καλά τα έλληνικά πράγματα. Υπήρξες ήρωας και μάρτυρας και πρέπει ν' αναπαυθής πλέον!..

Ο Ξενοπούλος, όπως όλοι οι νέοι κάθε εποχής πρωτάρησε να γράφει στίχους. Μα γρήγορα παράτησε την ποίησι. Τον τραβούσε ο πεζός λόγος, το θέατρο.

Τα λίγα ποιήματά του δημοσιεύθηκαν σε επτανησιακά κυρίως περιοδικά. Στίχοι έρωτικοί, έπηρεασμένοι, απ' τον Άχιλ. Παράσχο, στίχοι — το άπειτούσε κι' αυτό ή εποχή — σε καθαρεύουσα.

Στον περίφημο «Ποιητικό Άνθω» του Γιάννη Τσασκιάδου, που δόθηκε στα 1887 στη Ζάκυνθο, βρίσκουμε ένα από τα πρώτα, αν όχι το πρώτο-πρώτο ποίημα του Ξενοπούλου:

ΓΥΝΗ—ΘΩΜΑΣ
Δέν μου πιστεύει!.. Πρόφασις σκληράς (άναλγησις).
«Αλλά Έτσι» αν πραγματικός να συμ- (πονέση) δεν τολμά.

άπιστος, φευ! εις τούς παλμούς έρωτι- (κίς) λατρείας, τοτό και με καταλυεί και την ψυχήν (της) δέν τιμά.
Έγνώρισα του έρωτος πολλάς τας δυστυχίας.
πόνους και λύπας, στεναγμούς, πάδη (και) δάκρυα θερμά.
Αλλά ποτέ δέν ήκουσα να τυραννίη (καρδία) το άφρον πάθος του Θωμά.

Όπως κι' ο Δροσίνης ήταν κι' ο Ξενοπούλος απ' τους κομψούς και γοητευτικούς νέους της πρωτεύουσας όταν ήρθε στην Αθήνα. Κομψός, σοβαρός, αλλά άτυχος στα χαρτιά!

Μας τα άποκαλύπτει όλ' αυτά ο Σουρής σε μία σειρά διςτίχων που έγραψε την εποχή εκείνη για τους Έλληνες λογίους.

Και γράφει για τον Ξενοπούλο:

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ Σ., πολύ κομψός, μα χω- (ράτα) δέν δέχεται, εις δέ το μάους πάντοτε απ' όλους κα- (τατρέχεται)!

Ποιό είναι το πρώτο διβλίο του Ξενοπούλου;

Στόν κατάλογο των έργων του αναφέρεται το «Παιδικόν Θεάτρον, ήτοι μονόλογοι, διάλογοι και δράματα», που κυκλοφόρησε στα 1883.

Στόν κατάλογο όμως αυτόν δέν αναφέρεται ένα άλλο έργο του συγγραφέως, άγνωστο και σ' αυτούς άκόμα που ασχολούνται με τα γράμματα. Κυκλοφόρησε κι' αυτό ή για την ακρίβεια, άρχισε να εκδίδεται σε φυλλάδια τον ίδιο χρόνο. Πρόκειται για «Τα Θάματα του Διαβόλου — Μυθιστορία... πρότυπος».

Το μυθιστόρημα αυτό υπήρξε το νεανικό λογοτεχνικό σφάλμα του συγγραφέως της «Στέλλας Βιολάντης». Έπηρεασμένος από τα γαλλικά ιπποτικά μυθιστορήματα που μεταφράζονταν σωρηδόν στην εποχή του ο νεαρός Ζακύνθιος λογοτέχνης αποφάσισε φαίνεται να δάλη τα γυαλιά στο Δουμά, πατέρα και τόν Μοντεπέν. Κι' Έγραψε τα «Θάματα του Διαβόλου».

Την εποχή εκείνη δέν είχε πατήσει ακόμα τα είκοσι χρόνια του. Κι' όλος ο ένθουσιασμός της νεότητός του ξεσπάει στην ιπποτική του αυτή «μυθιστορία»: «Ιππότες, μανδύες, ξίφη, μονομαχίες, έρωτες, μεταξένες σκάλες, μυστήρια γεμίζουν τις 32 σελίδες του έργου. Τριαντάδυο σελίδες γιατί μόνον δυο φυλλάδια του μυθιστορήματος αυτού κυκλοφόρησαν.

Στη νεότητά του, ο Ξενοπούλος γνωρίστηκε, «έξ απόστασεως», με τη συμπάσστατη Κωνσταντινουπολίτισσα διηγηματογράφου «Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου, μία απ' τις καλύτερες και πιο πονεμένες Έλληνιδες πεζογράφους. Άρχισαν ν' αλληλογραφούν. Μία συμπάθεια άναπτύχθηκε μεταξύ τους ένα άγινό, τρυφερό αίσθημα...

Τι άπόγινε ή αλληλογραφία αυτή; Σώζεται άραγε ή την έπληραν στα ότερα τους οι κακοί καιροί που περάσαμε και χάθηκε;

Κανείς δέν ξέρει.

Όστόσο, ο Ξενοπούλος, έγραψε αργότερα ένα μικρό ρομάντζο, με θέμα το ειδύλλιο δυο ανθρώπων που δέν γνωρίστηκαν ποτέ προσωπικά: Τόν «Τηλέωτα», που δημοσιεύθηκε στο «Μπουκέττο» πριν απ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Όταν — άδικα και παράλογα — ζέν του άπένευσαν το Άριστείο των Γραμμάτων πικρότατο βάθει.

— Θα σπάσω την πέννα μου και ζέν θα ξαναγράψω, ποτέ πια!.. δήλωσε.

Ευτυχώς για τα νεοελληνικά γράμματα, δέν κράτησε το λόγο του.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

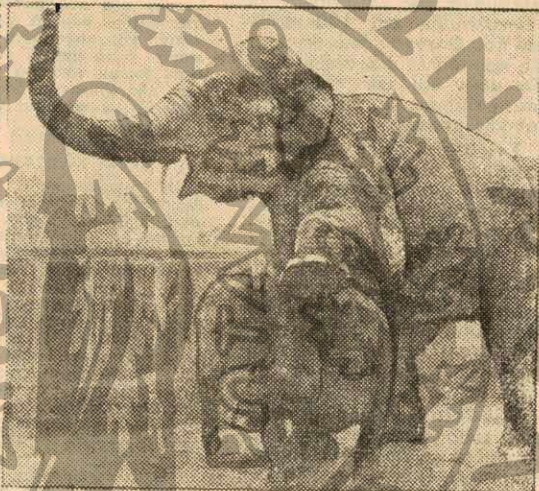
ΕΝΑ... ΙΑΙΡΙΑΣΙΟ ΖΕΥΓΑΡ!

Ο γνωστός Αμερικανός κωμικός Τζίμμι Ντιούραντ, ηλικίας σήμερα 57 χρόνων, πρόκειται να παντρευτεί συντόμως τη νεάρα και όμορφη Μάρτζορι Αϊτλ, που είναι μόλις 25 χρόνων. Στη φωτογραφία μας, το... ευάρομο ζευγάρι που θα περάσει τον μήνα του μέλιτος στη Νότιο Αμερική. Ώς γνωστόν, ο Τζίμμι έχει γίνει διάσημος χάρη στη... μύτη του και την παράξενη βροχιάδα του!

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ 1951

Τα μωρά αυτά γεννήθηκαν τις πρώτες πρωινές ώρες της 1ης Ιανουαρίου 1951 και είναι τα πρώτα παιδιά του δεύτερου ήμισους του αιώνα μας. Στη Γαλλία έχουν γίνει κίβλος διάσημα. Όλος ο κόσμος τους εύχεται μία ζωή ειρηνική και ευτυχισμένη.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ

Στους ζωολογικούς κήπους της Αγγλίας, πολλά ζώα γυμνάζονται ακριβώς όπως και στα ιπποδρόμια. Έτσι διασκεδάζουν καλύτερα τους επισκέπτες. Στη φωτογραφία μας, ή Σάρα, ο θηλυκός έλεφας του ζωολογικού κήπου του Δουβλίνου, μαθαίνει τα πρώτα θήματα ενός χορού στον νεαρό Μίσκεφ. Η δασκάλα είναι 18 χρόνων και ο μαθητής μόνο 2!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Θ' αντικατάσταση το σαλικυλάτ

Από 50 χρόνια τώρα, οι γιατροί χορηγούν για τη θεραπεία των ρευματισμών και της ρευματοειδούς αρθρίτιδος τα παραγωγά του σαλικυλικού οξέος, κυρίως δε το σαλικυλικό νάτριο, το γνωστό με την κοινή ονομασία «σαλικυλάτ». Μπορεί μάλιστα να πη κανείς ότι η χημική αυτή ουσία ήταν ένα απ' τα ελάχιστα αποτελεσματικά φάρμακα που διέθετε η Ιατρική επιστήμη, πριν βρεθούν οι σουλφαμίδες και τα αντιβιοτικά (πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη, κλπ.).

Ωστόσο το σαλικυλικό νάτριο παρουσιάζει ένα σημαντικό μειονέκτημα, που ελαττώνει την αξία του: έχει δηλαδή υπολογίσιμη τοξική επίδραση στον οργανισμό των αρρώστων, παράλληλα προς τα αναμφισβήτητα ευεργετικά αποτελέσματά του φέρνει. Νά γιατί οι επιστήμονες αναζητούσαν πάντα μία άλλη ένωση του σαλικυλικού οξέος, που να μπορεί να χορηγηθεί σε μεγάλες δόσεις δίχως καμιά δυσάρεστη συνέπεια.

Το πρόβλημα αυτό δεν είχε δροή ως τώρα τη λύση του. Ωστόσο τον τελευταίο καιρό γίνονται πειράματα με μία ουσία που λέγεται «σαλικυλαμίδη» και που φαίνεται ότι έχει τα ίδια αποτελέσματα του σαλικυλικού νατρίου, όχι όμως και τα μειονεκτήματά του.

Οι σχετικές έρευνες έγιναν πρώτα σε πειραματόζωα, κατόπιν δε και σε ανθρώπους, με πραγματική κι' ενθαρρυντική επιτυχία. Ένας διακεκριμένος επιστήμων, ο δόκτωρ Βέγκμαν, ανέκοινωσε τελευταίως τα αποτελέσματα της θεραπείας με σαλικυλαμίδη επί 100 ασθενών που έπασχαν από ρευματικές προσβολές των αρθρώσεων, των μυών και των τενόντων ή από επίμονες νευραλγίες ρευματικής μορφής.

Στις περιπτώσεις όξων ρευματισμών των αρθρώσεων σημειώθηκε μία γρήγορη και μόνιμη υποχώρηση των χαρακτηριστικών συμπτωμάτων (πρήξιμο, κοκκίνισμα, αίσθημα καύσου, πόνοι και δυσκολία στη λειτουργία της αρρώστης αρθρώσεως). Αλλά και σε μορφές ακόμη αρθρίτιδος μικροβιακής προέλευσεως π.χ. γονοκοκκικής, η σαλικυλαμίδη ωφέλησε πολύ.

Αντίθετα, στις χρόνιες παθήσεις, τόσο των αρθρώσεων (παραμορφωτική αρθρίτις) όσο και των μυών (μυαλγία, κλπ.) ή των νεύρων (ισχιαλγία), τα αποτελέσματα υπήρξαν λιγώτερο ικανοποιητικά. Πάντως, έλειψαν και πάλι οι πόνοι.

Σε κάθε περίπτωση, η δόση της σαλικυλαμίδης μπορεί να είναι πολύ ανώτερη απ' τις συνηθισμένες του σαλικυλικού νατρίου: δηλαδή από 1 γραμμάριο 8—10 φορές την ημέρα, ως ότου υποχωρήσουν τα άρχικα

συμπτώματα. Κατόπιν μπορούν να ελαττωθούν οι δόσεις χωρίς να επηρεασθεί η αποτελεσματικότητα του φαρμάκου.

Τα πειράματα αυτά είναι ιδιαίτερα σπουδαία για τη θεραπεία των όξων ρευματισμών και των επεκρινόμενων καρδιακών επιπλοκών τους. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι γιατροί βρίσκονται σ' άμυνα, όταν πρόκειται για μικρά παιδιά ή για γέροντες που δεν μπορούν ν' ανεχθούν το σαλικυλικό νάτριο. Άλλοτε πάλι, οι άρρωστοι άμελουν να πάρουν γακτικά αυτό το φάρμακο, επειδή τους πειράζει στο στομάχι, κι' έτσι παθαίνουν πολλές φορές επικίνδυνες καρδιακές επιπλοκές. Με τη σαλικυλαμίδη, υπάρχει η ελπίδα να λυθεί αυτό το πρόβλημα. Το νέο φάρμακο υπάρχει ήδη στο εμπόριο, τόσο στην Αμερική όσο και στη Γαλλία, στην Ιταλία κλπ.

Τα πειράματα απέδειξαν ότι, εκτός απ' την ισχυρή αναλγητική του ενέργεια, έχει επίσης την ικανότητα να ελευθερώνει υεσά στο αίμα μεγάλες δόσεις σαλικυλικού οξέος, που ενεργεί κατά των ρευματικών εκδηλώσεων. Μπορεί να χορηγηθεί επί πολλών καιρό χωρίς κανένα κίνδυνο, και δεν προκαλεί την παραμικρή γαστροεντερική διατάραξη.

ΘΘ

Μην δίνετε το σάλικυλ στις συζύγους σας

Ο σύζυγος θεωρείτο ως σήμερα σαν ιδεώδες αιμόδοτος για τη γυναίκα του. Αλλά, κατά τον δόκτωρ Σόουν, οι μεταγγίσεις αίματος του είδους που ανήκουν στην κατηγορία της αιμορραγίας, προκαλούν μία σοβαρότατη ασθένεια στα παιδιά που θα γεννηθούν κατόπιν, την καλουμένη ερυθροβλάστηση. Αυτό μπορεί να συμβεί κι' όταν ακόμη το αίμα του συζύγου είναι της ίδιας ομάδας και του ίδιου Rh με το αίμα της συζύγου.

Τό γαστρίκο έλκος είναι κληρονομικό:

Η αμερικανική Ιατρική Επιθεώρηση αναφέρει την περίπτωση δύο διδύμων, που, μ' όλο που ζούσαν σε μεγάλη απόσταση ο ένας από τον άλλον και υπό διαφορετικές συνθήκες, έπαθαν ταυτόχρονα, σε ηλικία 21 χρόνων, έλκος του δωδεκαδακτύλου. Ο πατέρας των έπασχε επίσης από την ίδια ασθένεια. Η περίπτωση αυτή έδειχνε την ύπαρξη ότι το έλκος του στομάχου μεταδίδεται κληρονομικά, όπως υποστηρίζουν πολλοί επιστήμονες.

Η πελατεία των ψυχιάτρων Η πελατεία των ψυχιάτρων πολλαπλασιάζεται από τη μία μέρα στην άλλη. Αλλά ποιοι είναι οι λόγοι που καταφεύγουν στα φάρμακα της επιστήμης τους;

Από μία έρευνα που έγινε τελευταία στις Ηνωμένες Πολιτείες προκύπτουν τα εξής συμπεράσματα:

Η αντίληψη ότι οι άνθρωποι καταφεύγουν στους ψυχιάτρους είναι οι πλούσιοι, που περνούν τον καιρό τους χωρίς να κάνουν τίπο-

τε αποδεικνύεται σφαλερή. Μεταξύ της πελατείας των συναντά κανείς όλα τα επαγγέλματα, κι' όλες τις κατηγορίες των ανθρώπων.

Επί τη βάση στατιστικών, που αναφέρονται σε άνω των 10.000 άτομα, οι αναλογίες στους 100 άνδρες είναι περίπου οι ακόλουθες:

Ειδικευμένοι εργάτες	28
Υπάλληλοι γραφείων	18
Ελευθέρια επαγγέλματα	12
Εμπορο-βιομήχανοι	12
Χωρίς καθωρισμένο επάγγελμα	9
Μη ειδικευμένοι εργάτες	8
Φοιτητές	8
Επιχειρηματίες	4
Εμπορικοί αντιπρόσωποι	1

Σχετικά με τα δύο φύλα, οι αναλογίες παρουσιάζονται ως ακολούθως:

Άνδρες	54%
Γυναίκες	46%

Οι μισές από τις εν λόγω γυναίκες είναι νοικοκυρές.

Οι αλκοολικοί μεταξύ των πελατών δεν ξεπερνούν τους 4%, πράγμα που δείχνει ότι, αντίθετα με τις επικρατούσες αντιλήψεις, το αλκοόλ δεν οδηγεί απαραίτητα στην τρέλλα.

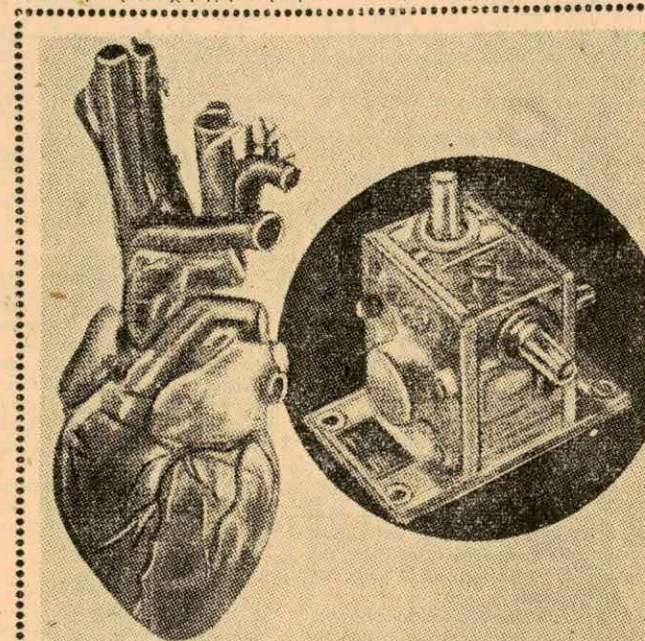
Η επίδραση του καπνού φαίνεται ανύπαρκτη. 50% μεταξύ των πελατών είναι καπνιστές κι' οι υπόλοιποι δεν είναι.

Συνθετικό ξυνό

Το τρυγικό δέντρο, το κοινό «ξυνό», παράγει απ' την οινόλαση, απ' το κατακάθι δηλαδή που απομένει μέσα στα δοχεία του κρασιού. Τελευταίως όμως, ο Αμερικανός καθηγητής Τζέιμς Τσάρτς ανακοίνωσε ότι ο άρχιστος σύντομος ή συνθετικός παραγωγής του με μία καινούργια και φτηνή μέθοδο: από δενδρύλη (πρόϊον της κοινής πίτσας) και οξυζενέ.

Η κύστεκτομή με ύπνωτική θα καταστή αδύνατο:

Τρεις γιατροί του Αμερικανικού νοσοκομείου Κνικερμπούκερ συνιστούν την άμεση χορήγηση μετρα-

ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μία συσκευή από χρωμιοχο άτσάλι και πλεξιγκλάς (δεξιά στην εικόνα μας) μπορεί ν' αντικαταστήσει θαμνάσια την ανθρώπινη καρδιά. Η μηχανική αυτή καρδιά κατασκευάστηκε από τον δόκτωρ Τσάρλς Μπέλεντ του νοσοκομείου Χάνεμαν της Φιλαδέλφειας. Είπε γνωστός οι προσπάθειες που καταβάλλει σήμερα η επιστήμη για να επαναφέρει στη λειτουργία καρδιές που έπαψαν να χτυπούν. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται ένα κατάλληλο και προσεκτικό μασάζ της καρδιάς. Κατά το διάστημα δε της επεμβάσεως αυτής, η κυκλοφορία του αίματος εξασφαλίζεται κανονικά από αυτή την τεχνητή καρδιά. Πριν από μερικούς μήνες, ο Ολλανδός δόκτωρ Τζόνγκμπλουτ παρουσίασε μία παρόμοια μεταλλική καρδιά, η οποία, κατά τους ισχυρισμούς του, μπορεί ν' αντικαταστήσει την ανθρώπινη καρδιά για μία ολόκληρη βδομάδα!...

ΟΡΜΟΝΕΣ με μασάζ

Μία επανάσταση στην ορμονοθεραπεία

Πριν από λίγο καιρό, ένας Άγγλος γιατρός παρέτηρησε σ' ένα κορίτσακι, ηλικίας πέντε χρόνων, που περιποιόταν για μία πάθηση του τριχωτού μέρους της κεφαλής, την εμφάνιση όλων των χαρακτηριστικών της εφηβείας (ανάπτυξης του στήθους, έμμηνης ροής κτλ.). Κατά την ίδια περίπου εποχή, δύο Αμερικανοί επιστήμονες περιέγραψαν την περίπτωση ενός νεαρού χημικού, που έχασε βαθμιαία τις αναπαραγωγικές ικανότητές του, ενώ ταυτόχρονα, άρχισε να παρουσιάζει διάφορα συμπτώματα θηλυκότητας (φρύσεις της γενειάδας, εκτέντυνας της φωνής, ανάπτυξης του στήθους κτλ.).

Εξακριβώθηκε, λοιπόν, ότι και στις δύο αυτές περιπτώσεις, η αιτία ήταν η εισαγωγή στον οργανισμό, τόσο της μικρής τής πέντε χρόνων, όσο και του νεαρού χημικού, ποσότητας οιστρογόνων ορμόνης, που είναι, ως γνωστόν, η κατ' εξοχήν θηλυκή ορμόνη. Ο Άγγλος γιατρός έκανε στη μικρή εντρίδες στο κεφάλι με πομπάδες, που περιείχαν αυτή την ορμόνη. Ο νεαρός χημικός, εξ άλλου, εργαζόταν σ' ένα εργαστήριο παρασκευής παρομοίων ορμονών και βρισκόταν στην ανάγκη να βάζει συχνά τα χέρια του μέσα στα σχετικά παρασκευάσματα.

Οι δύο αυτές περιπτώσεις δημιούργησαν αληθινή επανάσταση στην ορμονοθεραπεία.

Ως προχθές, το δέρμα έθεωρείτο σαν ανυπερβλήτος φραγμός για τη διείσδυση ορμονών στα ένδωτα του οργανισμού. Οι επιστήμονες έπιστεψαν ότι τα ορμονικά παρασκευάσματα είχαν τοπική μόνο επίδραση κι' ότι δεν μπορούσαν περισσότερο από τους δερμικούς ιστούς.

Η αντίληψη αυτή, όμως, αενάρα έπεται από τις δύο περιπτώσεις που αναφέραμε και που απέδειξαν ότι τα ορμονικά παρασκευάσματα, εισαγόμενα από το δέρμα, μπορούν να επιδράσουν και σ' αυτά ακόμη τα βαθύτερα όργανά μας.

Εργαστηριακά πειράματα που έγιναν έκτοτε ώδηγησαν τους επιστήμονες στην ανακάλυψη ειδικών διαλυτικών ουσιών, εντός των οποίων γίνεται η διάλυση των ορμονών. Με τον τρόπο αυτό διευκολύνεται η πληρέστερη και ταχύτερη διείσδυση των στα ένδωτα του οργανισμού.

Οι ουσίες αυτές συνδυάζονται με καμφορά ή μαντόλη, που προκαλούν διόγκωση των ιστών και υποδηλώνουν την απορρόφηση του ορμονικού παρασκευάσματος.

Είναι απαραίτητο επίσης να ελαφρώσει μασάζ κατά την εφαρμογή αυτής της μεθόδου.

Η θεραπευτική αυτή αγωγή εφαρμόζεται κυρίως σε περιπτώσεις αναμειγμένων των αδένων εσωτερικής έκκρισεως. Τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά. Πριν από λίγο καιρό, ο Γά-

λος καθηγητής Ζαίλ, που θεωρείται αυθεντία στα ζητήματα των ορμονών, ανακοίνωσε μία σειρά πειραμάτων, που αποδεικνύουν ότι η εισαγωγή ορμονών από το δέρμα είναι τρεις φορές αποτελεσματικότερη από την εισαγωγή των με ένδομους ενέσεις. Σε παρόμοια συμπεράσματα κατέληξε κι' ο καθηγητής Βαλέτ.

Οι ορμόνες από το δέρμα εφαρμόστηκαν επίσης με λαμπρά αποτελέσματα σε περιπτώσεις της νόσου του "Αντισον".

Η τεχνική της εισαγωγής ορμονών μ' αυτό τον τρόπο παρουσιάζει μεγάλα πλεονεκτήματα εν συγκρίσει με τις άλλες μεθόδους. Η εισαγωγή π.χ. ορμονικών εκχυλισμάτων από το στόμα έχει το μειονέκτημα ότι καταστρέφει το ήπαρ, με αποτέλεσμα τη μείωση της δραστηριότητας του ατόμου. Οι ενέσεις, εξ άλλου, είτε ένδομους είτε ενδοφλέβιες, δεν γίνονται πάντοτε ανεκτές από τον οργανισμό και, σε πολλές περιπτώσεις, προκαλούν σοβαρότατες διαταραχές. Ένας άλλος τρόπος είναι, ως γνωστόν, η «εμφύτευση» ορμονών με τη μορφή κρυστάλλων κάτω από το δέρμα, έπειτα από μία μικρή τομή. Αλλά, δυστυχώς, αποδείχτηκε με τρόπο αναμφισβήτητο σήμερα ότι οι «εμφυτεύσεις» αυτού του είδους προκαλούν σε πολλές περιπτώσεις καρκίνο.

Η μέθοδος του μασάζ παρουσιάζει ένα άλλο πλεονέκτημα. Οι ορμόνες, αφού εισχωρήσουν στο εσωτερικό του δέρματος από τις «σχισμές» του (σημηγορορροϊκοί αδένες, όπες των τριχών κτλ.) παραμένουν επί μακρό χρονικό διάστημα στους υποδορμικούς ιστούς και αποτελούν ένα είδος παρακαταθήκης, από όπου ο οργανισμός τροφοδοτείται, σύμφωνα με τις ανάγκες του. Έτσι, η επίδραση των είναι μονιμότερη και δεν έχει το κεραυνοβόλο αποτέλεσμα των ένδομικών ή ενδοφλεβίων ενέσεων.

Η νέα μέθοδος καθιστά τη χρήση των ορμονών ευχερέστατη. Αλλά, ο κίνδυνος έγκειται σ' αυτό ακριβώς. Όπως ετόνισε τελευταία ο καθηγητής ντε Ζέν, οι ορμόνες είναι ένας κεραυνός, που κανείς δεν ξέρει αν θα προκαλέσει μία ανυπολόγιστη ωφέλεια ή μία ανυπολόγιστη καταστροφή. Γι' αυτό, δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται παρά μόνον κατόπιν έγκρισεως του γιατρού και υπό τον άμεσο έλεγχό του. Η νέα μέθοδος, παρατηρεί ο ίδιος επιστήμων, διευκολύνει μόνο τους γιατρούς. Οι ασθενείς δεν έχουν κανένα λόγο στην προκειμένη περίπτωση. Αλλοίμονο αν η χρήση ορμονών γενικευόταν όπως της ασπιρίνης ή των παρασκευασμάτων που προσφέρονται στο εμπόριο για εντοίβες!

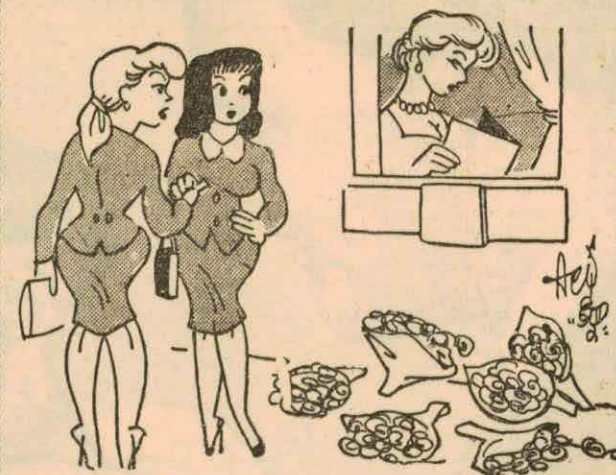
ΘΘ

Τό λάδι της παρφαίνης

Κατά τον Αμερικανό επιστήμονα, δόκτωρ Γκέλφαντ, το παραφινέλαιο εμποδίζει την απορρόφηση από τον οργανισμό μερικών ουσιών, όπως οι βιταμίνες Α, D και Κ, το ασβέστιο, ο φωσφόρος, κλπ. Προκαλεί, εξ άλλου, φλόγωση των αδένων που εκκρίνουν τη λυμφή, καθώς και του ήπατος.

Τελωτοθεραπεία

(Του Αρχέλαου)

—Επίτηδες πέταξε τις ανθοδέσμες, για να δούμε πόσους πάλι έδωσε σήμερα!...

Μία δακτυλογράφος με σύστημα!...

—Είδες πως έγινε απ' τα ψέματα που λέει για τα ψέματά σου;...

Καί για όένα, Λουίζα.

Η Λουίζα τού έριξε την πόρτα και τον χαιρέτησε χαρούμενη. Έκείνος την ακολούθησε στο μικρό σαλόνι, όπου είχε άποψη να κοιμηθεί μερικά μπιμπέλο από πορσελάνη.

— Δουλεύεις τ'όλο σπίτι σου; τη ρώτησε.

— Ναι, Ντανιέλ, διευθυντής μου είπε πως δεν είν' ανάγκη να πηγαίνω στο γραφείο, από 'τι ξέρεις, που άρρώστησα.

— Η Λουίζα κρατούσε στα χέρια της ένα πιάτο από πορσελάνη με ωραία σχέδια.

— Πώς τ'όλο; ρώτησε τ'ό Ντανιέλ.

— Πολύ ωραίο... Έχει ένα λεπτό γούστο... Λές και σου μοιάζει.

— Σ' ευχαριστώ, Ντανιέλ, είσαι πολύ καλός μαζί μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη σου... Ποτέ Ντανιέλ, πιστέψέ με...

— Αι και ήταν θαυμάσια έρωτευμένοι με τη Μπιάνκα, τη μεγαλύτερη αδελφή της Λουίζας, ο Ντανιέλ συμπαθούσε και τη Λουίζα που είχε ένα πρόσωπο λεπτό, πολύ γλυκό. Κι' ωστόσο δεν θα μπορούσε ποτέ να χαιδέψει αυτό το πρόσωπο.

Κύτταζε ανυπόμονα το ρολόι του.

— Δε ντύθηκε ακόμα η Μπιάνκα; ρώτησε τη μικρότερη αδελφή της.

— Δεν γύρισε ακόμα.

— Πώς; Δεν καταλαβαίνω τίποτα. 'Επρόκειτο να φάμε μαζί σε κάποιο παραλιακό κέντρο. Της είπα να είνε έτοιμη στις πέντε και είνε πέντε και είκοσι. Δε φεύγει απ' το γραφείο της στις τέσσερες;

— Ναι, έπρεπε να είχε γυρίσει.

— Δεν καταλαβαίνω τί της συμβαίνει, είπε με παράπονο ο Ντανιέλ. Τώρα τελευταία η Μπιάνκα είνε τόσο παράξενη, τόσο ιδιότροπη.

— Άναι, ένα τσιγάρο και κύτταξε έξω απ' το παράθυρο. Τά μάτια της Λουίζας τόν παρακολούθησαν. Φαινόταν έννευρισμένος. Ήταν η πρώτη φορά που αγαπούσε.

— Εγγαζόταν εδώ και λίγες μέρες σ' αυτή την πόλη όπου γνώρισε τη Μπιάνκα, στην Τράπεζα που πήγε να έ-
ξοργώσει μια έπιταγή.

Την επομένη την ξαναείδε και την παρακάλεσε να κάνουν με τ' αυτοκίνητο ένα γύρο στην πόλη για να δ'ό δ' αξιοθέατα. 'Η νέα δέχτηκε. Κι' εκείνο το απόγευμα που πέρασαν μαζί, ήταν για τ'ό Ντανιέλ έν' από τα ωραιότερα της ζωής του. Κι' όταν χώρισαν και της φίλησε τ'ό χέρι, η Μπιάνκα κοκκίνισε ανάλαφρα.

Από τότε, ξαναδίδθηκαν πολλές φορές και κατάλα-
δαν πως ο ένας ήταν πλασμένος για τ'ό άλλο. 'Επει-
τα, μια μέρα, η Μπιάνκα τόν πήρε σπίτι της για να
γνωρίση την αδελφή της, τη Λουίζα.

«Μήπως φαντάζεται πως δεν την αγαπά;... σκεφτό-
ταν τώρα ο Ντανιέλ. Μήπως δεν μ' αγαπάει;...»

— Λουίζα, πές μου ειλικρινά, ρώτησε ξαφνικά, πι-
στεύεις πως η Μπιάνκα μ' αγαπάει αληθινά;

— Γιατί; 'Αμφιβάλλεις;

— Δεν ξέρω... Είνε τόσο παράξενη τόν τελευ-
ταίο καιρό!...

— Ξέρω καλά, άρχισε να λ'ό η Λουίζα, πως...
Μα σώπασε, γιατί η πόρτα άνοιξε και η
Μπιάνκα παρουσιάστηκε μπροστά τους.

— Α! εδώ είστε; είπε μ' ένα πρόχα-
ρο χαμόγελο. Έχω κάτι για σένα Λουίζα.
'Ανοιξε τ'ό πακέτο που κρατούσε και
παρουσίασε στην αδελφή της μια χαρ-
τωμένη ζακετούλα.

— Την είδα σε μια βιτρίνε
και την αγόρασα για σένα.

— Ευχαριστώ, είπε συγκινη-
μένη η Λουίζα.

— Δεν νομίζεις, Μπιάνκα, τίς
δέκοψε ο Ντανιέλ, πως άρρη-
στες; 'Επρεπε τώρα να δρισκό-
μαστε έξω.

Αισθηματικό διήγημα

— 'Ο! συχώρα με, Ντανιέλ, μα τ'ό ξέχασα
έντελως.

— Καλά, μα κάνε τουλάχιστον γρήγορα τώρα.

— Τώρα; 'Ο! ξέρεις, Ντανιέλ, δέχτηκα μια πρόσκληση και δεν
μπορώ να λείψω. Άλλη φορά. Σου ζητώ συγνώμη, μόλις έχω τόν
καιρό ν' αλλάξω.

— Άστερ' από λίγα λεπτά, η Μπιάνκα ξαναγύρισε, φίλησε την ο
αδελφή της, χαιρέτησε φιλικά τ'ό Ντανιέλ και είπε φευγοντας:

— Γεια σας... και να περάσετε μια ωραία βραδυά οι δυό σας...
— Μπιάνκα, φώναξε έξω φρενών ο Ντανιέλ, πως φέρνεσαι έτσι;
— 'Ετσι είμαι, δεν μπορώ ν' αλλάξω! 'Απατήθηκες όταν μ' έ-
σωτεύθηκες!...

Και τ'όσκασε δίχως να τόν κυττάξη.

— Περιττό να ελπίζω πιά, ψιθύρισε ο Ντανιέλ. Δεν είμαι τίποτα
γι' αυτή. 'Αντίο, Λουίζα!

— 'Οχι, όχι, Ντανιέλ, φώναξε η Λουίζα, μη φεύγεις ακόμα. Στά-
σου να σου πω αυτά που δεν μπόρεσα να σου πω πριν...

— 'Ο Ντανιέλ κάθησε.

— 'Όταν τ'α μεσάνυχτα η Μπιάνκα γύρισε σπίτι δρ'όκε τη Λουίζα
ξαπλωμένη στο ντιβάνι του σαλονιού να την περιμένη.

— Δεν κοιμήθηκες ακόμα; Τί συνέβη; Γιατί είσαι χαρούμενη;

— 'Ο Ντανιέλ μ' αγαπάει και τόν αγαπάω!... 'Αρραβωνιαστή-
καμε!...

— Άληθεια;

— 'Ο! ναι! Δεν είνε θαύμα αυτό; Πές μου, Μπιάνκα; Τόν α-
γάπησα απ' την πρώτη μέρα που τόν γνώρισα. Μα ήξερα πως καί
υπήρχε μεταξύ σας. 'Απόψε μου είπε πως δεν σ' αγαπάει πιά
ούτε σ'ό τόν αγαπάς... Δεν είν' έτσι, Μπιάνκα;...

— 'Ετσι είνε. Φαντάζεσαι πως θα ξεχνούσα διαφορετικά τ'ό ρα-
τεδού μας και θάθγαίνα με τ'ό Ζώρζ; Μα είσαι σίγουρη πως τόν
αγαπάς;

— 'Ο! ναι. Μπιάνκα. Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θα δρισκόταν
κάποιος να μ' αγαπήσει έμένα, μια άρρωστη.

— 'Η Μπιάνκα φίλησε τρυφερά την αδελφή της.

— 'Αγαπημένη μου, ψιθύρισε η Λουίζα, κλάις;

— Ναι, από χαρά. Είμαι πολύ εύτυχισμένη!...

— Λίγους μήνες άργότερα η Λουίζα πέθανε, πέθανε εύτυχισμένη...

Είχε περάσει πιά ένας χρόνος. 'Αμέσως μετά την κηδεία της
Λουίζας, ο Ντανιέλ είχε πάει ταξίδι. Τ'ό βράδυ του γυρισμού του
πήγε στο σπίτι της Μπιάνκας που τόν δέχτηκε με κάποιο φόβο.

— 'Η Μπιάνκα κύτταξε άλλου. 'Εκείνος της ψιθύρισε:

— Λοιπόν, Μπιάνκα, έπαιξα καλά τ'ό μέρος μου;

— Δεν καταλαβαίνω, Ντανιέλ...

— 'Οχι, τ'ό καταλαβαίνεις. Θέλησες η Λουίζα ν' αγαπηθ'ό και
να γνωρίση την εύτυχία προτού πεθάνη. Δεν είν' αλήθεια; 'Ηξερες
πως δεν θα ζούσε πολλόν καιρό. 'Ηταν καταδικασμένη. Γι' αυτό
μου φέρθηκες όπως μου φέρθηκες.

— Σε παρακαλώ, άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό, τ'ό απάντησε η
Μπιάνκα κάπως.

— Μπιάνκα, είσαι υπέροχη! Είχες τ'ό κουράγιο να προσποήσαι
άς τ'ό τέλος. 'Όταν καταλαβα τί ήθελες, έπαιξα κι' εγώ καλά τ'ό
ρόλο μου. Αισθανόμουν πάντα για τη Λουίζα συμπάθεια, μα
αγαπούσα σένα μόνο. Και τώρα έχουμε τ'ό δικαίωμα να ζήσουμε,
άν μ' αγαπάς ακόμα.

— Σ' αγαπά, Ντανιέλ, ψιθύρισε η νέα. Και δεν ήταν καθόλου
εύκολο αυτό που κάνα, πιστέψέ με.

— Δε μετανοώ για τίποτα.

— 'Οχι, για τίποτα, είπε γλυκά η Μπιάνκα. Της έκανα ένα δώρο
λουλούδι. Της είχα πη μάλιστα κάποτε: Έχω κάτι για σένα
Λουίζα, μια μεγάλη εύτυχία. Και κράτησα τ'ό λόγο μου.

— 'Ακούμπησε τόν ώμο του κι' ο Ντανιέλ της χαιδέψε τα μαλλιά.

— Ντανιέλ... ψιθύρισε η Μπιάνκα. 'Αν αυτή τη στιγμή η Λου-
ίζα μπορούσε να μ' άς δ'ό... πιστεύεις πως θα μ' άς συγκρούσε για
τη μικρή μας άσπρη;

— Ναι, μικρή μου Μπιάνκα. Είμαι σίγουρος πως μ' άς συχώ-
ρεσε κιόλας... απάντησε ο νέος κρύβοντας τη συγκίνησή του.

ΖΩΡΖ ΓΚΡΑΜΟΝ

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΙΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λάουρα Μερβιγύ πνάνει δουλειά στο σπίτι του γιατρού Μπενούα, που δεν εινε άλλος απ' τον άπαισο Λοριόλ, εκείνον που ο Κορντιέ είχε πάρει τις εσφές κι' ο Ραβιό το «Περιο της Κελλάνης». Ο Λοριόλ έρρισκεται στη Ντιζόν για κάποια ύποπτη «δουλειά» πάλι κι' έχει για συνεργάτη του ένα άλλο κάθαρμα τον Μπενέν.

—Τέλος πάντων, δεν ξέρεις, ούτε ύποπτεύεσαι τίποτα; —Τό μόνο που ξέρω, εινε ότι η γυναίκα αυτή ήταν ξανθή. —Ηρθε πολλές φορές εδώ; —Τέσσερις μέσα σ' ένα μήνα. Την πρώ τη φορά, ο άντρας που τη συνάδευε, μου είπε να κάνω μια επέμβαση κι' ότι θα με πληρώσε με είκοσι χιλιάδες φράγκα. Άλλα ένα πράγμα με παραξενεύει. —Ποιό; —Πώς δεν μου ζήτησες μεσιτεία απ' αυτή την ύποθεσι τόνισε ο Λοριόλ. —Δεν τό καταδεχόμεν, απάντησε ο Μπενέν. —Δεν σε πιστεύω. —Γιατί; —Γιατί σε ξέρω τί τύπος είσαι. —Καλά, έχεις δίκιο. Εκείνος, όμως που μου ζήτησε να βρώ ένα γιατρό, για κάποιο φίλο του, που άρνήθηκε να μου πη' τ' όνομα του, μούδωσε και μένα μίαν άμοιδη. —Πόσα; ρώτησε ο Λοριόλ. Είκοσι χιλιάδες φράγκα; —Ακριδώς. —Μπράβο, Μπενέν! Ξέρεις καλά τη δουλειά σου. —Ας τ' άφίσουμε αυτά, γιατρέ μου, κι' άς ξαναθούμε στην ύποθεσι που μάς ενδιαφέρει. Δεν άκουσες από τότε τίποτα; —Οχι. —Πολύ καλά. Τότε θα σου πώ εγώ τί άνακαλύψα. Άλλα πρώτα-πρώτα, σου λέω ότι την άνακαλύψι μου την έκτιμώ τό λιγώτερο 100 χιλιάδες φράγκα, πενήντα για σέ να κι' άλλα τόσα για μένα. —Ο Λοριόλ τόν κύτταξε κατάπληκτος. —Πώς είπες; ψιθύρισε. Έκατό χιλιάδες φράγκα;... —Μάλιστα. —Κατάλαβα: Άνακάλυψες τη γυναίκα. —Νομίζω ναι, απάντησε ο Μπενέν. —Μά πώς; Δεν είσαι βέβαιος γι' αυτό; —Έχω ένενηνταεννέα λόγους να πιστεύω πως ναι, αλλά χρειάζεται, βλέπεις νό γίνουν έκατό, για νάνε κανείς βέβαιος. —Μίλησε σοβαρά, κι' έλα στις λεπτομέρειες. Ποιά εινε αυτή η γυναίκα; —Η γυναίκα αυτή, η μάλλον η δεσποινίς αυτή, γιατί δεν παντρεύτηκε άκόμα, εινε άνηψιά του μακαρίτη Μερβιγύ, και κόρη της αδελφής του, που τόν κληρονόμησε, της κυρίας Ναβερντέ. —Δηλαδή πρώτη εσδέφεη της Λάουρας και της Σοφίας Μερβιγύ. —Ακριδώς. —Μά την άλήθεια, Μπενέν, αυτό άξίζει

πολλά λεφτά! —Αν ξέρουμε να τό εκμεταλλευτούμε, παρατήρησε εκείνος. —Κι' ο πατέρας του παιδιού που δεν γεννήθηκε, χάρις στην επέμβαση μου, εινε γνωστός; ρώτησε ο Λοριόλ. —Νομίζω ότι τόν ξέρω κι' αυτόν. —Ποιός ειναι; —Ο θείος της δεσποινίδος, ο Ζοζέφ Μερβιγύ, αδελφός του μακαρίτη, και κληρονόμος του κι' αυτός. —Όστε εινε ειδυλλι; —Κάτι καλύτερο... —Δηλαδή; —Σχεδόν βιασμός! —Τότε γιατί αυτός ο έντιμος θείος δεν παντρεύτηκε την άνηψιά του; —Γιά δυό λόγους: Πρώτα, γιατί η άνηψιά του αγαπάει ένα νεαρό άξίωματικό, και δεν θέλει να παντρευτή τό θείο της κι' έπειτα γιατί κι' ο θείος της δεν θα μπορούσε να την παντρευτή, έπειδη εινε παντρεμένος. —Τό πράγμα υπερδεύεται. —Ο Ζοζέφ Μερβιγύ κι' η γυναίκα του δεν πήραν διαζύγιο, αλλά δεν συζούν πάλι. Η γυναίκα μένει στο Παρίσι, κι' αυτός μένει στο μέγαρο του άδελφού του, που κληρονόμησε, μαζί με την αδελφή του, την κυρία Ναβερντέ, και την κόρη της, την πελατισσα σου δηλαδή. —Και, φυσικά, η κυρία Ναβερντέ θα έρη τό πάθημα της κόρης της. —Μου φαίνεται ότι δεν ξέρει τίποτα. —Αλήθεια; Τότε θα μπορούσαμε να της τό πούμε έμεις. —Μάλλον θα άπειλήσουμε ότι θα τό

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Συνταξιούχος

Τόν τελευταίο τόν καιρό ένδελεχώς παρατηρώ πως άπασες οι τάξεις κατασκευάζουνε γραμμή τα ασφαλιστικά ταμεία να παίρνουνε συντάξεις.

Εσκέφτηκα, λοιπόν, κι' εγώ να πάω να βρώ την ύπουργό και δίχως μετασάγγες, να του προτείνω ειδικό να φτιάξη ασφαλιστικό Ταμείον για τους μάγκες.

Γιατί εινε δικαιο, θαρρώ, πως όσοι έχουν συμπληρώ θητεία μες στην πιάτσα, τόν κάθε μήνα στο Ταμείον

να πών εν δόξη και (τιμή) να παίρνουνε τα μάτσα! Κι' έτσι, λοιπόν, σαν (θα γερά) θαύουμε άρκετόν παρὰ για όλας τας ανάγκες. Καί τότε τώχω και σκοπό επισκεπτήριο να εν- (πώ) «Συνταξιούχος μάγ- (κας)»! Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

κάνουμε, τόν διώρρωσε ο Μπενέν. Πρέπει ν' αρχίσουμε απ' αυτό πρώτα, κι' έπειτα τό λέμε σε κάποιον κύριο, που τόν προορίζουν για σύζυγο της δεσποινίδος Ναβερντέ, που δεν εινε εκείνος που αυτή αγαπάει, καθώς σου είπα.

—Τί ιδέες έχει αυτός ο ύποψήφιος; —Εινε φτωχός, αλλά έχει άσύτηρες άρχες.

—Πώς λέγεται; —Υποκόμης Νταλμερύ.

—Ο Λοριόλ άρχισε να γελά. —Τί έπαθες; τόν ρώτησε παραξενεμένος ο Μπενέν.

—Μά, φίλε μου, τόν ξέρω εγώ αυτόν τόν υποκόμητα, τόν άριστοκράτη με τις άσύτηρες άρχες, απάντησε ο Λοριόλ. Αυτός μου λές ότι έχει μεγάλη ιδέα για την τιμή; Αυτός θα πουλούσε τα πάντα!... —Είσαι βέβαιος νι' αυτό; —Μά σου είπα ότι τόν ξέρω και μάλιστα από καιρό.

—Όστε, είτε λυπημένος ο Μπενέν, κρίμα στη χαρά μου!

—Δεν ξέρουμε άκόμα, τόν παρηγόρησε ο Λοριόλ. Άκουσέ με και θα καταλάβεις: Τόν Έρρίκο Κορντιέ τόν είχε συστήσει στην οικογένεια Μερβιγύ αυτός ο φίλος μου, ο υποκόμης Νταλμερύ, έχοντας σκοπό να τόν παντρώσει με τη Σοφία την καμπούρα, και να πάρη αυτός τη Λάουρα. Τώρα που η δουλειά εκείνη χάλασε, ο Νταλμερύ κόλλησε κοντά στη δεσποινίδα Ναβερντέ, γιατί αυτή κληρονόμησε την πρoικα, που θάπαιρναν οι κόρες του Μερβιγύ. Μείνε ησυχος, Μπενέν: Τόν Νταλμερύ τόν ξέρω καλά. Δεν ειναι από τούς ανθρώπους που θ' άφιναν μια προίκα να τούς φύγη μέσα από τα χέρια. Πρέπει λοιπόν να τού κανουμε άφαιμάκι!...

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα του γραφείου, που επικοινωνούσε με τό σαλόνι. —Ο «γιοτρός» κατάλαβε ότι είχε πάει κάποιος πελάτης.

—Τώρα, πρέπει να χωρίσουμε, αγαπητέ μου, είπε στον Μπενέν. Σκέψου εσύ τό ζήτημα, που συζητήσαμε, θα τό σκεφτώ κι' εγώ, κι' αύριο ξαναέρχεται και μιλούμε πάλι για να ίδουμε τί μπορούμε να κάνουμε.

—Καλά. Όρδοιάρ λοιπόν για αύριο. Κι' ο Μπενέν σηκώθηκε να φύγη.

Ο Λοριόλ τόν συνόδεψε ως την πόρτα, και τού είπε, με διαφορετικό ύφος, γιατί τόν άκουγε η Μαριάντα:

—Νά κάνετε άκοιδώς ό,τι σας είπα, ν' ακολουθήσετε τη δίαιτα, που σας καθώρισα, κι' αύριο να ξαναπεράσετε να σας εξετάσω πάλι.

—Πολύ καλά, γιατρέ μου, απάντησε ο Μπενέν.

Η Μαριάντα κούνησε τό κεφάλι της, κι' είπε μέσα της:

«Φαίνεται ότι αυτοί οι δυό με περνάνε για καμιά ήλιθια, αλλά θα ίδουν πως δα τούς κάω ν' άλλάξουν ιδέα...».

Μιά καλή συντροφιά

Ο Μπενέν ήταν καλά πληροφορημένος, αλλά δεν τό ήξερε δλα.

Η κυρία Ζοζέφ Μερβιγύ ήταν πραγματικά, χωρισμένη από τόν άντρα της, εξ αίτίας της αίσχρης του διαγωγής. Είχε μιά κόρη και ζούσε μαζί της στο Παρίσι. Μετά τό θάνατο του πατέρα της Λάουρας, ο Ζοζέφ Μερβιγύ πήρε, στο μεριδίό του δυό έκατομμύρια από την κληρονομία του άδελφού του, και θέλησε να επιδειχθή. Άλλά, για ν' άνοίξη κοσμικό σαλόνι, όπως λογάριαζε, χρειαζόταν νάχη τη γυναίκα του.

Η κυρία Μερβιγύ, για να επιστρέψη

κοντά στον άντρα της, έθεσε ως όρον ότι η άνδραδέλφη της κυρία Ναβερντέ δεν θα πατούσε ποτέ τό πόδι της στο μέγαρό τους.

Η κυρία Ναβερντέ τόμαθε, και διαμαρτυρήθηκε πολύ περισσότερο, γιατί, κατά δάθος, ήξερε πως η κυρία Μερβιγύ είχε δίκιο, γιατί η διαγωγή της ήταν τέτοια, ώστε έθεωρείτο άνεπιθύμητη στα καλά σπίτια.

Επεισε λοιπόν τόν άδελφό της ν' άπορήψη την πρότασι της γυναίκας του.

—Αν δεν έχεις, τού είπε, τη γυναίκα σου και την κόρη σου, για να υποδεχώνται τούς φίλους σου, βάχης την αδελφή σου και την άνηψιά σου, που μπορούν να τις άντικαταστήσουν θαυμάσια.

Ο Μερβιγύ ένθουσιάστηκε με την πρότασι της αδελφής του, γιατί από καιρό έτρεφε στην καρδιά του ένα ένοχο πάθος για την άνηψιά του.

Η Λουκία Ναβερντέ ήταν πολύ όμορφη, μόλις δεκαεννιά χρονών. Η μητέρα της, που, μετά τό θάνατο του συζύγου της ζούσε «ανοιχτή» ζωή, την είχε κλείσει οικοτροφο σε μιά σχολή Καλογραιών, απ' όπου είχε βγί μετά τό θάνατο του θείου της, που τόν κληρονόμησαν.

Η συμβίωσι της νέας με τη μητέρα της ήταν κόλασι σωστή. Έμοιαζε σαν ξενη μέσα στο σπίτι της γιατί η κυρία Ναβερντέ δεν αγαπούσε την κόρη της, ίσως γιατί ήταν ανιάσι νάνε μητέρα, ίσως και γιατί τη ζήλευε έπειδη ήταν όμορφη.

Η Λουκία σκεφτόταν ότι η μόνη σωτηρία της θα ήταν ένας γάμος.

Ο Ζοζέφ Μερβιγύ λοιπόν κι' η κυρία Ναβερντέ αφού κληρονόμησαν τόν πατέρα της Λάουρας άποφασισαν να έγκατασταθούν στο μέγαρό του, απ' όπου είχαν διώχτη οι κόρες του ως νόθες, καθώς θυμούνταν οι άναγνώστες μας.

Η κυρία Ναβερντέ, αφού έπεισε τόν άδελφό της να συνοικήσουν, τώρα πιά ένα σκοπό είχε: Πώς ν' αύξηση τό μεριδίό της από την κληρονομία.

Πολύ γρήγορα άντελήφθη τό ένοχο πάθος του Ζοζέφ για την κόρη της. Αυτό όμως δεν την στενωχωρούσε καθόλου, ούτε την έκαμε να θυμώσει. Εκλεισε τα μάτια της, προσποιήθηκε δηλαδή ότι δεν καταλαβαίνει τίποτα, αλλά τό μυαλό της δουλεύει: Σκεφτόταν τί θα μπορούσε να κερδίση αυτή η ίδια από τόν άνηθικό εκείνον έρωτα. Τόσο παρωμένος ψυχή είχε.

Ο άδελφός της είχε περάσει τα πενήντα, κι' ήταν παντρεμένος. Η Λουκία, που είχε άπαυθήσει από τη συμβίωσι, άπειλούσε ότι θάφευγε από τό σπίτι.

Τί θα μπορούσε να κερδίση η κυρία Ναβερντέ πιά αυτή την κατάστασι; Αυτό σκεφτόταν διαρκώς.

Υστερα από πολλές σκέψεις, και οδηγούμενη από τό μίσος που ένιωθε για την κόρη της, καθάληξε σ' αυτή την ιδέα, που συμβιβαζόταν με τόν άπαίσιο χαρακτήρα της:

«Αν ο άδελφός μου κατώρθωνε ν' αγαπήθι από τη Λουκία, κι' αν η ύποθεσι ποσχωρούσε... Γιατί όχι; Ο Ζοζέφ, μ' όλα του τα χρονάκια, στέκεται άκόμα καλά. Κι' η Λουκία πάλι έχει δικό μου αίμα μέσα στις φλέδες της... Ο Ζοζέφ την αγαπάει, όπως αγαπούν οι άντρες της ηλικίας του, που παρασύρονται από τα κοριτσόπουλα... Έπί τέλους, άν... Τότε, δεν θάμαι πιά εγώ στη διαθεσί τους, άλλ' αυτοί στη δική μου... Για να σιωπήσω, θα ζητήσω πρώτα-πρώτα τη μισή περιουσία του Ζοζέφ, κι' έπειτα θέλουμε. Παντρεύουμε τη Λουκία, κι' ο θείος δίνει την προίκα...».

Αυτές ήταν οι άπαίσιες σκέψεις της κυρίας Ναβερντέ. Χωρίς να την τύπτη η συνειδησί της, έβαλε μπρός τό καταχθόνιο σχέδιό της. Δεν άφινε εύκαιρία που να μη μιλή μ' ένθουσιασμό στη Λουκία για τό θείο της.

Ευτυχισμένη θάνε η νέα εκείνη που θα τόν αγαπούσε! της έλεγε.

Άλλ' εινε παντρεμένος, παρατηρούσε η Λουκία.

Ναι, αλλά εινε χωρισμένος από τη γυναίκα του, που η ύνεια της δεν εινε καθόλου καλή... Λίγη ειναι άκόμα η ζωή της.

Η Λουκία εύρισκε, πραγματικά, τό θείο

της πολύ καλόν, αλλά δεν έφευγε στην παγίδα, που της έστηνε η μητέρα της.

Αγαπούσε τό θείο της σαν συγγενή της, και τίποτα περισσότερο.

Ο Ζοζέφ πάλι της φερνόταν ευγενικά, και δεν άφινε καμμιάν έπιθυμία της, που να μην την πραγματοποιήση άμέσως.

Μά της φερνόταν μάλλον σαν έρωτευμένος, παρά σαν θείος. Άκόμα και χειρονομίες άποτολμούσε, φαινομενικά μόν άθώες, άλλ' έπικίνδυνες, αν έπαιρνε κανείς ύπ' όψη του τη φλογερή ιδιοσυγκρασία της Λουκίας.

Τα πράγματα λοιπόν άκολουθούσαν τό δρόμο, που έπιθυμούσε η κυρία Ναβερντέ. Οι διασκεδάσεις κι' οι γιορτές διαδεχόνταν η μία την άλλη στο μέγαρο.

Η κυρία Ναβερντέ, που ήταν στο σταιχείο της, έσπαρνε την κόρη της στα άκρα, πράγμα που, άλλωστε, ήταν εύκολώτατο.

Η χίρα δεν φρόντιζε να κρύβη καθόλου τα όσα έκανε, κι' η νέα, στο τέλος, δεν παραξενευόταν για όσα έβλεπε.

Όστόσο, έπειδη, κατά δάθος, αισθανότανε περιορήσι για τη μητέρα της, καταλάβαινε ότι η μεγαλύτερη καταστροφή γι' αυτήν θα ήταν να γίνη έρωμένη του θείου της. Κι' έπειδη φοδότην μήπως, καμμιά μέρα, πάθι αυτή την καταστροφή, άποφάσισε να φύγη από τό μέγαρο.

Μια μέρα, που ο Ζοζέφ Μερβιγύ της φερνόταν πιο περιποιητικός από κάθε άλλη φορά, και δεν έκυβε καθόλου τό πάθος, που τού κατάτρυνε την καρδιά, η Λουκία τού είπε άποτόμα:

—Θείε μου, πέστε μου μια για πάντα: Πού θέλετε να καταλήξετε μ' όλα αυτά που λέτε;

—Μά τό ξέρεις πολύ καλά, Λουκία, απάντησε εκείνος. Πεθαίνω από έρωτα για σένα, μικρούλα μου.

—Αυτό εινε τρέλλα! Είσαστε παντρεμένος.

—Δεν σημαίνει... —Πώς δεν σημαίνει, αφού είσαστε; —Ναι, δυστυχώς, είμαι.

—Δεν μπορείτε λοιπόν να με πάρετε. —Αν ήμουν ελεύθερος, θα με δεχόσουν για σύζυγό σου;

—Αν με ρωτούσατε πριν λίγες μέρες, θα σας άπαντούσα: Ίσως.

—Και σήμερα; —Σήμερα, χωρίς να διστάζω, σας άπαντώ: Όχι.

—Γιατί; —Γιατί, θείε μου... Και σταυμάτησε.

—Αυτό δεν εινε απάντησι, παρατήρησε ο Ζοζέφ.

—Τό ξέρω, αλλά δεν έχω καμιά άπάντησι να σας δώσω, γιατί πήρα μίαν άποφασί, όριστική κι' αμετάκλητη.

—Και ποιά εινε αυτή η άποφασί σου; —Να φύγω από δω.

—Νά φύγης!... Έσύ; φώναξε εκείνος, και χλώμιασε.

—Ναι, θα φύγω. —Είσαι τρέλλι! Και που θα πάς; —Άκόμα δεν ξέρω... Ίσως στη θεία μου.

—Στη γυναίκα μου; —Ναι. Πάντως δεν θα μείνω εδώ. —Ο Ζοζέφ την κυτούσε κατάπληκτος.

—Λουκία, πές μου, μιλάς σοβαρά; τη ρώτησε.

—Σοβαρώτατα, θείε μου, και σας παρακαλώ μάλιστα να τό πihτε στην αδελφή σας.

—Γιατί λές αδελφή μου, και δεν λές μητέρα σου;

—Εινε τόσο λίγο μητέρα μου, ψυχικά έννοώ, ώστε προτιμώ να μην της δίνω αυτό τό όνομα.

Και σηκώθηκε για να φύγη. —Ο Ζοζέφ την κράτησε, δοκιμάζοντας να την άγκαλιάσει, άλλ' η Λουκία τού ξεφυγε άποτόμα.

Ο Ζοζέφ έσπευσε άμέσως να βρη την αδελφή του.

Ηταν τόσο χλωμός, ώστε εκείνη, μόλις τόν είδε, τόν ρώτησε:

—Τί σου συνέβη; Φαίνεσαι σά να βγήι κες από τόν τάφο. Μήπως έχασες τίποτα χρήματα;

—Αν έπρόκειτο για χρήματα... Θάδινα εύχαριστας και πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, για να μη μου συμβη αυτό.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε περίεργα η κυρία Ναβερντέ.

—Η Λουκία θέλει να μάς άφήση. —Νά μάς άφήσι; —Ναι, να φύγη.

—Αυτό ήταν όλο; —Πώς; Τό θεωρείς μικρό; —Άφου θέλει να φύγη, άς φύγη. Είνε ελεύθερη.

—Άλλ' εγώ δεν θέλω να φύγη. —Α! Σ' ό δεν θέλεις...

—Οχι, δεν θέλω. Την χρειάζομαι. Έχω ανάγκη να την βλέπω, να την νοιώθω κοντά μου. Άν φύγη, μου φαίνεται ότι δεν θα ζήσω...

—Και τί θέλεις να κάω εγώ; Δεν έχω καμιάν έπιβολή άπάνω της. Πάντοτε άκουγε περισσότερο έσένα, παρά έμένα. Έμπόδισέ την να φύγη, σαν μεγαλύτερος που είσαι. Έγώ δεν έχω ν' άνακατεντώ σ' αυτή την ύποθεσι. Εινε δική σας.

—Όστε έτσι τό παίρνεις τό πράγμα; —Ναι. Έπειτα, εσύ είσαι κηδεμόνας της, και σ' ύ μπορείς να την έξαναγκάσης να μείνη. Εινε δυνατόν ένας θείος, και μάλιστα εσύ, να μη μπορείς να επιβάλης τη θέλησί σου στην άνηψιά σου, σε μιά κοπελλάτσα;

Και, ανασπώνοντας τούς ώμους της, βγήκε από τό δωμάτιο.

Την άλλη μέρα, η Λουκία, που έβλεπε τη

—Κόψε ταχύτητα! Τού πέταξα... πορτοκαλλόφυλδα!..

(Τού Άρχέλαου)

μητέρα της όσο μπορούσε λιγώτερο, πήγε στο δωμάτιό της.

Το βλέμμα της ήταν ψυχρό, κι' η στάσι της άποφασιστική.

—Μητέρα μου, της είπε, μπορείτε να μ' ακούσετε;

Κι' επειδή η κυρία Ναδερντέ έκαμε μία κίνηση ανυπομονησίας, η Λουκία πρόσθεσε με το ίδιο ψυχρό ύφος:

—Μείνετε ήσυχη. Θά είμαι σύντομη.

—Σ' ακούω. Λέγε, τί έχεις να μου πής;

—Ένα πράγμα απλούστατο, που είναι βέβαιη ότι θα σας ευχαριστήσει.

—Αυτό θάναι κάτι καινούργιο, γιατί, ως τώρα, άλλο από βάσανα και στενοχώριες δεν έχω ιδί από σένα.

—Ακριβώς, πρόκειται να μη' ένα τέρμα στα βάσανα και στις στενοχώριες σας. Είπε με πικρή ειρωνεία η Λουκία.

Η κυρία Ναδερντέ κατάλαβε πως η κόρη της έννοωσε την απόφασή της να φύγει από το μέγαρο, κι' αυτό δεν την συνέφερε καθόλου, γιατί της χαλούσε τα σατανικά σχέδια, που είχε καταστρώσει.

—Φοβούμαι, της είπε, υποκρινόμενη τη λυπημένη, ότι μάντεψα τι πρόκειται να μου πής, κόρη μου. Ο θεός μου μου είπε ότι σκεπτεσαι να μās αφήσης. Γι' αυτό μήπως πρόκειται;

—Ναι, μητέρα μου.

—Λοιπόν, Λουκία μου, ν' αφήσης αυτές τις ανόητες ιδέες. Δεν θα μπορέσω να υποφέρω το χωρισμό σου. Τι κακό παιδί που είσαι, να θέλεις να μās αφήσης...

—Το άποφασισα οριστικά, μητέρα μου, κι' έγγραφα μάλιστα και στον κύριο Ντεσάν, τον συμβολαιογράφο του θείου, για να μου δώσει τη διεύθυνση της θείας, μία που δεν την ξέρουμε.

—Πώς; φώναξε η κ. Ναδερντέ, αλλάζοντας αμέσως τόνο. Ώστε στη θεία σου θέλεις να πάς;

—Ναι μητέρα μου.

—Σε μία γυναίκα, που ζή χωρισμένη από τον άντρα της; Δεν θα επιτρέψω ποτέ αυτό το σκάνδαλο, δεν μου λές: Είνε δυνατόν ποτέ εκεί πέρα ένας τίμιος άνθρωπος να σε ζητήσει σε γάμο;

—Πρώτα-πρώτα, μητέρα μου, η θεία μου είναι μία γυναίκα, που δεν έκαμε ποτέ τίποτα το αξιόμητο, κι' ούτε φταίει αυτή, αν ζή χωρισμένη από τον άντρα της.

—Επειτα, μητέρα μου, νομίζω πως, αν κανένας τίμιος άνθρωπος θελήσει να με κάνει γυναίκα του, μάλλον στην θεία μου θαρρή να με ζητήσει, παρά σ' αυτό εδώ το μέγαρο, δηλαδή σε σάς, μητέρα μου...

—Τολμάς να προσβάλλης τη μητέρα σου;

—Όχι, απάντησε ψυχρά η Λουκία, 'Απλούστατα συζητώ με την κυρία Ναδερντέ. Εκείνη χλώμιασε, αλλά θεώρησε πιδρόνιμο να μη δώσει την απάντησή που έπρεπε.

—Σου ξαναλέω, είπε, ότι δεν είσαι ακόμα ενήλικη, κι' ούτε έχω, ούτε ο θεός σου, που είναι και κηδεμόνας σου, θα σου επιτρέψουν να κάνεις αυτή την τρέλλα.

—Αλλά ακριβώς γιατί κατάλαβα πως ο θεός μου δεν θέλει να φύγω, άποφασισα να φύγω.

—Ο' αντισταθούμε με το νόμο.

—Αν είν' έτσι, μητέρα μου, θα μ' εξαναγκάσετε να περιφρονήσω τα δικαιώματά σας. Σας προειδοποιώ ότι, όσο κι' αν με φυλάξετε, έχω θα κατορθώσω να διαφύγω. Μόνο που τότε δεν θα πάω στης θείας μου, αλλά σ' άλλο μέρος, όπου να μην υπάρχη φόβος να με ξαναδρῆτε.

Κι' η Λουκία βγήκε από το δωμάτιό της, μητέρας της, χωρίς να την χαιρέτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

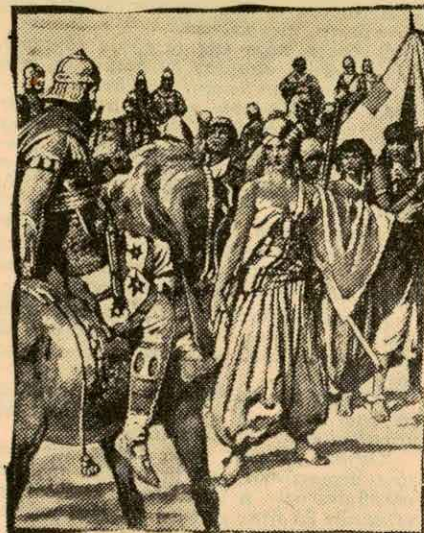
ΟΟΟ

Γάμοι

Ιωάννης Λευτεριώτης — Πόπη Παλαιολογοπούλου έτέλεσαν τους γάμους των Στους εύτυχης νεόνυμφους εύχόμεθα ζωγ γεμάτη χαρά και εύτυχία.

Στους τελέσαντας τους γάμους των Γιάννη Γαβριλάν και Άννουλαν Θεοδωρίκο εύχόμεθα άπέραντη εύτυχία.

Αρχέλαος — Γεωργία

—Θά υπερασπισθούμε όλες την τιμή μας! του φώναξε η ώραία Σαρακηνή.

Μια Σαρακηνή ήρωίδα

Για να μην πέση στα χέρια των «άπιστων»

Το ιστορικό αυτό επεισόδιο, που το άποθανάτισαν οι Άραβες χρονογράφοι, συνέβη τον καιρό που δυο Βυζαντινοί στρατηγοί, άδελφοί και Χριστιανοί κι' οι δυο, ο Πέτρος κι' ο Παύλος, πολέμουσαν στη Συρία με τους Σαρακηνούς. Ένα ο δεύτερος, με 6.000 ιππείς, είχε άρχισει μιά άγρια μάχη με την έχθρική όπισθοφυλακή που υποχωρούσε, ο άλλος, με 10.000 πεζούς, μάζεψε τα πολύτιμα λάφυρα και τις γυναίκες, που άφιναν πίσω τους οι Σαρακηνοί, και τράβηξε για τη Δαμασκό. Έπειτα από μερικών ημερών πορεία, ο Πέτρος διέταξε τους άνδρες του να σταματήσουν και να κατασκηνώσουν, για να περιμένουν τον άδελφό του. Δεν ήξερε τί είχε άπογίνει με τη μάχη... Στο μεταξύ, έκαμε μία λεπτομερή επιθεώρηση των γυναικών που είχε αιχμαλωτίσει. Μία απ' όλες λοιπόν, σωστό ζωντανό άγαλμα, του έκαμε ιδιαίτερα εντύπωση. Τη ρώτησε τ' όνομά της κι' έμαθε μ' έκπληξη πως ήταν η Καουλάχ, η άδελφή του Ντεράρ, ενός απ' τους πιδρόπιδους πολεμιστάς του έχθρικού στρατού. Συνεδύαζε την εξαιρετική καλλονή με την άριστοκρατική καταγωγή.

Ο Πέτρος παρατήρησε απ' όλες τις άλλες γυναίκες που άναλογούσαν στο μερίδιό του, για να πάρη μόνο την Καουλάχ. Και μοίρασε τις υπόλοιπες στους άξιωματικούς του, αναλόγως του βαθμού και της άξίας του καθενός. Μετά τη διανομή, άποσυρθηκαν όλοι στις σκηνές τους.

Η Καουλάχ άπέδειξε τότε πως ήταν άξια άδελφή του Ντεράρ. Όχι μόνο δεν έννοωσε η ίδια να μολυνθῆ ή όμορφιά της από ένα άπιστο, αλλά άποφάσισε να σώσει και τις συντρόφισσες της δυστυχίας της απ' τη θλιβερή αυτή τύχη. Στη λίγη ώρα λοιπόν που τις άφισαν μαζί, τις μάζεψε γύρω της και τους είπε:

—Θ' άνεχθῆτε να γίνετε σκλάβες δαρδάρων είδωλοατράν; Που είναι το θάρρος σας;... Έγώ τουλάχιστον θα προτιμήσω να πεθάνω, πριν μ' άγγίζουν τα μισάρα χέρια τους!

—Μα πως θ' άνυπνοούμε, έτσι άσπλες; παρατήρησε μία άλλη.

—Θά όπλισθούμε μ' ό,τι δρούμε πρόχειρο!... Με ξύλα, με σίδερα... Θά μās βοηθήσει κι' ο Άλλάχ! Άν πάλι άποτύχουμε, καλύτερα να πεθάνουμε για την τιμή της φυλής μας!

Όλες συμφώνησαν μαζί της και τη διάλεξαν για άρχηγό τους. Όπλίσθηκαν με ριβδία, εργαλεία, ναγειακά ακούη... Πέταξαν τους φερετζδες και κάθε ρού-

χο που μπορούσε να τις ένοχλήσει στις κινήσεις τους, και συγκεντρώθηκαν γύρω απ' την Καουλάχ, που, δίνοντας το «καλό» παράδειγμα, χτύπησε στο κεφάλι ένα φρουρό και τον σώριασε κάτω άναίσθητο. Οι άλλοι φρουροί σήμαναν συναγερμό.

Ο Πέτρος έτρεξε να δῆ τι συνέβαινε. Σάστισε για μία στιγμή, άντικρύζοντας τις περήφανες κι' άπειλητικές έκείνες γυναίκες. Ύστερα είπε στην Καουλάχ:

—Τί σημαίνει αυτό, άγαπητή μου; Τι έπαθες κι' άγρίεψες;

—Κατάρα σε σένα και στη φυλή σου, σκύλε! φώναξε η ώραία Σαρακηνή. Θά υπερασπισθούμε όλες την τιμή μας! Μόνο νεκρές θα μπορέσετε να μās άγγίξετε!

Ο στρατηγός γέλασε μ' έπικειά, σάν νάχε να κάνει μ' ένα πεισματάρικο παιδί... Ύστερα διέταξε τους στρατιώτες του να πάρουν από κει τις γυναίκες, χωρίς να τους κάνουν κακό. Ήξερε ότι, όταν τις χώριζε μεταξύ τους, θάπαναν πια νάνε ένοχλητικές. Ίδιως έδωσε διαταγή να φερθούν μ' άδρότητα στην ώραία Καουλάχ.

Οι στρατιώτες περικύκλωσαν τις γυναίκες. Μα μόλις πλησιάσαν μερικοί, έκείνες χτύπησαν μανιασμένα τ' άλογά τους, για να τους κάνουν να πέσουν απ' τη σέλλα. Τους άρπαξαν ύστερα και τους κακομεταχειρίσθηκαν τόσο, ώστε τους άφισαν άναίσθητους.

Ο Πέτρος κατάλαβε τότε ότι η ιστορία αυτή έπαιρνε σοβαρές διαστάσεις. Κατέβηκε απ' τ' άλόγο του και διέταξε τους άνδρες του να τον μιμηθούν. Ύστερα πρόσταξε να τραβήξουν τα σπαθιά τους. Εκείνοι ύπήκουσαν, άχι με πολλή προθυμία. Ήταν φανερό ότι δεν τους ένθουσίαζε η σκέψη να χτυπήσουν γυναίκες.

Έπειτα ο Πέτρος προσπάθησε να πείσει την Καουλάχ να παρατήρη απ' την αντίστασή της. Της ύποσχέθηκε πλούτη και τιμές, αν μαλάκωνε και του χάριζε πρόθυμα την άγάπη της. Μα οι προτάσεις του αυτές διπλάσιας τῆς μανίας της.

Τότε πια ο στρατηγός τράβηξε το σπαθί του κι' έδωσε οδηγίες στους στρατιώτες του.

Την ίδια στιγμή, μία απ' τις αιχμαλίες φώναξε θριαμβευτικά:

—Έρχονται οι δικοί μας!...

Δυο καθάλλαρδες κάλπαζαν προς το στρατόπεδο των Χριστιανών. Ο ένας ήταν άνομπλος κι' ο άλλος σχεδόν γυμνός. Η καρδιά της Καουλάχ χτύπησε δυνατά. Συνηθισμένη στις έκκεντριότητες του άδελφού της, σκέφθηκε άμέσως ότι ο δεύτερος καθάλλαρης θάταν ο Ντεράρ.

Λίγο μακρύτερα απ' τους δυο άντρες, ένα σύννεφο σκόνης πρόδιδε την προσέγγισι πολυαριθμού στρατού. Ήσαν πραγματικά Σαρακηνοί, που είχαν τσακίσει το στρατό του Παύλου.

Ο Ντεράρ είχε μάθει την αιχμαλωσία της άγαπημένης του άδελφής και των άλλων γυναικών. Πήδησε άμέσως στο άράπικο άλόγο του, δίχως άν να το σελλάων, και ξεκίνησε, μισοντυμένος και άπαισμένος μόνο με μία λόγχη, για να έλευθερώσει την Καουλάχ. Οι συμπολεμιστάι του τον άκολουθήσαν, κι' έτσι έφτασαν όλοι μαζί στο στρατόπεδο των Χριστιανών.

Ο Πέτρος κατάλαβε πως ο κίνδυνος ήταν σοβαρώτατος κι' έτοιμάσθηκε για να τον άντιμετωπίσει. Όταν ζύγωσε ο Ντεράρ, του είπε:

—Κατά τους νόμους του πολέμου, η άδελφή σου μου άνήκει. Άφού όμως της είμαι άνεπιθύμητος, σου την επιστρέφω.

Ο Σαρακηνός χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Εύχαριστώ για το δώρον σου, άπάντησε. Δεν έχω άλλον τρόπο να σου το άνταποδώσω, παρά αυτόν μόνον!...

Και, όρμώντας πάνω στο στρατηγό, τον κάρφωσε μ' ένα χτύπημα της λόγχης του!

Ο στρατός των «άπιστων» έξοντώθη απ' τους Σαρακηνούς. Κι' η ώραία και περήφανη Καουλάχ, μήκη στη Δαμασκό θριαμβευτικά, άχι σάν σκλάβη, αλλά σάν στοατηγίνα των γυναικών που είχε έμφυσώσει με τα λόγια της και με το παράδειγμα της.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Οταν έτελεσθήκε η Μάτα Χάρι, η περιβόητη κατάσκοπος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, άφισε πίσω της ένα παιδί, καρπό του συντομού και άτυχου γάμου της: τη Μπάντα, μία όμορφη και λεπτή κοπέλλα 17 χρονών, που ζούσε στην Ίαδα, κοντά σε μία θεία της.

Η νέα αυτή δεν ήξερε ως τότε σχεδόν τίποτε για τη μητέρα της — μόνον ότι ήταν χορεύτρια, ότι ταξίδευε στο έξωτερικό κι' ότι ο πόλεμος την έμποδισε να γυρίσει στην Ίαδα. Ένα γράμμα της όμως, γραμμένο στις τελευταίες στιγμές της, της άποκάλυψε όλη την τραγική αλήθεια. Η μητέρα της την άποχαιρέτούσε με συγκινητικά λόγια, της εύχόταν να εύτυχη στη ζωή και την παρακαλούσε να προσεύχεται για την ψυχή της.

Δεν έδάκρυσε η Μπάντα απ' το ξαφνικό αυτό χτύπημα. Έμεινε στην άρχη σάν κεραυνόπληκτη... Ύστερα δώλωσε στη θεία της ότι ήταν πια μεγάλη κι' ότι έννοωσε στο τέλος να δημιουργήσει μόνη της τη ζωή της.

Πραγματικά, πήγε να ζήσει μαζί μ' ένα μεσόκοπο Όλλανδό, άνώτερο κρατικό υπάλληλο, 40 χρόνια μεγαλύτερό της. Τον άγάπησε άληθινα και τούλεγε συχνά με πάθος:

—Λίγα εύτυχισμένα χρόνια μαζί σου άγίζω περισσότερο από μία ολόκληρη ζωή δίχως άγάπη!

Έκείνος την άγαπούσε περισσότερο σάν πατέρα. Δεν θέλησε ποτέ να την παντρευτή, για να μην της γίνη ένα ένοχλητικό βάρος όταν θα γερνούσε. Φρόντισε όμως για την άρίστη μόρφωσή της στο καλύτερο κολλέγιο της Ίάδας. Όταν πήρε το δίπλωμά της, η Μπάντα έγινε δασκάλα κι' άνοιξε ένα μικρό σχολείο για τους Ίθαγενείς.

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Τουφεκίσθηκε απ' τους κομμουνιστάς στην Κορέα

Το 1935, πῆθανε ο προστάτης της. Η Μπάντα ήταν τότε 35 έτών, ώραιολάτρη πάντα και χορευτική. Είχε άφοσιωθῆ στο μορφωτικό έργο της κι' άγαπούσε τους μικρούς μαθητάς της. Συγχρόνως, διωργάνωνε στο σπίτι της φιλολογικά τσάγια, με προσκεκλημένους όλων των φυλών και των έθνικοτήτων. Η μεγάλη περιουσία που της είχε άφισε ο προστάτης της, της επέτρεπε να ζή άνετα.

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, το 1939, άρχισαν να συχνάζουν στο σπίτι της διπλωμάτες, κατάσκοποι, δημοσιογράφοι... Άκολουθούσε ο αλντρινιδισμός του Πέρλ Χάρμπορ, κι' ύστερα η κατάληψις της Ίάδας απ' τους Γιαπωνέζους. Για να κερδίσουν με το μέρος τους τους Ίθαγενείς Ίνδονησίους, οι κατακτητάι τους ύπόσχονταν έλευθερία κι' άπόλυτη άνεξαρτησία.

Το 1942, έκλεισαν το σχολείο της Μπάντα, γιατί έμαθαν πως διδάσκει στους μαθητάς της ότι «ο κόσμος είναι ένας προχός, κι' ότι οι σημερινοί σκλάβοι γίνονται μία μέρα κυρίαρχοι». Την ίδια έποχή, την έπισκέφθηκε ένας θεός της, Όλλανδός, σύμβουλος του Ιαπωνικού ναυτικού από πολλά χρόνια. Χρησιμοποιώντας ύποσχέσεις και άπειλές, φεδριζόντάς την ότι θα την έξευτέλιζε φανερώνοντας το μυστικό της καταγωγής της, την έπεισε να συνεργασθῆ με τους κατακτητάς.

Έτσι, η Μπάντα ξανάρχισε τα τσάγια της, στα όποια προσκαλούσε Γιαπωνέζους, Ίνδονησίους και ξένους διπλωμάτες ουδετέρων χωρών. Ο σκοπός της ήταν να έξοικειώσει μεταξύ τους τους δυο πρώτους και να μάθῃν είδήσεις απ' τους τελευταίους. Το σπίτι της ήταν διαρκώς γεμάτο κόσμο. Δεν ήξερε πια τί θα πῆ ήσυχία.

Οι Γιαπωνέζοι ήσαν κατευχारीστημένοι απ' το έργο της. Στο σπίτι της διάλεξαν τους άρχηγούς μιας Ίνδονησιακής Έθνοφρουράς που σκοπούσε να δημιουργήσουν, ενός στρατιωτικού σώματος από Ίθαγενείς άφοσιωμένους σ' αυτούς.

Σε μία απ' τις συγκεντρώσεις της, η Μπάντα γνώρισε τον άνθρωπο που θ' άλλαζε ριζικά τη ζωή της... Ήταν πολύ νεώτερός της ο Άμπντολ—ας τον άποκαλέσουμε μόνο μ' αυτό το ψευδώνυμο, γιατί είναι ένας απ' τους ήγέτες της σημερινής Ίνδονησιακής Δημοκρατίας. Συνεργαζόταν φαινομενικά με τους Γιαπωνέζους και τους βοηθούσε στην όργάνωσι της Έθνοφρουράς. Στην πραγματικότητα όμως, άνηκε στο μυστικό κίνημα 'Αντιστάσεως και σκόπευε να μεταχειρισθῆ την Έθνοφρουρά πρώτα κατά των Γιαπωνέζων κι' άργότερα κατά των Όλλαν-

Ο Μάτο μάντεψε το ρόλο που έπαιξε η Μπάντα στην Κορέα και τη συνέλαβε...

δων, για ν' άποκτήσει άληθινή άνεξαρτησία η πατρίδα του.

Ένας άγριος και παθητικός έρωσ τον συνέδεσε με τη Μπάντα. Προπάντων όμως την έβλεπε σάν ένα χρήσιμο στοιχείο για το μεγάλο άγώνα του. Την έμψυσε στην όργάνωσι της 'Αντιστάσεως κατά των «έλευθερωτών» Γιαπωνέζων, που έπαιρναν όλο το ρύζι, το καουτσούκ, το κινόνο και τ' άλλα πολύτιμα προϊόντα της Ίνδονησίας και μεταχειρίζονταν τους Ίθαγενείς σάν σκλάβους για την κατασκευή σιδηροδρομικών έργων στη Μαλαισία, στο Σι-

αμ, τη Νέα Γουίνεα, τη Σουμάτρα... Ο Άμπντολ διατηρούσε μυστικές σχέσεις με το Γκάντι και το Νεχρού, τους μεγάλους Ίνδους ήγέτες, κι' εργαζόταν κρυφά για τη νίκη των Συμμάχων. Η Μπάντα έγινε η καλύτερη πράκτορά του. Κι' άποδείχθηκε άνώτερη απ' τη μητέρα της στο έργο της κατασκοπείας. Έδινε στον άγαπημένο της πολύτιμες πληροφορίες για τα Ιαπωνικά σχέδια, τις κινήσεις των πλοίων και των άεροπλάνων, τα έρόδια και τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Συγχρόνως τον βοηθούσε να στρατολογή νέους για την Έθνοφρουρά.

Μεταβίβαζε στους Γιαπωνέζους άληθινές αλλά άσημαντες πληροφορίες που της έδινε ο Άμπντολ, κι' έτσι κέρδιζε την άπόλυτη έμπιστοσύνη τους και πήρε την άδεια να ταξίδευε έλευθερα στα γύρω νησιά.

Η άγγλική κι' η αμερικανική κατασκοπεία είχαν μάθει τη δράσι της, άγνοούσαν όμως ότι ήταν η κόρη της Μάτα Χάρι. Αυτό κράτησε ως ότου οι Γιαπωνέζοι διώχθηκαν απ' την Ίνδονησία, που είχε μαρτυρήσει κάτω απ' την κυριαρχία τους. Ο λαός πανηγύρισε την άπελευθέρωσή του. Με δάκρυα στα μάτια, η Μπάντα έβλεπε άντρες και γυναίκες που χορεύαν στους δρόμους.

Μα οι Όλλανδοί δεν έννοούσαν να χάσουν τη σπουδαία αυτήν άποικία τους. Ο Άμπντολ είχε τώρα ν' άγωνισθῆ μ' αυτούς. Η Μπάντα τον βοηθούσε και πάλι με τις πληροφορίες της, δίχως να κάνει ποτέ λάθος. Τον έβλεπε σπαινώτατα, λάβαινε όμως τις διαταγές του και του έστελνε στοιχεία για τις κινήσεις, τη δύναμι και τους σκοπούς των Όλλανδών και τις διαθέσεις των Άγγλων και των Αμερικανών.

Είχε γίνη φιλενάδα ενός πολιτικού συμβούλου του Όλλανδού κυβερνήτου, για να πλησιάσει εύκολότερα στους έπίσημους κύκλους. Είχε δωροδοκήσει τον τηλεγραφετή που λάβαινε όλα τα κρυπτογραφήματα της όλλανδικής Κυβερνήσεως, κι' έτσι μπόρεσε να πληροφορήση τον Άμπντολ πότε, πως και με ποιές δυνάμεις επρόκειτο να έπιτεθούν οι Όλλανδοί.

Πραγματικά, στις 19 Δεκεμβρίου 1948, έγινε η μεγάλη (Η συνέχεια όπισθεν)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

όλλανδική επίθεση. Κι' άρχισε έτσι ένας απ' τους αιματηρότερους πολέμους της 'Ασίας, που οι 'Ολλανδοί τον ώνόμαζαν «αστυνομική δράση».

Η Μπάντα έπισκεπτόταν τακτικά τον καινούργιο φίλο της, στα γραφεία του Κυβερνείου. Είχε εξαγοράσει ένα υπηρέτη του, τον Κορεανό Μάτο, κι' είχε πάρει απ' αυτόν σπουδαία έγγραφα.

Τέλος, δήλωσε στο φίλο της ότι δεν άντεχε πια στους πολέμους και τις επαναστάσεις κι' ότι θάφευγε για τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, για να ζήσει πιά ήσυχα. Κι' εκείνος δεν έφερε αντίρρηση στο χωρισμό τους. Είχε άλλωστε άρχισε πιά να την θαρρεύεται...

Πολύ συγκινητικώτερος ήταν ο άποχαρις επισκέπτης της με τον 'Αμπιντούλ. Αυτός την έστειλε στην 'Αμερική, με μία μυστική και σπουδαιότητα αποστολή.

Η Μπάντα ήταν τότε 50 ετών κι' ήξερε ότι ο αγαπημένος της, 15 χρόνια νεώτερός της, έπρόκειτο να παντρευτεί με κάποια κοπέλλα της οργανώσεώς του. Δεν προσπάθησε ωστόσο να τον έμποδισι, ούτε και του παραπονέθηκε γι' αυτό...

Στο μεταξύ στην 'Αμερική έδινε διαλέξεις και συγκινητρώνε χρήματα για την ινδονησιακή κίνηση. Είχε όμως κι' έναν άλλο, μεγαλύτερο σκοπό, που τον άγνοούσε τελείως η αμερικανική αντικατασκοπεία: Να δώρη ένα χρηματοδότη, για τη μεταφορά σε άσφαλές μέρος μίας ποσότητας χρυσού, που βρισκόταν στην 'Ινδονησία. Οι Γιαπωνέζοι, φεύγοντας διαστικά, δεν είχαν προλάβει να πάρουν αυτό το χρυσάφι. Κι' οι 'Ολλανδοί δεν το είχαν δώρη γιατί το έκρυβαν οι 'Ινδονήσιοι για να το μεταχειρισθούν για τον άγώνα τους.

Η Μπάντα άπευθύνθηκε σ' ένα διομήχανο, νέο και θερμόαιμο, που αγαπούσε κάποια ήθοποιό του Χόλλυγουντ κι' ήθελε να της κάμη εντύπωση. Μά εκείνος διατάσσει την τελευταία στιγμή κι' άρνήθηκε ν' άνακατευτεί σε μία τέτοια ιστορία. Τότε η ήθοποιός του δήλωσε με θυμό:

— Σε νόμιζα αληθινόν άντρα. Βλέπω πως γελάστηκα! Ποτέ δεν θα σε παντρευτώ!

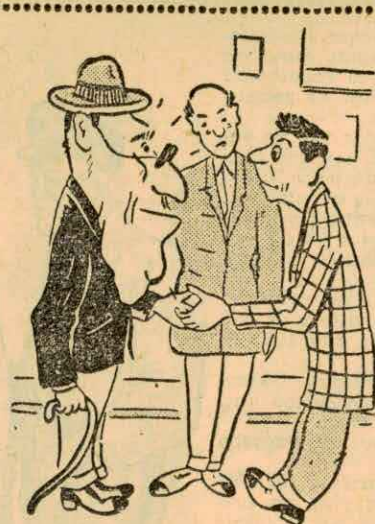
Για να μη την χάσει, ο έρωτευμένος διομήχανος υποχώρησε κι' έδωσε στη Μπάντα τις 300.000 δολάρια που του ζητούσε. Με τα χρήματα αυτά, η Μπάντα άγόρασε μερικά υπεχειρισμένα αεροπλάνα, κι' έτσι το ινδονησιακό χρυσάφι μεταφέρθηκε επιτέλους στις Φιλιππίνες. Μ' αυτό μπόρεσαν να έξοπλισθούν οι 'Ινδονήσιοι και να νικήσουν στον πόλεμο για την ανεξαρτησία τους. Έτσι δημιουργήθηκε η έλεύθερη 'Ινδονησιακή Δημοκρατία.

Και τώρα άρχίζει η τελευταία φάσις της πολυκύματης ζωής της Μπάντα: Συνδέθηκε έρωτικά μ' ένα 'Αμερικανό δημοσιογράφο, που άνηκε στην ύπηρεσία κατασκοπείας. Κι' εκείνος την έπεισε να συνεργασθί μαζί του.

Πραγματικά, η Μπάντα έφυγε για την Κίνα, απ' όπου έστειλε στην 'Αμερική πολύτιμες πληροφορίες για την άσχημη κατάσταση του καθεστώτος του Τσάγκ Καϊ Σέκ και για τη δράσι των Κινέζων κομμουνιστών. Εισέχωρησε στους κύκλους του Μάο-Τσέ-Τούγκ κι' έμεινε εκεί ως το Μάρτιο του 1950. Προειδοποίησε τότε τους 'Αμερικανούς για την επίθεσι των Βορειοκορεατών κατά της Νοτίου Κορέας, εκείνοι όμως δεν την πίστεψαν.

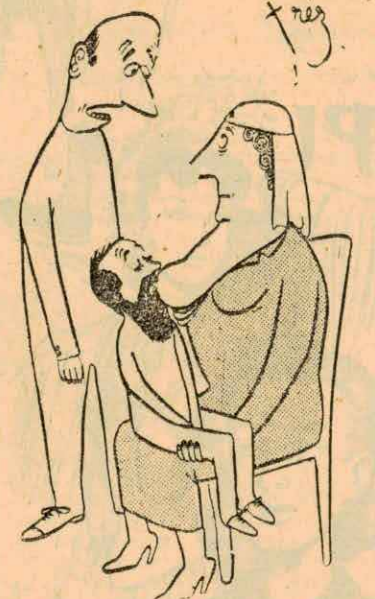
Έστειλαν ύστερα τη Μπάντα στην Κορέα. Έκει όμως την περίμενε το μοιραίο τέλος της σταδιοδρομίας και της ζωής της. Ο Μάτο, ο άλλος υπηρέτης του 'Ολλανδού φίλου της, παλιό κομμουνιστικό στέλεχος, είχε γυρίσει στην πατρίδα του κι' είχε γίνει πολιτικός έπίτροπος στο βορειοκορεατικό στρατό. Άναγκάστηκε λοιπόν τη Μπάντα, μάντεψε το ρόλο που έπαιζε στην Κορέα, τη συνέλαβε και την τουφέκισε χωρίς δίκη.

Η έκτεlesiς της Μπάντα έγινε ένα πρωί, στις 5.45' —την ίδια δηλαδή ώρα που είχε τουφεκισθί κι' η μητέρα της, η Μάτα Χάρι...

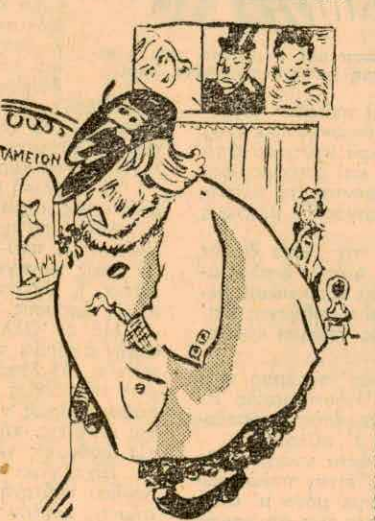
—Να σου συστήσω τον κύριο προ-
σωπάρχη...

(Του Π. Ποταμιάνου)

—Μπα! Δεν αποφασίσατε ακόμα
να τον άποκόψετε;...

«Samedi-Soir»

—Πώς; Δεν υπάρχουν θέσεις;...
Μά τώρα μόλις είπατε πως έχετε
δύο!...

—Μάλιστα, κυρία μου, αλλά δεν
είνε κοντά-κοντά!...

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΙΝΕΖΩΝ

Η τύχη των αιχμαλώτων πολέμου

Οι Κινέζοι είναι άσσοι στα βασανιστήρια. Οι άνθρωποι, που έχουν τον άρχαιότερο πολιτισμό της γής και κατά τη γνώμη πολλών σοφών, μετέδωσαν πρώτοι τα φώτα της γνώσεως σ' όλη την ανθρωπότητα, έχουν σοφιστή τα πιο σατανικά βασανιστήρια, για να τυραννούν τα θύματά τους.

Η θηριωδία τους φτάνει στο έπακρο, όταν πρόκειται να βασανίσουν κανέναν αιχμάλωτο πολέμου.

Όσους αιχμαλώτους συνέλαβαν κατά τους πολέμους που έκαναν, ιδίως με τη Γαλλία στα 1883 — 1885, τους θανάτωσαν κατά τον φρικωδέστερο τρόπο.

Έπαιρναν τον αιχμάλωτο, τον έγδυναν και τον έδεναν πάνω σ' ένα πάγκο. Ένας Κινέζος δήμιος του έδραζε τότε με μία τανάλια τα νυχια των χεριών και των ποδιών, κατόπιν τα δόντια και ύστερα του έχυνε τα μάτια με μία δελόνα πυρμένη στη φωτιά. Αφού γινόταν κι' αυτό, έλυναν τον δυστυχισμένο έτοιμόθάνατο, τον έβαζαν να γονάτισι και του έκδοαν το κεφάλι — αν έννοείται δεν είχε στο μεταξύ ξεψυχήσει.

Μεταξύ των άλλων βασάνων που σφίστηκαν οι έφευρετικοί κι' έκδικητικοί Κινέζοι, έέχουσα θέσι κατέχει το μαρτύριο του κλουδιού.

Οι δήμιοι έπαιρναν το θύμα τους, το έγδυναν και το έκλειναν μέσα σ' ένα κλουδί, στο οποίο μόλις χωρούσε ένας όρθιος άνθρωπος.

Το κλουδί αυτό αποτελείτο από όχτω δοκάρια, δεμένα άναμεταξύ τους με χοντρές φλούδες από δέντρα, τοποθετημένα όριζοντίως. Έτσι η στενή αυτή κλούδα, άεριζόταν πολύ καλά. Τα όχτω δοκάρια ήταν από μέσα γεμάτα καρφιά. Μά κι' ο πάτος του κλουδιού ήταν επίσης γεμάτος από μυτερά παλούκια.

Το θύμα, που έμπαινε μέσα στο κλουδί αυτό είχε τα χέρια και τα πόδια δεμένα, για να μη μπορή ν' άκουμπήσθί πάνω στις φλούδες που δέναν άναμεταξύ τους τα δοκάρια.

Αφού λοιπόν έκλειναν τον δυστυχισμένο αιχμάλωτο στο φριχτό αυτό κλουδί, τον άφιναν εκεί να πεθάνη.

Το μαρτύριο τον έξαντλούσε και του έφερνε ύπνηλκία. Άλλά πώς μπορούσε να κοιμηθί κανείς πάνω σε καρφιά που του έσκισαν τις σάρκες; Το μαρτύριο αυτό μπορούσε να βαστάξθι πολλές μέρες, ώσπου να πεθάνη ο άμειος από άπνικία και δίψα...

Ένα άλλο βασανιστήριο — που η άντασία ενός Ευρωπαίου δύσκολα μπορεί να συλλάβη — είναι και το μαρτύριο του τσιγκελιού:

Στους τοίχους πολλών φρουριών η παγοδών — έτσι λέγονται οι έκκλησιές στην Κίνα — είναι κρεμασμένα στη σειρά μεγάλα τσιγκέλια, έναμυιο μέτρο ύψηλά, και έφτά μέτρα πάνω από το έδαφος. Μερικά μέτρα πάνω από τα τσιγκέλια αυτά όρθώνονται άγχόνες, με κινητές τροχαλίες.

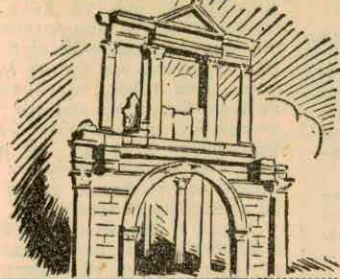
Οι δήμιοι πιάνουν το θύμα τους, το λυγάνε στα δύο και το δένουν με τα πόδια κοντά σχεδόν στο στήθος. Τα χέρια του δένονται κάτω από τα πόδια του. Μεταξύ των χεριών και των γονάτων περνούν ένα ξύλο, από το οποίο δένουν το σχοινί της τροχαλίας.

Ύστερ άνεβάζουν το θύμα, δεμένο σαν ένα κουδούρι, στην κορυφή της άγχόνης, πάνω ακριβώς απ' το τσιγκέλι.

Κατόπιν άφινουν το σχοινί άπότομα και το σώμα του αιχμαλώτου πέφτοντας κάτω μ' όρμη, πιάνεται απ' το τσιγκέλι που του ξεσχίζει τις σάρκες.

Αν ο θάνατος δεν επέλθη άκαριαίως ο κατάδικος μένει έτσι κρεμασμένος πάνω στο τσιγκέλι, με τις σάρκες κουρελιασμένες. Και ζή τρεις και τέσσερες μέρες, χωρίς τροφή και χωρίς νερό με το κορμί διπλωμένο στα δύο, ενώ τα όρνια και τα κοράκια στήνουν τρελλό χορό τριγύρω του, χυμώντας άπάνω του κι' άποτελείωνοντας με τα νυχια και με το ράμφος τους το άπαίσιο και άπάνθρωπο έργο των δημίων.

Δ ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ

Οι προζενήτρες

Η προζενήτρα στην παλιά 'Αθήνα ιδίως στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, δεν ήταν ένας συνηθισμένος κοινωνικός τύπος. Κατείχε θέσι παράγοντος και άπολάμβανε, συνηθώς, έξαιρετικού σεβασμού και μεγάλων τιμών, ανάλογα με τη σοβαρότητα και την άξιοπρέπεια που κρατούσε κατά την άσκησι των καθηκόντων της.

Τα σπουδαιότερα προσόντα της έξ έπαγγέλματος προζενήτρας στην παλιά 'Αθήνα ήταν η έχεμύθεια που έπρεπε πρωτίτως να κρατή κατά τις διαπραγματεύσεις και μέχρι τέλους του συνοικισμού και ιδίως στην περίπτωση που ο συνηθισμένος, μεταξύ των ένδιαφερομένων οικογενειών, δεν κατέλγχαν σ' εύτυχές άποτέλεσμα.

Το έπάγγελμα της παλιάς 'Αθηναίας προζενήτρας άπαιτούσε και έκτακτη δραστηριότητα γιατί κάποτε ο γαμπρός θύμωνε για την άρροπορία των διαπραγματεύσεων και κατέφευγε σ' άλλη.

Η προζενήτρα παραμεριζόταν έπίσης όταν ο έρωτευμένος γαμπρός δεν είχε την ύπομονη ν' άκολουθήσει τη διαδικασία των διαπραγματεύσεων και κατέφευγε —σπάνια περίπτωση— στις άπ' εύθείας συνεννοήσεις με τους γονείς ή άδελφούς της νύμφης. Στις περιπτώσεις αυτές η όταν ο νέος έκλεβε τη νέα, τραγουδούσαν στο γάμο και το παλιό λαϊκό 'Αθηναϊκό τραγούδακι:

Τους προζενητάδες τους έδιωξαν.
και τις προζενήτρες τις έσπρωξαν!

Όπωσδήποτε, τα καθήκοντα της προζενήτρας δεν ήταν εύκολα. Όταν μάλιστα την έστειλε ο γαμπρός —αυτή ήταν η συνηθέστερη περίπτωση— έπρεπε, με κάθε τρόπο, να προσπαθήσει να έξυμνήσει τα προτερήματά του, από κάθε πλευρά. Άλλά και όταν γύριζε στον νέο

Άθηναίος άρχοντας με τη σύζυγό του.

που την έστειλε για προζενεία, είχε υποχρέωσι, για να μη χαλάσει το συνοικέσιο, να έγκωμιάσει τη νύφη, και να έξάρη την όμορφιά της. Γιατί ο δυστυχής γαμπρός, στους καιρούς αυτούς, ήταν καταδικασμένος να μην την ιδί μέχρι της ώρας του γάμου.

Από της άπόψεως αυτής η νύμφη μόνο είχε το πλεονέκτημα να ιδί το γαμπρό από το καφάσι του παραθύρου της, κάτω απ' το όποιο περνούσε επίτηδες, έπειτα από προσυνεννόηση, αλλά και με μεγάλες προσυλάξεις για ν' άποφύγη το κουσκουσουριό και τα είρωνικά σχόλια των γειτόνων.

Όταν κατέλγχαν σε πλήρη συμφωνία οι δύο ένδιαφερόμενες οικογένειες, του γαμπρού και της νύμφης, οι 'εσυμπέθεροι' έδιναν τα χέρια και οι ύπηρεσιες της προζενήτρας τελείωναν άφου, φυσικά, την καλοπλήρωναν για τον κόπο της. Κι' άρχισε πλέον η δουλειά του νοταρίου, δηλαδή του συμβολαιογράφου.

Λίγες μέρες προ του γάμου συντάσσονταν το συμβόλαιο της προκοπαδόσεως.

Πριν ύπογραφή όμως, η προκοπαδόσις, συνηθίζονταν, ιδίως από τις εύρωστες 'Αθηναϊκές οικογένειες, η άποστολή γλυκισμάτων στους φίλους, που έσημαίναν την έπίσημη άναγγελία του χαριόμυστου γεγονότος. Έπίσης συνηθίζονταν μόλις έκλεινε η συμφωνία, να παρατίθεται απ' την οικογένεια της νύμφης, πλούσιο γεύμα στους συγγενείς του γαμπρού, στο όποιο καλούσαν και συγγενείς της νύμφης.

Αν ο 'Αθηναϊκός γάμος γινόταν —όπως ήταν άλλωστε η συνηθεία— την Κυριακή, τα προικία έπρεπε να έκτεθούν την Πέμπτη, στα καλύτερα δωμάτια του σπιτίου της νύμφης. Προσκαλούσαν τότε, τους συγγενείς και τους φίλους και των δύο οικογενειών για να τα ιδούν, να τα ράνουν και να τα εύχηθούν. Το συγγενικό και φιλικό αυτό καθήκον έθεωρείτο, την εποχή εκείνη χαρά, τιμή και μυστήριο.

Τα προικία ήταν τοποθετημένα, συνηθώς, σύμφωνα με το γούστο της νύμφης και της μητέρας της. Το κυριώτερο μέρος της προικίας ήταν, τότε, ο περίφημος «γιοκούκος», δηλαδή η στοίβα, που άποτελείτο από τα παπλώματα, τα στρώματα, τις κουβέρτες, τα προσκέφαλα και τα σεντόνια του νέου σπιτίου.

Έπειτα έξέθεταν τα ένδύματα πολυτελείας. Τα κρεμούσαν στους τοίχους του δωματίου που βρισκόταν τα προικία.

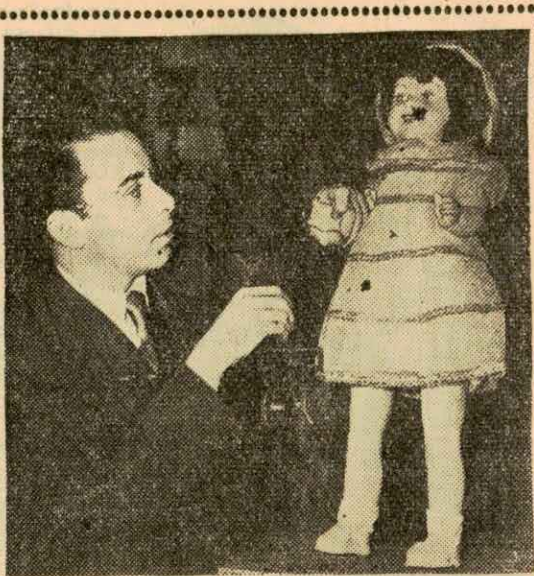
Τέλος τοποθετούσαν χωριστά όλο τον άλλο ρουχισμό και τα πράγματα της νύμφης.

Από τα πρώτα δώρα του γαμπρού, το κυριώτερο ήταν το σινί, δηλαδή, ένα μεγάλο ταψί χάλκινο, στο όποιο τοποθετούσαν άσημένια νομίσματα, μία χτένα μία όκα λευκό σαπούνι και μερικά άλλα άπαραίτητα είδη για το λουτρό της νύμφης.

Η άναγγελία 'ερχεται το σινί' ηλεκτρίζει δηλ τη συνοικία, γιατί η δωρεά αυτή έθεωρείτο ως ο πρόλογος του έπιασμου γεγονότος του γάμου.

Γι' αυτό και η μεταφορά του μέσα στο σπίτι της νύμφης γινόταν, πάντοτε πανηγυρικά κι' άνοιγαν διάπλατα την έξοπορτα.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

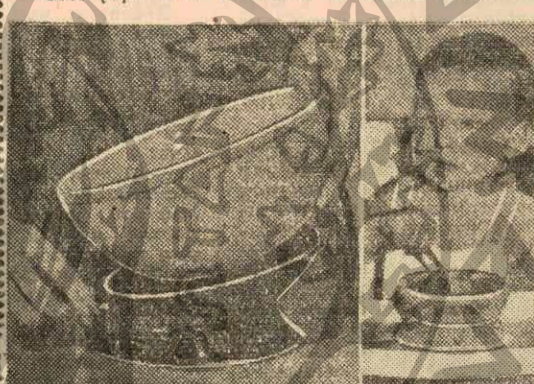
Η ΠΙΟ ΤΕΛΕΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

Η κούκλα αυτή, θεωρείται ως η πιο τέλεια άπ' όσες έχουν κατασκευασθί μέχρι σήμερα. Έχει το άνάστημα ενός κοριτσιού τριών χρόνων, περπατάει και κουνάει τα χέρια της, ενώ συγχρόνως μωρμουρίζει άκατάληπτα λόγια, όπως ακριβώς ένα παιδάκι που άρχίζει να μιλά. Έξετέθη στη μεγαλύτερη Έκθεσι Παιγνιδιών του κόσμου, που διοργανώθηκε έσχάτως στο Λονδίνο.

ΕΧΑΣΑΝ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΩΝ

Στις διάφορες μεγαλουπόλεις της 'Αμερικής, η 'Εταιρεία Προστασίας Ζώων είχε κατά τις ημέρες των έορτών δουλειές με φούντες! Πολλοί ιδιοκτήτες τετραπόδων, πάνω στο γλέντι, έέχασαν τους πιστούς συντρόφους τους και πολλά από τα ζώα αυτά βρέθηκαν εγκαταλελειμένα στους δρόμους. Χάρη όμως στις φροντίδες της εταιρείας, τα χαμένα ζώα συγκεντρώθηκαν σε ειδικό... στρατόπεδο κι' έτσι οι κύριοί τους μπόρεσαν να τα ξαναβρουν. Σ τη φωτογραφία μας, ένας πύρκος κι' ένας σκύλος μαλώνουν στο στρατόπεδο αυτό μπροστά σ' ένα πιάτο με άφθονο φαγητό.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΧΕΡΙ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Το άπλούστατο αυτό «έδρημα» θα γίνη το τρίτο χέρι κάθε νοικοκυράς. Πρόκειται για ένα είδος διπλής βεντούζας, που από τη μία πλευρά προσκολλάται σε οποιοδήποτε αντικείμενο και από την άλλη μπορεί σε συγκράτηση σε οποιαδήποτε στάσι ένα σκεύος της κουζίνας, άφινοντας έτσι έλεύθερο το χέρι της νοικοκυράς. Μία ειδική ελαστική ρυθμίζει την δλη λειτουργία της. Η βεντούζα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθί και για να συγκρατήσθι το πιάτο ενός μωρού.

—Να σου δώσω την κόρη μου; Ποτέ! Τόν διέκοψε απότομα ο γέρος.

Σύμφωνα με μια χαριτωμένη παράδοση, η ανάκληση της πυξίδας είναι αποτέλεσμα ενός μεγάλου έρωτος. Πρέπει να πιστέψουμε άρα γε την παραδοσι αυτή; Γιατί όχι...

Πριν από πολλούς λοιπόν αιώνες, ζούσε στο 'Αμάφι της 'Ιταλίας ένας νέος καλούτσος, ο Φλάβιο Τζόγια. Ήταν φτωχός, μα τραγουδούσε διαρκώς χαρούμενα, σαν το τζιτζίκι του μύθου. Η καρδιά του δεν ήταν διόλου σκληρή σαν το ασάλι που κατεργάζονταν. Κι' έτσι, μια μέρα, έρωτεύθηκε, την κόρη του ψαρά Ντομένικο Μόλο, την 'Αντζελα.

Ήταν ωραία σαν άγγελος ή κοπέλλα αυτή, ενώ το προσωπο του πατέρα της, με το ήλιοκαμένο δέρμα και τ' απεριποίητα γένεια, έμοιαζε με κακοσκαλισμένο ξύλινο ξόανο. Γι' αυτό όταν έδειχνε με περηφάνεια την κόρη του, κανείς δεν βρισκόταν να του πη: «Πόσο σου μοιάζει!»

Η χαρά του Φλάβιο ήταν απέραντη, όταν έμαθε απ' το στόμα της διαλεχτής του πως συμμεριζόταν κι' εκείνη το αίσθημά του. Δίχως να χάσει καιρό, αποφάσισε άμεσα να ζητήσει το χέρι της απ' τον πατέρα της. Μια Κυριακή, λοιπόν, παρακάλεσε κάποιο φίλο του ψαρά να τον πάει με τη βάρκα του στο Γκάλι, αντίκρου στο 'Αμάφι, όπου κατοικούσε ο Μόλο.

Βρήκε το γέρο έξω απ' την καλύβα του να κυτάζει συλλογισμένος τα κύματα. Η 'Αντζελα κοκκίνισε μόλις τον είδε.

—Αλλοίμονο όμως! Σε κάθε εποχή υπάρχουν νέοι που θέλουν να παντρευτούν και γονείς που αρνιόνταν να δώσουν τη συγκατάθεσή τους... Μόλις ο Φλάβιο εξήγησε το σκοπό της έ-

πισκέφώς του, ο γέρος τόν διέκοψε απότομα: —Να σου δώσω την κόρη μου; Ποτέ! Θα την παντρεύω με θαλασσινό, σαν έμενα!

—Μα πολύ ευχαρίστως δεχομαι κι' εγώ ν' αλλάξω επάγγελμα, απάντησε ο νέος.

τιά στην αγαπημένη του και γύρισε περίλυπος στο 'Αμάφι. Τ' άλλο πρωί, σφίγγοντας την καρδιά του, άρχισε τη συνηθισμένη δουλειά του. Μα όσοι περνούσαν απ' το έργοστηρί του δεν τόν άκουγαν πιά να τραγουδά. Στο μυαλό του στριφογύριζαν συνεχώς τα λόγια του Μόλο...

—Ένα βράδυ, αφού τελείωσε τη δουλειά του, άπομεινε σκεπτικός. Ξαφνικά, έπεσε η μα-

το μαγνήτη κι' έτρεξε να βρή μια βάρκα, γιά να κάνει το πείραμά του. Οι συμπατριώτες του φαντάστηκαν πως είχε χάσει τα λογικά του απ' τη λυπητική του... Στο τέλος, τόν λυπήθηκε ένας βαρκάρης και τόν πήρε στη βάρκα του. Μόλις όμως ξεμαρκύναν λίγο από τη στεριά, ένα κύμα ανασήκωσε τη βάρκα και το δοχείο με το νερό αναποδογυρίστηκε!

Δίχως ν' απελπισθεί ωστόσο, ο Φλάβιο γύρισε στο έργοστηρί του κι' άρχισε να σκέπτεται πως να χρησιμοποιήσει το μαγνήτη με πρακτικότερο τρόπο. Είχε πεποίησι πως υπήρχε κάποιο μέσον, κι' έπαζε το κεφάλι του γιά να τ' ανακαλύψει και να κερδίσει την 'Αντζελα!

Επιτέλους, έπειτα από πολλές προσπάθειες, σκέφθηκε να τριψή μια βελόνα με δυνατό μαγνήτη, να τη μαγνητίσει, να τη στήσει στην κορυφή ενός μικροτού άξονος και να κλείσει όλο αυτό το σύστημα σ' ένα κουτάκι.

Μά, όταν νόμιζε πως είχε πιά νικήσει, παρουσιάστηκε μια καινούργια δυσκολία: Κανείς βαρκάρης δεν δεχόταν να διακινδυνεύει στο πέλαγος με τόν 'τρελλό'. Κι' ο δύστυχος Φλάβιο αναγκάστηκε να μάθει ο ίδιος να διευθύνει βάρκα, γιά να έπιχειρήσει το μεγάλο ταξίδι του...

Τέλος, ένα ώραίο πρωί, πωίν ο γέρο-Ντομένικο ξεκίνησε γιά το ψάρεμα είδε να έρχεται μια βάρκα δλοίσα απ' το 'Αμάφι, χωρίς λοξοδρομίες.

Ο γέρο Ντομένικο έτριβε τα μάτια του από κατάπληξι. Κι' όταν η βάρκα πλησίασε και είδε μέσα το Φλάβιο, η άπορία του μεγάλωσε πίο πολύ.

—Παράξενο πράγμα! μουρμούρισε. Πώς τα κατάφερε νάρθη δλοίσα στο Γκάλι;...

Προτού συνέλθη ο γέρο ψαράς απ' την έκπληξι του, ο νέος είχε πηδήσει κι' όλες στην ακροθαλασσιά, πήγε κοντά του και τού είπε:

—'Ερχομαι κατ' ευθείαν απ' το 'Αμάφι... Μπορώ λοιπόν να ζητήσω το χέρι της κόρης σας! Ο θαλασσόλυκος ανασήκωσε τούς ώμους του, ζάρωσε τα φρύδια κι' απάντησε:

—Θα σου δώσω την κόρη μου αν μου φανερώσεις πως τα κατάφερες. Έκτός αν είσαι μάγος...

—Όχι, γέρο Ντομένικο, δεν είμαι μάγος, μόνον έρωτευμένος είμαι, τρελλά έρωτευμένος μάλιστα!...

—Αυτό το ξέρω, διάδολε... Δεν σε ρώτησα γιά την καρδιά σου. Σου ζήτησα να μού πής πως κατάφερες να ρθής δλοίσα από το 'Αμάφι εδώ.

—Το μόνο εύκολο, γέρο Ντομένικο.

Κι' άμεσα ο έφευρέτης της πυξίδας τούδειξε το μικρό κουτάκι και τού εξήγησε τη χρήση του. Κι' ο γέρο-ψαράς αναγκάστηκε να τόν πιστέψει.

Είσαρ έξυπνος και σε συμπαθής, τού είπε ο θαλασσόλυκος. Μπορώ, παιδί μου!

—Όποτε συμφωνείς στο γάμο της κόρης σου μαζί μου; —Ναί, παλληκάρι μου, μ' όλη μου την καρδιά.

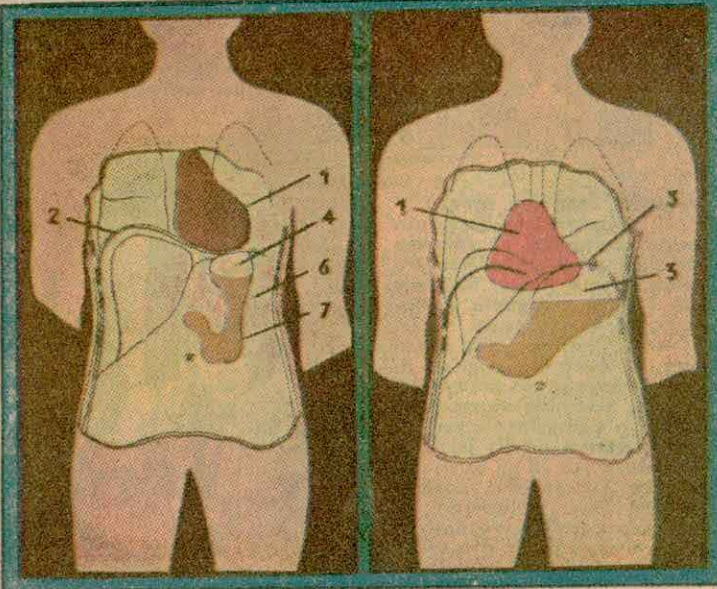
Σε λίγες βδομάδες έγινε ο γάμος τού Φλάβιο και της 'Αντζελας. Ο έρωτας είχε θαυματουργήσει, γιά μια ακόμη φορά.

Z. NEPANBAL

Η αεροφαγία είναι η ασθένεια των νευρικών ατόμων. Γι' αυτό, έγινε πολύ συχνή στις ημέρες μας. Όλοι σχεδόν οι νευρικοί, οι θιαστικοί άνθρωποι είναι λίγο ή πολύ αεροφαγοί.

Υπάρχουν δύο ειδών αεροφαγοί. Έκείνοι που «τρώνε αέρα» κι' εκείνοι που διοχετεύουν ένα μέρος από τόν εισπνεόμενο αέρα μέσα στο στομάχι τους. Στους δεύτερους, η εισσodus τού αέρος στόν οισοφάγο συνοδεύεται από ένα έλαφρό λοξυγγα κάπου-κάπου.

Κατά τόν δόκτορα Λεδέν τα κυριώτερα έξωτερικά γνωρίσματα της αεροφαγίας είναι: η πολύ ύγρη και γυαλιστερή γλώσσα τα επίσης ύγρα και γυαλιστερά χείλη (ο ασθενής βγάζει τη νύχτα σάλια πάνω στο μαξιλάρι του), ο μετεωρισμός (άνεδοκατέβασμα) της κοιλιάς, τα συχνά άεργα, που είναι όμως, τις περισσότερες φορές άσυμα σχεδόν, μια κάποια κλίσις τού σαγονίου πρὸς τα κάτω, ο

Αριστερά: Κανονικός στομάχος. Δεξιά: Στομάχος αεροφάγου. 1) Καρδιά. 2) Κανονικό διάφραγμα. 3) Ανωμαμένο διάφραγμα αεροφάγου. 4) Κανονικός θύλας αέρος. 5) Θύλας αέρος αεροφάγου. Οι διαστάσεις του είναι υπερπλάσιες από τόν κανονικό. 6) Στομάχος. 7) Κανονική όριζοντία θέσις τού στομάχου.

Τί είναι Η ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ

Ο ρόλος τού νευρικού συστήματος

τυμπανισμός (υπερβολική ήχητικότητα) τών τοιχωμάτων της κοιλιάς. Μεταξύ τών συμπτωμάτων της, εξ άλλου, συγκαταλέγονται ο μόνιμος πόνος ανάμεσα στις δύο ώμοπλάτες, οι έμετοι, η ανορεξία, οι καρδιακοί παλμοί, οι λιποθυμίες κτλ.

Οι επίσητοιμονες διακρίνουν σήμερα δύο μορφές της ασθένειας που έχουν διαφορετική αιτία η καθεμιά.

1ον) Τήν αεροφαγία που αποτελεί νευρικό τίς. Παρατηρείται συνήθως σε υπερευαίσθητα και νευρικά άτομα κι' είναι άλλοτε μόνιμη κι' άλλοτε παροδική. Στη δεύτερη περίπτωση, εμφανίζεται συνήθεστερα έπειτα από μια δυνατή συγκίνηση.

Η μορφή αυτή της ασθένειας παρουσιάζεται σε άτομα οιασδήποτε ηλικίας. Φαίνεται, εξ άλλου, ότι ώρισμένες παθήσεις τού στομάτος ή τού φάρυγγος (γλωσσιτίδες, στοματίτιδες, έκθλασθήσεις) προδιαθέτουν στην αεροφαγία. Στα παιδιά, μια από τις κυριώτερες αιτίες είναι η πρώτη ή η δεύτερη οδοντοφυία.

2ον) Τήν δυσπεπτική αεροφαγία, που είναι το ίδιο συχνή όσον κι' η προηγούμενη. Προκαλείται κατ' αντανάκλασιν, λόγω έρεθισμού τού γαστρικού βλεννογόνου από κάποιο υπερεξυ ύγρο. Διεγείρονται τότε οι σιελόγόνοι αδένες, έπέρχεται άφθονη σιελόρροια κι' ο ασθενής, αντί να φτύσει το σάλιο του, το καταπίνει μαζί με σημαντική ποσότητα αέρος. Γι' αυτό η μορφή αυτή καλείται συνήθεστερα σιελοαεροφαγία. Είναι πολύ συχνή σε περιπτώσεις υπερχλωρυδρίας, χωρίς αυτό να σημαίνει, όμως, ότι όλοι οι υπερχλωρυδρικοί είναι αεροφαγοί. Κι' εδώ επίσης το νευρικό σύστημα παίζει πρωτεύοντα ρόλο.

Υπάρχει και μια τρίτη μορφή αεροφαγίας, που έχει τήν προέλευσή της στο ήπαρ. Διάφορες παθήσεις αυτού τού οργάνου επιδρούν αντανάκλαστικά στο στομάχο και προκαλούν αεροφαγία. Τα συμπτώματα είναι τα ίδια όπως και στις δύο άλλες μορφές, αλλά

Ανω: Ένα πρακτικό μέσον γιά να μην καταπίνει κανείς αέρα είναι να κρατάει ανάμεσα στα δόντια του μια πίπα ή ένα μολύβι. Κάτω: Όταν η αεροφαγία είναι αρκετά έντονη, ο καλύτερος τρόπος γιά να βγυλ ο αέρας από το στομάχο είναι να πείσι ο ασθενής στα γόνατα, με τα όπισθια πρὸς τα έπάνω και τὸ στήθος ακουμπιμένο στο έδαφος. Τό άνοιγμα τού στομάχου εύρνενοί μ' αυτό τόν τρόπο κι' ο αέρας βγαίνει έξω χωρίς δυσκολία.

κάπως ασθενέστερα. Η διάγνωση της αεροφαγίας είναι ανάγκη να γίνει με μεγάλη προσοχή, γιάτί σε πολλές περιπτώσεις τα συμπτώματά της παρουσιάζουν μεγάλη όμοιότητα με εκείνα διαφόρων ασθενειών τών πνευμόνων, της καρδιάς, τού στομάχου, τού ήπατος κτλ.

Η αεροφαγία δεν είναι κυρίως είπειν ασθένεια, αλλά μια ιδιότητα νευρική διαταραχή. (Τό νευρικό σύστημα, όπως σημειώσαμε και παραπάνω, παίζει πρωτεύοντα ρόλο σ' όλες τις μορφές της αεροφαγίας).

Η θεραπευτική άγωγή είναι πολύ όπλη και συνίσταται κυρίως στη χορήγηση ώρισμένων καταπραυντικών φαρμάκων, όπως είναι ο ύσκούαμος, τὸ βρωμιούχο νάτριο ή η βρωμιούχος κοδεΐνη. Ο ασθενής πρέπει, εξ άλλου, ν' άποφεύγει κάθε κόπο, σωματικό ή διανοητικό. Τα χλιάρια λουτρά ωφέλουν πολύ.

Σε βαρύτερες μορφές προκαλούνται διάφορες διαταραχές, που οφείλονται

σε σύμπίεσι τού άκρου της καρδιάς από τὸ ανυψούμενο διάφραγμα. Στην περίπτωση αυτή, ο ασθενής ανακουφίζεται πέφτοντας μπρούμυτα. Μια άλλη αξιοσύστατη στάσις είναι η έξελξις: Ο ασθενής στηρίζει τα γόνατα και τὸ στήθος κάτω και αφήνει άνοιχτό τὸ στόμα του. Με τόν τρόπο αυτό, η καρδιά τού στομάχου (καλείται έτσι τὸ άνωτερο στόμιο τού) διευρύνεται κι' ο αέρας που βρίσκεται μέσα σ' αυτόν βγαίνει από τὸ στόμα.

Η κατάποσις αέρος περιορίζεται όταν ο ασθενής κρατάει έσφιγμένα τα δόντια και μισάνοιχτο τὸ στόμα. Ως ύποδοθητικό μέσον μπορεί να χρησιμοποιηθί μια πίπα, ένα μολύβι ή όποιοδήποτε άλλο παρόμοιο αντικείμενο.

Σε περιπτώσεις έξαιρετικά σοβαρές η αεροφαγία παρουσιάζει συμπτώματα όμοια με της ασστολίας της καρδιάς. Παρίσταται τότε ανάγκη έκκενώσεως τού στομάχου από τὸ αερώδες περιεχόμενό του. Αυτή η έκκένωσις γίνεται με μια ειδική συσκευή, που είναι γνωστή με τὸ όνομα τού έφευρέτου της Φωσέ.

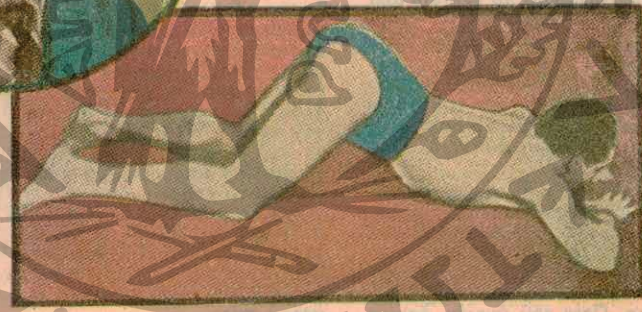
Στη δυσπεπτική αεροφαγία, εκτός της θεραπείας της δυσπεψίας, ένδεικνυται η χορήγησης διαμυοίου, που έχει τήν ιδιότητα να έλαττώνη τή σιελόρροια. Ο δόκτορ Λεδέν συνιστά τήν ακόλουθη διάλυσι:

Ανθρακικών διαμυοίων 6 γραμμάρια.
Κομμιόζον, ύδωρ 180 κυβικά εκατοστόμετρα.
(4 κουτάλιες της σούπας τήν ημέρα).
Η δόσις αυτή δεν προκαλεί δυσκοιλότητα.

Η υπελλατόνα, ο ύσκούαμος, η άτροπιμή και γενικά όλα τα αντισπασμωδικά, που χρησιμοποιούνται ενάντιον της υπερχλωρυδρίας, ώφελούν επίσης ενάντιον της αεροφαγίας.

Εν πάση περιπτώσει, όμως, δεν πρέπει να παραμεληθεί και ο μυολογικός πασάγων. Ο ασθενής πρέπει να πείσθι ότι πρέπει να συντελέσι κι' ο ίδιος με τή θέλησή του στη θεραπεία της νόσου αυτής που δεν είναι σπουδαία.

Δόκτωρ Π. ΚΟΥΡΟΥ

Ο Χένρυ Λάσκομ εξήγησε το σχέδιό του στο συνάδελφό του Τζο Πέρρυ και στη γυναίκα του τελευταίου, τη Χάριετ.

«...κατεστραμμένοι, τους είπε, και δεν μας μένει παρά να κηρύσουμε πτώχευση, εκτός αν εκμεταλλευθούμε ξυμπίνα ένα μεγάλο ά- του που έχουμε στα χέρια μας: την ασφάλεια της επι- χειρήσεώς μας. Σύμφωνα με την ασφάλεια αυτή, αν ο ένας από τους δύο μας πεθάνει, ο άλλος θα εισπράξει από την ασφαλιστική εταιρεία πενήντα χιλιάδες δολάρια.

Ο Τζο Πέρρυ άνασκήρ- τησε.

—Δεν φαντάζομαι να προ- τείνεις να αυτοκτονήσω; ο έ- νας από τους δύο μας, για να πλουτίσει ο άλλος; φώναξε.

«Ο Χένρυ Λάσκομ γέλασε.

—Όχι βέβαια! Αν όμως

κατορθώσουμε να πείσουμε την αστυνομία και την ασφαλιστι- κή εταιρεία ότι πέθανες, χω- ρίς να έχεις πεθάνει, θα πλη- ρώσουν. Να πώς μπορεί να γί- νη αυτό: Ξέρω έναν εργολάβο

κηδεών, που για χίλια δολλά- ρια δέχεται να μάς προμηθεύ- σει ένα πτώμα με τις δικές σου αναλογίες και τα δικά σου γε- νικά χαρακτηριστικά. Δεν θα

δυσκολευτεί καθόλου, γιατί έχει κάνει σύμβαση με το Δήμο να θάβει τους αλήτες, που πεθαί- νουν στους δρόμους και στα πάρκα, και τους άπορους. Τα

χαρακτηριστικά σου, έξ' άλλου, είναι αρκετά κοινά. Θα μάς

στείλει το πτώμα μέσα σ' ένα κιβώτιο στα γραφεία μας. Έ- σοθ θα φύγεις για το Νέο Με- ξικό, Τζο. Έγώ θα ντύσω το

πτώμα με το ρούχα σου και θα το ρίξω από το παράθυρο του γραφείου, δέκα πέντε πα- τώματα ψηλά! Θα ποτοποιη- θεί πέφτοντας στην ασφάλτο

κάτω και κανένας δεν θα μπο- ρήσει να αμφισβητήσει την ταυ- τότητά σου. Έγώ κι' η Χά- ριετ θα πούμε ότι ο νεκρός εί- σαι σύ. Θα πούμε ακόμα ότι

είχες μείνει άργα στο γραφείο, μελετώντας την οικονομική κα- τάσταση της επιχειρήσεώς μας, και η αστυνομία θα δγά- λη το συμπέρασμα ότι αυτο- κτόνησες. Η Χάριετ θα μείνει

εδώ δυο—τρεις μήνες, ώπου να ξεχασθεί η υπόθεση αυτή, κι' έπειτα θάρη να σε δρ ή στο Νέο Μεξικό και θ' αρχίσετε εκεί

μια καινούργια ζωή με καινούρ- γιο όνομα.

Η Χάριετ ζάρωσε τα φρύ- δια της.

—Μα γιατί να πάη ο Τζος στο Νέο Μεξικό κι' όχι εσύ; ρώτησε το Λάσκομ. Μπορούμε να μείνουμε εγώ κι' ο Τζος να εισπράξουμε τα λεφτά και να σου δώσουμε το μερίδιό σου άργότερα.

—Αυτή ήταν η πρώτη σκέ- ψις μου, Χάριετ, είπε ο Λά- σκομ. Μα ο εργολάβος μου εί- πε ότι δύσκολα θα εύρισκε έ- να πτώμα με τις δικές μου ά- ναλογίες. Είμαι, βλέπεις, πολύ παχύς...

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

τριμμένο ύφος του κόσμου.

Ο ντέτεκτιβ της έκανε μια σειρά έρωτησεων με ευγενικό και διακριτικό τρόπο, που στο βάθος τους η Χάριετ διέβλεπε την γνωστή καχυποψία των ά- ασφαλιστικών εταιρειών.

—Ο Τζος, του είπε η Χά- ριετ, με φωνή συγκινημένη, ή- ταν σκυθρωπός και μελαγχολι- κός τον τελευταίο καιρό. Φαί- νεται ότι η επιχείρησής του δεν

πήγαινε καλά, μα δεν μου έλε- γε τίποτα για να μη με στενο- χωρήσει. Σήμερα μόνο έμαθα ό- τι είχε πάθει πτώχευση.

—Είστε απολύτως βεβαία ό- τι το πτώμα άνηκε στο σύζυ- γό σας; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

—Ναι, βεβαία! «Αν όμως

κατορθώσουμε να πείσουμε την αστυνομία και την ασφαλιστι- κή εταιρεία ότι πέθανες, χω- ρίς να έχεις πεθάνει, θα πλη- ρώσουν. Να πώς μπορεί να γί- νη αυτό: Ξέρω έναν εργολάβο

κηδεών, που για χίλια δολλά- ρια δέχεται να μάς προμηθεύ- σει ένα πτώμα με τις δικές σου αναλογίες και τα δικά σου γε- νικά χαρακτηριστικά. Δεν θα

δυσκολευτεί καθόλου, γιατί έχει κάνει σύμβαση με το Δήμο να θάβει τους αλήτες, που πεθαί- νουν στους δρόμους και στα πάρκα, και τους άπορους. Τα

χαρακτηριστικά σου, έξ' άλλου, είναι αρκετά κοινά. Θα μάς

στείλει το πτώμα μέσα σ' ένα κιβώτιο στα γραφεία μας. Έ- σοθ θα φύγεις για το Νέο Με- ξικό, Τζο. Έγώ θα ντύσω το

πτώμα με το ρούχα σου και θα το ρίξω από το παράθυρο του γραφείου, δέκα πέντε πα- τώματα ψηλά! Θα ποτοποιη- θεί πέφτοντας στην ασφάλτο

κάτω και κανένας δεν θα μπο- ρήσει να αμφισβητήσει την ταυ- τότητά σου. Έγώ κι' η Χά- ριετ θα πούμε ότι ο νεκρός εί- σαι σύ. Θα πούμε ακόμα ότι

είχες μείνει άργα στο γραφείο, μελετώντας την οικονομική κα- τάσταση της επιχειρήσεώς μας, και η αστυνομία θα δγά- λη το συμπέρασμα ότι αυτο- κτόνησες. Η Χάριετ θα μείνει

εδώ δυο—τρεις μήνες, ώπου να ξεχασθεί η υπόθεση αυτή, κι' έπειτα θάρη να σε δρ ή στο Νέο Μεξικό και θ' αρχίσετε εκεί

μια καινούργια ζωή με καινούρ- γιο όνομα.

Η Χάριετ ζάρωσε τα φρύ- δια της.

—Μα γιατί να πάη ο Τζος στο Νέο Μεξικό κι' όχι εσύ; ρώτησε το Λάσκομ. Μπορούμε να μείνουμε εγώ κι' ο Τζος να εισπράξουμε τα λεφτά και να σου δώσουμε το μερίδιό σου άργότερα.

—Αυτή ήταν η πρώτη σκέ- ψις μου, Χάριετ, είπε ο Λά- σκομ. Μα ο εργολάβος μου εί- πε ότι δύσκολα θα εύρισκε έ- να πτώμα με τις δικές μου ά- ναλογίες. Είμαι, βλέπεις, πολύ παχύς...

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

Μια μέρα μετά την σκηνο- θεσία της αυτοκτονίας του Τζο Πέρρυ, η Χάριετ Πέρρυ δέχτηκε την επίσκεψη του ντέ- τεκτιβ της ασφαλιστικής εται- ρείας. Πριν του άνοιξη, έτριψε τα μάτια της για να τα κοκκι- νίση και πήρε το πιά συντε-

«X»

ρας, η Χάριετ δέχτηκε, για δεύτερη φορά, την επίσκεψη του ντέτεκτιβ.

—Ήρθα να σάς ζητήσω συγνώμη, της είπε, για τις ύ- ποψίες που είχα σήμερα το πρωί. Δεν μου φανήκατε όσο έ-

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

του Λάσκομ, με το πρόσωπο συσπασμένο και μάτια που πετούσαν σπινίτες εκδικητικής μανίας.

—Δολοφόνε! είπε με σφι- γμένα δόντια.

—Τι;... Πώς;... άρχισε να λήη ο Λάσκομ.

—Δε θα κερδίσεις τίποτα με το να αρνηθής! Ο Τζος είναι νεκρός! Δεν είναι στο Ντίλ- λαρντ του Νέου Μεξικού, όπως είπες, κι' ούτε αγόρασες κα- νένα πτώμα για να το δάλης δήθεν στη θέσι του. Το πτώ- μα είναι του Τζο! Το διαπί- στωσαν με μια ακτινογραφία που κάναν. Μα δεν θα ζήσης για να χαρής τις πενήντα χι- λιάδες δολάρια...

—Μά, Χάριετ, σε διαβε- βαιώ! Ο Τζος είναι ζωντανός!

—Και το πτώμα;

—Το πτώμα το αγόρασα.

—Λες ψέμματα!... Είσαι έ- νας άρχιεας, ένας κακούργος!

—Πρέπει να με πιστεύεις. Μην είσαι τρελή. Άφησε το ό- πλο κάτω και θα σου εξηγή- σω... θα με καταλάβεις. Το πτώ- μα άνηκε σ' έναν άλητη.

—Δολοφόνε!... Το πτώμα, σου λέω, ήταν του Τζος. Δεν έ- χω καμιά άμφιβολία γι' αυ- τό. Και ήρθα να σε τιμωρήσω... Θα πεθάνεις!...

—Χάριετ!... Άκουσε...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει.

Ένας πυροβολισμός σκέ- πασε τα λόγια του, έπειτα άλ- λος κι' άλλος. Η πρώτη σφαί- ρα έσπασε το τζάμι. Η δεύ- τερη χτύπησε τον Λάσκομ στον ώμο. Η τρίτη τρύπησε το τα- βάνι.

Η άποτυχία της εξαγρίωσης τη γυναίκα του Τζος. Με σφιγ- μένα τα δόντια, χλωμή, με τα μάτια φλογισμένα ζανασημάδε- ψε το Λάσκομ, μουρμουρίζο- ντας:

—Ορκίστηκε να σε σκοτώ- σω και θα σε σκοτώσω!...

Ο Λάσκομ είχε στριμωχτεί στον τοίχο, σαστισμένος, έν- τρωπος.

Πριν όμως η Χάριετ προλά- βη να πυροβολήσει για τέταρ- τη φορά, η πόρτα άνοιξε όρμη- τικά και ο ντέτεκτιβ της ασφα- λιστικής εταιρείας χύμηξε με

σα μαζί με μερικούς άστυνο- μικούς.

—Η παράστασις πήρε τέ- λος! είπε ο ντέτεκτιβ σαρκα- στικά άφοπλίζοντας τη Χάρι- ετ. Άκριβός όπως το φαντα- ζόμουν, ο Τζος Πέρρυ δεν εί- νε νεκρός. Χρησιμοποίησατε έ- να πτώμα για να ξεγελάσετε την εταιρεία!

—Δε... δεν είναι νεκρός ο Τζος; τραύλισε η Χάριετ άνα- στατωμένη μη πιστεύοντας σ' αυτής της. Δεν είναι νεκρός εί- πατε;... Μα μου είπατε ότι...

—Ω, σας ζητώ συγνώμη γι' αυτό, είπε ο ντέτεκτιβ χα- μογελώντας ειρωνικά. Ήταν ένα κόλπο για να σας κάνω να προβοθήτε. Ο οικογενειακός γιατρός σας δεν είχε δγάλε καιμιά ακτινογραφία όταν ο σύζυγός σας έσπασε το πόδι του. Λαθροσκοπικά θα είχα βε- βαιώσει για την άπάτη, χωρίς να χρησιμοποιήσω αυτό το κόλπο...

Συγχρόνως πέρασε στα χέ- ρια της Χάριετ τις χειροπέ- δες κι' έγενεψε στους άστυνο- μικούς να σηκώσουν τον τραυ- ματισμένο Λάσκομ και να τον μεταφέρουν σε μια κλινική...

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

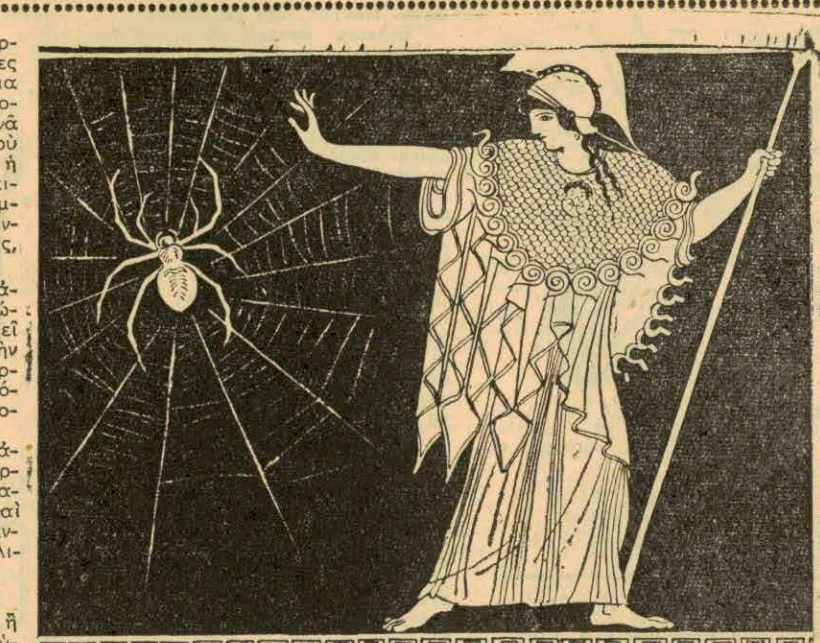
«X»

«X»

«X»

«X»

«X»

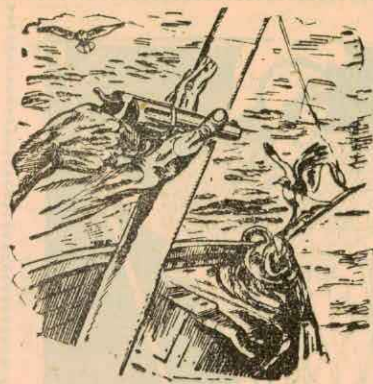

«X»

«X»

«X»

«X»

Σφιγγοντας με το δεξιό χέρι το ρε-
δολδερ του, το κόλλησε με τ' άριστε-
ρό στο κατάρτι και σημάδεψε το
γλάρο...

125 ΜΕΡΕΣ σε μια βάρκα

Η οδύσεια δύο "Αγγλων"

Μετά την κατάληψη της Σιγκα-
πούρης απ' τους Γιαπωνέζους, δυο
"Αγγλοι ξεκίνησαν απ' το γειτονι-
κό νησί Ένγκαν, με το σκοπό να φτά-
σουν στην Αυστραλία, με μια
βάρκα μικρούς 5 μέτρων. Ήσαν ο
λοχαγός Τζέννινγκ κι ο συμπατρι-
ώτης του Τζάκσον Χώλλ. Κι είχαν
αποφασίσει αυτό τον πραγματικό
άθλο, χωρίς να έχουν ιδέα ωστόσο
από θαλασσινά ταξίδια!

Ο πρώτος περιγράφει λεπτομε-
ρώς την οδύσειά τους, σ' ένα δι-
ηλίο που εξέδωσε τελευταίως, με
τίτλο «Ένας όκεανός χωρίς άκ-
τες».

Τα περισσότερα απ' τα τρόφιμα
που είχαν πάρει μαζί τους, δεν
άρησαν να χαλάσουν. Οι άνε-
μοι κι οι τρικυμίες που δρῆκαν
στο δρόμο τους, τους ανάγκασαν
να κρατάνε συνεχώς το τιμόνι, μέ-
ρα και νύχτα, για να μην αναπο-
δογυριστή η βάρκα τους. Όταν ά-
πλωναν πάνω απ' την κουπαστή τα
βρεγμένα ρούχα τους για να στε-
γνώσουν, τους τ' άρπαζαν οι καρ-
χαριές. Είχαν μείνει χωρίς σπάρτα
και δεν μπορούσαν πια ν' ανάψουν
φωτιά για να μαγειρέψουν ή για να
ζεσταθούν. Ακόμα κι η πυξίδα
τους είχε χαλάσει, γιατί είχε μου-
σκευτή επανειλημμένως κι είχε εί-
σχωρήσει νερό στο εσωτερικό της.

Μισόγυμνοι, εξαντλημένοι, έκτε-
θειμένοι στον ήλιο και στον άνεμο
με τα μαλλιά και τα γένεια τους
μακρυνά κι απεριποίητα, ταξίδεψαν
επί δυο εβδομάδες έντελως ησυχασ-
μένοι. Επειδή χειρότερη διαρκώς ο και-
ρός, αποφάσισαν να κόψουν ένα μέ-
ρος του καταρτιού, που ήταν πολύ
ψηλό κι έβαζε σε κίνδυνο την ισορ-
ροπία της βάρκας. Αφού όμως το
κατέβασαν και τόκοψαν, είδαν ότι
δεν είχαν πια τη δύναμη να το ξα-
ναστήσουν στη θέση του.

Κυτάχτηκαν τότε μ' απόγνωση,
κι ο Χώλλ ψιθύρισε βραχνά:

— Δεν λές μια προσευχή, Τζέν-
νινγκ...

Ο λοχαγός τον κύτταξε, λίγο σα-
στισμένος, κι απάντησε:

— Αλήθεια, αυτό δεν το δοκιμά-

ζαμε. Πάντως, δεν θα δλάψη...

Εκλείσε ύστερα τα μάτια του
κι άρχισε μια προσευχή, ζητώντας
με δυνατή φωνή απ' το Θεό να
τους βοηθήσει να ξαναστήσουν το
κατάρτι... Όταν τελείωσε, έπιασαν
το κατάρτι κι οι δυο μαζί, το ση-
κωσαν εύκολα και τόστησαν στη θέ-
σι του!

Από τότε άρχισαν να διαβάσουν
καθημερινώς κεφάλαια απ' την 'Α-
γία Γραφή — το μόνο βιβλίο που
έτυχε να έχουν μαζί τους.

Μια μέρα, μόλις είχαν τελειώσει
το διάβασμα, κάθισε ένας γλάρος
πάνω στην πρύμνη της βάρκας. Δυο
μήνες τώρα ταξίδευαν στο πέλαγος
οι δυο "Αγγλοι, κι είχαν μείνει 20
μέρες χωρίς τροφή. Το θαλασσο-
πούλι λοιπόν εκείνο αντιπροσώπευε
τη σωτηρία τους!

Ο λοχαγός προχώρησε σιγά-σι-
γά, με προφύλαξη. Σφιγγοντας με
το δεξιό χέρι το ρεδολδερ του, το
κόλλησε με τ' άριστερό πάνω στο
κατάρτι, για να μην τρέμη στ' ά-
δυνατισμένα δάχτυλά του. Σημάδε-
ψε, τράβηξε τη σκανδάλη... κι ο
γλάρος έπεσε στη θάλασσα, χτυπη-
μένος απ' τη σφαίρα!

Ο Χώλλ τον έβγαλε απ' το νερό.
Τον άποκεφάλισαν άμέσως, μάζε-
ψαν το αίμα του σ' ένα δοχείο,
πρόσθεσαν πόσιμο νερό και λίγο
θαλασσόνερο και ρούφηξαν μ' από-
λαυση — όπως γράφει ο Τζέννινγκ
— «το ωραιότερο αυτό ποτό του κό-
σμου». Ύστερα καταβρόχθισαν το
πουλί. Δεν άφισαν ούτε τα κόκκαλα.
Ήταν η πρώτη φορά που έτρωγαν,
έπειτα από 20 μέρες!...

Τις επόμενες μέρες, τους έπισκέ-
φθηκαν κι άλλοι γλάροι. Τώρα οι
δυο σύντροφοι δεν τους πυροβολού-
σαν. Ο ένας απ' αυτούς σερνόταν
προς το θαλασσοπούλι, κρυμμένος
κάτω άπ' ένα καραδόπανο, και τ' άρ-
παζε ξαφνικά.

Το ώμο κρέας των γλάρων τους
φαινόταν λουκούλεις μεζές...

Ύστερα όμως γύρισε η τύχη
τους. Έλειψαν οι γλάροι κι άρχι-
σε πάλι το μαρτύριο της πείνας...

Μια μέρα μάλωσαν οι δυο σύν-
τροφοι. Ζαλισμένοι απ' την πείνα
και την απελπισία, ο Τζέννινγκ θέ-
λησε ν' άρπάξει ένα τσεκούρι για
να χτυπήσει το σύντροφό του. Ο
Χώλλ όμως πρόλαβε να πηδήσει ά-
πάνω του, να τον πετάξει ανάσκε-
λα και να του σφίξει το λαιμό. Θα
τον έπνιγε, αν δεν τους χωρίζε η
στιγμή εκείνη ένα πελώριο κύμα,
τραντάζοντας δυνατά τη βάρκα...
Κυτάχτηκαν τότε, ντροπισμένοι,
κι έδωσαν τα χέρια. Έπειτα είπε
ο λοχαγός:

— Ο Θεός που μάς δοήθησε για
το κατάρτι, θα μάς ξαναδοθήσει
και πάλι, αν τον παρακαλέσουμε
μέσ' απ' την ψυχή μας.

Γονάτισαν τότε, κι ο Τζέννινγκ
προσευχήθηκε:

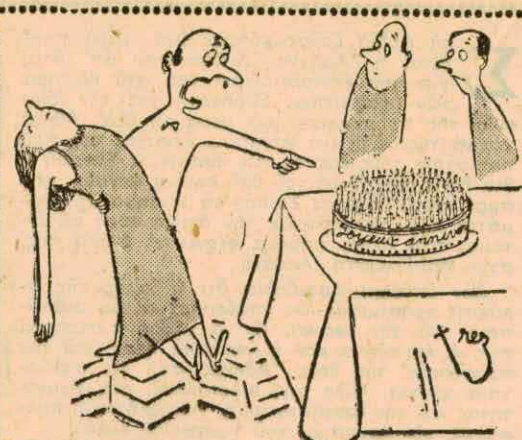
— Θεέ μου, δώσε μας γρήγορα
τροφή! Και στείλε μας ένα σημά-
δι για να καταλάβουμε ότι θα σω-
θούμε απ' τη θάλασσα!...

Το άλλο πρωί, δρῆκαν ένα φό-
φιο χελιδονόψαρο, που είχε χτυπή-
σει πάνω στο πανί τους δίχως να
το αντίληφθούν, κι είχε πέσει μέ-
σα στη βάρκα. Αργότερα ο Χώλλ
είδε σε μικρή απόσταση μια χελώ-
να. Την τράβηξαν άπάνω έφαγαν
τη μισή και φύλαξαν την υπόλοιπη.

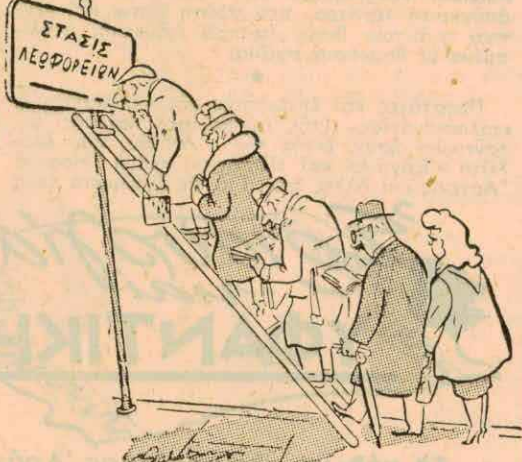
— Να το σημάδι που ζητούσαμε!
είπε ο Τζέννινγκ. Είπε τόσο φε-
νερό, σαν ναρθε στη βάρκα μας ο
Θεός και να μάς τότε ο ίδιος!

Η παρουσία της χελώνας σημά-
ινε ότι βρίσκονταν κοντά σε ξηρά.

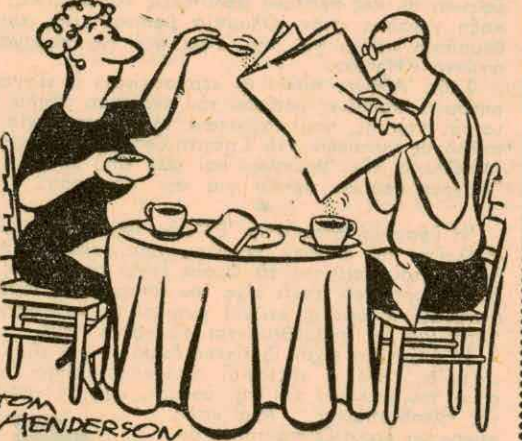
Πραγματικά, συνάντησαν κάτι
Μαλαίους ψαράδες κι έμαθαν ότι
δεν άπείχαν πολύ απ' τις άκτες της
Σουμάτρας. Είχαν ταξιδέψει 120
μίλια σε 125 μέρες!

— Βγάλτε καμιά δεκαριά κεριά, βοέ παιδιά!
Δεν ξέρετε πως οι γυναίκες κρύβουν πάντα τα χρο-
νια τους;...
«France-Dimanche»

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

— Εύχαριστώ, αγάπη μου... Φτάνει η ζά-
χαρη!...

— Αμάν, γυναίκα, σταμάτα! Παραδίδομαι!...
«ICI Paris»

Η έφτερινή επιδημία της ΓΡΙΠΠΗΣ

Το ευπρότερον «Αγία-πά-
να» και η ωφέλιμότης του

Ο καθημερινός τύπος ανήγ-
γειλε ότι η επικοινωνία με το
Λίβερπουλ διέκοπη, ότι ελάχι-
στα τράμ της Στοκχόλμης κι-
νούνται στους δρόμους γιατί το
διοχετευόμενο ρεύμα είχε ανε-
παρκέστατο κι ότι στην 'Ολ-
λανδία και το Βέλγιο σταμάτα-
ει κάθε κίνηση με το πέσιμο
της νύχτας.

Όλα αυτά οφείλονται στη
γρίππη που ενέσκηψε και πάλι,
έχει κρεβατώσει στις χώ-
ρες αυτές ένα μεγάλο μέρος του
πληθυσμού και δημιουργεί κά-
θε μέρα καινούργια θύματα.

Χωρίς να είναι παλαιά όπως
ή πανώλης, που χρονολογείται
από την πρώτη περίοδο της
χριστιανικής χρονολογίας, η
γρίππη, σύμφωνα με τις έρευ-
νες του Ραϊζ-Ντελοφί, ήταν
γνωστή από τα τέλη του δεκά-
του έκτου αιώνας. Αλλά θεω-
ρήθηκε τότε τόνον μυστηριώδης
ώστε ο 'Ολλαντ την εδάφισε
«μυστική επίδρασι του ουρα-
νού», γιατί είχε τη γνώμη πως
έπρόκειτο για έκδηλωση της
θείκης όργης. Κατά τον 18ον
αίωνα, έξ άλλου, ο Ροζού την
ώνόμασε μικρή πανώλη και έ-
ποστήριξε ότι έπρόκειτο για έ-
ξασθενημένη μορφή αυτής της
τρομερής επιδημικής ασθένειας.
Το δνομα γρίππη τού οφείλει
στο Γάλλο γιατρό Σωδάξ.

Οι μεγαλύτερες επιδημίες
γρίππης, που αναφέρονται στην
Ιστορία, σημειώθηκαν κατά τα
έτη 1742, 1782, 1803, 1836,
1839 και 1918. Η επιδημία
του 1839 εξαπλώθηκε σ' όλο-
κληρή τη Γαλλία, σε διάστημα
έλαχιστων ημερών, από τα ή-
μερολόγια του νέου έτους, που
ένα μεγάλο κατάρστημα νεωτε-
ρισμών έστειλε σ' όλες τις έ-
παρχίες για λόγους διαφημίσε-
ως. Μεταξύ του έκτακτου προ-
σωπικού που είχε προσλάβει
για τη συσκευασία και την ά-
ποστολή των, ήταν και δύο
γριππιώτες και φαίνεται ότι
τα μικρόβια της ασθένειας έ-
πεκάθησαν στα αποστελλόμενα
τευχίδια και τη μετέδωσαν κα-
τόπιν σ' όλη τη χώρα. Η έ-
πιδημία του 1918, έξ άλλου,
έβηρισε περισσότερους ανθρώ-

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έ-
ρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρδος
Λισίων, πλατεία Βάθης). Δέχε-
ται καθ' έκαστην. Τηλέφ. 52-669

Η ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός

Κ. Παπαδοπούλου - Ζωρομαλί-
δου δέχεται 2-6 μ.μ. και επί συ-
νευτεύει 'Αγ. Ζώνης 66, στάσις
Καλλιφρονά. — Τηλ. 81-682

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου
κλπ. άνευ ούδεμιάς ελάττωσης του
δέρματος, επιτυγχάνεται διά τε-
λευταίου τύπου ειδικού μηχανή-
ματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑ-
ΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού Κ. ΤΑΣ ΣΟΥ
Σ ΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗ. Ιατρείον:
'Οδός Γερμανίου 33. — Τηλ. 53-539
2-7 μ.μ.

πους από τους νεκρούς του
πολέμου.

Σύμφωνα με τις τελευταίες
επιστημονικές έρευνες, η γρίπ-
πη οφείλεται σ' ένα διηθητό ίο,
που οι 'Αμερικανοί 'Ολίτσκι
και Γκαϊντ κατόρθωσαν ν' ά-
παμονώσουν. Η ζωή αυτού του
ιού είναι βραχυτάτη. Έχει την
ιδιότητα, όμως, να καταστρέ-
φει την άμυνα του οργανισμού
και να διευκολύνει μ' αυτό τον
τρόπο την είσοδο άλλων μικρο-
βίων. ιΓ' αυτό, έλέχθη ότι η
γρίππη θα ήταν μια άσημαντη
ασθένεια, αν δεν υπήρχαν οι έ-
πιπλοκές της. Κατά τη διάρκεια
της ασθένειας κι' έπειτα από
αυτήν τα μικρόβια διαφόρων
άλλων ασθενειών εμφανίζονται
με πολλαπλάσια δύναμι από
κείνην που έχουν συνήθως και
επιφέρουν ανυπολόγιστες κατα-
στροφές. Την ένισχυμένη αυτή
δύναμι την οφείλουν στο ότι ο
οργανισμός του γριππιώτη ή
του αναρρωνύοντος από γρίππη
έχει χάσει σε μεγάλο βαθμό τις
άμυντικές του ικανότητες και
δεν μπορεί ν' άποκρούσει τον
έχθρό. Μ' άπλούτερα λόγια,
ο ίος της γρίππης προπαρα-
σκευάζει το έδαφος για άλλες
μολύνσεις, που, χωρίς αυτή
την προπαρασκευή, θα ήταν δυ-
νατόν να καταπολεμηθούν ή ό-
πωσδήποτε θα έμφανίζονταν πολ-
ύ ασθενέστερες. Οι περισσό-
τεροι θάνατοι κατά το 1918
π. χ. οφείλοντο σε επιπλοκές
βρογχοπνευμονίας, μηνιγγίτιδος
και ληθαργικής έγκεφαλιτίδος.

Το μεγάλο, συνεπώς κακό
που κάνει η γρίππη είναι, ότι
παραδίδει τους ασθενείς ανυ-
περάσπιστους στις στρατιές
των μικροβίων, που караδοκούν
την κατάλληλη στιγμή για να
εισχωρήσουν στον οργανισμό.

Είναι δυνατή η άμυνα εναντί-
ον της γρίππης; Όλες, δυστυ-
χώς, οι προσπάθειες που έγι-
ναν ως σήμερα δεν απέδωσαν
τά προσδοκώμενα αποτελέσμα-
τα. Οι κλασσικοί τρόποι άμύ-
νης και θεραπείας διατηρούν ώ-
στόσο πάντοτε την αξία τους.

Μεταξύ των «νέων» φαρμά-
κων, που δοκιμάσθηκαν κατά
την έφτερινή επιδημία στην
'Αγγλία είναι και ένα... παλαιό-
ότατο, ένα φυτό, το ευπρότε-
ριο «Αγία-Πάνα». Πρόκειται
για ένα θάμνο της Νοτίου 'Α-
μερικής, που έγινε γνωστός
στην Ευρώπη από τον 'Αγγλο
Πημπλ και το Γάλλο Αύγου-
στο Μπωντέν. Συγκαταλέγεται
μεταξύ των θαυματουργών φυ-
τών, κι' εκτός των άλλων ιδιο-
τήτων του, αποτελεί ένα πολυ-
τιμότερο αντίδοτο εναντίον των
δηγμάτων των φρεών και δια-
φόρων δηλητηρίων.

Από το φυτόν χρησιμοποι-
ούνται τα αποξηραμένα φύλλα,
για την παρασκευή αφεψήμα-
τος: 30 γραμμάρια μέσα σε
μισή λίτρα νερό. Απ' αυτό ο
ασθενής πίνει ένα φλυτζάνι του
σαγιού κάθε μισή ώρα. Έ-
πειτα από το τέταστο ή πέμ-
πτο ποτήρι, κυριεύεται συνή-
θως από σφοδρούς ιδρώτες,
μετούς, ζάλη κτλ. Αυτό δεν
σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να
διακοπή ή λήψις του φαρμά-
κου. Θα συνεχισθεί ως το βρά-
δυ, άλλ' αντί ένα φλυτζάνι κά-
θε μισή ώρα, ο ασθενής θα
πάρη ένα φλυτζάνι κάθε τρεις
ώρες. Το πιθανώτερο είναι ότι
θα κοιμηθή ήρεμα κι' ότι θα ξυ-
πνήσει την άλλη μέρα τελείως
θεραπευμένος.

Δόκτωρ ΑΝΡΥ ΩΡΑΝΣ

Όνομαστική έορτή

Τών Ταξιάρχων.

Ο Σταμάτης Σταυροδημό-
πουλος γιορτάζει κι' ο ίδιος.
'Αλλά είχε και τις κοινωνικές
του υποχρεώσεις: 'Αγγελοι,
Μιχαήλδες, άλλοι Σταμάτηδες
και κάποιοι Γαβριήλ. Σε με-
ρικούς, η μάλλον στους περισ-
σότερους ένα τηλεγράφημα έ-
να τηλεφώνημα μια κάρτα, δό-
λευε την υπόθεσι και «κοινο-
νικός» ο Σταμάτης ήταν εν-
τάξει. 'Αλλά υπήρχαν κι' οι
«εξαιρέσεις». Αυτοί που έχεις
κάποια παλιά υποχρέωσι. Κι'
ιδιαιτέρως και περισσότερα,
φυσικά, εκείνοι που περι-
μνεις να τους έχης α υ-
ριο κάποια υποχρέωσι!

Κι' οι τελευταίοι δεν ήταν
λίγοι.
— Τι να κάνουμε γυναίκα; ;
Λεφτά δεν έχω! είπε ο Σταμά-
της βαρυσήμαντα.

— Και γιορτάζεις αύριο...

— Φορτάν και κονιάκ απ' το
μπακάλη χύμα. Δεν μ' άπασχο-
λεί αυτό. Πώς θα στείλω δώ-
ρα όμως εκεί που θέλω;

— Τι δώρα; Λουλούδια θα
στείλεις.

— Ναί, μα τα λουλούδια κά-
νουν λεφτά!

— Η κυρία Νίνα Σταμάτη
Σταυροδημοπούλου, μεδίσαζε
«πειραιμένα».

— Μη σε νοιάζει! — έλεπε.

— Διλαδή;

— Εγώ θα τα δωλέψω.

— Με ποιό τρόπο; Έχεις
κρυμμένες οικονομίες;

— Όχιτε κατσάρικο!

— Απογγώσις διεγρῆφη στο
στομάχι.

— Εβγαλε την κάρτα του φί-
λου του και κοπάνισε τη δική
του.

Φώναζε κατόπιν την υπρέ-
τρια:

— Μαρία, θα τα πᾶς εδώ
κοντά στον κύριο Μιχαήλ Μι-
χαλόπουλο. 'Οδός Σπενσιόπου.

— Ξέρω κυρία. Έχω ξα-
ναπάει.

— 'Οφθαλμίατρος εδώ!...

(Του 'Αρχέλαου)

50

51

—“Α, μπράβο! Τρέχα όσο μπορείς, γλήγορα.

“Ως τις έντεκα και μισή, δέχθηκε τις παρφομαρισμένες «έπισκέψεις» άλλων πέντε μπου κέτων. Χρυσάνθεμα ντάλιες γκλαγιέλ, διατίθενται....

“Αλλά τις κάρτες ο Σταμάτης κι η Μαρία πηγαίνονταν: Στον κ. “Αγγελο, στην κ. “Αγγελική, στον κ. Γαβριήλ, στον κ. Μιχάλη, στην κ. Ματίνα!

Στις 12 και 20’ όλες γενικά οι κοινωνικές υποχρεώσεις είχαν εκπληρωθεί. “Εκαστε να πη το σού του πανευτυχούς και μακαρίου, ο εορτάζων γιατί τα κατάφερε καλά.

“Εξη τ’ απόγευμα ήρθε ο φίλος του ο Μιχάλης “Ανδρουλάκης, με την κυρία του. “Εφ’ αν ένα μπουκέτο.

Σά να τούμιαζε του Σταμάτη μ’ ένα ποτήρι λάβει κι’ είχε στείλει κι’ αυτός σε κάποιο Γαβριήλ. “Αλλά οι άνθρωποι φτάνουν ως επί το πλείστον, τὰ ίδια μπουκέτα και δεν έδωσε σημασία.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

- Που όφείλεται η δροσιά και η διατήρησης μιάς καλής επιδερμίδος
- Που όφείλονται η πρόωρος πτώσις και λεύκανσις των μαλλιών
- Που όφείλεται το μυστικό του μακιγιάζ κλπ.
- Τι κόμμιωσις πηγαίνει σε κάθε πρόσωπο

Κάθε ΤΡΙΤΗ και ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7—8 μ.μ. θα σας συμβουλευή και θα έξηγη όλες τις άποριές σας ΔΩΡΕΑΝ ο κ.

ΖΩΡΖ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΖΩΡΖ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7
Τηλέφωνο: 34670—20918

★
“Εκτέλεισις PERMANANT από τον μαίτρ της Περμανάντ κ. ΖΩΡΖ

ΠΟΝΟΙ της ΠΕ- ΡΙΟΔΟΥ ανακουφίζονται άμέσως με τό ΚΑΛΜΟΛ

το ΚΑΛΜΟΛ δεν είναι σκέτη άσπιρη αλλά συνδυασμός 5 παυσιπόων, αντινευραλγικών και καρδιοτονωτικών ουσιών. Ενεργεί ταχέως χωρίς να πειράζει το στομάχι και την καρδιά. Καταρρίπτει τον πυρετό και δημιουργεί ένα αίσθημα ευεξίας. Επιδεντε στο ΚΑΛΜΟΛ και όσσηδητε να δεχθήτε άλλα παυσίπονα με άμφιβολο αποτέλεσμα. Μη κάμετε δοκιμές εις βάρος της υγείας σας. Γι’ αυτό ζητείτε ΚΑΛΜΟΛ και μόνον ΚΑΛΜΟΛ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ το πράσινο κουτάκι να γράφη καθαρά το όνομα ΚΑΛΜΟΛ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Νίκον Λινναίον, Ευλόκατρο: Είνε κάπως δύσκολο αυτό που ζητάτε. Δεν πιστεύουμε κανένα έκδοτικό οίκος ν’ αλαλή την έκδοσι του διβλίου σας. Μόνο εάν διαθέσετε σεις ο ίδιος όλα τα απαιτούμενα έξοδα, θα μπορούσε να πραγματοποιήσετε το όνειρό σας. “Εμείς πάντως σας συμβουλεύουμε να εγκαταλείψετε τα σχέδια αυτά τα οποία μάλλον δυσάρεστε παρά ευχάριστες έκλήξεις σας επιφυλάσσουν. Μικρό ν α υ τ ά κ ι, Πειραιά: Σας ευχαριστούμε για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδουμε. Στείλτε στα γραφεία μας το γράμμα που προσρίζετε για την Εύα Στύλ. Θα της το δώσωμε. Πέτρον Λιακάκον, Λακωνία: Το ποιήμα σας άρκετα συμπαρές. Να εξακολουθήσετε να γράφετε στίχους. “Ιδου ένα τετράστιχο:

Δέν σου λέω όχι, γιά να μάθης,
αλλά νά, πώς μάς έπηρε ο θρόνος,
μέσ’ τη σάλα άπόμεινες όλόθρος,
στό στερνό σου λυγμό έμαράθης.

“Αντιγόνη Κοϊδου, Φλώρινα: Δεν γνωρίζω, δυστυχώς, τη διεύθυνσι του καλλιτέχνη αυτού. Θα σας την δώσωμε από της στήλης αυτής μόλις την πληροφορηθούμε. “Α θ α ν α σ ι ο ν Τ α υ ρ ή ν: “Ελάσμε τα παιχνίδια σας. Τα καλύτερα θα δημοσιευθούν. Δ. Μ. Μ π ό τ α ρ η ν, Σπάτα: “Αττικής: “Ισ’ σχέδιό σας όχι έπιτυχές. Τα ποιήματά σας άρκετά καλά. “Ιδου όλόκληρο το “Τι λείπει;”

“Απόψε, που τά πόδια μου ξανά
στών πόθων μου τό σπιτί μ’ έχουν φέρι,
για μέ ξανάρχοντ’ όλα φωτεινά
σαν καλοκαίρι...

“Η πόρτα ή ξεθαμμένη, κι’ ο Ζολά,
που μούδιωχνε προσμένοντας τη λύπη,
τό πιάνο, τό έκκρεμες κι’ άλλα πολλά
μά... εκείνη λείπει...

“Αναγιώτη Γεωργιάδην, “Αλεξανδρούπολη: “Αν έχετε κανένα γνωστό σας στην “Αμερική γράψτε του σχετικά. Διαφορετικά, περιμένετε να φτάση το φαρμακό αυτό και στη χώρα μας. Πελάτην του Περσιόδικου: Και περισσότερες σελίδες απ’ το κάθε μυθιστόρημα αν δάξαμε κάθε φορά, πάλι θα συνέβαινε το ίδιο και πάλι θ’ ανυπομονούσατε να μάθετε τι έγινε κατόπιν. Θ ω μ α ν Λ ο υ δ ο π ο υ λ ο ν, “Ενταύθα: “Εκτός του Κάουφμαν, ξένα περιοδικά θα έρθετε και στα δύο ακόλουθα πρακτορεία: International, “Αμερικής 17 και Μαζαράκη, Πατριών 9, (Α’ πάτωμα). Χ ρ ή σ τ ο ν Μ η τ ρ ο λ ι ό ν, Σ.Τ.Γ. 912, “Α ν δ ρ έ α ν “Α ν τ υ ν ό π ο υ λ ο ν, ΚΕΕΜ ΠΟΜ, Β.Σ.Τ. 902, “Ι ω ά ν ν η ν Σ ά μ ι ο ν, Α.Μ. 10317, Β.Σ.Τ. 902: Δεν δημοσιεύωμε δυστυχώς άγγελίες του είδους αυτού. Κ ο ρ έ α: Σας ευχαριστούμε για τό κολακευτικό αλλά και πολύ άφελές τετράστιχο:

Με λαχτάρα κάθε Πέμπτη καρτερώ
για να πάρω τό χρυσό μου “Θησαυρό”
να διαβάσω... να διαβάσω...
λίγα βάσανα και πίκρες να ξεχάσω!...

Τα ποιήματά σας όχι έπιτυχημένα. Να ένα π.χ., “Βλέπω τά δέντρα:

Σήμερα άνθη μυρωμένα...
π’ όλοι ζηλεύουν και ποθούν...
αύριο άνθη μαραμένα...
που οι διαβάτες τά πατούν...!

“Σ τό “Θησαυρό που τόσο άγαπώ: Μιά και αγαπάτε τόσο το περιοδικό μας, θα έπρεπε να ξέρετε πως δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. Το ποιήμα σας δεν δικαιολογεί τον τίτλο του ποιητού ούτε και τό πεζό σας τον χαρακτηρισμό! του δημοσιογράφου που δίνετε στον εαυτό σας. “Ιδου ένα τετράστιχο από τό “Γκριμμένη χείρα”:

Μικρός άκόμη ήμουνα,
Μικρός στην ηλικία,
Που γνώρισα κάποια μικρή,
Την έλεγαν Γεωργία.

Καλύτερα, δηλαδή, να μην την γνωρίζατε και να μη γράφατε παρόμοιους στίχους. “Α φ ρ ο σ τ ε φ α ν ω μ έ ν ο κ υ μ α, Πειραιά: Σας ευχαριστούμε για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδωμε. Το γράμμα σας στείλτε το στα γραφεία μας. Θα τό δώσωμε στο συνεργάτη μας για τον όποιο τό προσρίζετε. Σ τ έ φ α ν ο ν Τ σ α κ ό γ ι ο ν, “Ενταύθα: “Αρκετά καλό τό ποιήμα σας “Δίκαιο παράπονο”. Λυπούμεθα όμως που δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Α ά μ π ρ ο ν και Χ ρ ή σ τ ο ν Πα π α χ ρ ό ν η ν, Θεσνίκη: Το σταυρόλεξό σας έχει πολλά μαύρα τετραγώνια και όχι τόσο διαλεχτές λέξεις. Οι περισσότερες είναι απ’ αυτές που συναντά κανείς ο’ όλα τα σταυρόλεξα. Λόγω της άφθονιας των σταυρολέξων που έχομε στα χέρια μας, είμαστε τώρα πιο ασήθηροι στην κρίσι μας. Περιμένωμε όμως κάτι καλύτερο, θέλουμε πως δεν θα δυσκολευθήτε να τό έπιτύχετε. Π ε ρ ι κ λ ή ν Χ α τ ζ η γ ι α ν ν η ν, Κατερίνη: Το περιοδικό “Ραδιοτεχνικά νέα” έχει διακόψει την έκδοσί του. “Α ν τ ι γ ό ν ο ν Ν ι κ ο λ ά ο υ, “Ελευθερούπολη: “Ο όμνος σας προς την θάλασσα είναι ιδεώδης γιατί τά κάνει κι’ έσεις... θάλασσα. “Ιδου για απόδειξι δύο από τά τετράστιχα του ποιήματος:

“Ω, θάλασσα κυματιστή,
χωρίς θλίψεις και πόνους,
που σώζεσαι καταιγική
απ’ τους αρχαίους χρόνους.
Πάντα κοντά σου τό κρατάς
τό κύμα βοηθό σου
και με μανία τό πετάς
μέσα εις τό θυθό σου.

Σ ΤΟ κέντρον του Λονδίνου, κοντά στη Χίγκ Στρήτ, βρίσκονταν άλλοτε ένα στενόςκοκο, που λεγόταν “Αδιέξοδος των Βωδιών”, γιατί οδηγούσε σε μία μεγάλη αλλη όπου γινόταν το έμποριο των ζώων, που προσορίζονταν για τα σφαγεία. Στόν αριθμό 8 αυτής της αδιέξοδου ύψωνόταν ένα παμπάλαιο σπιτί, όπου έμεναν πολλές εργατικές οικογένειες. Μεταξύ των ένοικων ήταν και μία κυρία “Αντριου, άγγλικής καταγωγής, που είχε τη φήμη μεγάλης φιλανθρώπου ο’ όλη τη συνοικία. “Η κυρία “Αντριου ζούσε σ’ ένα άθλιο δω-

Δολοφόνος χωρίς ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΗ

“Η σατανική έπιρροή ενός ύπνωτιστού

μάτιο, χωρίς άνεσεις κι’ έδωκε ελάχιστα χρήματα για την συντήρησί της. “Ηταν, αντίθετα, πολύ γενναίωδωρη σε κείνους που χτυπούσαν την πόρτα της. Οι μικρού-πάλληλοι κι’ οι μεροκαματιά-ρηδες της συνοικίας, που τά-φεραν δύσκολα, ο’ αυτήν κατέφευγαν για να μπορέσουν να τά δγάλουν πέρα. Οι μητέρες που ήθελαν να συμπληρώσουν την προίκα της κόρης τους απ’ αυτήν επίσης ζητούσαν να τις βοηθήση. Κι’ οι ζητιάνοι ο’ αυτήν στήριζαν τις έλπίδες τους. Γιατί ήξεραν πως θαδρίσκαν πάντα στο σπιτί της ένα πιάτο ζεστό φαγητό κι’ ένα μικρό χαρτζιλίκι. “Η κυρία “Αντριου τους δεχόταν όλους και δεν άρνιόταν τίποτε σε κανένα. Φαίνεται, άλλωστε, πως είχε ένα γερό κομπόδεμα, πράγμα που τό ήξεραν όλοι στη συνοικία. “Αλλά δεν άγαπούσε μόνο τους ανθρώπους. Το ίδιο μεγάλη ήταν ή αγάπη της και για τά ζώα και μάλιστα για τις γάτες. Είχε καμμία δεκαπενταριά στο σπιτί της και τους παρέιχε άφθονη κι’ εκλεκτή τροφή, ενώ ή ίδια τρεφόταν σχεδόν με τό τίποτε.

Τό πρωί, λοιπόν, της 2ας Φεβρουαρίου 1886, μία γειτόνισσα άκουσε τις γάτες να χαλάνε τό κόσμο με τά νιαουρίσματά τους κι’ από τό άλλο μέρος, δεν πήρε καμμία άπάντησι από την κυρία “Αντριου, μ’ όλο που χτύπησε την πόρτα της και την φώναζε πολλές φορές. “Ετρεξε τότε να είδοποίηση την άστυνομία.

Οι άστυνομικοί που έφτασαν σε λίγο έσπασαν την πόρτα μπήκαν στο σπιτί κι’ αντίκρυσαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα: “Η οικοδέσποινα ήταν πεσμένη άνάσκελα στο πάτωμα, με τό κεφάλι άνοιγμένο στα δύο. Τών περισσότερων γάτων τά μουσούδια ήταν κόκκινα, πράγμα που έδειχνε ότι είχαν γλύψει τό ζεστό αίμα που έτρεχε από την πληγή της κυρίας τους. “Η κατάστασις του δωματίου φάνερωνε καθαρά πως τό έλατήριο του έγκλήματος ήταν ή κλοπή. Μιά μεγάλη ντουλάπα, δύο μπαούλα κι’ ένα κομό είχαν παραβιασθή και τά πράγματα που βρίσκονταν μέσα σ’ αυτά ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα. “Ο δολοφόνος δεν φαινόταν ωστόσο, ότι κέρδισε μεγάλα πράγματα από τό έγκλημά του. Γιατί ή “Αντριου είχε την πρόνοια να έμπιστευθή την περιουσία της, που ξεπερνούσε τις 25 χιλιάδες φράγκων, σε μία τράπεζα. Με τη διαθήκη της όριζε ότι τό ποσόν αυτό θα μοιραζόταν εξ ίσου σε 60 φτωχές οικογένειες της συνοικίας.

Στην κηδεία της, που έγινε την άλλη μέρα, συγκεντρώθηκαν περισσότεροι από δύο χιλιάδες άνθρωποι. Κι’ όλοι έλεγαν πως αυτό που έπαθε ή δύστυχη κυρία ήταν άναπόφευκτο. “Ιστί ή “Αντριου δεχόταν πολλών κόσμο στο σπιτί της. Κάποιοι λοιπόν, από κείνους που είχε ευεργετήσει είχε μελετήσει φαίνεται προσεχτικά τις συνθήκες της ζωής της και την είχε σκοτώσει για να την ληστέψει. “Αλλά ποιος ήταν ο δολοφόνος;

Δύο μέρες μετά την ανακάλυψι του έγκλήματος, ένας ταβερνιάρης, που είχε τό μαγαζί του στην είσοδο της αδιέξοδου, παρουσιάστηκε στην άστυνομία και κατέθεσε ότι τό δράστη της 2ας Φεβρουαρίου είχε ιδή ένα νέο ως είκοσι χρόνων να μπαίνει στόν αριθμό 8 και να βγαίνει από κεί μία ώρα άργότερα. “Εκείνο που τον είχε κάμει να προσέξη αυτό τό νέο, ήταν τό ύφος του. “Εδινε την εντύπωσι πως κοιμόταν θρόνος! Περπατούσε μηχανικά, όπως ένα αυτόματο, με τό κεφάλι άνασηκω-

μένο, σαν να κύτταζε τον ούρανό. “Επειτα από δύο μέρες, ο ίδιος ταβερνιάρης, συνάντησε αυτό τό νέο στη Χίγκ Στρήτ και τον έδειξε σ’ έναν άστυνομικό, που τον συνέλαβε άμέσως.

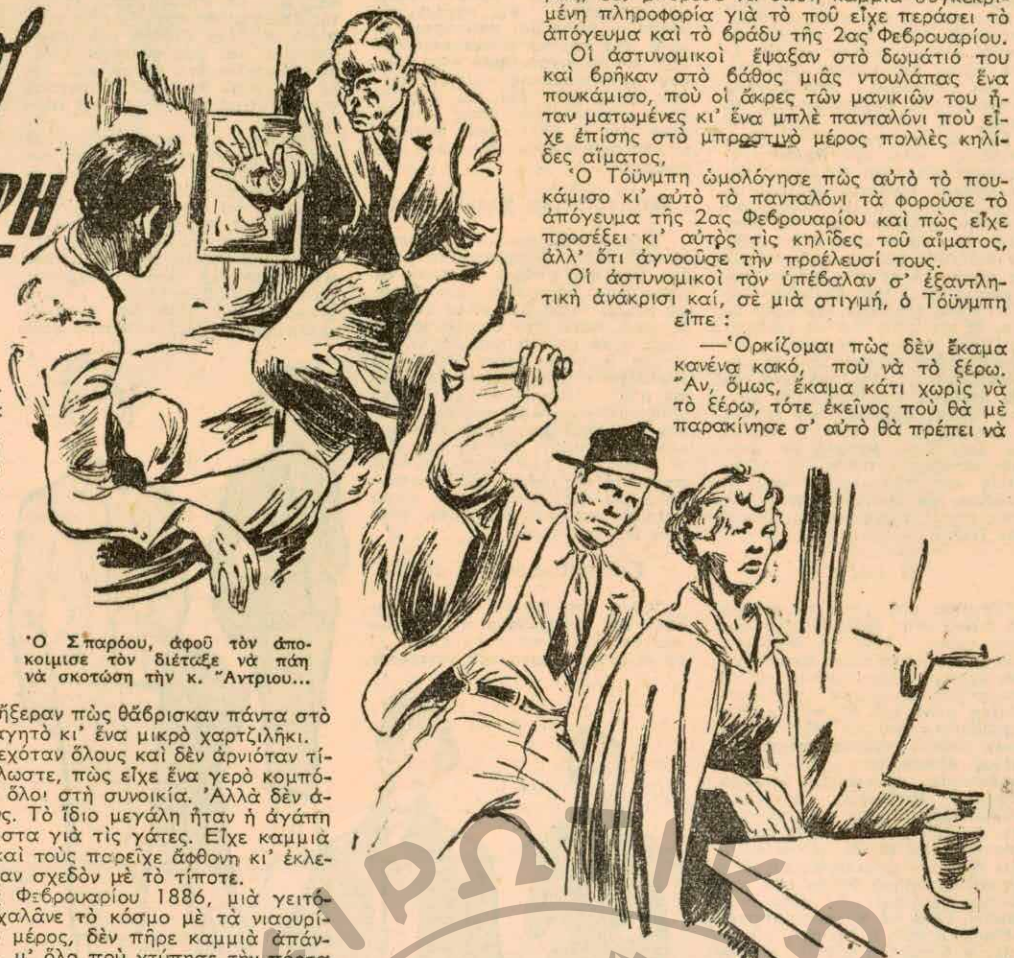
“Ο νέος αυτός λεγόταν Τζών Τούνμπε, ήταν δέκα έννιά χρόνων και ζούσε στο σπιτί του άδελφού του, που εργαζόταν ως λογιστής σε μία Τράπεζα. Στις έρωτήσεις των άστυνομικών, άπάντησε ότι δεν ήξερε τίποτε για τη δολοφονία της κυρίας “Αντριου κι’ ότι δεν είχε πατήσει ποτέ τό πόδι του στόν αριθμό 8 της “Αδιέξοδου των Βωδιών. “Από τό άλλο μέρος, όμως, δεν μπορούσε να δώση καμμία συγκεκριμένη πληροφορία για τό που είχε περάσει τό απόγευμα και τό δράστη της 2ας Φεβρουαρίου.

Οι άστυνομικοί έψαξαν στο δωμάτιό του και βρήκαν στο βάθος μιάς ντουλάπας ένα ποικάμισο, που οι άκρες των μανικιών του ήταν ματωμένες κι’ ένα μπλε πανταλόνι που είχε επίσης στο μπροστινό μέρος πολλές κηλίδες αίματος.

“Ο Τούνμπε όμολόγησε πως αυτό τό πουκάμισο κι’ αυτό τό πανταλόνι τά φορούσε τό απόγευμα της 2ας Φεβρουαρίου και πως είχε προσέξει κι’ αυτές τις κηλίδες του αίματος, αλλά ότι άγνοούσε την προέλευσί τους.

Οι άστυνομικοί τον υπέβαλαν σ’ έξαντλητική άνάκρισι και, σε μία στιγμή, ο Τούνμπε έπτε:

—“Ορκίζομαι πως δεν έκαμα κανένα κακό, που να τό ξέρω. “Αν, όμως, έκαμα κάτι χωρίς να τό ξέρω, τότε έκείνος που θα με παρακίνησε σ’ αυτό θα πρέπει να

“Εθώγατε ένα σφυρί και τη χτύπησε στο κεφάλι...
είνε ο Νικόλαος Σπαρόου. Δεν μπορεί κανείς από σας να με υπνωτίση για να θυμηθώ;

“Ενας γιατρός, που προσκλήθηκε στην άστυνομία, τον υπνωτίσε κι’ ο Τούνμπε περιέγραψε τότε πως ο Σπαρόου του είχε υποβάλει την ιδέα αυτού του έγκλήματος και πως κατόπιν τό είχε εκτελέσει. Είχε μη στο δωμάτιό της “Αντριου και της ζήτησε να τον βοηθήση. Τη στιγμή, όμως, που αυτή άνοιγε ένα συρτάρι, έθωγατε ένα σφυρί που είχε κουρμένο κάτω από τό πελτό του και τη χτύπησε στο κεφάλι. “Επειτά έβασε στα έπιπλα του σπιτιού, βρήκε ως 600 φράγκα και τά πήγε στον Σπαρόου.

“Ο Σπαρόου ήταν ένας παλαιοπάλης ή για την άκρίβεια, ένας κλεπταποδόχος. Είχε διδαχθή την τέχνη του ύπνωτισμού από έναν Πολωνό, όνόματι Κιόρσκι κι’ έκανε πειράματα πάνω στην κόρη του “Εδith και τον Τούνμπε που συνδεόταν έρωτικά με την “Εδith. “Ετσι ο Σπαρόου, έκμεταλλεύθηκε τό νέο και τον έστειλε να σκοτώση την κ. “Αντριου για να την ληστέψη.

“Ο Σπαρόου άρνήθηκε, φυσικά, τά πάντα. “Αλλά ή κόρη του “Εδith, βλέποντας ότι ο αγαπημένος της κινδύνευε πρότιμης να πη την αλήθεια.

“Η δίκη του Σπαρόου και του Τούνμπε έγινε σε λίγο. Τό δικαστήριο καταδίκασε τον πρώτο σε έικοσαετή καταναγκαστικά έργα και τον δεύτερο σε πενταετή φυλάκισι. Αυτά τά πέντε χρόνια και πολλά άλλα, ο Τούνμπε τά πέρασε σ’ ένα φρενολογικό άσυλο. “Η συγκίνησις που δοκίμασε μαθαίνοντας ότι έγκλημάτης χωρίς να τό ξέρη, είχε διασάλευσι για πάντα τό λογικό του.

“Ο Νικόλαος Σπαρόου πέθανε στη φυλακή πληρώνοντας άκριβά τό ανατριχιαστικό του έγκλημα.

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναικας

Κουβεντούλες

Μελλοντική ημερομηνία
Βόλο: Οι γυναίκες σας σας προορίζουν για σύζυγο ένα παιδικό φίλο μαζί με τον οποίο μεγαλώσατε μαζί. Ένα φίλο που τον αγαπάτε και συνήθισατε να τον έχετε πάντα στο πλευρό σας. Αυτός σας συνοδεύει παντού όπου πηγαίνετε, σε συγκεντρώσεις, σε χορούς, σε εκδρομές. Έχετε και οι δύο τα ίδια γούστα, τις ίδιες συνήθειες, αλλά δεν θυμάστε να ακολουθείτε ποτέ από το στόμα του μια καθαρή κουβέντα σχετικά με την ένωση σας. Δείχνει θέαση φανερά την προτίμησή του για σας, αλλά για γάμο ούτε λέει ποτέ. Δεν διαλέγετε βέβαια, μια και δε σας πήραν τα χρόνια, μα βρίσκετε κάπως ανεξήγητη την αναστασιαστικότητα του. Δεν έχετε κι' αδικο. Τι περιμένει για να εκδηλωθεί; Κάτι τέτοια πράγματα δεν πρέπει να τρανιάρουν και, το καλύτερο της γραφής, γιατί να χάνετε έτσι τα καλύτερα σας χρόνια; Πρέπει ασφαλώς να χαρήτε τη ζωή τώρα που είσαυτε και οι δύο νέοι. Σεις ωστόσο δεν μπορείτε να κάμετε τίποτε. Μόνοι οι γονείς σας θα μπορούσαν να σπρώξουν τα πράγματα μιλώντας στους γονείς του φίλου σας ή και στον ίδιο.

Η μέθοδος

Έρχεστε μαζί μου να ρίξουμε μια ματιά στην ανοιξιάτικη μόδα; Από τώρα; Λέτε κι' άπορείτε. Και βέβαια, από τώρα είναι σε κίνηση όλοι οι Όικοι Μόδας για να ετοιμάσουν εγκαίρως την ανοιξιάτικη μόδα του 51 που, καθώς πληροφορούμεθα, θα μάς παρουσιάσει λεπτά μάλλινα σφικτούφασμένα, αλπαγάδες, γυαλιστούς, θαμβασκερές μπουσλίες, διάφορα έμπριμέ, θουλίσες, πατήματα του κοκκόρου άσπρα και μπλε μαρέν, ανάμεικτα τόνων. Και το κυριότερο απ' όλα εκείνο που ένθουσιάζει όλο τον ώραιόκοσμο: η μόδα της ανοιξιάτικης του 51 θα είναι πρό παντων ενσυνικία. Σ' αυτό συμφωνούν όλες οι προσωπικότητες: ο Ντιόρι, ο Φάθ, ο Ντεσέ, ο Μπαλμαίν, η Λανβέν, η Σενέλ. Λανσάρουν ζωηρά χρώματα, λουλούδια, χαρωπά σχέδια.

Θα ιδούμε επίσης άσπρα γιακαδάκια, μπουκατάκια από λουλούδια, μικρά κανονικά ανοιχτόχρωμα, χρωματιστά πλεκτά και σχέδια, πολύ πρωτότυπα που δεν θ' αποκλείουν ωστόσο επιδιωρθώσεις περσινών μας μοντέλων.

Οι όμοι θα είναι κανονικοί. Το μέκος της φούστας πάνω στα 35 με 36 εκατοστά του μέτρου.

Η τάλλια ούτε πλατεία ούτε πολύ λεπτή. Τα κατέλλα σε άνδρικές φόρμες «μελόν», ή μαλακά ανοιχτόχρωμα καστόρια. Τα υποδήματα σε σχήμα στενόμακρο.

Οι βότες και τα πτι παλτό θα φορεθούν πολύ με μια σειρά κουμμά, με μεγάλους ή μικρούς γιακάδες και με μεγάλες τσέπες με κοπάκια.

Επίσης τα σφικτά στην τάλλια ταγιέρ που οι πλάτες τους θα είναι ίσες, τα μανίκια κίμονο και οι φούστες με σχίσμο στα πλάγια.

Η βασιλεία του λευκού

Όπου νάρθουν τ' ανοιξιάτικα μοντέλλα από τις έξακολουθεί να φοριέται τώρα.

Εκείνο που κυριαρχεί είναι το λευκό χρώμα: Πότε ένα γιακαδάκι, πότε ένα ζαμπού, πότε μια εσάρπα, πότε μια άμορφη κεντητή τραχηλιά, πότε μια μπουρνούρα σ' ένα μαύρο φόρεμα έρχονται να

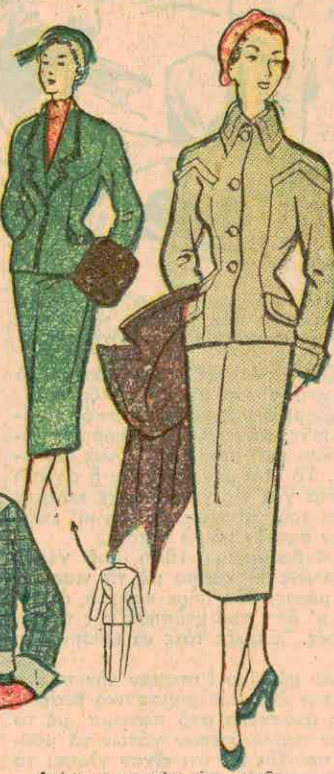
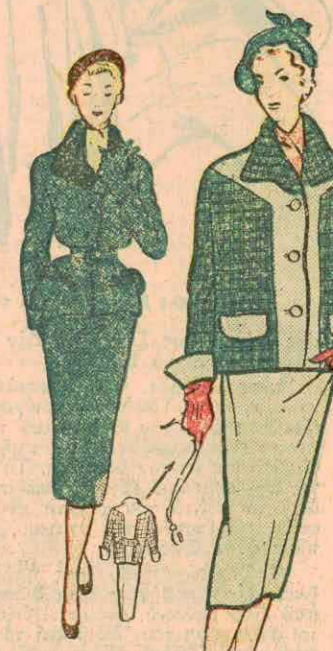
προσθέσουν μια χαρούμενη νότα μέσα στο σκυθρωπό περιβάλλον του χειμώνα. Πάντως το γεγονός είναι πως το λευκό χρώμα είναι κάτι που κολακεύει κάθε γυναίκα και συγχρόνως της παρέχει το μέσον να δώσει μια καινούργια όψη σ' ένα φόρεμα περασμένης μόδας. Με το μικρό έξοδο ενός λευκού γαρνιρισματος παίρνει άμεσως καινούργια όψη και εμφανίζεται «sur le date», όπως λέει ο φίλος μας ο Γάλλος που άρχισαν να χρησιμοποιούν άγγλικές εκφράσεις.

Κοριτσιίστικα χτενίσματα

Ένα ωραίο νεανικό χτένισμα είναι το έξης: Χαρίζουμε τα μαλλιά μας στη μέση. Ύστερα τα χτενίζουμε, κλώνοντας ένα άμορφο ρουλώ δεξιά και άλλο ένα αριστερά, πάνω από το μέτωπο και δένουμε τα μαλλιά πίσω, πλάι, με μαύρη ή μπλε μαρέν βελούδινη κορδέλλα σε μεγάλο φύγκο. Κάτω από το φύγκο συνεχίζεται το πλέξιμο των μαλλιών που περισεύουν και μαζί με αυτά πλέκεται και ένα κομμάτι από τη θελούδινη κορδέλλα. Είναι ένα χτένισμα απλό και συγχρόνως πολύ καταλληλό για κορίτσια, γιατί η μικρή κοτσίδα αποτελεί ένα ωραίο στολίδι του τραχήλου.

Για την όμορφή σας

Όλες σας θέλετε να διατηρήσετε την ανθρωπότητα του προσώπου σας και όμως παραμελείτε ένα σωρό πράγματα που συντελούν

Διάφορα ταγιέρ της εποχής.

λυντικό για τη διατήρησή της ανθρωπότητας.

Μοντέρνα επίπλωσις

Η μοντέρνα επίπλωσις στην Εύρωπη συμβαδίζει με το πνεύμα της εποχής και το πνεύμα της εποχής στρέφεται προς την πρακτικότητα. Είναι γεγονός ότι τα ακριβά ένοικια δεν μάς επιτρέπουν να έχουμε μεγάλο σπίτι, με μπόλικα δωμάτια για να μπορούμε έτσι να χρησιμοποιούμε το κάθε δωμάτιο για ξεχωριστό προορισμό. Έξ' αλλου σε μια οικογένεια χρειάζονται διάφορα πράγματα που πρέπει να βρεθεί τρόπος να εξοικονομηθούν.

Α. χ. χρειάζεται ένας χώρος για τη μηχανή του ραψίματος και το καλάθι που θα περιέχει τις κουβαρίστες, τις δελόνες κλπ. Ένας άλλος χώρος για να τοποθετηθεί η σανίδα του σιδερώματος. Αν στα άλλα δωμάτια δεν υπάρχει θέσις θα έρωμε έστω και μέσα στην κουζίνα ή στο «όφι» μια γωνία για να τοποθετηθεί ένα

Επιπλο. Ένα είδος κομοδί, που θα έχη από τη μια πλευρά συρτάρι για να μπαίνουν οι πετσέτες της κουζίνας, από την άλλη ένα ντουλαπάκι που θα κρύβεται η μηχανή του ραψίματος και από πάνω θα χρησιμεύει για να τοποθετούμε τη μηχανή όταν θέλουμε να ράψουμε.

Απ' τη μέση του πρωτότυπου αυτού επίπλου θγαίνει μια μεγάλη σανίδα που η μισή είναι στερεωμένη στο έπιπλο κι' η άλλη μισή στήριζεται σε δύο κινητά πόδια που κατεβαίνουν και στέκουν στο πάτωμα.

Όταν το έπιπλο αυτό είναι κλειστό μοιάζει σαν κομός-σιφονιέρα και φυσικά άπάνω εκεί ακουμπάμε διάφορα είδη του «όφι» της κουζίνας.

Τέτοια έπιπλα και άλλα σχετικά, που χρησιμεύουν για γραφείο μαζί και τουαλέττα, για νιπτήρας και σιφονιέρα κλπ., είναι άπαραίτητα στη μοντέρνα έπιπλωσι και καθένα προσφέρει πολλές υπηρεσίες.

Για το νοικοκυριό σας

Όσο καλά και αν είναι τα έπιπλα μας δεν θα φανούν ωραία αν δεν φροντίζουμε καθημερινώς για την καλή τους διατήρησι. Ένα καλό έξοκόνισμα και τρίψιμο με τα ειδικά έκενα κίτρινα έξοκονόπανα πρέπει να γίνεται κάθε πρωί μετά το σκούπισμα και μετά το κατακάθισμα της σκόνης. Δεν άρκει όμως αυτό. Πρέπει να προμηθευθούμε κι' ένα ειδικό ύφρο που πουλιέται στα μεγάλα καταστήματα ειδών οικιακής χρήσεως και με αυτό να τα περνούμε, τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα. Έτσι θα διατηρήσουν τη στιλπνότητά τους και θα φαίνονται πάντα σαν να έγλυκαν εκείνη τη στιγμή από το έπιπλοποιείο.

Μερικά είδη έξυλων καθαρίζουν και γυαλίζουν με παρκετινή. Υπάρχουν όμως και έξυλα που θέλουν το ειδικό ύφρο που αναφέραμε παραπάνω.

Τα ύφασματα των μπερντέδων, των ντισανιών, των πολυθρόνων θέλουν κι' αυτά περιποίηση: καλό έξοκόνισμα, χτύπημα με το χτυπητήρι μια φορά το μήνα στην ταράτσα. Επίσης καλό είναι, το καλοκαίρι να τα προφυλάσσουμε από τη σκόνη, σκεπάζοντας τα με θάκες από κρετόν ή και άπλο άλατς. Αυτό είναι άπαραίτητο για την καλή τους διατήρησι.

Στο τραπέζι

Μη μιλάτε ποτέ με γεμάτο το στόμα. Μερικοί έχουν την κακή συνήθεια να τοποθετούν το φαγητό τους στη μια μεριά του στόματος και να μιλούν παρουσιάζοντας έτσι ένα φοβερά άηδές έξομα, ενώ το σωστό είναι να μασήσουν, να καταπιούν και έπειτα να μιλήσουν.

Η χρησιμοποίησι του μαχαίρι σας ή το πηρούνι σας για να κάνατε σχέδια πάνω στο τραπέζι-μαντήλο.

Μη μιλάτε κουνώντας το πηρούνι σας ή το μαχαίρι σας για να τονίσετε τα λόγια σας.

Μην άνακατώνετε το πιάτο της σούπας για να πάρετε την τελευταία κουταλιά.

Μη δάξετε το κουτάλι στο στόμα σας από το κούτερό μέρος αλλά από το πλάι.

Η αλληλογραφία μου

Α λ μ π ε ρ τ ι ν: Καθώς έλεπετε στη σελίδα μου γράφω και για την καλή συμπεριφορά.

Όσοι θάρρη ή ώρα που θα έρθει τη σχετική άπάντησι στο έρωτήμα σας.

Α υ κ ο π ο υ λ ο: Δεν πρέπει να διάξεσθε. Θά έλθη ή ώρα να γίνετε και Πρόσκοπος. Άλλ' αν σάς κουράζει το περπάτημα πρέπει να το πητε στον Ένωμοτάρχη σας.

Π λ η γ ω μ έ ν ο: Π ο υ λ ι. Κάμετε λίγο τσάι και πλύνετε με αυτό τα μάτια σας χρησιμοποιώντας τα ειδικά γυαλάκια. Το τσάι να είναι χλιαρό. Και δε σας άνακουφίση αρκετά. Αν το κακό εξακολουθή να πάτε για έξέτασι στο Οφθαλμιατρείο.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Ο δημοφιλής στάρ Τζόελ Μάκ Κρή.

Ανάμεσα στους δημοφιλείς στάρ του Χόλλυγουντ ο Τζόελ Μάκ Κρή κατέχει από χρόνια μια από τις πρώτες θέσεις. Ο συμπαθέστατος Τζόελ με το πανύψηλο άνάστημα, τα γκριζά έκφραστικά μάτια και το παιδικό πρόσωπο, που πάντα φωτίζεται από ένα άγασθ χαμόγελο, είναι ένας από τους λίγους ήθοποιούς του κινηματογράφου που γεννήθηκαν κυριολεκτικά μέσα στο κινηματογραφικό στούντιο! Αν και είναι άπόφοιτος δυο Πανεπιστημίων, δεν σπούδασε ποτέ του δραματική τέχνη για να γίνει ήθοποιός. Είναι αωτοδίδακτος. Αυτό ωστόσο δεν τόν εμπόδισε να έξελεχθεί με τον καιρό σ' έναν πρώτης τάξεως «δυναμικό» στάρ με θυμαστέι επιτυχίες στο γνωστό και πολύ αγαπητό στους Άμερικανούς είδος ταινιών «Γουέστερν».

Ποτέ μου δεν είχα όνειρευτή δόξες κινηματογραφικού άστερος, λέει με την ειλκρινεία που τόν διακρίνει ο Τζόελ. Ο πατέρας μου ήταν Γενικός Γραμματέας της Ήλεκτρικής Έταιρείας του Λος Άντζελες και πλούσιος γαιοκτήμων της περιοχής. Είχαμε δυο-τρία μεγάλα «ράντς» στα όποια εργάζονταν πολλοί υποτακτικοί με την περιέργη φορεσιά των «κάου-μπόυζ».

Μ' άρεσε πολύ αυτή ή φορεσιά κι' από μικρός είχα παρακολέσει τόν πατέρα μου να μου φτιάξει καιμένα για τέτοια για να διαφέρω από τα άλλα παιδιά και να φαίνωμαι σαν μικροσκοπικός «κάου-μπόυζ»!

Φορώντας λοιπόν μια τέτοια στολή, ο μικρός Τζόελ τριγύριζε μια μέρα του 1910 μέσα στο πατρικό κτήμα. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα μαστίγιο, στη μέση του είχε περσυσμένα δυο ψεύτικα πιστόλια και στο άλλο χέρι τα γκέμια του μικρόσωμου άλόγου του.

Έτσι τόν είδαν τη μέρα εκείνη μερικοί τεχνικοί ενός κινηματογραφικού συνεργείου, που είχαν βγεί στην ύπαιθρο για να βρουν μικρούς «κάου-μπόυζ», για μια ταινία.

Ύστερα από πολλές δισπανιαιεύσεις με τόν πατέρα Μάκ Κρή

ο μικρός Τζόελ έλαβε μέρος στην ταινία αυτή και κατόπιν σε πολλές άλλες. Μέχρι το 1928, δηλαδή μέχρι το τέλος του «βωδού», κινηματογράφου ο Τζόελ είχε παίξει σε 25 ταινίες. Κι' από τότε μέχρι σήμερα έχει πρωταγωνιστήσει σε περισσότερα από 80 όμιλούντα φίλμ περιπετειών με «κάου-μπόυζ» κι' έρυθροδέρμους.

Μ' αυτόν τόν τρόπο έγινε ήθοποιός του κινηματογράφου, λέει γελώντας ο Τζόελ. Ούτε το είχα όνειρευτή, αλλά ούτε το είχα έπιζητήσει. Ήξερα μόνο πως θα διαδεχόμουν μια μέρα τόν πατέρα μου στη διεύθυνσι των κτημάτων μας όπου ζούσαν μεγάλα κοπάδια από άγελάδες, βώδια κι' άλογα. Ή τύχη, όμως θέλησε να γίνει και ήθοποιός...

Ο Τζόελ Μάκ Κρή γεννήθηκε στην πόλι Πασσαντένα της Καλιφορίας στις 5 Νοεμβρίου του 1905. Είναι δηλαδή σήμερα ακριβώς 45 έτών. Άλλα δεν του φαίνεται διάλου. Έχει τόση ζωηρότητα και τόση νεανική εμφάνισι, ώστε πολύ εύκολα τόν νομίζει κανείς πολύ νεότερο. Φαντασθήτε ένα γίγαντα ύψους 1,96, με τετράγωνους ώμους και δυο γερά χέρια που οι γροθιές τους μπορούν να σκοτώσουν ταύρο!

Στις 20 Οκτωβρίου του 1933 ο γίγας αυτός του κινηματογράφου παντρεύτηκε στη Ν. Ύόρκη τη μικρόσωμη —το ύψος της μόλις φθάνει το 1.63— και όμορφη Φράνσις Ντή. Κι'

Η ζωή του Τζόελ Μάκ Κρή

από τότε ζούν ευτυχισμένοι με τα τέσσερα παιδιά τους, τέσσερα χαριτωμένα άγόρια 14, 12, 9 και 6 χρόνων, τόν Τζόελ Τζούνιορ, τόν Ντέιβιντ, τόν Φίλιπ και τόν Ρόμπερτ. Και τα τέσσερα αυτά άγόρια είναι κιόλας πρώτης τάξεως ήπιδες και συχνά ο πατέρας τους, όταν δεν έχη δουλειά, πέφτει στο πάτωμα με τα... τέσσερα και πάνω στην τεράστια πλάτη του άροδιάζει τα παιδιά του, σαν σε σέλλα άλόγου!

Κατά τη διάρκεια της μεγάλης καριέρας του, ο Τζόελ έχει παίξει μαζί με τις πιο γνωστές στάρ του Χόλλυγουντ.

Από τις τελευταίες ταινίες του αναφέρουμε: «Ματωμένο Βράχο», «Οι τρεις Γενναίοι», «Μπουφόλο Μπιλ» «Ραμρόντ» και άλλες.

Σήμερα ο Τζόελ βρίσκεται σε μια αποφασιστική κομμή της κινηματογραφικής καριέρας του. Από πέρσι έχει περιορίσει τη δράσι του στα στούντιο κι' έχει δείξει περισσότερο ένδιαφέρον για τα «ράντς» του. Ένα πρώτα γύριζε πέντε και έξη ταινίες το χρόνο από πέρσι δεν γυρίζει παρά δυο ή τρεις το πολύ.

Κουράστηκε πια να ήπιεω άλογα και να κρατά πιστόλια, λέει με χαμόγελο. Καιρός είναι τώρα να κυττάω και τα κτήματά μου. Κι' όταν αποφασίσω να άπαυήσω για πάντα από το Χόλλυγουντ, κάποιον από τα τέσσερα άγόρια μου θα βελήση ασφαλώς να με διαδεχθεί στον κινηματογράφο και να φανή αντίδοτος διάδοχος του πατέρα του.

Ο Τζόελ Μάκ Κρή με τα τέσσερα παιδιά του, τόν Τζόελ Τζούνιορ, τόν Ντέιβιντ, τόν Φίλιπ και τόν Ρόμπερτ

A. KINCK

Οι ηρωίδες της Εποχής Το ντοκουμέντο

Δέκα χρόνια τώρα αστεφάνωτη η Λοξάντρα του Καλάντρα ζούσε με το Γιόργο το Μπεσλεμέ. Βρέ με το καλό, βρέ με τ' άγριο, τίποτα. Δεν ήθελε ντουσίνα να τη στεφανωθεί ο γρουσουζής. Κι' η καύμενη η Λοξάντρα που τα ματάκια τη, όχι δάκρυα, αλλά αίμα στάζανε, τούκανε άγιωτικά, μάγια, κρυφές λειτουργίες, χαϊμαλιά. Κρέμασε και δυο άσημενα στέφανα στον Άη

Στέφανο και πόνιζε το Γιόργο τη άγιασμα, μανόαλα, και τουρλού τουρλού ματζούνια που τ' ήκανε μιά φημισμένη μάγισσα τεχνίτρα σε κάτι τέτοια.

Τίποτα όμως. Έκεϊνος ο κακούργος ούλο το τρενάρει. Τέλος απ' το σόι τη που δεν νταγιαντούσανε αυτό το ρεζιλίκι, και την καταφρόνισαν, δόλανε τον παπα τ' ένορίας να του μιλήσει. —Γιόργο, τέκνον μου, ντροπή! του είπε ο παπάς. Τί περιμένεις; Μά εκείνος το βιολί του. Και για να πάρη πάλι πράγινω, δρόκε άφορμή τον πόλεμο.

Η καύμενη η Λοξάντρα, πάνω στην απελπισία της, γύρεψε να πεθάνη με το κινίνο, τον ράγιο του τραμπάγιου, το σουμπλιμέ. Μά τη γλυτώσανε.

Αυτά οι κοπέλλες, οι σαμπουμπρέπες δεν τ' άκουσαν. Τα μοιρολόγια στα λείψανα, τ' άκουσάτε τοσι γιαδουκλούς και τ' άκουσάτε στην τιμή, είνε για τοσι δευτεράντες! τ' είπε η γυναικογειτονιά.

Και τότε μιά και δυο πήγε, η ξορη, σ' ένα γνωστό τη δικηγόρο. Άλλά κι' αυτός την απέλιπε.

—Τίποτα δεν μπορώ να κάνω τ' είπε. Αυτός, Λοξάντρα μου, γλυστρά σαν τ' χέλι. Πρέπει νάχω ένα ντοκουμέντο στα χέρια μου.

—Μωρή άγαθοζούρα, μη χολοσκάς, έγω θα σου φέρω το ντοκουμέντο που σου γύρεψε ο άδοκός, της είπε η Έφταλτα.

Και πάντα συντέχτρα και πονούψυχη πήγε, η πανούργα, πήρε ένα μεγάλο καταφερτζή, φίλο τη, κι' άφοι του μπαντάρισε το δεξί του χέρι, τον πήγε ντογρού στον καφενή και, δὴθεν, ξαφνιασμένη είπε στο Μπεσλεμέ:

—Ηβοί, καλέ Γιόργο, ο Άης Φανούριος σε φανέρωσε! Άχ, από δὸ τ' παλληκάρι χτύπησε το χέρι του και τώρα αν δεν γράψω ένα ερωτικό ραβασάκι θα χάσω τὸ ραντεβὸ πουχί με μιά μορφὴ πιτσιρίκα.

Κι' εὐτὺς, η μεγάλη άλεπού, ήβγαλε ένα χαρτοφάκελλο και συνέχισε:

—Ελα, Μπεσλεμέ μου, γράψε το, έτσι να χαρὴς τὰ νεάτα σου!

—Ιστέρ ίστεμέξ ο Μπεσλεμέ άρχισε να γράφει τὰ όσα του υπαγορεύανε:

«...Εγὼ άγαπημένη μου θα δώσω σύντομα τέλος στις σχέσεις μας και θα σε παντρευτῶ, έχεις τὸ λόγο τη τιμής μου...»

Κι' όταν, στὸ τέλος της γραφής, ρώτησε πὸς θὰ υπογράψω, τούπανε: «Ὁ Γιόργος σου».

—Βρέ κύττα σύμπτωση! φώναξε ὁ Μπεσλεμέξ. Συνονούατο!

Σὲ λίγο η Έφταλτα, εὐχαριστημένη που πέτυχε τὸ κόλπο τη ήλεγε στη Λοξάντρα:

—Νά, μωρή, έχεις μιά αθέτησι ὁποσδήποτε γραφή απ' τὸ χέρι τοῦ Μπεσλεμέ!

Και τ' ήδωσε τὸ ντοκουμέντο. ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὸ θέσνα τοῦ Καραμπέτ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Βαί-βαί-βαί, τί έπαθα! Άκόμα κεφάλι μου ζαλισμένο ένεται! Άκόμα καρδιά μου παγκιούτ κάνει, τὸ γή πάει από τὰ πόντια μου ί-φρύγει. Άκόμα τρωαγμένους ένομαι, χίτες ζωντανός είμαι, πεταμένος είμαι, ντὲν ήκασώ! Βαί-βαί-βαί ξάβαλι Καραμπέτ, τί έπαθες! Άεροπλάνος έμπήκα, αεροπορικός ταξίδις έκανα! Βαί-βαί, μωιλέ μασκαράλι χίτες μυαλός μου ντὲν έβαλα!

Καλά κάνω ίγὼ, κουζούμ. Ταξίδι τέλω; Παπὸρι παίρνω. Χωριό να παίρνω; Αὐτοκίνητο παίρνω. Άεροπλάνος βιλέτω άμμα χίτες, μά τὸ Θεός σου λέω, ντὲν γονεύω.

Πιροχτές από Σαλονίκη τηλεγράφημα ίέρχεται: —Καραμπέτ, γρήγορα να έρχεσαι, άντελφός σου πολὺ άρρωστος ένεται».

Ίστενοχόρια μ' έπιασε, άμμα λέω παπὸρι να παίρνω. Τὸ φίλοι μου μιλάνε:

—Γιατί δὲν παίρνεις αεροπλάνο, Καραμπέτ;

—Ντὲν μὲ ήρέσει.

—Βρέ δάκα, λένε, ὡς πὸν να πᾶς με τὸ βαπὸρι ὁ άδελφός σου θὰ τ' αναξή!...

—Αμα γινάτι άρμένικο με πιάει:

—Από δὸ λένε, από κε λένε, φοβιτσιάρη-μωβιτσιάρη, οὐτανμάξ φελιάν-φιστιλ λένε, φιλοτιμος με φέρνουνε: —Κεπὸγλου κιοπεκλέρ, λέω, έτσι ίνεστε; Τὸ λοιπὸν έγὼ αεροπορικῶς να ηπαίνω».

—Θά πᾶς αεροπορικῶς;

—Βαλαά-μιλαά!

Άεροπλάνος μπαίνω. Χίτες, μά τὸ Θεός σου λέω, φοβισμένος ντὲν είνα. Ταξίδις ώραιός ήτανε λέω, τόσο καιρὸ Καραμπέτ κουντός ήτανε.

Ένα τριγκάρος καπνίζεις, τὸ Θεσσαλονίκη φτάνεις. Άμμα παπὸρι πηαίνεις, πηαίνεις, πηαίνεις, πηαίνεις, χίτες τελειωμὸ ντὲν έχει. Τριγκάρο καπνισμένους έκανα, Θεσσαλονίκη φτασμένους είνα. Άδερφό μου είδα, καλὰ ήτανε, ίγκαλιές ίγκαλιές, φίλιά-μιλιά, γέβαρ, νέγιοκ, κουνεν-ειασμένους έκάνανε. Ύστερα πάλι αεροπλάνος έπήρα, άνεθασμένους είνα, πίσω στὸ Άθήνα γυρι-σμένους να έκάνω.

Άμμμάν! Τί ήταν τοῦτο, κουζούμ; Μόλις αεροπλάνο σύννεφα άνεθασμένους ένεται, βιροχί κάνει, άέρας φυσάει, φτερά τινεύουνε.

—Ωωωω!... φωνάζω. Θά πέσουνε! Άμ-μυμάν!...

Μέσα στὸ αεροπλάνο κορίτσι είνε, έμένα πηλιστασμένους έκάνει:

—Μή φωνάζετε, κύριε.

Κορίτσι κουνέντα λέει, αεροπλάνο... χοοοόπ! βουτιά κάνει.

—Άμμμάν! Νά μή φωνάζω, γιάδρονε; Πε-σμένοι να ίνούαστε, χίτες ίσκόνη μας ντὲν θά μείνη!

Τὸ άλλοι έπιβάτες φοβισμένους έπονται άμα έμένα κυντάνε. Άεροπλάνος πάλι βουτιά έκάνει, φωνή βάζω:

—Σουρπονιτά!

Κορίτσι άρπάξω, ίγκαλιά μου σφίγγω. Κο-ρίτσι θυμώνει.

—Άφῆστε με, κύριε! Πὸς κάνετε έτσι;

—Θά πετάνω, κουζούμ! Άμα τούλάιστο, ένα κορίτσι ίγκαλιά να κρατάω, παράδεισος να ηπαίνω.

Άεροπλάνο... χοοοόπ! κάνει, κάτω πέφτει, καρντία μου άνακατεμένους ένεται, μουν;γρίζω:

—Ωωωω!

—Υπομονή, κύριε, άλλο ίλιβάτης λέει. Δεν είνε τίποτα. Συνηθισμένα πράματα.

—Άμμμάν!

Τώρα χίτες τὸ άλλο ίλιβάτης ντὲν φοβόυνται, έμένα κυντάζουνε, γέλια βάζουνε.

Έμένα τινέλλα με πιάει: —Κιοπύγλου-κιοπεκλέρ, φωνάζω. Στάσι να έκάνης, έεεεε, σω-φέρ! Κατεθασμένους να ένομαι. Άλλο ταξίδι, ντὲν ήθέλω!...

Ένας ίλιβάτης λέει:

—Κάνε στάσι Κουκάκι!

Άλλο ίλιβάτης κοιλιά τους από γέλια κρα-τάνε:

—Τί είνε τοῦτος έδὼ!

Άμμα αεροπλάνος στὸ γή καθισμένους είνε.

Άπό μέσα λιποθυμισμένους με ήβάλανε. Λίγο άκόμα, κουζούμ, και Καραμπέτιαν να ίκάνανε.

Βαλαά-μιλαά, χίτες μέσα σ' αεροπλάνο ντὲν ξαναίμπαινω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Οικονομολόγος

Καλὸς τονε. Χρόνια πολλά. Καιρὸ είχα να ιδῶ τὰ μούτρα σου και είχα έλπίσει πὸς τάξεις τινάξεις. Άλλά βλέ-πω πὸς κακὰ είχα υπολογίσει και νά-σαι πάλι φιλομειδής και γλυκανάλα-τος ενώπιόν μου. Και είχα ξέρεις, ένα κακὸ προαίσθημα από τὸ πρωί. Κά-τι μούλεγε μέσα μου πὸς κάποιο άν-τιπαθητικὸ μούτρο θὰ ιδῶ σήμερα. Λοι-πόν, λέγε. Τί θέλεις; Ποίος ὁ δδελυ-ρός και ύπουλος σκοπός της σημερι-νής έπισκέψέωσου;

Έξηγήσου γιὰ τὸ κανονίωσα καταλλή-λως τὴ στάσι μου.

Πὸς; Τόρριες τὴν αὐτὴν οίκο-μολογία; Μπά; Τί μὲ λές; Πὸς σου ήρθε αὐτὸ τὸ ψά-νιο πάλι; Ά! Έ-τσι! Είχες από καιρὸ έπίδοθῃ σὲ

οικονομολογικές μελέτες, αλλά μὲ τό-κρυβες. Και τώρα άποφάσισες να έμ-φανισθῇς ὡς οικονομολόγος φωστήρ και να καταπλήξῃς τὸ σύμπαν. Κι' έγραψες και μελέτη κι' έρχεσαι να με παρακαλέσεις να τὴ διαβάσω και να φω-τισθῶ. Λοιπὸν; Και με τί θέμα συγ-κεκριμένους άσχολείσαι; Ά! Περί τοῦ πὸς θὰ διορθωθῶν τὰ οικονομικά πρά-γματα της χώρας. Ώστε κάθισες και άσχοληθήκες μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα και

βρήκες τὸν τρόπο να ίσοσκελισθῇ ὁ κρατικός προϋπολογισμός και να εὐτυ-χήσῃ και ὁ λαός.

Τί; Πὸς σὲ κυττάω έτσι; Κυττάω και μελετῶ τὸ παρουσαστικὸ σου. Φο-ράς ένα κοστούμι που έχει άναστεινά-ζει από τὰ γυρίσματα. Τα παπούτσια σου είνε γεμάτα φόλες. Τὸ πουκάμισό σου στολισμένο από μαντριόματα.

Τοιγάρω δὲν έχεις, είμαι βέβαιος δι-είσι άτσιγάρος. Και από χρόνια έτσι σε ξέρω. Άδέκαρο, άτσιγάρω και πα-τίρη. Κι' αὐτὶ να βάλης τὴ μάπα σου κάτω να δρῇς έναν τρόπο να διορθώ-σης τὰ οικονομικά τὰ δικά σου, να δῇ κι' ένα τάλληρο τὴ τόπη σου και να κόψης τὴν τρακα, κάθεται και άσχολεί-σαι με τὴ διάρθρωσι τῶν οικονομικῶν της χώρας.

Αί, τί να σου πῶ, καύμενε! Στέκο-μαι με άνοιχτὸ τὸ στόμα και θαυμά-ζω τὸ θάρρος σου, τὴν άναίδειά σου και τὴν άπεράντη ήλιθιότητά σου. Βρέ δδελύγμα της κοινωνίας, μ' αὐτὸ τὸ ζή-τημα έχουν φάει τὰ χρόνια τους δια-πρεπεῖς οικονομολόγοι σπουδαγμένοι και κατηγορισμένοι σὲ Πανεπιστήμιο και Άκαδημίες και δὲν μπόρεσαν να τὸ λύσουν. Και θάρρης έσύ ὁ πατίρης τῶν πατίρηδων, ὁ άρχων τῶν τρακα-δῶρων, να υποδείξῃς οικονομολογικά μέτρα, γιὰ να εὐμερήσῃ ὁ τόπος;

Και τί άλλο θέλεις τώρα; Νά σε δο-ηθῇω γιὰ να τυπώσης τὴ μελέτη; Δη-λαδή; Για έξηγήσου καλὸς. Ά! Αὐ-τὸ είνε! Νά συμβάλουν οί φίλοι γιὰ να θυγὸν τὰ έξοδα χάρτου και τυπο-γραφείου! Για φαντάσου! Και πὸς σου πέρασε ἡ ιδέα πὸς μπορὸ έγὼ να συμ-μετάσχω σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι; Έν πρώτοις έγὼ δὲν είμαι φίλος σου. Εί-μαι έχ θρόνος σου. Έχθρός σου ὡς

αριθμὸν ένα. Και δεύτερον τί να ιδῶ γιὰ να δώσω; Πὸν είσαι τὸ άγαλμα της άπελπισίας και τοῦ πατήρηματος; Για κύτταξε έναν οικονομολόγο!

Τί με κυττάς έτσι, δὲ ήλίθιε; Φύ-γε! Άε! στὸ διάολο! Πάρε τὴ μελέ-τη και χάσου από μπροστά μου, πρὶν άρπάξω τὴ μαγούρα και σου δώσω τὰ μετοπτά στην πλάτη. Κάθαρμα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ ραδιοφωνικοῦ ΣΤΑΘΜΟΥ

Παίζει βιολί και στρίβει
ένα άγαλμα

Παρ' όλα τὰ μικρόφωνα και τὰ μηχανήματα φωτογραφίσε-ως που έγκατέστησαν στὸ Ρα-διοφωνικὸ Σταθμὸ Ένόπλων Δυνάμεων, στὸ Άμβούργο, οί Άγγλοι δὲν κατάρθωσαν να δι-αφωτίσουν τὸ μυστήριον ενός φαντάσματος που τριγυρίζει ἐ-κεῖ μέσα... Στους τελευταίους μήνες, διάφορα πρόσωπα άκου-σαν επανειλημμένους ήχους βιο-λίου απ' τὴν αἴθουσα της δι-σκοθήκης. Κάθε φορά όμως, βρήκαν άδειαν τὴν αἴθουσα αὐτή.

Όστόσο, σὲ τρεῖς περιπτώ-σεις, τὸ φάντασμα άφισε ὕλι-κὲς εκδηλώσεις της παρουσίας του: Έστρεψε δηλαδή πρὸς τὴν αντίθετη διεύθυνσι ένα άγαλ-μα τοῦ Μιτράμους, όγκωδες, που ζυγίζει 3½ τόνους!

Ο άγγλικὸς Σταθμὸς Ένό-πλων Δυνάμεων τοῦ Άμβούργου στεγάζεται στην περίφη-μὴ άλλοτε γερμανικὴ Αἴθουσα Συναυλιῶν, κι' η σημερινή δι-σκοθήκη ήταν τότε τὸ φουα-γιέ της. Τὸ άγαλμα πὸν άνα-φέραμε πρὶν πάνω, συμβολίζει τὸ δημιουργικὸ πνεῦμα τοῦ με-γάλου μουσουργοῦ Μιτράμους. Ο συνθέτης περιβάλλεται ἀπὸ γυ-ναικεῖες μορφές, που παριστά-νουν τὴς Μούσες, τὴς συμφωνί-ες του, κλπ.

Μιά νύχτα της περασμένης άνοιξης, ένας γνωστός συγ-γραφεὺς βρισκόταν στὸ γρα-φεῖο τοῦ Σταθμοῦ, άποτελιώ-νοντας ένα σκέτς. Καθὸς έργα-ζόταν, άκουσε σιγα-σιγὰ τὴς μακρινῆς νύκτος ενός βιολιού. Είχε πεσοίθει ὡστόσο ὅτι ή-ταν μόνος μέσα στὸ κτίριο κι' ὅτι είχε κλειδῶσει τὴν έξω-πορτα πίσω του όταν μπήκε.

Μιά σύντομη έρευνα τὸν έ-πείσει ὅτι δὲν λειτουργοῦσε κα-νένα γραμμόφωνο ἢ ραδιόφωνο. Και δὲν μπόρεσε ν' άνακαλύψῃ στὴς αἰθουσες εκπομπῶν και μη-χανημάτων καμμία έξηγήσι τῶν παραξένων ήχων.

Καθὸς έψαχνε ὅλο τὸ κτίριο, χωρὶς να βρῇσκη πουθενά ψυχὴ ζωντανή διαπιστώσε ὅτι ἡ άλ-λόκοτη μουσική προερχόταν απ' τὸ ίσάγειο, απ' τὸ μέρος της δι-σκοθήκης. Κατέβηκε τὴ μεγάλη σκάλα, ενῶ ἡ καρδιά του είχε άρχεισει να χτυπά ήγώρα, και βρέθηκε σ' ένα ὀλοσκοτεινὸ δι-άδρομο.

Τώρα ἡ μουσική άκούγόταν καθαρά. Κάποιος έπαίζει βιολί, και μάλιστα μ' έξαιρετική τέ-χνη... Ο συγγραφεὺς προχώ-ρησε στὸ διάδρομο, πατώντας στὰ νύχια. Δεν χωρούσε άμ-φιβολία ὅτι ὁ βιολιστής βρι-σκόταν στην αἴθουσα της δι-σκοθήκης. Οί ήχοι τοῦ βιολιού του δυνάμυναν ὀλοένα...

Ο συγγραφεὺς στάθηκε έξω απ' τὴν πόρτα και ήρρισε σι-γα-σιγὰ τὸ πόμολο. Ἡ μουσι-κή σταμάτησε άπότομα.

Ἡ πόρτα ήταν κλειδωμένη, ὅπως πάντα, και κρατοῦσε τὸ κλειδί της ὁ άρμόδιος υπάλλη-λος. Ο συγγραφεὺς χτύπησε άελαφρά, αλλά δὲν ήπηρε καμ-μιά άπάντησι. Κόλλησε τ' αὐ-τὸν στην κλειδαρότρυπα, δὲν άκουσε ὅμως τὸν παραμικρὸ ήχο.

Τὸ πρωί, ξεκλείδωσαν τὴς πόρτες κι' έκαναν μιά λεπτο-μερὴ έρευνα στὴ δισκοθήκη. Δεν ήπυρξε κανένα σημάδι πὸν να δείχνει ὅτι είχε μπη κάποιος τὴ νύχτα. Τὰ παράθυρα ήσαν κα-λὰ κλεισμένα, άμπαρωμένα από μέσα, κι' οί δίσκοι ταξινομημέ-νοι κανονικά στὴς θέσεις τους.

Μόνον τὸ άγαλμα τοῦ Μιτράμους είχε μετακινηθῇ. Ο δαρὸς αὐ-τὸς μαρμαρίνος όγκος ήταν τώ-ρα γυρισμένος πρὸς τὴν αντί-θετη διεύθυνσι!

Όταν έγινε γνωστὸ στὴν πόλιν τὸ άλλόκοτο αὐτὸ περι-στατικὸ, οί Γερμανοί κούνη-σαν τὸ κεφάλι τους και μωρ-μούρισαν:

—Ήταν ὁ Γιόχαν!...

Γιατί πιστεύουν ὅτι ἡ Αἴθου-σα Συναυλιῶν τοῦ Άμβούργου είνε στοιχειωμένη, από 20 χρό-νια τώρα...

Ο θρύλος λέει ὅτι αὐτὸς ὁ Γιόχαν ήταν γυῖος μιάς φτω-χῆς χήρας τοῦ Άμβούργου. Ἡ μητέρα του είχε μοναδικὴ τὴν πόζο ν' άκούσῃ τὸ μοναχοπαί-δι της να παίζει στὴ Φιλαρμο-νική. Έργαζόταν λοιπὸν έξαν-τλητικά, έβάδε μπουγάδες, σφουγγαρίζε πατώματα ὅλη τὴν ήμέρα και τὴ νύχτα, γιὰ να μπορῇ να παίρνῃ ὁ γυῖος της μαθήματα βιολιού.

Γιὰ πολλὸν καιρὸ όμως, φα-ινόταν πὸς θὰ πηγαίναν χαμέ-νες οί θυσίες της. Δεν ήπυρξε, δυστυχῶς, καμμία άδειαν θέσι στὴ Φιλαρμονική. Ἡ μπορὸν-τας λοιπὸν να έργασθῇ ὡς βιο-λιστής, ὁ Γιόχαν έγινε ένας μι-κροϋπάλληλος.

Όστόσο εξακολούθησε να έ-ξασκήται στὸ βιολί, κι' έμενε συχνά νηστικός γιὰ να πληρώ-σῃ τὸ εἰσιτήριό του στὴν Αἴ-θουσα Συναυλιῶν και ν' άκού-σῃ τὴ Φιλαρμονική. Μά ήταν κι' ένας άλλος λόγος πὸν τὸν τραβούσε εκεί, έκτος από τὸ πάθος του γιὰ τὴ μουσική. Ἡ Λίτζελ, ἡ κόρη ενός πλουσίου έμπόρου, που πηγαίνε τακτικά στὴς συναυλίες. Ο Γιόχαν τὴ συναντοῦσε στὸ φουαγιέ και με-θύουσε με τὴν ὀμορφιά της. Άλ-λά κι' εκείνη είχε προσέξει τὸ νεὸ με τὸ ξεφτισμένο κοστούμι, πὸν τὴν έτρωγε με τὰ μάτια...

Ἡ σκέψι της Λίτζελ ενάρρου-νε τὸ Γιόχαν στὴς προσπάθει-ες του. Έπρεπε ν' άνδρῇ, ν' άναδειχθῇ, γιὰ να γίνῃ αξιὸς της!...

Ἡ έπιμονή της άνταμείφθη-κε ἐπὶ τέλους. Ο διεθυντής της ὀρχήστρας δέχθηκε να τὸν άκούσῃ κι' έμεινε ενθουσιασμέ-νος.

—Δὲν ὑπάρχει θέσι στὴν ὀρ-χήστρα, τοῦ είπε. Μά δὲν πει-ράζει. Σὰς προσλαμβάνω ὡς σολίστα!

Ο Γιόχαν δὲν μποροῦσε να πιστέψῃ στ' αὐτιά του. Τέτοια έπιτυχία ήταν άνώτερη από κά-θε όνειρό του...

Ήταν τότε Ἰούλιος τοῦ 1914. Θάκανε τὴν πρώτη έμφα-νισί του τὸν Οκτώβριο παίζον-τας ένα Κονσέρτο τοῦ Μιτράμους. Πρὶν φτάσῃ όμως ἡ μεγάλη αὐ-τὴ μέρα, κηρύχθηκε ὁ πόλεμος. Ο Γιόχαν έπιστρατεύθηκε και σκοτώθηκε σὲ μιά μάχη.

Απὸ τότε λοιπὸν — συμ-πληρώνει ὁ θρύλος — τὸ φά-ντασμα τοῦ παίζει κάπου-κά-που βιολί στὸ φουαγιέ της Αἴ-θουσας Συναυλιῶν, εκεί ὅπου συναντοῦσε άλλοτε τὴν άγαπη-μένη του Λίτζελ...

Αὐτὰ είνε τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα τοῦ Άμβούργου, που δὲν έξηγήθηκαν ὡς τώρα.

ΤΟ ΣΚΗΠΤΡΟ της Θεάς Καλί

Στὸ σπίτι τοῦ Λάρσον, τοῦ "Άγγλου δικητοῦ τοῦ Γκα-βαλπόρ τῶν Ἰνδιῶν, αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του, έδιναν μιά γι-ορτή γιὰ τὰ γενέθλια της κό-ρης τους-Κίτυ. Από θέμα σὲ θέμα, ἡ κουβέντα τῶν προσκε-κλημένων είχε στραφῇ πρὸς τὰ μυστηριώδη φαινόμενα τοῦ να-οῦ τοῦ Σαλμαχ.

Ύπηρχε στὸ ναὸ αὐτὸ ένα τεράστιο άγαλμα της θεάς Κα-λί, που κρατοῦσε ένα μικρὸ χρυστὸ σκήπτρο, στολισμένο στην άκρη του μ' ένα ρομπύ-νι. Ένας θρύλος άπέδιδε στὸ έμβλημα εκείνο της θεάς ὑπερ-φυσικές ιδιότητες. Διάφοροι τυ-χοδιώκτες είχαν προσπαθήσει να τὸ κλέψουν, αλλά τόχαν πληρώσει ὅλοι με τὴ ζωὴ τους.

Μόνον ένας είχε διασωθῇ, εἶ-χε όμως χάσει κι' αὐτὸς τὸ δε-ξί του χέρι και τὰ λογικά του. Άπ' τὰ συγκεχυμένα λό-για του έβγαινε τὸ συμέρα-σμα ὅτι, καθώς άρπαξε τὸ σκήπτρο, μιά άκονισμένη λεπί-δα με κρυφὸ μηχανισμό τούκο-ψε τὸ χέρι. Έπεσε τότε άναί-σθητος, κι' όταν συνήλθε βρι-σκόταν έξω απ' τὸ ναὸ, με τὴν πληγὴ του δεμένη. Οί βραχυμά-νοι τὸν είχαν ληπθῇ, φαίνε-ται, και δὲν τὸν είχαν άφίσει να πεθάνῃ απ' τὴν αίμορραγία.

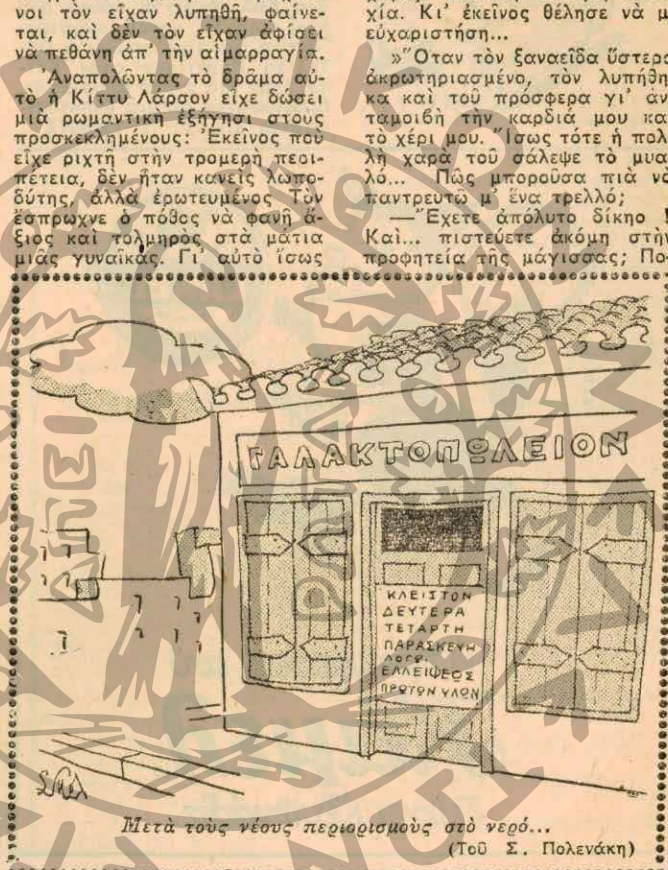
Αναπολώντας τὸ δράμα αὐ-τὸ ἡ Κίτυ Λάρσον είχε δώσει μιά ῥομαντικὴ έξηγήσι στους προσκεκλημένους: Έκείνος που είχε ριχτῇ στὴν τρομερὴ πεοι-πέτεια, δὲν ήταν κανεὶς λωπο-δύτης, αλλά έρωτευμένος Τὸν έσπρωχνε ὁ πόθος να φανῇ ά-ξιος και τολμηρὸς στὰ μάτια μιάς γυναίκας. Γι' αὐτὸ ίσως

προφητεία της μάγισσας; Πο-...

Όταν τὸν ξαναείδα ὕστερα άκράτηρασμένο, τὸν ληπτή-κα και τοῦ πρόσφερα γι' αν-ταμοιβή τὴν καρδιά μου και τὸ χέρι μου. Ίσως τότε ἡ πολ-λὴ χαρά τοῦ σάλεψε τὸ μυα-λό... Πὸς μπορούσα πιά να παντρευτῶ μ' ένα τρελλό;

—Έχετε άπόλυτο δίκιο! Καί... πιστεύετε άκόμη στὴν προφητεία της μάγισσας; Πο-...

Μετά τὸς νέους περιορισμούς στὸ νερό... (Τοῦ Σ. Πολενάκη)

θείτε το μοιραίο φυλαχτό της
εὐτυχίας;
—Η κοπέλλα ανασκίρτησε και
κίτταξε το νέο στα μάτια.
—Πάντοτε! μουρμούρισε...
Είπε ένας μαγνήτης για μένα...
—Κι' αν εγώ επιτύχω;
—Ο Τζωρτζ έλπιζε ότι η Κίτ-
τυ θ' αρνιόταν ζωηρά κι' ότι
θα προσπαθούσε να τον εμπο-
δίσει. Μά' εκείνη το σφύριζε το
χείρι και του ψιθύρισε, με τα
χείλη της πολύ κοντά στα δι-
κά του:
—Ω, αν επιτύχεις!...

Λίγες μέρες αργότερα, η
Κίττυ βρήκε στην κάμαρά της
ένα δέμα κι' ένα γράμμα, που
τάχα άφισε εκεί κάποιος ά-
γνωστος. Άνοιξε το φάκελλο
και διάβασε:

«Κράτησα την υπόσχεσί μου.
Θα βρής μέσα στο κουτί, ότι
ζητάτε.

«Τζωρτζ Ρόλarton».
Έβγαλε μια φωνή χαράς,
ξεδίπλωσε διαστρικά το δέμα,
έβγαλε ένα κουτί και τ' άνοι-
ξε. Μέσα σ' αυτό, πάνω στο
λευκή δελουδένια φόδρα του,
βρισκόταν το χρυσό σκήπτρο
με το ρουμπίνι!

Επιτέλους!... Είπε μπροστά
της την όπτασις ενός μέλλον-

Μποράρετε
τα χείλη σας
για να χαρήτε
τα φίλια.

ή προτίμησις του
"Κάμελ"
δείχνει έξυπνάδα.

τος λαμπρού, εκθαμβωτικού...
—Θα το πάρη απόφαση κι'
αυτός, όπως ο άλλος... μουρ-
μούρισε ψυχρά. Έκτός αν
τρέλλαθη...

Πήρε το σκήπτρο και τσφι-
ξε στη χούφτα της. Άμέσως ό-
μως έβγαλε μια φωνή πόνου.
Κάποια κρυφή αιχμή την είχε
τρυπήσει λίγο στην παλάμη.

Βλέποντας πως δεν είχε
πληγωθή σοβαρά, ανασήκωσε
τους ώμους της μ' αδιαφορία,
σκουπίσε τη σταλαγματιά του
αίματος που είχε βάψει το
άσπρο δέρμα της, κι' άφισε πάλι
το σκήπτρο μέσα στο κουτί.

Τότε μόνο πρόσεξε ότι ύ-
πηρχε και δεύτερο γράμμα έ-
κει μέσα. Το πήρε και διά-
βασε:

«Ο άνθρωπος που γνωρίσα-
τε ως Τζωρτζ Ρόλarton, είναι
ο Ουίλλιαμ Χάρντιμαν, αδελ-
φός του Ντίκ, του θύματος του
τρομερού εγώισμού σας. Ο ά-
μοιρος Ντίκ έχασε τα λογικά
του, όχι από υπερβολική χαρά,
αλλά απ' την κυνική περιφρό-
νησι που του δείξατε όταν γύ-
ρισε ακρωτηριασμένος. Δυστυ-
χία σας!...»

Η Κίττυ χλώμιασε. Κρύος ι-
δρώτας έβρεξε το μέτωπό της.
Τί σημαίνει η τελευταία φράσι;
Μια τρομερή ύποψια πέρασε
ξαφνικά απ' το μυαλό της...

Έβγαλε ένα ούρλιασμα αγνώ-
στου πόνο στο δεξί της χέρι.
Το κίτταξε. Τα δάχτυλα πρή-
ζονταν και μαύριζαν!...

Έπεσε λιπόθυμη... Οί δικαί
της κάλεσαν άμέσως ένα γι-
ατρό, που διέγνωσε δηλητηρία-
σι και δήλωσε ότι μόνο μια
χειρουργική επέμβασι θα της
έσωζε τη ζωή. Καί πραγματι-
κά, της έκοψαν το χέρι απ'
τόν καρπό... αφίνοντας την ά-
νάπηρη, σαν το δυστυχισμένο
Ντίκι!...

...Στο ναό του Σαλμάχ, η
θεά Καλί έσφιγγε πάντα στο
χείρι της το χρυσό σκήπτρο.
Έκείνο που είχε στείλει ο Ού-
ίλλιαμ Χάρντιμαν στην Κίτ-
τυ, ήταν μια πιστή απομίμησι,
εμφωδισμένη με μια δηλητηρι-
ασμένη αιχμή... Τ. ΕΒΑΝΣ

Ο «άνθρωπος» του κόσμου ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Μπελές των πόλεων, ευεργέτης των αγροτών

«Αν η Μεγάλη Βρεταννία απέφυγε τη χιτλερική εισβολή ύ-
ποφέρει όμως τώρα από μιαν άλλου είδους επιδρομή: Μεγάλα
κοπάδια από «ψαρνόνια» κατέβηκαν απ' τη Ρωσία και κατέκλυ-
σαν τη θάλασσα και τη νότιο 'Αγγλία.

Αυτοί λοιπόν οι... φυγάδες του Σιδηρού Παραπετάσματος
έχουν κατακτήσει πολύ ενοχλητικοί για τους 'Αγγλους. Τε-
λευταίως ακόμη, κούρνιασαν

κάμποσα τέτοια πουλιά πάνω
στο λεπτοδείκτη του περιφη-
μου ρολογιού «Μπιγκ Μπέν»
του Λονδίνου (που έχει μήκος
4 μέτρων) και καθυστέρησαν

με το βάρος τους την κίνησι
του κατά 4 λεπτά της ώρας,
πράγμα που δεν είχε συμβή
ποτέ επί 90 χρόνια! 'Ετσι, την

ημέρα εκείνη, δεν ακούστηκαν
στις 9 ακριβώς τα γνωστά χτυ-
πήματα του ρολογιού αυτού,
που μεταδίδονται ραδιοφωνικά
σ' όλοκληρο τον κόσμο...

Πάνω από το αγγλικό αερο-
δρόμιο του Πρέστον, τα κο-
πάδια των ψαρνόνιων έκαναν έ-
πικίνδυνο το πέταγμα των αε-
ροπλάνων. 'Αλλού πάλι έμπό-
δισαν με τις φωνές τους μια

συναυλία. Τέλος, λερώνουν φοβερά τα διάφορα ιστορικά κτί-
ρια και μνημεία.

Έχουν κατακτήσει πληγή για τις μεγαλύτερες αγγλικές
πόλεις. Το καλοκαίρι φεύγουν για τη Σιβηρία, το χειμώνα ό-
μως ξαναγυρίζουν στο σχετικώς ήπιότερο κλίμα της 'Αγγλίας.

Τα πρώτα ψαρνόνια εμφανίσθηκαν στο Λονδίνο, στα δέντρα
του πάρκου του 'Αγίου 'Ιακώβου, το 1894.

Στην 'Αμερική, ήταν άγνωστα άλλοτε τα πουλιά αυτά.
Πρό 50 ετών όμως, κάποιος Νεοιορκέζος φαρμακέμπορος κα-
τελήθη απ' την περιέργη μαγία να εισαγάγη στις 'Ην. Πο-
λιτείες όλα τα πουλιά που αναφέρονται στα έργα του Σαίξ-
πηρ! Μεταξύ των άλλων λοιπόν, έφερε απ' την Εσθονία μ' έ-
να υπερωκεάνειο 120 ψαρνόνια, μέσα σε κλουδιά, και τα από-
λυσε στο Σέντραλ Πάρκ.

Χάρη στη γονιμότητα λοιπόν των πουλιών αυτών (γεννούν
κι' επωάζουν τ' αυγά τους 3—4 φορές το χρόνο). Τα ψαρνόνια
της 'Αμερικής υπολογίζονται σήμερα σε 85.000.000. Στη Ν.
'Υόρκη έχουν γίνει ό... μελές υπ' αριθμόν 1. Οι θυρωροί των

σπιτιών αλείφουν με γράσο τα πεζούλια των παραθύρων με
τη ματαία έλπιδα ότι τα ψαρνόνια δεν θα καθήσουν άπαντα
τους. Στην Ουάσιγκτον, δυο δημόσιοι υπάλληλοι έχουν για μο-
ναδική δουλειά τους ν' ανυψώνουν μικρά μπαλόνια για να τρο-
μάζουν τα ψαρνόνια με τα πρωτότυπα αυτά «σκοκιάτρες» και να

τα κρατούν μακριά απ' το Καπιτώλιο.
'Αλλού πάλι, χρησιμοποιούν οι πυροσβεστικές αντλίες,
για να διώξουν τα ενοχλητικά πουλιά.

Η πιο αξιόλογη προσπάθεια έγινε στο Μπίρμινγχαμ, όπου
ένας μηχανικός επεχείρησε ν' απομακρύνει τα ενοχλητικά που-
λιά με υπερηχητικά κύματα (ασύλληπτα για το ανθρώπινο αυ-
τί). 'Αλλά τα ψαρνόνια αδιαφόρησαν και για το νέο αυτό όπλο.

Όσο οι κάτοικοι των πόλεων θεωρούν τα ψαρνόνια ως... μαύ-
ρους διαδόλους, τόσο οι αγρότες τα βλέπουν σαν καλούς φί-
λους. Γιατί, για να ταισσουν τα άχόρταγα μικρά τους, αποδε-
κατίζουν τα έντομα που βλέπουν τα σπαρτά. Αυτό απέδειξε
και με τη νεκροψία 1.000 ψαρνόνιων, που τα είχαν σκοτώσει
την εποχή του θέρους. Μόνο 14 απ' αυτά είχαν μέσα στο

στομάχι τους στάρη ή καλαμπόκι. 'Ολα τ' άλλα είχαν χορ-
τάσει με έντομα.

Όταν πετούν σε μεγάλα κοπάδια, τα ψαρνόνια δεν ακολου-
θούν ένα αρχηγό, όπως τ' άλλα αποδημητικά πουλιά. Κι' ό-
μως, καθώς ταξειδεύουν με ταχύτητα 80 χιλιομέτρων την ώρα,
αλλάζουν έξαφνα κατεύθυνσι όλα μαζί, με αξιοθαύμαστη ακρί-
βεια κινήσεων, σαν να υπακούουν σ' ένα γενικό πρόσταγμα.

Το ψαρνόνι μπορεί να θεωρηθί «άνθρωπος» του κόσμου των
πουλιών. Το μυαλό του, όπως και το ανθρώπινο, είναι χωριμέ-
νο σε δυο λοβούς κι' έτσι διευθύνει χωριστά το καθένα πόδι και
την κάθε φτερούγα του. Το αποτέλεσμα είναι ότι το ψαρνόνι μπο-
ρεί να περπατήσει ή να τρέξει δάζοντας το ένα πόδι μπροστά
απ' το άλλο, σαν τους ανθρώπους. Τ' άλλα πουλιά προχωρούν

πηδώντας, γιατί δεν έχουν χωριστό λοβό έγκεφάλου για το
κάθε πόδι τους.

Στα μέρη όπου κουρινιάζουν συνήθως τα ψαρνόνια, καθένα
έχει τη δική του θέση. Κι' αν τύχη να το σκοτώση ένας κυνη-
γός, η θέση του μένει αδειανή επί εβδομάδες, όσο κι' αν συνο-
σίζονται τα υπόλοιπα πουλιά από έλλειψι χώρου.

Σύμφωνα μ' ένα πρόχειρο υπολογισμό, αν τα ψαρνόνια της
'Αγγλίας πολλαπλασιασθούν με τον ίδιο ρυθμό των αμερικανι-
κών, σε 50 χρόνια θα έχουν φτάσει... τα 20 δισεκατομμύρια!

'Αλλοίμονο τότε στους Λονδρέζους!...

...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Κάτω απ' το τζάμι με τα μ-
στηριώδη σχέδια στον κήπο, ανα-
καλύπτουν πατημασιές. Ποιός εί-
νε ο μυστηριώδης επισκέπτης; 'Ο
Κάμπιον... κι' ό... συνεχίζουν
τις έρευνές τους. Συγχρόνως η
οικοδόσσινα παραδίει στους ά-
στυνομικούς μια επιστολή προς
τον 'Αντριου Σήλυ, προερωμένη
απ' τη Μάργκαρετ Λισλ Σεβρέζ,
διευθύντρια του κολλεγίου Τέμ-
πλετον.

6ον
'Ο Κάμπιον είχε
μείνει σκεφτικός με-
τά το διάβασμα αυ-
τής της επιστολής.

—Θα έμαθε το δυστύχημα
από τις έφημερίδες, είπε η
κυρία Καρολίνα. 'Ελπίζω πως
δεν θα μ' επιπλήξετε γιατί δεν
έδειξα αυτή την επιστολή στους
άστυνομικούς;

—'Ο ντεκτέιβ έδειξε το τζά-
κι κι' η οικοδόσσινα έπε-
δοκίμασε με μια κίνηση του
κεφαλιού τη σκέψι του.

Σε λίγο, δεν είχε απομείνει
τίποτε από την επιστολή. 'Η
κυρία Καρολίνα είπε τότε:

—Θα ακούσατε από όλους ί-
σως ότι ο 'Αντριου Σήλυ ήταν
ένας άνθρωπος που δεν αξί-
ζε πολλά πράγματα, για να μην
πώ πως δεν αξίζει τίποτε, και
θα σας φαίνεται παράξενο πως
μια γυναίκα μ' ανώτερη μόρ-
φωσι, όπως η μίς Μαργκαρετ
Λισλ-Σεβρέζ, μπόρεσε να αι-
σθανθί ένα αίσθημα γι' αυ-
τόν και να παραμείνη πιστή
στην ανάμνησι του επί τόσα
χρόνια. Είσατε πολύ νέος, φί-
λε μου και δεν μπορείτε να κα-
ταλάβετε ακόμη την ψυχή της
γυναίκας. Κι' η πιο μορφωμέ-
νη μπορεί ν' αφοσιωθί σ' έναν
άνθρωπο ασήμαντο και να τον
ιδί σαν θεό της, γιατί η γυ-
ναίκα κρίνει πάντοτε σύμφω-
να με τα αισθήματά της κι'
όχι σύμφωνα με τη λογική.

'Αλλά θα συζητήσουμε άλλοτε
γι' αυτό το θέμα... Σας ευγνω-
μονώ και πάλι για το ενδιαφέ-
ρον που δείξατε για τον Ουίλ-
λιαμ... Ξέρω με τρόπο αναμφι-
σβήτητο ότι δεν είναι ένοχος.

Τα λόγια αυτά τα είπε με
τέτοιο τρόπο, που ο Κάμπιον
ένοιωσε άθελά του ένα ρίγος
στη ράχη.

—Θα ξαναϊδωθούμε το θρά-
δυ στο τραπέζι, προσέθεσε. Έ-
χετε την καλωσύνη να πη-
τήν 'Αλιν ν' άνεθί στο δωμά-
τιό μου;... Τα κομμάτια δεν
χτυπάνε πολλές φορές και μου
είνε αδύνατο να κάμω ούτε
στιγμή χωρίς αυτή.

...

...

...

...

...

...

...

...

...Ο θλιβερός γέρος με τη
ρόμπ ντέ σάμπρ και τις παν-
τοφλες είχε παραχωρήσει τώ-
ρα τη θέση του σ' έναν άψογο
τζέντλεμαν.

—'Ο Κάμπιον, μπαίνοντας το
δράδυ στο σαλόνι, έκαμε με ι-
κανοποίησι αυτή την παρατή-
ρησι.

—'Ο Ουίλλιαμ Φαραντάυ στε-
κόταν κοντά στο τζάκι σοβα-
ρός κι' αξιοπρεπής. 'Αλλ' η έμ-
φάνισις του ντεκτέιβ του ξα-
νόφερνε στο μυαλό την πρωί-
νη σκηνη. Δεν τα είχε με τον
'Ωτς, αλλά με το Μάρκ.

—'Αντί να με υπερασπίζε-
ται, με καταδιώκει, είπε στον
Κάμπιον. Αυτό είναι άκατανό-
ητο!

—'Αλλά, κατά βάθος, ήταν πε-
ρισσότερο ανήσυχος παρά ώρ-
γισμένος.

—Τί νομίζετε πως μπορώ να
πάθω; ρώτησε ύστερα.

—Πως θέλετε να το ξέρω; ά-
πάντησε ο ντεκτέιβ. Το μόνο
που μπορώ να σας πώ είναι ότι
αυτή η ιστορία του γάτου δεν
στέκει στα πόδια της.

—Δεν μπόρεσα να βρώ κα-
λύτερη, είπε απροσδόκητα ο
Ουίλλιαμ.

—'Ο Κάμπιον χαμογέλασε.
—Είπε καιρός ακόμη για να
προσπαθήσετε να βρής κάτι
καλύτερο, απάντησε.

—'Ο Ουίλλιαμ έκαμε μερικές
βόλτες μέσα στο δωμάτιο κι
έπειτα πήγε να σταθί μπρο-
στά στον Κάμπιον.

—Να πεθάνω πάνω στην άγ-
χονή αν μπορώ να δώσω άλλη
εξήγησι! είπε. 'Ημουν λιγάκι
μεθυμένος... Σε μια στιγμή,
κάτι έκσφενδονίσθηκε προς το
μέρος μου και με χτύπησε στο
χείρι... Γι' αυτό είμαι βέβαιος.

'Αλλά τί ήταν;... 'Αν το ήξε-
ρα, θα το έλεγα σε σας... 'Ε-
πειδή, όμως, δεν το ξέρω, θα
ταλάβετε ακόμη την ψυχή της
γυναίκας. Κι' η πιο μορφωμέ-
νη μπορεί ν' αφοσιωθί σ' έναν
άνθρωπο ασήμαντο και να τον
ιδί σαν θεό της, γιατί η γυ-
ναίκα κρίνει πάντοτε σύμφω-
να με τα αισθήματά της κι'
όχι σύμφωνα με τη λογική.

...

...

...

...

...

...

...

...

...σταμάτησε σαν να δίδταζε.
'Επειτα έκαμε μια δεύτερη έ-
ρώτησι, που φάνηκε πολύ πε-
ρίεργη στο συνομιλήτη της.

—Πιστεύετε στα υπερφυσι-
κά φαινόμενα, κύριε Κάμπιον;
ρώτησε. Θέλω να πώ...

—'Ο ντεκτέιβ την κίτταξε μ'
ανοιχτό το στόμα.

—Πιστεύετε στη δύναμι του
Κακού; ξαναρώτησε.

—Και βέβαια...
—'Επρεπε να τρέμουν όλοι
εδώ μέσα, συνέχισε. 'Εγώ έχω
για στήριγμα τη βαθεία πίστι
μου... 'Αλλ' αυτοί δεν έχουν πί-
στι κι' είναι αδύνατο να σω-
θούν! Θα εξολοθρευθούν!

Είχε πιάσει τη μασσιά, που
βρισκταν μπροστά στο τζάκι
και την κινούσε απειλητικά.

—'Αλλά το Κακό δεν πε-
θαίνει, ξαναείπε. Και το Κακό
βρίσκεται εδώ!... Είδατε αυτό
το σημάδι στο τζάκι της δι-
αλοήθησις;... Είναι μόνο η άρ-
χη! 'Ο 'Αντριου μου είπε κα-
ποτέ ότι, αν πέβαινε πρώτος,
θα ξαναγύριζε για να εκδικη-
θί... Νά την, λοιπόν, η εκδι-
κησις του!

—'Ο Κάμπιον έβηξε για να
μην αναγκασθί ν' απαντήσει.

—'Η Κίττυ δεν του έδωσε, άλ-
λωςτε, τον καιρό. Συνέχισε:

—'Ο Ουίλλιαμ λείει ψέμμα-
τα. Το σημάδι στο χέρι δεν
του το έκαμε κανένας γάτος,
αλλά ο ίδιος ο Σατανάς! 'Α-

ποτέλει μια προειδοποίησι,
πού, αλλοίμονο! δεν θέλει να
καταλάβη. 'Αν άλλαζε την
καρδιά του, αν ώμολογούσε, θα
μπορούσε να σωθί... 'Αλλά δεν
θα το κάμη... Θα εξακολουθή-
ση να μιλά για ένα ζωό, δη-
λαδή για ένα χειροπιαστό ον,
από τον κόσμο όπου ζούμε!...
Νέε μου, προσέξτε αυτό που
θα σας πώ! Δεν έχωμε ανάγκη
από άστυνομικούς άλλ' από
παπάδες!...

—Όταν πεθαινή
κανείς από πανάλη, απολυμαί-
νουν το σπίτι του... Αυτό το
σπίτι έχει μολυνθί από τις ά-
μαρτίες των ενοίκων του και
χρειάζεται έξορκισμοί και λι-
τανείες για να φύγη το κακό...
'Η όργη του Θεού ξεσπάσε πά-
νω στον 'Αντριου... Είχε πα-
ραδώσει την ψυχή του στο Σα-
τανά!... Αυτός έφερε το πνεύ-
μα του Κακού μέσα στο σπι-
τι... 'Ο θάνατος φτερουγίζει ά-
κόμη εδώ' μέσα...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...Η μασσιά που κρατούσε ξέ-
φυγε από τα χέρια της κι' έ-
πεσε κάτω.

—'Ο θορύβος έκαμε την Κίτ-
τυ να συνέρθη.

—'Επρεπε να προσέξω, είπα
με ύφος επιπλήξεως, που απευ-
θυνόταν στον εαυτό της. 'Η μη-
τέρα απέχθανεται τους θορύ-
βους...

—'Η έκστασις είχε εξαφανισθί
πιά από το πρόσωπό της. Το
βλέμμα της ξαναγίνε ήρεμο και
γαλήνιο.

Το κουδούνι που ανήγγελλε
ότι το θραυνό φαγητό ήταν
έτοιμο τερμάτισε τη συνομιλία
τους.

Μόλις τελείωσε το τραπέζι,
ο Κάμπιον παρακάλεσε την κυ-
ρία Καρολίνα Φαραντάυ να
τον ακούσει για λίγα λεπτά.

Τον δέχτηκε στο μικρό σα-
λόνι που βρισκόταν πλάι στο
δωμάτιό της κι' άκουσε χωρίς
την παραμικρή ταραχή τις συ-
στάσεις που της έκαμε ο ντε-
κτέιβ.

—Μού ζητάτε να φύγω από
το σπίτι; είπε όταν ο Κάμπι-
ον τελείωσε. 'Οχι, φίλε μου!

—'Ο θάνατος δεν ανησυχεί τους
ανθρώπους της ηλικίας μου,
γιατί τον νοιώθουν σε κάθε
στιγμή ολόγυρά τους... Πολ-
λές φορές παρομοιάζω τον έ-
αυτό μου μ' έναν ταξιδιώτη
που περιμένει σ' ένα σταθμό
ένα τραίνο που έχει άργησει...

—'Οχι, μην κοιτάζετε άδικα, δεν
πρόκειται να με μεταπεισέτε...

—Θα με συγχωρέσετε να επι-
μεινω... Πρόβλεψα έναν κίνδυ-
νο για όλους εδώ...

—Θυμάστε τί σας είπα άλ-
λοτε; 'Δεν μάς μένει να κά-
μουμε τίποτε άλλο από το να
περιμένουμε το προσεχές θύ-
μας... 'Εγώ, όμως, δεν πρόκει-
ται να μετακινηθώ από δω...

—Οί άλλοι είναι ελεύθεροι να φύ-
γουν... Συμπεριλαμβανέτε και
τη Τζούζι μετ' αυτήν των προσώ-
πων που απειλούνται;

—'Ασφαλώς.

—Θα φύγη τότε... Θα της
μιλήσω και θα την πείσω να
μην φέρη καμιά αντίρρησι...

—Και σεις τί σκοπεύετε να κά-
μετε;

—'Η ερώτησις αυτή φάνηκε
προσβλητική στον Κάμπιον.

—Σκοπεύω να μείνω στη θέ-
σι μου, αν, βέβαια, μου το έ-
πιτρέπετε, απάντησε. Λυπά-

Η παντογνωσία του Πάπα

—'Ο Τίτν ήταν καμαριέρης του Πάπα.
Κάθε πρωί έμπαινε στην κρεββατοκάμαρα του Ποντίφη-
κος και του έλεγε, όπως επέβαλλε το πρωτόκολλο:

—'Αγιε Πάτερ... Είναι έφτα η ώρα και κάνει ωραίο καιρό!
Κι' ο Πάπας του απαντούσε στερεότυπα:

—Τέκνον μου, ο Θεός μόνος και εγώ το γνωρίζουμε.
Μία μέρα, η 'Αγιότης του, έπειτα από άδιαθεσία δεν μπο-
ρούσε να ζυπνήσει το πρωί. Είχε κοιμηθί κατά τα χαράματα
και νύσταζε ακόμα. 'Ο καμαριέρης άφού πήγε τον κάκον οτίς
έφτα το πρωί, έπειτα στις όχτ'ω και ύστερα στις ένν'η, ξα-
ναγύρισε, τέλος κατά το μεσημέρι.

—'Ανοίξε τις κουρτίνες και επανέλαβε, όπως επέβαλλε το
πρωτόκολλο:

—'Αγιε Πάτερ, είναι έφτα η ώρα και κάνει ωραίο καιρό!...
'Ο Πάπας ζυπνήσε επί τέλους και του είπε:

—Τέκνον μου... 'Ο Θεός μόνος και εγώ το γνωρίζουμε.
Τότε ο καμαριέρης φουχρισμένος του είπε:

—Αί, λοιπόν κι' οι δυο σας δεν ξέρετε τί σας γίνεται. Είναι
μεσημέρι και βρέχει!...

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

«Ανδρας Κρυφός»
«Πρωτος Κινδυνος»
«Ανδρας Κρυφός»
«Πρωτος Κινδυνος»

«Ανδρας Κρυφός»
«Πρωτος Κινδυνος»
«Ανδρας Κρυφός»
«Πρωτος Κινδυνος»

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος
Ανδρας Κρυφός
Πρωτος Κινδυνος

Δραματικό διήγημα

Ο Σαλβαντόρ Γκάρσια, ο διάσημος «βασιλιάς του καφέ» είχε πεθάνει πριν από οχτώ ημέρες. Η νεαρή σύζυγός του, η Παμέλα, είχε κουρασθεί ν' ακούη τους διαχειριστές της απέραντης περιουσίας του, που, μετά το θάνατό του είχαν τρέξει στην «κασιέντα» για να την κατατοπίσουν και να της δώσουν λογαριασμό. Άλλος της μιλούσε για καφέ, άλλος για

— Είπε καλύτερα να διαβάσετε το γράμμα του, κυρία, της είπε ο Παζές...

κοπάδια από βώδια και πρόβατα, άλλος για μεταλλεύματα χαλκού και μολύβδου, άλλος για την παραγωγή του βαμβακιού ή για τη λειτουργία των ηλεκτρικών εργοστασίων, που χρησιμοποιούσαν για κινητήριο δυναμισμό τις υδατοπτώσεις της περιοχής.

Η χήρα του Σαλβαντόρ Γκάρσια τους άκουγε όλους μηχανικά, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε από ό,τι της έλεγαν. Της έρχονταν πολλές φορές να τους φωνάξει:

— Δέν μ' ενδιαφέρουν οι αριθμοί κι' οι λογαριασμοί σας... Κάμετε ό,τι νομίζετε καλό ή μ'ν' κάνετε τίποτε... Τό μόνο που ζητώ από σας είναι να μ' αφήσετε ήσυχη...

Αλλά συγκρατιόταν για να μην τους κάμη να γελάσουν με την άγνοια και την αδιαφορία της. Ο Σαλβαντόρ την είχε αφήσει γενική κληρονόμη της περιουσίας του. Και τό σωστό ήταν να δείξη πως ενδιαφέρεται γι' αυτήν.

Τό πρωί της δέυτης ημέρας την επισκέφθηκε ένας άνθρωπος, που η νεαρή γυναίκα έδλεπε για πρώτη φορά. Της είπε πως λεγόταν Ραμίρο Παζές και πως ήταν φίλος του άντρα της.

— Τά χτήματά μου, της εξήγησε, βρίσκονται πολύ μακριά από δώ, γι' αυτό δέν με είχατε ιδή ποτέ άλλοτε ως σήμερα. Με τον Σαλβαντόρ ήμαστε φίλοι από μικρά παιδιά... Η ζωή μας απομάκρυνε τον έναν από τον άλλον, αλλά τά αισθήματά μας δέν άλλαξαν ποτέ...

— Σας ευχαριστώ για τον κόπο που κάματε ναρθήτε να με συλλυπηθείτε, είπε η Παμέλα, που δέν έδλεπε την ώρα ν' απαλλαγεί απ' αυτό τον καινούργιο επισκέπτη.

— Δέν ήρθα για να συλλυπηθώ, απάντησε ο Παζές. Βρίσκομαι εδώ για να εκπληρώσω ένα καθήκον απέναντι ενός νεκρού. Δύο μέρες μετά τό θάνατο του σιζύγου σας έλαβα ένα φάκελλο, που ό μακαρίτης είχε ταχυδρομήσει προτού πεθάνη. Έκτός από τό γράμμα του σε μένα είχε κλείσει μέσα σ' αυτόν δύο άλλα. Τό ένα προορίζεται για σας και τό δεύτερο για ένα άλλο πρόσωπο. Σύμφωνα με τίς εντολές του νεκρού, έπρεπε να παραδώσω τό γράμμα του σε σας οχτώ ημέρες μετά τό θάνατό του...

— Αλλά πως ήξερε ότι θα πέθαινε; ρώτησε εκπληκτική η Παμέλα.

— Ο επισκέπτης έβγαλε ένα φάκελλο από την τσέπη του. — Είπε καλύτερα να διαβάσετε τό γράμμα του, κυρία, ε- πάντησε.

Η Παμέλα πήρε τό φάκελλο από τά χέρια του, τον άνοιξε και διάβασε:

«Αγαπημένη μου Παμέλα,

Όταν θα διαβάξης αυτό τό γράμμα μου δέν θα υπάρχει πιά. Έτσι, ή όργη κι' ή αγανάκτησή σου θα εινε μικρότερη. Συγχωρεί κανείς πάντα τους νεκρούς...

Όσο ζούσα, δέν θα είχα ποτέ τό θάρρος να σου φανερώσω την αλήθεια. Αλλά τώρα μπορώ να σου τά πώ όλα... Θυμάσαι την πρώτη συνάντησή μας;... Πάνε πέντε χρόνια από τότε... Έργαζόσουν ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμών κι' ήμουν φίλος με τον προϊστάμενό σου. Ένοιωσα από την πρώτη στιγμή που σε είδα μια άκατανίκητη αγάπη για σενα. Και δέν σκέφτηκα τίποτε άλλο παρά να σε κάμω δική μου.

Κατάλαβα άμέσως, όμως πως δέν θα μπορούσα με κανένα τρόπο να συγκινήσω την καρδιά σου, που, άλλωστε, ήταν δοσμένη σ' έναν άλλον: ένα νεαρό συγγελέό σου, τον Μανουέλε Άλμπάρο.

Και τότε σοφίστηκα ένα σατανικό σχέδιο. Έπρεπε να δώλω αυτό τον Άλμπάρο από τη μέση. Τά υπόλοιπα θα ήταν πιά εύκολα. Αν, τουλάχιστον, τον σκότωνα! Αλλά, έκαμα κάτι που ήταν πολύ χειρότερο. Η άγλη του ονόματός μου ως «βασιλιάς του καφέ» με δόθησε να κερδίσω την εμπιστοσύνη του. Τού έδειξα την ευνοία μου και τον προσκάλεσα

μερικές φορές στο σπίτι μου... Νομίζω πως σου είχε μιλήσει γι' αυτές τίς επισκέψεις. Μία μέρα, τέλος, του έκαμα την πρότασή μου. Είχα έκτιμήσει, του είπα, τά προσόντα και τη δραστηριότητά του — ήταν ή μόνη στιγμή που ήμουν ελκρινής απέναντί του — κι' είχα πάρει την απόφαση να του αναθέσω τη διεύθυνση ενός

από τά χτήματά μου. Μ' ευχαρίστησε με θερμές εκφράσεις, αποκάλυντάς με ευεργέτη του. Είχε, ωστόσο, ένα μικρό δισταγμό. Δέν ήξερε αν θα δεχόσουν να τον ακολουθήσης μακριά από την πρωτεύουσα.

— Τό αναλαβάνω εγώ αυτό, του είπα.

Κι' άμέσως καταστρώσαμε τό σχέδιό μας ή για την ακρίβεια, έκαμα τον Άλμπάρο να δεχτεί τό σχέδιο που είχα καταστρώσει από πριν. Θάφευγε κρυφά, αφιόνιστά μου μια επίσημη για σενα. Μ' αυτήν θα σου εξηγούσε πως είχε δεχτεί τη θέση που τό πρότεινα για να σε κάμη περισσότερο εύτυχημένη.

Τό γράμμα του Μανουέλε, όπως κι' άλλα μερικά άλλα που μου έστειλε κατόπιν δέν τά έλαβες ποτέ, Παμέλα. Σου είπα μόνο πως είχα στείλει τον αγαπημένο σου να διεύθυνε ένα από τά χτήματά μου κι' άπορούσα ναζί του πως δέν σου είχε τίποτε και γιατί δέν σου έγραφε. Θά θυμάσαι, βέβαια, ότι μου έδωσες μερικά γράμματα να του στείλω. Αλλά ούτε αυτά έφτασαν στον προορισμό τους.

Έπειτα από λίγο καιρό, σου είπα πως έμαθα ότι ο Μανουέλε είχε αγαπήσει μια νεαρή ίθαγενή και πως την είχε κάμει γυναίκα του. Βυθίστηκες τότε σε μεγάλη λύπη κι' έπαυελήθηκα απ' αυτήν για να σε πείσω να γίνης γυναίκα μου. Μα δέν έφτανε αυτό. Ο Μανουέλε έπρεπε να συντριβή έντελώς.

Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασή σου στα χτήματά μου σκηνοθέτησα με τη βοήθεια ενός εμπιστού μου μια κλοπή και τον ενοχοποίησα. Τό δικαστήριο, μ' όλες τίς διαμαρτυρίες του, τον καταδίκασε κι' ό δυστυχισμένος σαπίζει σήμερα στη φυλακή.

Σου τά είπα όλα, Παμέλα. Δέν ξέρω αν θα μπορέσης ποτέ να με συγχωρέσης. Μάθε μόνο πως πάλεψα πολύ με τον εαυτό μου για ν' αποφασίσω να σου ξαναδώσω σήμερα την ελευθερία σου. Γι' αυτό θα φύγω απ' τη ζωή.

Δέν χρειάζεται να σου συστήσω να μη λυπηθείς για τό θάνατό μου. Δέν τό αξίζω. Υπήρξα ένας εγκληματίας απέναντί σου κι' απέναντι του Μανουέλε. Είπε δικαιο και σωστό να πληρώσω... Μάθε μόνο πως σ' αγαπήσα πολύ...

Ο φίλος μου Ραμίρο Παζές, που θα σου φέρη την επιστολή μου, θα παραδώσει επίσης μια άλλη στον Εισαγγελέα. Μέσα σ' αυτήν περιγράφω με όλες τίς λεπτομέρειες τη σκευωρία που ώργάνωσα εις βάρος του Μανουέλε.

Δέν μένει να σου πώ τίποτε άλλο, Παμέλα. Ζητώ και πάλι από σενα κι' από τό Μανουέλε να με συγχωρέσετε. Έγώ που κατέστρεψα την εύτυχία σας, την εύχομαι τώρα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ένα εύτυχισμένο ζευγάρι επιβίβαζαν σ' ένα άτσαπλό πλοίο που έφευγε για την Ευρώπη. Ήταν ή Παμέλα κι' ό Μανουέλε Άλμπάρο, που πήγαιναν να κάμουν τους γάμους τους και να χαρούν την εύτυχία που στερήθηκαν τόσα χρόνια.

BIRGINIA ΜΠΑΣΤΙΝΤ

Τι είναι Η ΣΤΡΑΤΟΣΦΑΙΡΑ

Ιά αεροπορικά ταξίδια του μέλλοντος

Από είκοσι πέντε περίπου χρόνια, τό ενδιαφέρον των επιστημόνων, αλλά και του κοινού επίσης, έχει συγκεντρωθεί στη στρατόσφαιρα. Και σήμερα μιλούμε γι' αυτήν περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Όλοι έχουμε ακούσει π. χ. ότι, έπειτα από μερικά χρόνια, αύριο, ίσως, τά αεροπλάνα θα ταξιδεύουν σ' αυτή την περιοχή, πράγμα που θα τους επιτρέψη ν' αναπτύσσουν πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα από τη σημερινή, ενώ από τ' άλλο μέρος, θα τ' απαλλάξη από τίς δυσλίες και τά ρεύματα του αέρος, που σχηματίζονται στον άτμοσφαιρικό χώρο. Η στρατόσφαιρα, μ' άλλα λόγια, θα συντομεύσει τίς αποστάσεις και θα κάμη ταυτόχρονα τ' αεροπορικά ταξίδια πολύ λιγώτερο επικίνδυνα από ό,τι εινε σήμερα.

Αλλά τί είναι αυτή ή στρατόσφαιρα; Αν ό αέρας δέν είχε την ιδιότητα να εινε συμπιεστός κι' αν, συνεπώς, είχε την ίδια πυκνότητα σ' οποιοδήποτε ύψος, θα σχηματίζε ένα δακτύλιο πάχους μόνον 9000 μέτρων γύρω στη γή. Η πτήσις σ' οποιοδήποτε ύψος, εντός του όριου αυτού, θα ήταν τότε δυνατή, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να πάρουμε ειδικές προφυλάξεις γι' αυτό κι' οι όρειβάται θ' ανέβαιναν στα ύψηλότερα όρη χωρίς να αισθάνωνται την παραμικρή αναπνευστική δυσχέρεια. Θά μπορούσαμε, λοιπόν, να φτάσουμε χωρίς δυσκολία στο άνωτατο άκρο της άτμοσφαιρας και, μάλιστα, να κάμωμε μερικά πηδήματα έξω απ' αυτήν, όπως π. χ. τά δελφίνια, που θναίνουν για μερικές στιγμές έξω από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Αλλά ό αέρας, όπως όλοι γνωρίζουμε, εινε συμπιεστός κι' εξαπλώνεται κατ' ανισο τρόπο στο διάστημα, εινε, δηλαδή, πυκνότερος όσο κατερχόμεθα προς τη γή και, αντίθετα, αραιότερος όσο απομακρυνόμεθα από την επιφάνειά της. Στο ύψος των 10 χιλιομέτρων π. χ., ή πυκνότης του εινε ή μισή από εκείνη που έχει στην επιφάνεια του εδάφους. Απ' αυτό τό σημείο ή πυκνότης του γίνεται όλοένα και πιο μικρή. Έτσι φθάνομε σ' ένα ύψος, όπου δέν υπάρχει καθόλου αέρας.

Τό ύψος των 10 χιλιομέτρων, που αναφέραμε, αποτελεί τό όριο της καλούμενης τροποσφαιρας, της ζώνης, δηλαδή, όπου σχηματίζονται άνερχόμενα και κατερχόμενα ρεύματα αέρος. Σ' αυτήν επίσης έχουν

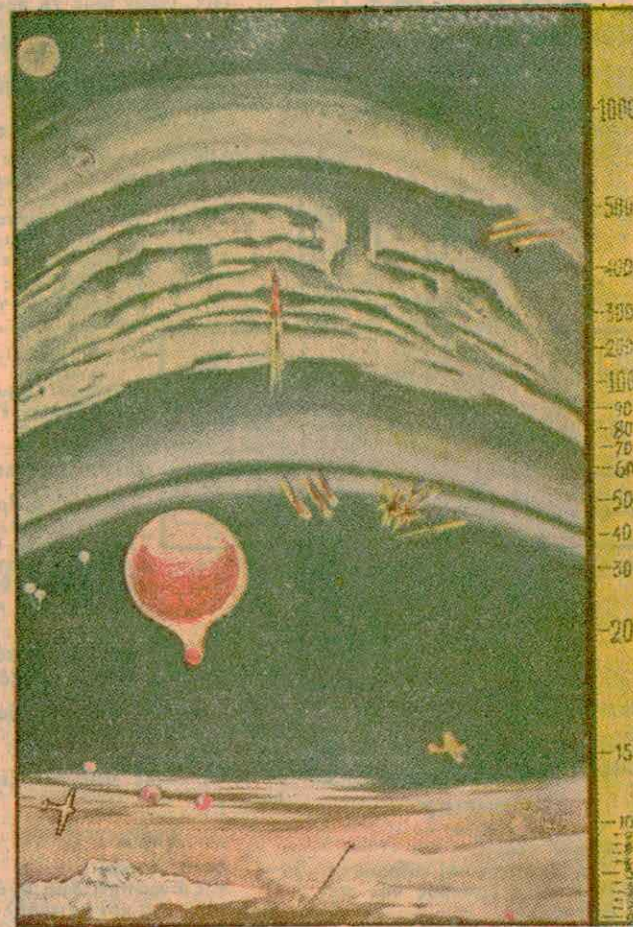
την έδρα τους τά διάφορα μετεωρολογικά φαινόμενα. Στα άνωτερα στρώματα της σχηματίζονται οι μελανίαι και τά λευκά νέφη που αποτελούνται από λεπτότατα «πέπλα» πάγνου.

Οι επιστήμονες πιστεύουν παλαιότερα ότι πέραν από την τροποσφαίρα, τά αέρια που σχηματίζουν τον αέρα, δηλαδή τό όξυγόνο, τό υδρογόνο, τό άζωτο και τό ήλιο, ήταν διατεταγμένα κατά στρώματα, ανάλογα με την πυκνότητά των. Γι' αυτό ή ζώνη που εκτείνεται πέραν από την τροποσφαίρα ώνομασθηκε στρατόσφαιρα. Αλλά οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι αυτή ή ύπόθεση δέν ήταν σωστή. Η στρατόσφαιρα παρουσιάζει πλήθος φαινομένων και δέν εινε ή «ζώνη της ειρήνης», όπως πιστευόταν άλλοτε. Τά φαινόμενα αυτά, όμως, δέν εινε φύσεως τέτοιας ώστε να διαταράσσουν τη γαλήνη της. Τό ύψος της άτμοσφαιρας φτάνει θεωρητικά τά 80 χιλόμετρα. Αλλά, στην πραγματικότητα εινε πολύ μεγαλύτερο. Πέραν από τά 80 χιλόμετρα, όμως, ή πυκνότης του αέρος εινε τόσο μικρή, ώστε καταντάει αστάθμητη σχεδόν.

Μεταξύ των 10 και 40 χιλιομέτρων, ό άτμοσφαιρικός αέρας περιέχει μεγάλη αναλογία όζοντος. Η παρουσία αυτού του αερίου, που έχει την ιδιότητα ν' απορροφά τό μέγιστο μέρος των υπεριώδων ακτίνων, που εκπέμπονται από τον ήλιο, προφυλάσσει τό φυτικό και

«Ένα μπαλόνι της Άγγλικής μετεωρολογικής υπηρεσίας ανυψώνεται από ένα ειδικό σκάφος για μετεωρολογικές παρατηρήσεις.

Τό ύψος της άτμοσφαιρας φτάνει θεωρητικά τά 80 χιλόμετρα από την επιφάνεια του εδάφους. Έκεί σχηματίζεται τό πολικό σέλας κι' άλλα φωτεινά φαινόμενα. Η στρατόσφαιρα εκτείνεται πέραν της ζώνης των 10 χιλιομέτρων.

Ζωικό βασίλειο από ανυπολόγιστες καταστροφές. Μεταξύ των 1000 και 80000 μέτρων, έξ άλλων, σχηματίζεται τό πολικό σέλας κι' άλλα φωτεινά φαινόμενα, που, μέχρι πρό όλίγων ετών, αποτελούσαν άνιγμα για την επιστήμη. Σήμερα προσπαθεί να εξηγήσει τά σκοτεινά και απόμακρα αυτά έρεβη για να δώη τη λύσι δι-αφορών μυστηρίων της Φύσεως.

Μετά τά 80000 μέτρα εκτείνεται ή καλούμενη Ιονόσφαιρα. Τά φαινόμενα που παράγονται στην περιοχή της δέν έχουν μελετηθεί ακόμη έπαρκώς από την επιστήμη.

Οι νεώτερες έρευνες άπεκάλυψαν ότι, στο ύψος των 100 χιλιομέτρων από την επιφάνεια του εδάφους, ή θερμοκρασία φτάει τους 100 βαθμούς και υπολογίζεται ότι θα ποέπει να κυμαίνεται γύρω στους 1100 βαθμούς στο ύψος των 300 χιλιομέτρων.

Αλλά, θα ρωτήσετε τά διαπληκτικά ταξίδια; Πώς ένας πύραυλος θα μπορέσει να διασχίση μια περιοχή που ή θερμοκρασία της εινε άνωτερη από της τήσεως των μετάλλων; Αλλά μην άνησυχείτε! Η εξαχίστη πυκνότης του αέρος καθιστά ανέπαυστη τη θερμοκρασία, που, σε διαφορετική περίπτωση, θα δύναιε στη στιγμή τό αερόπλάνο μας.

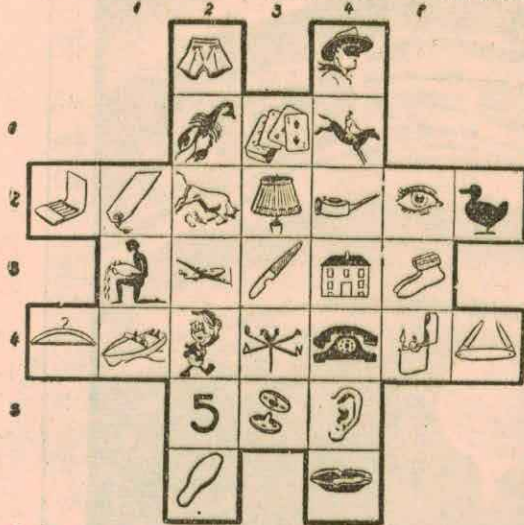
Αλλά ποτέ θα κατορθώση ή επιστήμη να φθάσει ως τά ύψη αυτά της στρατόσφαιρας με τη βοήθεια αερόπλάνων ή πυραύλων;

Η μικρή αυτή συσκευή τοποθετείται μέσα στα μπαλόνια της μετεωρολογικής υπηρεσίας και μεταδίδει διαφορές πληροφορίες για την πρόγνωση του καιρού.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Αν βρείτε τη σωστή ονομασία των διαφόρων προσώπων και πραγμάτων που εικονίζονται στα τετραγωνίδια του σχεδίου μας και τοποθετήσετε μέσα στο κάθε τετραγωνίδιο

το αρχικό γράμμα της ονομασίας αυτής, τότε τα αρχικά αυτά θα σχηματίσουν οριζοντίως και καθετίως λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Υπερήφανο ζώο.
- 2) Φέρνει γούρι.
- 3) Υψηλ διαφανής και εύθραυστη.
- 4) Πλανόδιος έμπορος της παλάδας.
- 5) Αρχικά οργανισμός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Γυναικείο όνομα.
- 2) Το πνεύμα του κακού.
- 3) Φουκαράς (άρχ.).
- 4) Η δουλειά του είναι από τις πιο επικίνδυνες.
- 5) Το λένε (διπλό) όσοι ξεπουλούν.

K. N. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Δημιώδες αίνιγμα

Αν με κυνήγι πάντα ζω
τουφέκι δεν βασταίνω,
φωράς δεν είμαι, μα παντού
τά δίχτυα μου τ'αταίνω.

Λαβύρινθος

Βοηθήστε το δυστυχισμένο αυτό πουλάκι να βγί από την περιοχή της βροχής και να φτάσει στην άνω δεξιά γωνία όπου θάβει λιανικά και άφθονο φαί. Δεν πρέπει όμως να πιάσει σε αδιέξοδο, ούτε και να περάσει δυο φορές από το ίδιο σημείο.

Σ' ένα κινηματογραφικό έργο, δέκα ήθοιοι παίζουν δέκα έντελως διαφορετικούς ρόλους. Μπαίνουντας το μεσημέρι στο ρεστοράν του στούντιο αφήνουν στην κρεμάστρα τα καπέλλα τους, όπως δείχνει η άνωτέρω εικόνα μας. Βλέποντας τα καπέλλα αυτά μήπως μπορείτε να καταλάβετε ποιους ρόλους παίζουν οι δέκα ήθοιοι;

Οι λύσεις στη σελ. 74

Λεξιγρίφι

Τών Ίνδων θεός το πρώτο, μα στην αιτιατική, προσταγή κατόπιν κι' άρρο, όλα στη δημοτική. Και μ' αυτά μεγάλη πόλι γίνεται ευρωπαϊκή.

Αχρευστίχες αντίθετων

Να βρεθούν τα αντίθετα των κάτωθι λέξεων, κατά τρόπον ώστε τα τρίτα τους γράμματα να σάς δώσουν αντιστρόφως διατεταγμένα το όνομα ενός Έλληνα ήρωικού επιδρομίου των θαλασσών επί Τουρκοκρατίας:

Αγάπη, Ύπτιος, Θύελλα, Έκων, Θήλυ, Χειρόγραφον, Γέλιο, Κωλσύνη.

Μεταγραμματισμός

Στο δίν' η έργασία, μα κάποτε κι' η τύχη. Αν τώρα τα στοιχεία υπερβήσης κατά τήχη δέντρο ψηλό θα κάνης πού άντέχει και σ'ατά (ψύχη)

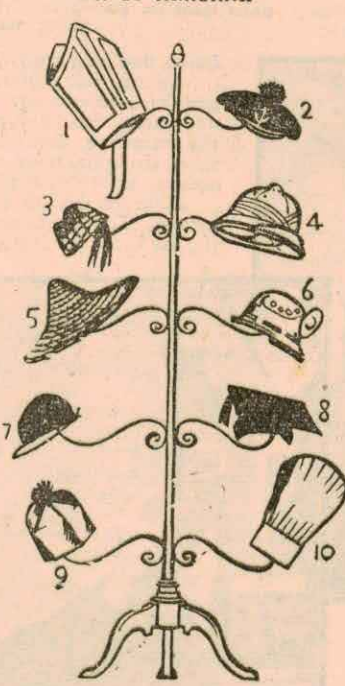
Μαγική εικών χωρίς εικόνα

—Μπα! Τι έγιναν; Έσού, καλέ Λάκη, τάφαγες όλα;
—Ποιά μαμά;
—Μη κάνης πώς δεν ξέρεις, άκουσες τί σου είπα!..

Στοιχειόγραφος

Από ποταμό μεγάλο της Εύρώπης, άμα δγάλω την ούρα και το κεφάλι, μιά βασίλισσα προβάλλει

Τά 10 καπέλλα

Παράξενες «εταιρείες»

Οι έρασιτέχνες των έσμων και το μέτρημα του «κολλάρεν»

Σε καμιά ίσως άλλη χώρα δεν υπάρχει τόσο μεγάλος αριθμός παράξενων «εταιρειών», όσο στην Αγγλία. Με τη λέξη «εταιρείες» έννοούμε εδώ ομάδες ανθρώπων οργανωμένων για την καλλιέργεια κάποιου κοινού ενδιαφέροντος ή... μονομανίας.

Δύο αγγλικές «εταιρείες» π.χ. έχουν συγκεντρώσει εκείνους που επιδιώκουν ν' αποκαταστήσουν τη μνήμη του βασιλέως Καρόλου Α' (που άποκεφαλίσθηκε, ως γνωστόν, το 1649). Σκοπός τους είναι να εξαλείψουν τις προκαταλήψεις και να καταστήσουν άφθαλμοφανείς τις διαστροφές των πραγματικών γεγονότων, που έχουν διαθέσει ένα μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης εναντίον του Καρόλου. Κι' αυτό έπειτα από 3 δλοκλήρους αιώνες!...

Σκοπεύουν μάλιστα να στήσουν ένα άγαλμα του Καρόλου στο παρεκλήσιο του Ουϊνδσωρ κι' ένα μνημείο του κοντά στο Ουάιτχάλ.

Όσοι έκοψαν το τσιγάρο, για λόγους υγείας ή οικονομίας, μπορούν να έγγραφουν στην «Εθνική Έταιρεία των Μη Καπνιστών». Η όργάνωσις αυτή εκδίδει ένα τριμηνιαίο περιοδικό, τον «Καθαρό Άερα», και φροντίζει για την περιφρούρησι των δικαιωμάτων αυτών που δεν καπνίζουν, ιδίως σ'α τα τραίνα. Επιδιώκει την άπαγόρευσι του καπνίσματος σ'α ρεστοράν και τους κινηματογράφους και διακηρύσσει ότι ο καπνός παρουσιάζει τους ίδιους ήθικους και σωματικούς κινδύνους όπως όλα τα ναρκωτικά.

Πολλά κοινά σημεία με τους Μη Καπνιστές έχει κι' η «Εταιρεία των Όσμων», που συγκατέλεγε μεταξύ των μελών της και το Μπέρναρ Σώ. Ίδρύθηκε πρό 15 έτών από ένα δικηγόρο του Λονδίνου, με το σκοπό να κάμη τους Αγγλους πιδ εύαισθητους κι' εκλεκτικούς σ'α τις όσμες. Μερικά μέλη της με όδυτάτη όσφρησι παρακλήθησαν κάποτε απ' τις άρχες μιάς μικρής παραλιακής αγγλικής πόλεως να βοηθήσουν στην άνευρεσι της πηγής κάποιας δυσάρεστης μυρωδιάς, που άπομάκρυνε τους επισκέπτες.

Για όσους αγαπάνε τις κατσίκες, υπάρχει η «Εταιρεία Αιγοφίλων», που τους προσφέρει κάθε στοιχείο και κάθε λεπτομέρεια γι' αυτά τα ζώα.

Περισσότερες από 40 αγγλικές «εταιρείες» άγωνίζονται κατά των οινόπνευματών ποτών. Πρωτοτυπώτερη όμως απ' αυτές είναι μιά άλλη, του αντιθέτου στρατοπέδου: η «Εταιρεία Προστασίας των Θαμώνων των Μπάρ». Τα μέλη της γυρίζουν τα κέντρα, που έχουν λόγους να ύποπτευονται ότι κλέβουν τους πελάτες τους, και μετρούν μ' ένα ειδικό μέτρο... το «κολλάρο» του άρρου της μπύρας!

Πολύάσχολη πάντα, για εύνοήτους λόγους, είναι η «Εταιρεία Φορολογουμένων», με σκοπούς που τους καταλαβαίνει κανένας... Υπάρχουν επίσης «εταιρείες» αυτών που πληρώνουν με δόσεις, καθώς... και των πεζών που κυκλοφορούν στους δρόμους, καθεμιά με επιδιωξι της την άμυνα των συμφερόντων των μελών της.

Άλλες «εταιρείες» ενδιαφέρονται για την προστασία των άγριων και των άγριοουλούδων, για τα ίσα δικαιώματα όλων των πολιτών, για τη διατήρησι των ονομάτων των πλατειών, για την είσαγωγή του δεκαδικού μετρικού συστήματος, για το κλείσιμο των καταστημάτων ένωρίς, για την κατάργησι της ποινής του θανάτου... Άρκετη δουλειά έχει κι' η «Εταιρεία κατά της Δουλείας», γιατί υπάρχουν ακόμη δουλείες αυτών που πληρώνουν με δόσεις, καθώς... και των πεζών που κυκλοφορούν στους δρόμους, καθεμιά με επιδιωξι της την άμυνα των συμφερόντων των μελών της.

Τα περισσότερα έπαγγέλματα έχουν τις «εταιρείες» τους — ακόμη και των Δικαστών, των Μυλωνάδων και των Στρεϊδοπωλών! Τέλος, η «Εταιρεία Προστασίας από τη Φωτιά» είχε ως έργο της το σύστημα των πυρκαγιών στο Λονδίνο, πριν ιδρυθί συστηματική πυροσβεστική ύπηρεσία.

Οι αγγλικές «εταιρείες» άλληλογραφούν τακτικά με άλλες φιλικές τους, σ'α Γαλλία, το Βέλγιο, τη Δανία, την Όλλανδία, την Ελλάδα, την Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Σουηδία, την Άμερική, καθώς και με έταιρείες που βρίσκονται σ'α χώρες του Σιδηρού Παραπετάσματος — γιατί η πολιτική δεν έχει καμιά θέσι σ'α γράμματα που ανταλλάσσουν.

Η άφοσιωμένη σκλάβο

Το παραμυθάκι σας

Στα παλιά τα χρόνια ζούσε στην Κωνσταντινούπολι ένας Τούρκος μαραγκός, ο Μεχμέτ, που με τα παμπάλαια εργαλεία του έφτιαχνε καρέκλες, τραπέζια και ντουλάπια.

Ο Μεχμέτ είχε μαζί του έναν περσικό κατόμαυρο γάτο, τον Άτζεμ και μιά σκλάβο άραπίνα, την Τόκα. Άγαπούσε και χαίδεε τον ώραιο του γάτο, μα στην Τόκα ποτέ δεν είχε πη έλναν καλό λόγο.

Πέρασαν άρκετά χρόνια κι' ο κόσμος άρχισε να φέρνι από την Εύρώπη ωραία έπιπλα. Έτσι δεν είχαν την άνάγκη του Μεχμέτ.

—Μπα! Τι κακό που με βρήκε! μουρούριζε νευριασμένος ο μαραγκός. Οι πελάτες μου κουβάλησαν τραπέζια και καρέκλες έτοιμες από το έξωτερικό. Άλλη φασα οί Μουσουλμάνοι ούτε έναν παρά δεν θάδιναν στους άπιστους για να πάρουν τα καταραμένα τους έπιπλα. Και τώρα οί πασάδες, οί μπέηδες, οί έφέντηδες γεμίζουν τα σπιτία τους απ' αυτά!

Έτσι, ο Μεχμέτ, από τη στενωχρία του, ξεσπούσε και μάλλυνε από το πρσώ ως το βράδυ την ύπρετριά του την Τόκα.

Έκείνη, χωρίς να θάαζη μιλιά φρόντιζε να μαγειρευ, να σκουπίζη, να έχη το σπίτι του άφεντικού της καθαρό.

Ήρθε όμως ο χειμώνας και το κρύο κι' η βροχή άρχισε να μπαίνει στο παλιό σπίτι του Μεχμέτ.

Ο μαραγκός μέρα με την ήμερα γινόταν πιδ νευρικός, πιδ κακός, πιδ άγριος. Πότε του έφταιγε το φαγητό που είχε μαγειρέψει ή άραπίνα, πότε η βροχή, πότε το ένα και πότε το άλλο. Από τη στενωχρία του άδυνάτιζε και δεν είχε όρεξη να φάη. Σιγά-σιγά γερνούσε, τα μάτια του δεν τον βοηθούσαν και τα χέρια του δεν μπορούσαν να σηκώσουν τα εργαλεία για να δουλέψη.

Η Τόκα στενωχωρημένη για την κατάστασι του άφεντικού της και για ν' άποφύγη τη γκρίνια του, εύρισκε πρόσαι πώς θα πάη στο τζαμί να προσκυνήσ η στην αγορά να ψωνίσ η κι' έτσι όλη σχεδόν την ήμερα χανόταν απ' το σπίτι.

Ένας δεροβήσι που καθόταν κοντά στο σπίτι του Μεχμέτ είπε στο μαραγκό να πάη σ'α λουτρό της Προύσσας, που γιατρέυουν όλες τις άρρώστειες, να μείνη εκεί καμιά είκοσαριά μέρες ως που να γίνει καλά και να γυρίση πάλι δυνατός όπως και πρώτα.

Η Τόκα σάν τ' άκουσε αυτό έτρεξε γρήγορα-γρήγορα κι' άφησε πάνω στο τραπέζι πέντε χρυσές λίρες.

Μόλις τις είδε ο Μεχμέτ άγρίεψε.

—Άραμμουτρο! της φώναξε. Που βρήκες τους παράδες; Σου έδωνα για να μαγειρέψης κι' έσ' έκρυβες τα λεφτά και μουφτιαχνες τόσο καιρό άσχημα φαγητά! Να φύγης από το σπίτι μου! Δεν βέλω να σε ξαναδώ.

Ότ'από ο κακός μαραγκός άρπαξε τις χρυσές λίρες, τις έβαλε στην τσέπη του και την άλλη μέρα έφυγε για την Προύσσα. Άφου πέρασαν είκοσι μέρες ο Μεχμέτ ξαναγύρισε. Βρήκε το σπίτι του διορθωμένο, το κελλάρι του γεμάτο τρόφιμα, και τον Άτζεμ χοντρό κι' εύτυχισμένο, ξαπλωμένο σ'όν ήλιο. Δεν τόλμησε να ρωτήση την Τόκα, που είχε γίνει πετσά και κόκκαλο, και καθόταν σ'α μιά γωνιά λυπημένη, με τα μεγάλα μαύρα της μάτια κατεβασμένα.

Μά ούτε κι' εκείνη του είπε λέξι. Τόν

Παράκλησι για βροχή

Το ποιηματάκι σας

Θεέ μου, στείλε μιά βροχίτσα, μιά βροχή, μιά σιγανή, για ν' άνθίσουν τα λειβάδια, να φουτώσουν τα σιτάρια, να μεθύσουν τ' άμπελάκια, να καρπίσουν σταφυλάκια. Μπάρες μπάρες τ'α νερά σ'α χωράφια τ'α ξερά, κάθε σάχνυ ένα ταγάρι, κάθε κλήμα ένα πιθάρι, και σ'ους κάμπους μας χαρές, κι' οί έραγιές μας νοτρές, τ'α κρασιά μας σ'α νερό, τα γεννήματα σαρό, για να χαιρώνται οί φτωχοί, έάνοντάς τα στο σάκκι, να δογκάη ο μυλωνάς και να σκάη ο άλευράς.

(Λαϊκό)

κύτταζε για μιά στιγμή, στυλώνοντας πάνω του τα λυπημένα της μάτια κι' ύστερα ξαναχαμήλωσε το κεφάλι της κι' άναστέναζε.

Μόνον ο Άτζεμ πήγε άργά και τεμπέλικα κοντά του και τρίψτηκε ρον-ρονίζοντας σ'α πόδια του.

Ο Μεχμέτ έσκυψε, τον χαίδεψε και είπε για να τον άκούση η Τόκα:

—Γειά σου, Άτζεμ... Μονάχα έσ' μ' αγαπάς έδώ μέσα!...

Η Τόκα πρόσεξε τα λόγια του, μα δεν μίλησε, δεν είπε λέξι. Κούνησε μόνον θλιβερά το κεφάλι της και σφόγγισε ένα δάκρυ που κύλησε σ'α μάγουλά της.

Ο Μεχμέτ άρχισε να δουλεύει πάλι. Οί δουλειές του δεν πηγάνιναν και πολύ καλά, αλλά τα κουτσοκατάφερνε.

Μιά μέρα κρατώντας ένα τραπέζι το πήγαινε σ' ένα σπίτι και πέρασε από την πλατεία της αγοράς, το Γενή Τζαμί. Έκει είδε έαφικα την Τόκα να πουλάει γλυκά από καλαμπόκι. Ένα γρόσι το κομμάτι. Κρύφτηκε σ'α μιά γωνιά και είδε την Τόκα, μόλις ξεπούλησε, να τρέχη χαρούμενη στο σπίτι. Ο μαραγκός μάντεψε τότε γιατί η άραπίνα η σκλάβο του έλειπε την ήμερα.

Άφου τελείωσε τη δουλειά του γύρισε συγκατακλιμένος και μετανοϊωμένος σ'α σπίτι του.

Που τα βρήκες τα γλυκά που πουλούσες στην αγορά; της ρώτησε με κωλσύνη.

—Άφέντη μου, συχώρα με, του είπε κλαίγοντας η Τόκα και γονάτισε μπροστά του. Τη νύχτα δεν κοιμόμουν. Έφτιαχνα τα γλυκά για να μαζέψω μερικούς παράδες, να συγυρίσω το σπίτι σου μιά και έσ' δεν έχεις πολλή δουλειά.

Τα λόγια της τον συγκίνησαν βαθειά, έκαναν την καρδιά του να πονέση. Πόσο είχε γελαστή!...

—Καλή μου, Τόκα! φώναξε τότε ο Μεχμέτ. Ο Άλλος σήμερα μου άνοιξε τα μάτια μου. Σήμερα κατάλαβα τη μεγάλη σου άφοσίωσι και σου ζητά συχώρεσι γιατί φάνηκα τόσο κακός, τόσο άδικος μαζί σου. Έλα μην κλαίς πιά, Τόκα. Δεν θα είσαι πιά η σκλάβο μου. Από σήμερα θα με φωνάζης πατέρα σου!

Έτσι η καλόκαρη Τόκα, εύτυχισμένη που έκανε το καθήκον της, έζησε κοντά στον Μεχμέτ κι' έγινε μιά καλή και άξια κοπέλλα.

4 ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ποιός έφαγε το γλυκό

Η ιστοριούλα σας

Η κ. Μελπομένη μπαίνει στην τραπεζαρία την ώρα του φαγητού πολύ όργισμένη και ρωτάει:

—Ποιός έφαγε το γλυκό απ' το μπουφέ; Το βάζο είναι έντελως άδειανό!...

Στην έρώτησι της αυτή δεν άπαντά κανείς.

Η κ. Μελπομένη καρφώνει τα μάτια της στο μικρό Μίμη και φωνάζει:

—Μίμη, άκουσες τί ρώτησα; Ποιός έφαγε όλο το γλυκό που είχα στο μπουφέ. Γιατί δεν άπαντάς;

Τσιμουδιά ο Μίμης. Άντι ν' άπαντήσ η στη μητέρα του, σκύβει στο πιάτο του και συνεχίζει το φαγητό του.

Η κ. Μελπομένη γίνεται έξω φρενών.

—Γιατί δεν μιλάς, Μίμη; φωνάζει. Μήπως το έφαγες έσ' το γλυκό;

Μιλιά ο Μίμης.

Η μαμά του τον χτυπά δυνατά σ'όν ώμο.

—Γιατί δεν άπαντάς, παληόπαιδο; Δεν άκουσες που ρώτησα ποιός έφαγε το γλυκό. Κι' ο Μίμης με σοβαρότητα:

—Ο μπαμπάς μας έχει πη να μη μιλάμε στο τραπέζι!...

MIKY-MAOYΣ

Χιονόμωρ

Η Χριστινούλα επισκέπτεται τη γιαγιά της στο χωριό. Καθώς περπατά σ'όν κήπο βλέπει για πρώτη φορά ένα παγωνί.

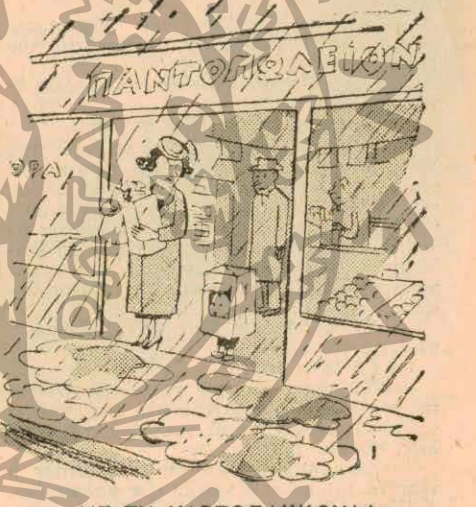
—Γιαγιά, γιαγιά, φωνάζει. Τρέξε να δης μιά από τις κόττες σου που... άνθισε!...

—Μαμάκα, γιατί ο μπαμπάς δεν έχει πολλά μαλλιά στο κεφάλι του;

—Γιατί σκέπτεται πολύ, χρυσό μου.

—Τότε, μανούλα, γιατί έσ' έχεις τόσα πολλά;

—Χμ!... τελείωσε το φαγητό σου τώρα κι' άσε τις κουβέντες.

ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΤΟΣΑΚΚΟΥΛΑ

—Άντε, πάμε, μαμά, για το σπίτι... Δεν πιστεύω να φοβάσαι αυτή την ψιλή βροχούλα!...

Πολεμικό διήγημα

Το χωριό του Κδουνγκιάν δρισκόταν σκαρφαλωμένο πάνω σε μία απότομη πλαγιά κι' από κάτω κυλούσε ο ποταμός. Έπρεπε ν' ανεβείς κάπου όχτακόσια μισοχαλασμένα σκαλιά για να φτάσεις ως εκεί. Δυτικά απ' το χωριό, τα μονοπάτια που ωδηγούσαν στις ριζοφυτίες περνούσαν από στενά κανάλια, που για να τα διαβείς έπρεπε να περάσεις από γεφύρια μικρά, καμωμένα από μπαμπού.

Η Βά-Τσου ήταν νέα, μόλις δέκα εφτά χρονών, και είχε μία εξωτική ομορφιά, που μάγευε όποιον την αντίκριζε. Περνούσε τη μέρα αυτή πάνω από ένα μικρό μισοερεί-πυμένο γεφύρι, όταν άκουσε από μακριά φωνές:

— Βά... χού... βά... χού...
— Ήσαν οι «κούλδες», που πάντα φωνάζουν έτσι όταν καμπουριάζουν κάτω από 'να βάρος. Μά τι μπορούσαν να κουβαλούν τέτοιαν ώρα;

— Η Βά-Τσου είχε βγί τώρα στον κεντρικό δρόμο κι' αντίκρισε τους κούλδες, γεμάτους αίματα, να κρατούν ένα φορείο. Ένας λευκός με στολή κειτόταν πάνω σ' αυτό, με τα μάτια κλειστά, σά νεκρός.

— Γεια σου, κοπέλλα μου! φώναξε ένας απ' τους κούλδες. Δείξε μας γρήγορα το δρόμο για να φτάσουμε στο γιατρό της αποστολής.

— Ακολουθήστε με, είπε απλά η νέα. Πήραν ένα μονοπάτι, έχοντας επί κεφαλής την Βά-Τσου, και σε λίγο φτάσανε στο μισοκατεστραμμένο οίκημα, όπου έμενε ο γιατρός, ο Βόνγκ-Γιέν.

Ένας κούλης του εξήγησε, δείχνοντάς του το λευκό:

— Είπε τραυματισμένος. Έχασε πολύ αίμα. Ήρθαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα.

— Ακολουθήστε με, είπε απλά η νέα. Πήραν ένα μονοπάτι, έχοντας επί κεφαλής την Βά-Τσου, και σε λίγο φτάσανε στο μισοκατεστραμμένο οίκημα, όπου έμενε ο γιατρός, ο Βόνγκ-Γιέν.

Ένας κούλης του εξήγησε, δείχνοντάς του το λευκό:

— Είπε τραυματισμένος. Έχασε πολύ αίμα. Ήρθαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα.

— Ακολουθήστε με, είπε απλά η νέα. Πήραν ένα μονοπάτι, έχοντας επί κεφαλής την Βά-Τσου, και σε λίγο φτάσανε στο μισοκατεστραμμένο οίκημα, όπου έμενε ο γιατρός, ο Βόνγκ-Γιέν.

Ένας κούλης του εξήγησε, δείχνοντάς του το λευκό:

— Είπε τραυματισμένος. Έχασε πολύ αίμα. Ήρθαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα.

— Ακολουθήστε με, είπε απλά η νέα. Πήραν ένα μονοπάτι, έχοντας επί κεφαλής την Βά-Τσου, και σε λίγο φτάσανε στο μισοκατεστραμμένο οίκημα, όπου έμενε ο γιατρός, ο Βόνγκ-Γιέν.

Ένας κούλης του εξήγησε, δείχνοντάς του το λευκό:

— Είπε τραυματισμένος. Έχασε πολύ αίμα. Ήρθαμε όσο μπορούσαμε πιο γρήγορα.

μπορείτε για πέντε λεπτά μ' ένα άδειαν φορείο. Έπειτα θα γυρίστε πάλι πίσω με το ίδιο φορείο. Οι Γιαπωνέζοι θα σας δουν να γυρνάτε κι' έτσι θα πιστέψουν πως μεταφέρατε τον αεροπόρο στο γειτονικό χωριό. Είναι ο μόνος τρόπος για να σωθί.

Ο γιατρός κι' η νέα έκρυψαν κατόπιν το λευκό σε μία σοφίτα, που χρησίμευε γι' αποθήκη του Ιατρείου. Οι κούλδες

γύπα απ' το τσιγάρο του λευκού. Κατάλαβε τότε άμέσως τα πάντα. Η νέα τὸ μάντευσε. Κι' έσπευσε να πη στο γιατρό, για να την άκουση ο Γιαπωνέζος:

— Αυτός ο λευκός που έκρυψα στη σπηλιά θάχει ανάγκη από φάρμακα. Ο Γιαπωνέζος δεν καταλαβαίνει γι' απ' τη γλώσσα μας. Είναι νύχτα. Κάνε πως μου δίνεις κάποιο φάρμακο για μένα κι' εγώ θα τὸ πάω στον 'Αμερικάνο αεροπόρο.

Οι «κούλδες» κρατούσαν ένα φορείο...

Ο Γιαπωνέζος άκουσε τα λόγια της. Ο γιατρός, έντελώς άταραχος, άνοιξε ένα κουτί κι' έβγαλε από μέσα ένα χάπι.

— Αυτό — τής είπε τονίζοντας ένα — ένα τα λόγια του — παύει για πάντα κάθε πόνο όταν είναι ανυπόφορος.

Και τής τὸ έδωσε.

Η Βά-Τσου είχε καταλάβει. Ήξερε τώρα πως κρατούσε στα χέρια της ένα δηλητήριο. Ευχαρίστησε τὸ γιατρό και βγήκε απ' τὸ Ιατρείο. Σε λίγο βγήκε κι' ο Γιαπωνέζος και τὴν άκόλουθησε μέσα στη νύχτα.

Η Βά-Τσου τὸν άντελήφθη. Τὸ ήξερε άλλωστε πως έτσι θά συνέβαινε. Μά ήταν ήσυχη. Δέν ένοιωθε τὴν παραμικρή αγωνία. Κρατούσε στη φούχτα της τὸ χάπι που τής είχε δώσει ο γιατρός και βασίζονταν σ' αυτό... Είχε σύντροφο και δαήδη τής, είχε τελευταίο της καταφύγιο τὸ θάνατο...

Σκοτάδι και σιωπή άπλωνόνταν γύρω... Κανένα νυχτοπούλι άφηνε κάπου-κάπου μακριά, κανένα θλιβερό κρωγμό και μέσα στα έλη που άπλωνόνταν εκεί κοντὸ τρίλιζαν οί νεροχελώνες.

Η Βά-Τσου άκουγε τὰ δήματα τοῦ Γιαπωνέζου που τὴν άκόλουθούσε, μά προσποιόταν πως δέν είχε αντίληψη τίποτα. Προχώρησαν αρκετά.

Η Βά-Τσου έριξε μιὰ ματιά έρευνητική έμπρός της. Ναι, είχαν φτάσει στο μέρος που σκόπιμα κατευθυνόνταν.

Χωρίς νά σταματήσει έβγαλε τὸ χέρι της απ' τὴν τσέπη της και τὸ έφερε στο στόμα της...

Τὸ χάπι που τής είχε δώσει ο γιατρός δέν είχε καμμιὰ γεύση. Τὸ κατάνιξε χωρίς δυσκολία... Ύστερα έκανε τὸ δήμα της πιο γοργό και πιο αποφασιστικό και προχώρησε μπροστά, ψιθυρίζοντας σιγανά, πολὺ σιγανά μιὰ προσευχή, μιὰ έπίκλησι στα πνεύματα τῶν προγόνων της...

Ο Μπόμπ Κόλετ τεντώθηκε τεμπέλικα. Είχαν περάσει δυὸ βδομάδες από τότε ποί δρισκόταν κρυμμένος στο Ιατρείο. Ο γιατρός του έπαι:

— Άπόψε, όταν δύση τὸ φεγγάρι, μιὰ

και κάπως ήσυχασαν τὰ πράγματα, θά μπορούσете νά φύγετε.

— Μιλάτε σοβαρά; Δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος πιά;

— Ναι, κάθε κίνδυνος πέρασε. Είμαι σέ θέσι νά τὸ ξέρω καλά αυτό.

— Μου φαίνεται σάν ψέμμα!... Γλύτωσα απ' τὸ Χάρου τὰ νύχια!

— Όχι έσεις μονάχα, φίλε μου, αλλά όλοι μας.

Ο Μπόμπ τὸν κύταξε με άπορία.

— Μάλιστα, έτσι άκριβώς, όπως σάς τὸ λέω είνε, πρόσθεσε ο γιατρός. Ο Θεός μάς λυπήθηκε και θά ξαναγυρίσετε στήν ωραία πατρίδα σας, που με τόσο λαχτάρα θά σας περιμένουν. Άν οί Γιαπωνέζοι καταλάβαν τὸ παιγνίδι που τούς παίζαμε, θά μάς τσιφέκιζαν όλους, χωρίς οί-

— Τί γενναία κοπέλλα! είπε ο Μπόμπ. Μά δέν ήταν έπικίνδυνος ο γυρισμός για τούς κούλδες;

— Αυτοί άρχισαν νά τρέχουν όταν είδαν τούς Γιαπωνέζους. Μονάχα ένας σκοτώθηκε, οί άλλοι σώθηκαν. Έκείνο όμως που έκανε ή Βά-Τσου ήταν μιὰ θαρραλέα πράξις.

— Τί έκανε;

— Όταν σάς έκρυψα, ήρθε ένας Γιαπωνέζος και είδε τὸ άποσίγαρό σας, που μέσα στην ταραχή μας δέν τὸ είχαμε πετάξει. Ο θάνατος ήταν σίγουρος για όλους μας...

— Μά τότε πως σωθήκαμε όλοι;

— Η Βά-Τσου είπε πως σάς έκρυψε σέ μιὰ σπηλιά, που μόνο αυτή τὴν ήξερε, και μου ζήτησε ένα φάρμακο για νά σας τὸ φέρη. Ο Γιαπωνέζος, που είχε δρῆ

νέας και τοῦ Γιαπωνέζου δρέθηκαν τὴν άλλη μέρα στο κανάλι!...

— Τὴν άτυχη νέα!... ψιθύρισε ο Μπόμπ. Τί ήρωική καρδιά αλήθεια!...

— Ναι, ή Βά-Τσου ήταν μιὰ γενναία κόρη. Λυπούμαι ελίκρινά που χάθηκε έτσι τραγικά...

Ακολουθήσε μακριά σιωπή. Έπειτα ο Μπόμπ Κόλετ είπε:

— Γιατί ή νεαρή Βά-Τσου θυσιάστηκε για μένα;

— Ποιός μπορεί νά ξέρη; Ίσως ή καρδιά της νά σκίρτησε για σας, άπάντησε ο γιατρός Βόνγκ-Γιέν.

Ο 'Αμερικανός δέν είπε πιά τίποτα. Έβγαλε μόνον τὸ μαντίλι του και σκούπισε τὰ μάτια του που είχαν δακρύσει ψιθυρίζοντας:

— Άτυχη μικρούλα! Φτωχή Βά-Τσου!...

ΣΤΑΝΛΕΥ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ

Η ΘΥΓΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ

Ο γιατρός δοήθησε τὸν πληγωμένο νά ξεπλῶθι στο χειρουργικό κρεβάτι. Με έπιδεξιότητα τοῦ έκανε μιάν ένεσι και συνεχισε νά περιποιήται τὸ τραῦμα του.

Η Βά-Τσου κύταξε τὸ λευκό με τὰ ώ-ραία της έκφραστικά μάτια, χαμογελώντας του, δίχως νά καταλαβαίνει όμως τί έλεγε. Ο Βόνγκ-Γιέν τής εξήγησε τὰ λόγια που ψιθύριζε ο ξένος:

— Είναι ένας αεροπόρος... αναγκάστηκε νά προσγειωθεί... είνε τραυματισμένος... εύτυχώς όχι πολὺ σοβαρά... Αὐτὰ έχει ο πόλεμος!...

— Α! έκανε ή νέα. Οί Γιαπωνέζοι σκοτώνουν αὐτούς που βοηθῶν τούς αεροπόρους.

— Αλήθεια, παραδέχτηκε ο γιατρός, καθώς εξακολουθούσε νά περιποιήται τὸν τραυματία.

Εκείνη τὴ στιγμή μπήκε στο Ιατρείο ένας κούλης.

— Έρχονται, είπε. Είναι πολλοί.

Ο Βόνγκ-Γιέν συνέχισε τὴ δουλειά του. Ο λευκός δέν είχε καταλάβει τίποτα απ' τὸν κίνδυνο που άπειλούσε όλους εξ αίτίας τῶν πόνων πουνοιώθε. Ωστόσο ή ένεσις τὸν είχε κάπως ανακουφίσει. Έψαξε στήν τσέπη του και πήρε ένα τσιγάρο. Η Βά-Τσου τοῦ τὸ άναψε και ξανά τοῦ χαμογέλασε. Τώρα κι' ο λευκός τής ανταπόδωσε τὸ χαμόγελό της.

— Σε ποση ώρα θάνε εδώ; ρώτησε ο γιατρός τὸν κούλη.

— Σε δέκα λεπτά.
— Θά προστάσω νά τελειώσω. Άκουσε, πρόσθεσε, γυρίζοντας στή νέα, πρέπει νά τὸν κρῶνουμε. Έσύ γνωρίζεις τίς σπηλιές, δέν εἶν' έτσι;
— Δέν υπάρχει καιρός, άπάντησε ή νέα. Τὸ πιο κοντινὸ γεφύρι είνε χαλασμένο. Γύρισε ύστερα στοῦς κούλδες:

— Νά πάρετε τὸ δρόμο που τραβάει πρὸς τὸ νότο, κατὰ μήκος τοῦ φράγμα-τος τοῦ ποταμοῦ, τούς είπε. Τρέξτε όσο

έφυγαν με τὸ άδειανὸ φορείο.

Άμέσως μετά, ο γιατρός και ή Βά-Τσου καθάρισαν τὸ Ιατρείο από τὰ αίματα. Μόνο στο τασάκι είχε άπομείνει ή εγό-πα» απ' τὸ τσιγάρο τοῦ λευκού.

Όταν ο Γιαπωνέζος άξιωματικός μπή-κε σά σίφονας μέσα στο Ιατρείο, όλα ή-σαν σιωπηλά. Η Βά-Τσου καθόταν σε μιὰ γωνιά.

— Πού είνε ο γιατρός; ρώτησε ο άξιωματικός.

— Κοιμάται. Δουλεύει τὴ νύχτα και τώρα ξεκουράζεται, άπάντησε ή νέα. Τὸν περιμένω, γιατί έχω έναν πόνο στή μέση μου.

Ο Γιαπωνέζος φώναξε άγρια και μερικοί στρατιώτες παρουσιάστηκαν. Η Βά-Τσου ξανάπεσε στή σιωπή της.

Σε λίγο κατέβηκε ο Βόνγκ-Γιέν και ή άνάκρισις άρχισε. Μά σχεδόν άμέσως μπήκε ένας φρουρός κι' έδωσε ένα χαρτί στον άξιωματικό. Όλοι τούς έφυγαν.

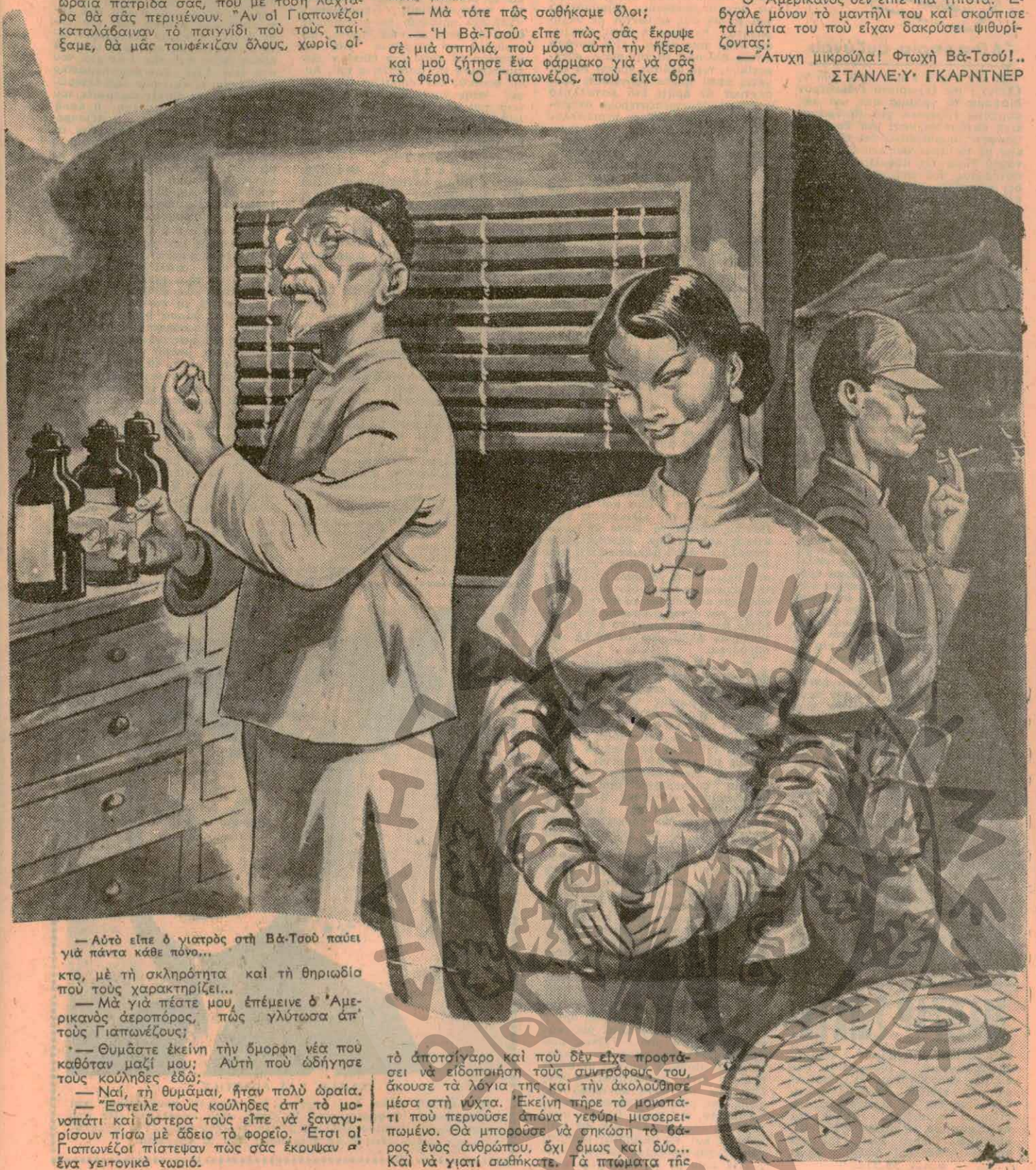
— Ανακάλυψαν τὸ άδειανὸ φορείο! είπε ο Βόνγκ-Γιέν.

Ακολουθήσε μικρή σιωπή, ύστερα άκούστηκαν πυροβολισμοί. Όταν θράδυσ-σε αργότερα, ένας Γιαπωνέζος στρατιώτης ξαναγύρισε στο Ιατρείο. Η Βά-Τσου κι' ο Βόνγκ-Γιέν τὸν ήξεραν πως ήταν κατάσκο-πος. Έκανε ότι δέν καταλάβαινε τὰ κινέ-ζικα. Η Βά-Τσου αντίállαξε μιὰ ματιά με τὸ γιατρό, που ρώτησε τὸ Γιαπωνέζο τί γύρευε.

— Δέν καταλαβαίνω τὴ γλώσσά σας, άπάντησε εκείνος με μισές λέξεις και γνε-ψίματα.

— Έχω έναν πόνο, εδώ, στή μέση, ει-πε κατόπιν ή νέα στο γιατρό.

— Είνε έντονος;
— Ναι.
Ο Γιαπωνέζος άρχισε νά πηγαινοέρχε-ται μέσα στο δωμάτιο. Ξαφνικά τὸ βλέμ-μα του έπεσε στο τασάκι, όπου ήταν ή

— Αυτό είπε ο γιατρός στή Βά-Τσου παύει για πάντα κάθε πόνο...

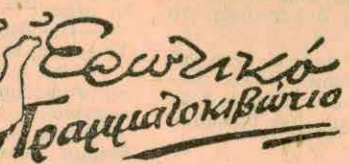
κτο, με τὴ σκληρότητα και τὴ θηριωδία που τούς χαρακτηρίζει...

— Μά για πέστε μου, έπέμεινε ο 'Αμερικανός αεροπόρος, πως γλύτωσα απ' τούς Γιαπωνέζους;

— Θυμάστε εκείνη τὴν όμορφη νέα που καθόταν μαζί μου; Αυτή που ώδήγησε τούς κούλδες εδώ;

— Ναι, τὴ θυμάμαι, ήταν πολὺ ωραία. Έστειλε τούς κούλδες απ' τὸ μονοπάτι και ύστερα τούς είπε νά ξαναγυ-ρίσουν πίσω με άδειο τὸ φορείο. Έτσι οί Γιαπωνέζοι πίστεψαν πως σάς έκρυψαν σ' ένα γειτονικό χωριό.

τὸ άποσίγαρο και που δέν είχε προφτά-σει νά εἰδοποιήση τούς συντρόφους του, άκουσε τὰ λόγια της και τὴν άκόλουθησε μέσα στή νύχτα. Εκείνη πήρε τὸ μονοπά-τι που περνούσε άπὸνα γεφύρι μισοερεί-πυμένο. Θά μπορούσε νά σηκώσει τὸ βά-ρος ενός ανθρώπου, όχι όμως και δύο... Και νά γιατί σωθήκατε. Τὰ πτώματα τής

ἐνδυσασάν, σχῆμα, κόμημα, σκουροφάσμα, ἐξαρμένον κα-
θέλωλο διαορβάνονται δι' ὀφθαλ-
μους παρ' εἰδικού τεχνιτῶν σπου-
δίσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυ-
ρίζοντα κοστούμια, παλὰ κα-
καμπρινές, Ραφαὲλ «Νέα Οί-
κονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πά-
τωμα), Ἀδελφὸν Ἀλφλ. Τηλέ-
φωνον 55.314.

Ἡ γαλλικὴ μὸδα δὲν παρουσιάζει πάντοτε πανάκριβους καὶ πολυπλοκοὺς ἐξωφρενισμούς. Τὸ ἀπλό αὐτὸ καπελλάκι εἶνε ἀπὸ πέκοτο θέλωθε καὶ στολίζεται μ' ἓνα τεχνητὸ πουλί. Γιὰ συμπλήρωμα, ἓνα θέλω παιζιέται ὅλο τὸ πρόσωπο.

ἀποστία τὸν νεαρόν· καὶ τὸν περι-
 ὀρήνησθε. ἢ ν' ἀποτραχέητε.
 Ἐκτός ἂν γὰρ... ἐκδίκῃ, ἀποφα-
 σίζετε ν' ἀναστρέψετε τοὺς ρό-
 ῖους; νὰ παίξετε σὺς τώρα τὴν
 κουμπάρα καὶ ἢ ἀσπονδὴ φίλη σας
 τὴν ὕψη!

Μ. Ι. Π. 21: "Ἄν δὲν σκέπτε-
 σθε γιὰ γάμο, ὅπως μοῦ γράφετε,
 τότε ἐθέλια δὲν εἶτε τιμὸ καὶ ἀ-
 ντιπροσέπει· να παρασέρνετε μιὰ κο-
 ιταλλίδα σὲ περικοπέτες ποὺ δὲν
 ἰσχύει νὰ τὴς ἀντιμετωπῇ καὶ ἐν-

δέχεται να της στοιχίσουν άσχημα
και άκριβιά. "Όσο για το ότι δε-
χτηκε τη συνάντη που της ώρι-
σατε αυτό δεν είναι έγκλημα. "Αν
σας συμπαθώ, φρονείτε ότι δεν έ-
πρεπε να έδώσα στην παράκλησί-
για να σας ιδώ και να σας μι-
λήσω; Μά αν άρνούνταν πάλι, τό-
τε δεν θα σας κακοφορόνταν που
δεν σας εμπιστευόμται;... Λοιπόν
σκεφθείτε πρώτα κι έπειτα να κρι-
νεται τη φίλη ... ΕΡΗ

Τὴν πεθερά ἢ τὴν μητέ-
ρα μου;

χάρη, καὶ ἐν ἡμῶν τῶν ἀποστόλων.
 «Δὲ ὧν ἡ οὐδὲ ἑξ. Σ. π. ο.». Πολύ
 ἡ ἐμπόδια ὑπάρχουν σ' αὐτὴν τὴν
 περίπτωσι. Τὰ ἔξαιτα καὶ μὴν
 σὰν, γιὰ τὸ μὴ ἐπὶ τὴν καὶ ὅ
 πορεῖτε; Ἄν ἦταν κανένας μὲ
 γάλας, σωθάρης κύριος, στὸν ὅ
 ποῖον, δὲ μὴ πορὸς αὐτὸν δὲ βασισθῇ
 τε γιὰ ἑνα γρήγορο γάμο, τότε
 τὰ πράγματα θ' ἄλλαζαν. Αὐτὸ
 δὲν ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ
 θὰ ἔχη γνωρίσει ἄλλες 3—4 κο
 σ' ὅλες θὰ ἔχη πῆ τὰ ἴδια πρά
 γματα. Μὴν ἀπογοητεύεσθε διὼ
 εἶσε ἀκόμα εἶνα μικρὸ κοριτσάκι
 ΜΙΠΑΝΤΑ

Παιδιά !

Ἐπιτέλους ἀποκτᾶτε κι' ἐσεῖς τὴν ἐφημερίδα σας, τὸ δημοσιογραφικὸ σας ὄργανο, ὅπως ἀκριβῶς κι' οἱ μεγάλοι!

Τὴν 27ην Ἰανουαρίου,
Σάββατο κυκλοφορεῖ

Η Μαθητική ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Κάτι που για πρώτη φορά έκδίδεται στην Ελλάδα! Μυθιστορήματα, που θα σας συναρπάσουν, θα σας γοητεύσουν, θα σας μεταφέρουν στους κόσμους της χαράς, του ήρωϊσμού, της περιπέτειας, της αυτοθυσίας!

Διηγήματα ἀπὸ τὰ καλύ-
τερα τοῦ κόσμου!

‘Ιστορίες ἀπὸ κατορθώματα παιδιῶν στὴν κατοχή!

«Αθλητισμός, Προσκοπι-
σμός, Ὀδηγοί, Συνεργασία
Αναγκαστών, Νέοι Λογοτέ-
χνες, Μικρά Μυστικά, Σπαρ-
ταριστές Μαθητικές Ειδή-
σεις τῆς Ἑβδομάδος, Ὅλα
τὰ Φλέγοντα Μαθητικά Ζη-
τήματα, Εὐθυμοί Τύποι, Γε-
λοιογραφίες, Πλούσια Ἑγ-
χρωμὲ Εἰκονογράφησις!

Η
Μαθητική
ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἀγοράστε την ὅλοι τὸ
Σάββατο 27 Ἰανουαρίου

Δραχ. 2.000

ΚΡΕΜΑ
ΠΟΥΔΡΑ
Katia
ΗΓΕΓΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ
ΑΡΟΜΑΤΙΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑΣ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἄν ἡ σὺ χον νέον
 Δ. Τ. οὐκ ἔστιν ὅτι ἡ
 φωνή σου ἡ δὲ ὁρχ. εἶνε πρῶ-
 τοπαθὴ ἡ δευτεροπαθὴ. Δηλ.
 ἡ προὔπαρχει φωνητικῶν τῶν
 πνευμονῶν ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται
 καὶ ἐκεῖ ἡ εὐδὸς ἐξ ἀρχῆς· ἀν-
 τίστοιχα φωνητικὰ μόνον ἐκεῖ.

Π. Φ. Θ. Ε. Σ. Σ. Α. Λ. Ο. Ν. (κ η ν :
"Ευδίδεσσα ἐπισταμμένης τοῦ λεπτο-
μερές καὶ μακρὸν γράμμα σας.")
Εὐερεσιπτότης καὶ ἡ εὐασθησία δι-
φειλεται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν πάθη-
σίν σας, ἡ ὁποία ὥς μὴ διαγνώ-
σθῃσα ἐγκρίτως προσέβαλε τὸ
νευρικό καὶ τὸ κυκλοφορικό σύ-
στημα. Δὲν σημαίνει ἐπιβίδη δὲν
ἐπαγγέλλει πλήρως ἡ ἐκ τῆς ἡμέ-
ρας πληγὰς κατ'οσάσεις, ὅτι ποτε
νὰ ἐγκαταλειφθῇ θεραπευτικὴ δι-
κὴ νόσος. Τούτωντοιν κατὰ διαστήμα-
τα ἡ πενικιλιοθεραπεία μικτὸς μ

τά οιονομηματικά ποτά. Α! ενέ-
ριες κάλλισιμι και οι πολυτέτα-
μινες είναι πολύ αποτελεσματι-
κές, γενικάς ελαφρά μία γενική
τονωτική θεραπεία του οργανι-
σμού.

Δ η μ ό σ ι ο ν · Υ π ά λ η-
λ ο ν . Χ α ν ι ά : Καί σε σάς
στην ιδίαν αίτια όφελεται ή α-
φαιρέσις του όρχ... όπως και πα-
θολογική ένέσις πρέπει να γί-
νεται. Ή σ, εν ή βασική αι-
τία των δευτεροπαθών συμπτω-
μάτων. Νομίζω ότι μία εξέταση
και από ένα ειδικό νευρολόγο εί-
νε απολύτως επιβεβαιωμένη και ή
δισυνεργασία του μετά του άφρο-
δισιολόγου επιτακτική. Καί προ-
πάντων όχι άπαισιόδοξία και στε-
νωχώρις με το τίποτα.

Από την άλλη μεριά, οι άνθρωποι που έχουν την ικανότητα να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους ως «αυτοκίνητο» είναι αυτοί που έχουν την ικανότητα να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους ως «αυτοκίνητο».

ριον συνθηκών, έκαστου άσθενούς και
 της άγνοήης. Και μάλιστα στην
 προκειμένη περίπτωση που ύφισται
 και ειδική πάθηση. Ένα ρό-
 ν σας συνιστά; να τρώτε κα-
 λά και όχι κατάχρησι σε αλκοολική,
 γιατί μετά τις προαυρισμένες εν-
 δειξ φουρτίνας έρρεται και η πλύν-
 ρα υγιεινή. Και μία τέτοια πλη-
 ρύς γάλακτος (1) δέν σας την ε-
 γχαίλει; αυτήν σας την ηλικία.

χομαι σ' αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἡλικίαν.
 Δυστάσιον ἔμελλεν ὁ πα-
 ρὲς, ἵνα αὐτὴς κερτήγῃ·
 Ἐφ' ὧσ' αὖτ' ἐξήτασεν τόσους
 διακεκριμένους συνδεδωλὸς ἐκί-
 καλ ἐδῶ, καὶ δὲν ἴσχυσε ἀκόμα πα-
 ρέναι.
 Πάθος σὰς, πῶς εἶνε δυνατόν ἐ-
 γὼν γὰρ ἐπιτύχῃ αὐτό, ἀνευ ἐξε-
 γιαιῶν·
 γιὰ τὴν θεραπείαν σὰς, τὴν ὅποι-
 αν σὰς σπούδουσαν καὶ μὴ πα-
 ροικεῖσθε.
 Ὑπάρχει σωτηρία
 γιὰ μιὰ ψυχὴν; Κατάλλη-
 λος γιὰ τὴν περίπτωσιν σὰς εἶνε
 ὁνας νευρολόγος γιαντρός. Ἄλλος δὲ
 σὰς ὁποῖεθ' ἐν πρῆξι, ὅπως
 ἀπὸ τῶν ἀλλαντῶν τὸν ὀγκρῶ-
 σμὸν αὐτῆς σὰς, τὰ ὁποῖα ἐ-
 πόλλισεν ἀπεβάλλετε ἀνὴν νευρο-

[illegible]

«Ατυχόν ἀγρότην·
Τέτοια θεραπεία δέν γίνεται δι'
ἀληθοφανείας. Ἀνθρώπου παρ-
νέτε τόσο ἐπιπόλαια μία τῶς σ-
σασα ἀσθένεια. Πολλοί ἐγουν πα-
εἰδικό λιπομερές σημεῖωμα γί-
τὰ σκεπτικὰ πάντα. Δέν ἔνω τί-
τά ἄλλο να προσθέσω ἐπ' αὐτό
πρὸς γράφω στο σημεῖωμά μοι
αὐτό.

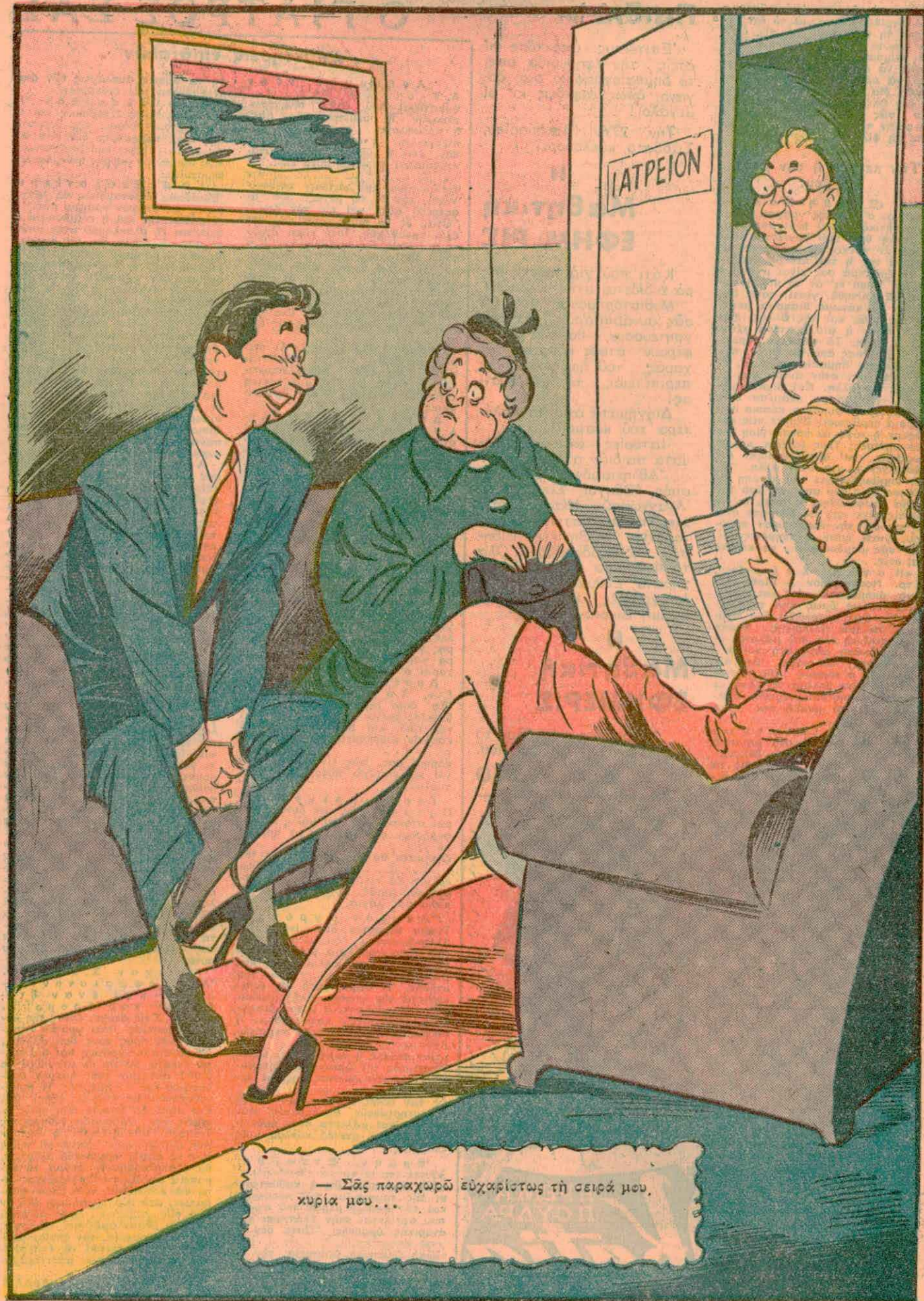
«Ατυχον Σ. 28. - Γ. Μ.
'Αναφοράς στην Ένωση Νέ-
ων 1950 καλ' Ξανάνα διό-
τάτην τοῦ δ' ὁρμικὸν Κ.
Π. 19. - Σεία σίχου, εκτός της
μονοθεραπείας που γράφω παρα-
κάτω καὶ πρὸς τοὺς δυὸ ἀλλους
νὰ κάνουνε συγχρόνως καὶ αὐτὴν
τὴν ἐνέστιξ Sulfate de
strychnine δι-
0,002 ἀπο μίλι καθ' ἡμέραν ὑπό-

οι οποίοι δεν μπορούν να τα εκμισθώσουν προσωπικά στον γιατρό, και μάλιστα όταν πρόκειται περί του στενού κύκλου μιας επαγγελματίας.

Εὐμήνην. Ἐνταῦθα: ἄνευ ἁπάντων ἐννοῶν διὰ τὴν αὐτὴν τὴν στήλην διὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς τοιχοφύλας τοῦ προσώπου καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ σώματος, σφραγίζεται στήν ἐλάττωσιν τῆς ἀνδρικής ὁρμόνης. «Ὅστε δὲν ἔχουν πρὸς τὴν ἀνδρικήν μίαν εἰδική ὁρμονική θεραπεία, τὴν ὅποιαν θὰ σὺς καθόρισεν μετ' ἐξέτασιν καὶ ἐλέγχου». Εὐμήνη

καὶ θὰ σᾶς παρακολουθεῖ κατὰ τὴν
ἐπισκευὴν τῆς γιά ν' αὐξανεῖται

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἱατρός - Δερματολόγος

Μόνη κι' έρημη

Έκεινος ήταν ένας στρατιώτης, όπως τόσοι άλλοι που πέρασαν κι έμειναν στα χωριά της Μακεδονίας. Εκείνη ήταν μία κοπέλλα, που είχε δώσει το Γυμνάσιο κι' έμενε με τη γριά γιαγιά της στο χωριό, στα λίγα χτήματα που της άφησαν οι γονείς της.

Ο Στέλιος και η Λένα είχαν αγαπήσει τόσο πολύ που είχαν ξεχάσει μέσα στην παραφορά του έρωτά τους πως έπειτα από λίγους μήνες θα έπρεπε να δικαιολογήσουν το παιδί που θα έφερναν στη ζωή. Ναι, η Λένα κατάλαβε πως θα γινόταν μητέρα και μία μέρα άκουμπώντας το ξανθό κεφαλάκι της πάνω στον ώμο του φίλου της, του εμπιστεύθηκε με σιγανή φωνή το μεγάλο μυστικό της.

Ο Στέλιος δεν μίλησε. Εκείνη όμως χαμογέλασε και τούπε μ' ένθουσιασμό:

— Δεν με στενοχωρεί καθόλου, αυτό, Στέλιο. Μ' ευχαριστεί τόσο ή σκέψι ότι θα έχω ένα παιδί, απ' τον αγαπημένο μου!

Ο Στέλιος κούταζε το χλωμό, λεπτό προσωπάκι της, χαμήλωνε τα βλέφαρά του και σαν να τον έδεσαν τύψεις για ό,τι έγινε ψιθύρισε: — Συγχώρεσέ με, Λένα μου!

Εκείνη την ημέρα την κράτησε πολλή ώρα στην αγκαλιά του. Κι' όταν χωρίζονταν της είπε με άποφασιστικότητα:

— Θα παντρευτούμε, Λένα, και γρήγορα μάλιστα.

Σε δέκα ημέρες όλα είχαν τελειώσει. Σ' ένα εκκλησάκι, με μάρτυρες το λoχία του και το δεκανέα και κουμπάρο ένα συχωριανό της Λένας που τον έφερε η γιαγιά γιατί ήταν ο καλύτερος φίλος του μακαρίτη του γιου της, ο Στέλιος παντρεύτηκε τη Λένα.

Οι επιχειρήσεις άρχισαν κι' ο Στέλιος έφυγε μαζί με τους άλλους λεβέντες. Ο ταχυδρόμος που της έφερε στην αρχή συχνά γράμματα του, τώρα σκύβει το κεφάλι του μόλις την αντικρύζει να περιμένη μ' αγωνία γράμμα απ' τον καλό της και να μη λαβαίνει πιά.

Το προσωπάκι της Λένας, γίνεται μέρα με την ημέρα πιο χλωμό. Τα μάτια της μοιάζουν, ανάμεσα στα δάκρυά της, σαν δύο φωτάκια χαμένα μέσα στην ομίχλη...

Το παιδί γεννήθηκε μία νύχτα του Δεκέμβρη.

Έξη μήνες έμεινε κλεισμένη η Λένα στο σπίτι της συντροφιά με τον πόνο της και το αγοράκι της. Οι επιχειρήσεις στο μέτωπο τελείωσαν, ο στρατός γύριζε σιγά, σιγά στα σπίτια τρυ, μα ο Στέλιος ούτε φάνηκε ξανά από το χωριό, ούτε της έγραψε πιά...

— Σας παραχωρώ ευχαρίστως τη σειρά μου, κυρία μου...

Η Λένα άφησε ένα πρωινό το παιδί της στη γιαγιά της κι' έφυγε μακριά για την Αθήνα. Θα πήγαινε στη διεύθυνση που της είχε πη πως εργαζόταν ο Στέλιος όταν ήταν πολίτης.

Εφθασε εκεί, τον ζήτησε μα δεν είχε γυρίσει στη δουλειά του. Πήγε και στο σπίτι του, μίλησε με την αδελφή του.

— Πού είναι ο Στέλιος; ρώτησε τέλος.

Εκείνη την κούταξε με πόνο και της είπε, ενώ τα μάτια της πλημμυρίζαν δάκρυα:

— Είμαι μία όρφανη και σύ είσαι μία χήρα! Δεν βλέπεις τα μαύρα που φορά;

Εκλαιγαν κι' οι δυο ή μία στην αγκαλιά της άλλης. Κι' η Λένα αποφάσισε να μη γυρίσει πιά στο χωριό, να δουλέψει εκεί που δούλευε κι' η αδελφή του αγαπημένου της νεκρού και να στέλνει όσα χρήματα μπορούσε στη γιαγιά της για το παιδάκι της.

Μα αργότερα η Λένα αρρώστησε κι' αναγκάστηκε να ξαναγυρίσει στο χωριό.

Όταν βρέθηκε εκεί μονάχη, μπροστά στο παιδί της, έβλεπε τα κλαμάτα.

Μόνη κι' έρημη τώρα δεν λείπει τον πόνο της σε κανένα. Μένει πλαγισμένη όλη μέρα κι' από το κρεβάτι της κούταζει στο δώμο. Από κει θάρχεται ο Στέλιος αν ζούσε...

Ένα πρωί η Λένα έκρυψε μια τούφα μαλλιά από το κεφάλι της και τάχωσε μέσα σ' ένα μενταγιόν που κρεμόταν από μια αλυσίδα στο λαιμό της. Της το είχε χαρίσει ο Στέλιος. Ζήτησε ύστερα το παιδί της. Της τόφεραν και κρέμασε στον λαιμό του το μενταγιόν, μέσα στο οποίο θρίσκοταν μία φωτογραφία του Στέλιου και μία άλλη δική της...

Η συγκίνησή της αυτή τη στιγμή ήταν απείρηστη.

Φίλησε κατόπιν το μικρό της. Απ' τα μάτια της έτρεχαν άφθονα δάκρυα, δάκρυα πόνου κι' απελπισίας.

Το μενταγιόν αυτό είχε για σένα, μικρούλη μου, ψιθύρισε στο παιδάκι της. Μην το αποχωρίστης, μωρό μου, σ' όλη σου τη ζωή... Μέσα σ' αυτό βρίσκεται ένα μέρος απ' την ψυχή της μανούλας σου και του πατέρα σου...

Κατάλαβαινε ότι λίγον καιρό θα μένε ακόμα σ' αυτό τον κόσμο, το μάταιο και θλιβερό. Ο λατρευτός της νεκρός την περιμένε να πάη κοντά του...

Πέρασαν μήνες ακόμα. Κι' ένα πρωί η Λένα πέθανε...

Η καμπάνα του χωριού χτυπάει λυπητερά. Πίσω από το φέρετρο ακολουθούν όλες οι φίλες της, όλο το χωριό.

Μπρος απ' όλους πάει η γιαγιά και το αγοράκι της νεκρής...

Όλοι έφυγαν απ' το φτωχικό νεκροταφείο και γύρισαν στα σπίτια τους. Η Λένα έμεινε ολομόναχη στο χώμα. Η άγωνία δεν θα την τυραννίσει πιά, ούτε θα κούταζε το δώμο περιμένοντας το Στέλιο της. Έχει τα μάτια κλειστά για πάντα. Το σκατάκι του θανάτου σκόρπισε μακριά πιά χαρές και λύπες!

Η Λένα είναι ολομόναχη στο χώμα! Μόνον ένα μενταγιόν, με μία φωτογραφία και μία τούφα μεταξένια μαλλιά, έμεινε, για να θυμίζει στο όρφανο τους ανθρώπους που τόφεραν στον κόσμο, μα χάθηκαν τόσο γρήγορα, όπως μια χρυσή άκτινα του ήλιου, σε συννεφιασμένο ουρανό.

MIPANTA

ΜΗΝ ΧΑΝΕΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΣΑΣ!

Μερικές χρήσιμες υποδείξεις για τις γυναίκες

Σκεφθήκατε ποτέ τί στοιχίζει το «χάσιμο» του καιρού; Κι' όμως ένας Θεός ξέρει πόσον καιρό χάνουμε ασκόπα κάθε μέρα! Αλλά, αν κάνουμε ένα μικρό υπολογισμό. Αν υποτεθώ πως χάνουμε μόνο μισή ώρα την ημέρα, αυτό θα μας κάνει να χήσουμε 8 μερες λιγότερο μέσα στο χρόνο. Κι' επειδή, όπως απέδειξε μία πρόσφατη έρευνα, που έγινε στην Αγγλία, οι άνδρες χάνουν ασκόπα κατά μέσον όρο 1½ ώρα την ημέρα κι' οι γυναίκες 2½, αυτό σημαίνει ότι οι πρώτοι χάνουν 23 κι' οι δεύτερες 40 ημέρες μέσα στο χρόνο. Ας φαντασθούμε τώρα ότι η μέση διάρκεια της ζωής είναι 70 χρόνια κι' ας υπολογίσουμε το «χάσιμο» από τα 15 χρόνια της ηλικίας μας. Στο διάστημα αυτό ένας άντρας θα έχη χάσει 3 χρόνια, 7 μήνες και 15 ημέρες και μία γυναίκα 6 χρόνια και 10 ημέρες.

Αλλά, πότε χάνουμε τον καιρό μας; 1) Όταν δεν κάνουμε εκείνο που είμαστε υποχρεωμένοι να κάμουμε.

2) Όταν το κάνουμε σε μεγαλύτερο χρόνο από εκείνον που χρειαζόμαστε πραγματικά.

3) Όταν μεταξύ των εργασιών μας αφήνουμε πολλά κενά.

4) Όταν καταναλίσκουμε για τα έπαισιώδη πράγματα υπερβολικό χρόνο, εις βάρος εκείνου που διαθέτουμε για τα ουσιαστικά και βασικά.

Ο χρόνος, παρατηρεί ο Αμερικανός Ουίλλιαμ Πήρυ, αντιπροσωπεύει μία αξία, όπως και το χρήμα. Πρέπει, λοιπόν, να τον εξοδεύουμε με την ίδια περίσκεψη και λεπτολογία. Τί κάνουμε για το χρήμα; Το μοιράζουμε μεταξύ των πραγμάτων που θέλουμε να προμηθευθούμε, ανάλογα με τη σπουδαιότητα του καθενός. Πρέπει να μοιράζουμε και το χρόνο με τον ίδιο τρόπο.

Αλλά θα ρωτήσετε τί θα τον κάνουμε τον καιρό που θα μας περισσέψει, όταν ρυθμίσουμε με τέλειο τρόπο τη ζωή μας; Θα κάνετε ένα σωρό πράγματα που δεν κανετε σήμερα γιατί δεν έχετε τον καιρό. Παραπονείσθε π. χ. ότι δεν σας μένει καιρός να διαβάσετε ένα βιβλίο. Με το να μην χάνετε ασκόπα τον καιρό σας θα το κατορθώσετε. Η ότι δεν προφθάνετε να κάμετε έναν περίπατο, ή ν' ακούσετε λίγη μουσική ή να επιδοθήτε σ' ένα σπορ ή να εκτελέσετε μία εργασία που αναβάλλετε από μήνες και χρόνια. Όλα αυτά τα πράγματα και πολλά άλλα ακόμη θα κατορθώσετε να τα κάμετε, αν συνηθίσετε να μην χάνετε ασκόπα τον καιρό σας.

Το γαλλικό Ινστιτούτο ερευνών για τη γυναίκα καθόρισε ως εξής τις ασχολίες μίας νοικοκυράς με μετρία οικογένεια:

Γενικές φροντίδες του νοικοκυριού: 2 ώρες
Κουζίνα 1½ ώρα
Πλύσιμο πιάτων κτλ. ... 30—40 λεπτά.
Ψώνια 35—40 λεπτά.

Διάφορες άλλες εξωτερικές ασχολίες 35—40 λ.
Σύνολο: 5 ώρες και 10—40 λεπτά.

Όπως βλέπετε, οι ασχολίες μίας νοικοκυράς δεν είναι τρομακτικές, όταν έχη σύστημα και τάξι. Αλλά οι περισσότερες γυναίκες αυτές τις 5 ώρες τις κάνουν 10 και παραπονιούνται κατόπιν ότι δεν τους μένει καιρός να πάρουν ούτε αναπνοή.

Μερικές άλλες υποδείξεις του ίδιου γραφείου, που είναι χρήσιμες σε κάθε γυναίκα, καθορίζουν τα ακόλουθα χρονικά όρια, για την εκτέλεσι διαφόρων οικιακών εργασιών:

1) Πλύσιμο. Νοικοκυρά χωρίς παιδιά: 12' την ημέρα. Νοικοκυρά με πολυάριθμη οικογένεια: 36—40 λεπτά.

2) Σιδέρωμα: 12—15 λεπτά την ημέρα.

3) Συντήρηση ενδυμάτων (μαντάρια, μικροεπισκευές κτλ.): Νοικοκυρά χωρίς παιδιά: 1 ώρα και 20 λεπτά. Νοικοκυρά με πολυάριθμη οικογένεια: 1 ώρα και 40 λεπτά.

4) Τουαλέττα και προσωπικές φροντίδες: 54 λεπτά για όλες τις γυναίκες.

5) Στρώσιμο του τραπέζιου, φαγητό κτλ. Συνολικά: 2—2½ ώρες την ημέρα.

6) Στρώσιμο κρεβατιών. Νοικοκυρά χωρίς παιδιά: 18 λεπτά. Νοικοκυρά με 2—3 παιδιά: 35 λ.

Προσπαθήστε να εφαρμόσετε αυτές τις υποδείξεις. Και, προ παντός, μην ξεχνάτε να υπολογίζετε με ακρίβεια το χρόνο που απαιτεί κάθε εργασία. Έτσι, θα κερδίσετε πολύ καιρό και θα φθάσετε ίσως στο σημείο να μην ξέρετε τι να τον κάμετε... Στην περίπτωση αυτή, δεν έχετε παρά να επικαλεσθήτε τη φαντασία σας.

Ο Διεθνής ΠΗΛΟΣ

Η «ΑΟΥΣΤΡΙΑ»
και οι «Έλληνες»

Τι μάθαμε και τι διδά-
ξαμε στους Βιεννέζους

Πρωτομνηθήκα στην αυ-
στριακή ποδοσφαιρική τέχνη
το 1931. Βρισκόμουν στο
«Ντότσερ Στάτιον» του
Βερολίνου με το συνάδελφό
μου και διευθυντή της «Εθνι-
κής» Ακαδημίας Σωματικής
Αγωγής κ. Κλ. Παλαιολό-
γο, το γιατρό και βουλευ-
τή κ. Δημ. Μαρσέλο και τον
καθηγητή των μαθηματικών
κ. Ε. Σταμάτη. Απολάσσο-
με έναν ασύγκριτο σε τέχνη
και θεαματικότητα αγώνα
των εθνικών ομάδων Αυστρί-
ας — Γερμανίας. Οι Αυσ-
τριακοί... φιλοδωρήσαν τους
Γερμανούς με 6 τέρματα μέ-
σα στο Βερολίνο! Αλλά δεν
ήταν τα τέρατα και ο ηρω-
ϊσμός του τερματοφύλακα
των Αυστριακών, του περι-
φημου Χίντεν, που μας ενω-
ήτευσαν. Μείναμε επίσης
εκπληκτικοί και από το ασύγ-
κριτο σε τέχνη παιχνίδι των
11 Αυστριακών άσων!

Από τότε πέρασαν 20
χρόνια! Στο μεταξύ ξανά-
δα αυστριακές ομάδες. Μπο-
ρώ να πω πως όλες σχεδόν
πέρασαν απ' την περίοδο
της παρακμής. Μονάχα η
«Αούστρια», που στάνς 'Α-
θήνας νίκης τον Παναθη-
νικό με 5-1, τον 'Ολυμπι-
ακό με 4-1 και ήρθε ισό-
παλη με την ΑΕΚ με 2-
2, ξανακέρδισε την εκτιμή-
σή μου.

Ύστερα από μια θριαμ-
φική «τουρνέ» στην Αί-
γυπτο, οι Βιεννέζοι άσσοι
της «Αούστρια» μάς χαρι-

σαν τρία παιχνίδια συναρ-
παστικά. Με τα ύψηλά και
γεροδεμένα σώματά τους,
την ταχύτητά τους και τη
δεξιότητά τους έκαναν ζωη-
ρή εντύπωση. Είχαν κατα-
πληκτική ποδοσφαιρική εύ-
χέρεια και ασυνήθιστη εικι-
νοησία. Οι πάσες τους ήσαν
ακρίβειες και μετρημένες.
Δεν καθυστερούσαν το παι-
χνίδι με άσκοπα «τρίπλ». Οι
επινοήσεις τους, τα εύ-
ρηματά τους, προκαλούσαν
επιφωνήματα θαυμασμού. Οι
αλλαγές στις θέσεις των κυ-
νηγών δεν είχαν καμιά σχέ-
ση με το γαλλικό σύστημα
του «Τουρμπιγιόν». Είχαν
ατόφια τη σφραγίδα της
παλιάς βιεννέζικης ποδο-
σφαιρικής τέχνης.

Ξεχωριστή εντύπωση έκα-
ναν πέντε παίκτες. Ο κα-
ταπληκτικός έξω άριστερά
Αουρένικ, που το κοινό τόν
βάφτισε ο «11», γιατί είχε
αυτό το νούμερο στη φα-
νέλα του, «μπλατινέ» και
«μάγο της μπάλας». Έ-
μεις τον παρομοιάσαμε με
τον περίφημο Ραστέλι.

Ο μέσα άριστερά Στό-
γιασπαλ ήταν ο «δημιουρ-
γός», ο μεγάλος τεχνίτης,
ο διρτουός. Δίκατα τον
θώρησαν ως «νέο Ζιντελσέρ».
Γλυστρουσε σαν φίδι ανά-
μεσα από τους αντίπαλους
του και δημιουργούσε εύ-
καιριές ανοίγοντας δρόμο
εκεί που άλλοι παίκτες θεω-
ρούσαν απροσβλήτα τα «αμυ-
νικά τείχη», τους όπισθο-
φύλακες.

Ο σέντερ φόρ (κεντρι-
κός κυνηγός) Χούμπερ ήταν
ο «επιτελικός νους» της ο-
μάδας. Έπαιζε πάντα λί-
γο πίσω από τους τέσσε-
ρες κυνηγούς της ομάδας
του. Αυτός έπινουσε τα
«εύρηματά» και ανέβετε την
έκτέλεσι τους στους 4 συ-
ναδέλφους του.

Ο έξω δεξιά Μέλσιοντ ή-
ταν ο κλασσικός τύπος κυ-
νηγού της νέας σχολής. Τα-
χυς, δραστήριος, δυναμικός,
σούτε. Μονάχα ένας «Κό-
χουτ δομπαρδιστής» της «Ε-
θνικής Ουνιόνας» του οιαζε
κάπως στα προσόντα.

Τέλος, ο κεντρικός μέσος
(σέντερ χάφ) Όνσερβικ γέ-
μισε το γήπεδο με την προ-
σωπικότητά του. Γίγας στο
ανάστημα και γίγας της ά-
μυνας και της επίθεσης.
Πανταχού παρών, συνδέσε
τους όπισθοφύλακες και
τροφοδοτούσε τους κυνηγούς.
Ήταν η δυναμική «σπονδυ-
λική στήλη» της «Αού-
στριας».

Οι «Έλληνες ποδοσφαι-
ριστές» ασφαλώς πολλά δια-
χρήκων από τους Βιεννέζους
συναδέλφους των. Δεν άρ-
κεί μονάχα να παίζει κανείς
με το πείσμα των Παναθη-
ναϊκών, την όρμη των 'Ολυμ-
πιακών και το σύστημα
της ΑΕΚ. Χρειάζεται και η
και στρατηγική κοντά στα
τρία άλλα προσόντα των
Παναθηναϊκών, των 'Ολυμπι-
ακών και των Κων/πολιτών.
Όποια ομάδα τα συνδυάση
θα βρει την αξία του ονο-
ματός της.

Αλλά κι ο Αούστριακοί άσ-
σοι, χωρίς αμφιβολία, κάτι
έμαθαν απ' τους άγώνες των
στάς Αθήνας. Οι «Έλληνες
φίλαθλοι» τους απέδειξαν πως
«το άγνό φίλαθλο πνεύμα»
έδω στην Έλλάδα γεννήθη-
κε και, παρά το πέρασμα
3000 χρόνων, εξακολουθεί
να ζει ακόμη.

Οι «Έλληνες φίλαθλοι» εί-
νε άξιοι έπαινων για τη δια-
γωγή τους απέναντι στους
ξένους μους.

Ασπρογέρακας. Διαμαν-
τόπουλος και Ζαπάδας δι-
αίτητεςσαν στους τρεις διε-
θνείς αγώνες. Ο πρώτος με
την δυναμική εμφάνισή του
επέδλησε πιά ως ο άριστος
των διεττητών μας. Ο δεύ-
τερος με την ήρεμη άποφα-
σιστικότητα του εκέρεδσε
την εκτίμησή μας. Ο τρίτος
με τα σφάλματά του επέθε-
βαίωσε τη γνώμη πως έχει
άρκετη ανάγκη μετεκπαίδευ-
σας.

Από τους «Ελ-
ληνες παίκτες» διε-
κρίθησαν οι Τζα-
νέτης, Πούλης, Κα-
νέκης. Πατάκας,
Μαρούτσος της
Α.Ε.Κ., Κοτρίδης
και Δαρίδας του
'Ολυμπιακού και
Χοϊρίδης και Παυ-
λίδης του Πανα-
θηναϊκού. Η τι-
μητική ισπαλία
της ΑΕΚ όφειλε-
ται σ' ένα ακού-
ραστο και άσπρη
εονότη του έλλη-
νικού ποδοσφαι-
ρου τον Άγγλο
κ. Μπίμπι, που
δίδαξε στους πο-
δοσφαιριστές μας
τι σημαίνει στην
αγγλική γλώσσα
η λέξη «φούτ» —
μπόλλ.

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔ ΩΝ του παρόντος τεύχους

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΑΤΙ. 2) ΠΕΤΑΛΟΝ. 3) ΥΑΛΟΣ.
4) ΚΑΝΑΤΑΣ. 5) ΑΣΟ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΕΥΑ. 2) ΣΑΤΑΝΑΣ. 3) ΤΑ-
ΛΑΣ. 4) ΠΙΛΟΤΟΣ. 5) ΟΣΑ.
Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με
τα αρχικά των ακόλουθων ονομασιών:
Σόρτ — Προσωπιδωφόρος. 1) 'Α-
στακός — Τράπουλα — 'Ιππεύς. 2)
Πυρεξία — 'Ετικέττα — Ταύρος — 'Αμ-
πελούς — Λαδωτήρι — 'Οφθαλμός —
Νήσσα. 3) 'Υδροχόος — 'Αεροπλάνον —
Λίμα — Οικία — Σοσόνια. 4)
Κρεμάστρα — 'Ακατος — Ντόναλντ —
'Ανεμοδείκτης — Τηλέφωνο — 'Ανα-
πτήρ — Σκυλιάς. 5) 'Αριθμός — Σού-
στα — Ούς και Σόλα — Σταχτοδο-
χείον.

Δημιώδες αίνιγμα
'Η άράχνη.

Λεξιγύριφος
Βουδαπέστη (Βούδα, πές τη).

Ακροστιχίς αντιθέτων
μίσος, πολήνης, νημερία, άκον, ά-
σενικόν, έντυπον, κλάμα, κακία. Τα
τρίτα γράμματα των λέξεων αυτών
σχηματίζουν αντιστόφως το όνομα του
ήρωος: ΚΑΤΣΩΝΗΣ.

Μεταγ' αμικτισμής
ΚΕΡΔΟΣ — ΚΕΔΡΟΣ.

Μαχηρή εικών χωρίς εικόνα
Σύκα (έΣΥΚΑΛΕ).

Στοιχειγύριφος
ΒΟΛΓΑΣ — ΟΛΓΑ.

Τά 10 καπέλλα
1) 'Επίσκοπος (καθολικός). 2) Γα-
λος ναύτης. 3) Σκευόδεξ. 4) 'Αποι-
κος. 5) Κινέζος κολλι. 6) Ανθρακω-
χος. 7) Τζοκεύ. 8) Καθηγητής άγγλι-
κού πανεπιστημίου. 9) Καθολικός άθ-
βάς. 10) Μάγειρος.

Η λύσις του 312ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΗ — ΓΕΝΟΥΑ. 2)
ΑΤΕΛΕΙΑ — ΠΑΘΟΣ. 3) ΖΩ — ΙΣΑ-
ΛΑ — ΚΑΜΝΩ — ΛΑ. 4) ΕΛΗ —
ΙΚΑ — ΘΕΡΜΗ — ΜΑΤ. 5) ΜΕΡΗ —
ΕΛΑΙΑ — ΡΑΚΙ. 6) ΑΝΕΜΗ —
ΚΑΝΩΝ. 7) ΗΜΕΡΙΝΑ — ΑΤΙ —
ΣΙΝΑ. 8) ΩΡΑ — ΑΜΕΛΩ — ΑΙΞ. 9)
ΤΑ — ΑΙΝ — ΦΑΕ — ΤΑΥ — ΑΙ. 10)
ΟΚΑ — ΚΙΡΚΗ — ΤΑΣ. 11)
ΛΙΠΗ — ΑΑΑ — ΑΚΑΙΡΟΣ. 12) Ε-
ΝΑΤΗ — ΑΔΥΤΑ. 13) ΜΗΛΑ — ΜΑ-
ΙΟΣ — ΑΔΕΝ — 14) ΑΤΑ — ΟΥ-
ΔΟΣ — ΑΠΟ — ΑΝΑ. 15) ΙΩ —
ΟΥΛΟΝ — ΣΧΗΜΑ — ΑΝ. 16) ΨΥ-
ΧΟΣ — ΣΥΝΤΟΜΑ. 17) ΣΕΙΣΙΣ —
ΣΥΝΑΙΝΕΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΕΚΖΕΜΑ — ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. 2)
ΩΛΕΝΗ — ΑΚΙΝΗΤΟ. 3) ΝΑ —
ΗΡΕΜΩ — ΑΠΑΛΑ — ΨΙ. 4) ΟΤΙ —
ΗΜΕΡΑ — ΗΤΑ — ΟΥΣ. 5) ΦΕ-
ΣΙ — ΗΡΑΙΑ — ΟΥΧΙ. 6) ΥΛΑΚΗ —
ΜΥΛΟΣ. 7) ΛΕΛΑ — ΜΝΑ — ΚΑ-
ΝΑΔΟΣ. 8) ΑΙΑ — ΑΜΦΙΑ — ΙΟΝ. 9)
ΚΑ — ΘΛΩ — ΕΑΡ — ΙΟΣ —
ΣΥ. 10) ΚΕΑ — ΑΛΕΚΑ — ΣΥΝ. 11)
ΠΑΡΙΣΤΩ — ΗΚΩ — ΑΧΝΑ. 12)
ΓΑΜΜΑ — ΣΠΗΤΙ. 13) ΕΘΝΗ —
ΜΑΤΙΑ — ΩΜΟΝ. 14) ΝΟΩ — ΡΑΣ —
ΥΑΡΔΑ — ΑΜΕ — 15) ΟΣ — ΜΑ-
ΝΙΑ — ΣΟΥΔΑ — ΑΣ. 16) ΛΑΚΩΝΙΑ —
ΣΤΕΝΑ. 17) ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ — Α-
ΝΑΪΑΣ.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ του μαύρου βασιληά

Σωροί από διαμάντια και
χρυσάφι

Τρεις εξερευνητικές αποστολές
πρόκειται ν' αναζητήσουν στη μυ-
στηριώδη 'Αφρική δυο θρυλικούς θη-
σαυρούς — που δεν είναι ίσως πα-
ρά ένας μόνον, ο ίδιος... Πρόκειται
για τα διαμάντια και το χρυσάφι
του νέγρου βασιλέως Λομπένγκουλα
και για τα εκατομμύρια του Κρούγ-
κερ. Ο Λομπένγκουλα ήταν ο τε-
λευταίος βασιλιάς της ισχυρής φυ-
λής Ματαμπέλε. Πριν από 60 χρό-
νια, έστειλε χιλιάδες υπηκόους του
να εργασθούν στα μεγάλα άδυσ-
τάρχεια του Κιμπερλέυ, άφου τούς
διάταξε να φροντίσουν να κλέψουν
μερικά διαμάντια για λογαριασμό
του. Συγχρόνως πληρώνονταν με έ-
λεφαντόδοντα και με χρυσάφι, για
να επιτρέψη στους Μπόερς και στους
Άγγλους το κυνήγι στο έδαφός του.

Έτσι, είχε συγκεντρώσει ένα πο-
σότητα άμύθητο θησαυρό, που τον
είχε έμπιστευθή στον πιστό γραμ-
ματέα του, το Μπόερ Γιάν Γιάκομ-
πες. Στα όρηστικά γλέντια που
διωργάνωνε συχνά ο Λομπένγκουλα,
τριγυρισμένος απ' τις πολυάριθμες
γυναίκες του και τους στρατηγούς
του, ξεπληρώνονταν άνασκέλα κι' έδα-
ζε το Γιάκομπε να σκορπίση πάνω
του τα διαμάντια του, ως ότου το
γίγαντιο σώμα του θαδόναν ως το
λαίμο σε βάθος 5 πόντων μέσα στ'
άστραφτερά πετράδια! Ύστερα ο
Γιάκομπε αποτελειώνει αυτό το πρω-
τότυπο «θαύμα» με χρυσές λίρες,
ένω τα τάρταμ ήχοσαν θριαμβευ-
τικά και τα μάτια του μαύρου βα-
σιληά έλαμπαν από άπληστία...

Όταν διέκοψε τις σχέσεις του με
τους Άγγλους κι' υπόγραψε συνθή-
κη φιλίας με τον Πρόεδρο Κρούγκερ,
τον ήγέτη των Μπόερς, ο Λομπένγκου-
λα θέλησε ν' ασφαλίση το θησαυρό
του. Φόρτωσε λοιπόν δυο μεγάλες
κάσες γεμάτες με λίρες σε δυο βω-
δάμαδες και τις μετέφερε σ' ένα μυ-
στικό σημείο κοντά στον ποταμό
Ζαμβέζι. Εκεί, διάταξε τους 14 σω-
ματοφύλακές του που τον συνόδευ-
αν, να βάψουν βαθεία μέσα στη γή
το θησαυρό. Ύστερα τους έδωσε να
πιούν πολύ, γι' ανταμοιβή τους... κι'
όταν άποκοιμήθηκαν τους σκότωσε
όλους. Τράβηξε κατόπιν προς το νό-
το, με το γραμματέα του και με
πέντε πιστούς φυλάρχους του, παίρ-
νοντας μαζί του και τα διαμάντια
του.

Ο Γιάκομπε τον έγκατέλειπε άρ-

γότερα. Όσο για τους πέντε φυλάρ-
χους, μετά το θάνατο του Λομπένγ-
κουλα δέλωσαν υποταγή στους Άγ-
γλους. Διηγήθηκαν τότε ότι είχαν
θαφεί καπου το βασιλιά τους με τα
διαμάντια του, αλλά δεν θέλησαν με
κανένα τρόπο να υποδείξουν το μέ-
ρος. Από τότε, επί 50 χρόνια, έγι-
ναν επανειλημμένως έρευνες από ά-
τομα και έταιρείες, για την ανακάλυ-
ψη του τάφου και του θησαυρού. Α-
πέτυχαν όμως όλες. Η πιο αξιο-
σημείωτη έγινε από κάποιον κτημα-
τία του Τρανσβαάλ, ονόματι Μπέρ-
γκμαν, που βεβαίωσε ότι είχε πά-
ρει πληροφορίες απ' το Γιάκομπε
για την κρυπτή του θησαυρού. Οι
άνθρωποι του που έσκαβαν, βρήκαν
κομμάτια από προδιές ζώων, που
μπορούσαν νάχων χρησιμεύσει για
το τυλίγμα του έλεφαντόδοντος. Ο-
ταν όμως προχώρησαν βαθύτερα κι'
άνοιξαν ένα τούνελ, έπεσαν όγκοι
χώματος και τούς έθαψαν ζωντα-
νούς. Έτσι ο Μπέργκμαν, μη βρί-
σκοντας άλλους εργάτες, αναγκά-
στηκε να έγκαταλείψη την έρευνα
τη στιγμή που πίστευε πιά πως εί-
χε φτάσει στην έπιτυχία...

Τελευταίως όμως, έδωσε τους
χάρτες, τις φωτογραφίες κι' άλλα
στοιχεία στο γιού του, που σκο-
πεύει να δοκιμάσει κι' αυτός την
τύχη του.

Στο μεταξύ, δρέθηκε ο κρυφός
τάφος του Λομπένγκουλα. Πράγμα-
τι, στο διάστημα του τελευταίου
πολέμου, κάποιος νέος της φυλής
Ματαμπέλε υπέδειξε τη θέση του
στον Άγγλο διοικητή της νοτίου
Ροδεσίας. Ο τελευταίος βασιλιάς
των Ματαμπέλε είχε ταφή σε μία
μακρυή κι' άπρόσιτη σπηλιά.

Οι Άγγλοι βρήκαν εκεί μέσα τα
στά του, το θρόνο του και τη σέ-
λα του, ούτε ίχνος όμως διαμαντι-
ών. Τα είχε κλέψει άρα γε κάποιος
στο μεταξύ, ή μήπως δεν αλήθευε
ο παλιός θρύλος; Όπωσδήποτε, ο
Άγγλος διοικητής διάταξε να σφα-
γισθή ή είσοδος της σπηλιάς και
την εξαρακτήρισε ως «θνικό μνη-
μείο».

Είπαμε όμως στην άρχή ότι
πρόκειται να γίνουν έρευνες και για
ένα δεύτερο θησαυρό: για τα έκα-
τομμύρια του Προέδρου Κρούγκερ.
Όταν το 1901, αμείβθηκε πολύ
ή πίεσις των Άγγλων εναντίον των
Μπόερς, ο Πρόεδρος Κρούγκερ θέ-
λησε να εξασφαλίση το χρυσάφι
του κρατικού θησαυρού. Το φόρτωσε
λοιπόν σ' ένα τρέινο, μέσα σε κι-
βώτια πυρομαχικών παραγεμισμένα
με χουσές λίρες, και το έβαψε σ'
ένα άνρόκτημα του ανατολικού Τράν-
σβαάλ. Αργότερα κατεστράφη αυ-
τό το κτήν. Διάφοροι τυχοδιώκτες
έσκαψαν όλη εκείνη την έκτασι, ψά-
νοντας για το θησαυρό, αλλά δεν
βρήκαν τίποτε.

Πρό όλίγου καιρού, κάποιος Λε-
σινγκ, απ' το Γιοχάνεσμπουργκ, ά-
νακάλυψε ένα παλιό χάρτη, μέσα
απ' το έξωφυλλο μιάς Άγίας Γρα-
φής που είχε κληρονομήσει απ' τον
πατέρα του. Έκανε λοιπόν μία ά-
νασκαφή στο μέρος που έδειχνε ο
χάρτης, και βρήκε πραγματικά πέν-
τε σκουριασμένα κιβώτια πυρομαχι-
κών, γεμάτα με χρυσά νομίσματα
και με σπασμένα χαρτονομίσμα-
τα της Δημοκρατίας του Κρούγκερ.

Η είδησις αυτή προκάλεσε πρα-
γματική αναστάτση. Όσοσο, ο
Λέσινγκ άνήθηκε να δώσει περισ-
σότερες πληροφορίες κι' έκουρε πάλι
το θησαυρό που βρήκε, ως ότου
άποφασίσουν για την τύχη του τα
δικαστήρια.

Ο μέλλων πεθερός: Γνωστή φυ-
σιογνωμία... Δεν μπορώ να θυμηθώ πού σ' έχω ξα-
ναδή!...

(Του 'Αρχέλαου)

Καλά που πήραμε διαπρέλη, γιατί βλέπω ό-
τι το έργο είνε πολύ συγχνητικό!...

(Του Σ. Πολενάκη)

Όχι, άκουσέλη μου!... Θα βρούμε μαζί άπάνε!

«Noir et Blanc»

Η περίφημη «Αούστρια», που άφησε τις καλύτερες έντυπώσεις στους φι-
λάθλους μας για την τέχνη της.

ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ ΤΩΝ
ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΟΙΚΤΩΝ ΤΩ ΑΡΧΕΤΩ

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

*Ανασχωμένο στα πισινά του πόδια, το λιοντάρι περιφρονούσε τα κομμάτια του κρέατος, που βρίσκονταν δίπλα του.

—Τί νάπαθε άρα γε ό Άρός; είπε ό λοχαγός Ρόμπερτ.

—Είπ' άρρωστος, σαχίμπ, του έξήγησε ή Νίκα, ή μικρή ίθαγενής.

—Πολύ κακός ό Άρός! πρόσθεσε ό μαύρος υπέρτης Ραμππού.

Ο Ρόμπερτ άπομακρύνθηκε. Η Νίκα είχε μείνει με τα μάτια καρφωμένα στην ψηλή σιλουέτα του.

Έξασφιν, έβγαλε μία φωνή. Ο Ραμππού την είχε άρπάξει και την έσφιγγε στην άγκαλιά του.

—Γιατί δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου; τής ψιθύρισε με πάθος.

—Όχι, ποτέ! φώναξε έκείνη, προσπαθώντας να του ξεφύγν.

Ο Άρός άρχισε ξαφνικά να μουγκρίζει. Ο Ρόμπερτ γύρισε πίσω, για να δν τί συνέβαινε. Άκούγοντας τα βήματά του, ό Ραμππού πέταξε χάμο τη Νίκα και στάθηκε άπαθής κοντά στο κλουβί του θηρίου.

—Επίασα τη μικρή να ξερεβίζη τον Άρός, δικαιολογήθηκε στον άφέντη του. Θέλησα να τή δωξω, μά μου αντίσταθηκε.

Η Νίκα, μισοαναίσθητη, δεν είχε τη δύναμη να τον διαψεύσει... Τη μετέφεραν στη σκηνή του λοχαγού για να συνέλθν.

Την άγαπούσαν όλοι, τη μικρή Νίκα. Την είχε ανακαλύψει ό λοχαγός Ρόμπερτ, ό τολμηρός εξερευνητής τής Άφρικης, σ' ένα άπ' τα κυνήγια του. Από τότε, του είχε άφοσιωθεί. Ύ-

πάκουε παθητικά σέ κάθε διαταγή του. Κι' όμως δεν τής έλειπε ή δυνατή θέληση, όπως έδειχνε ή έπίμονη αντίστασή της στην ερωτική πολιορκία του Ραμππού...

Τόν τελευταίο καιρό, φαινόταν πως τή βασάνιζε κάποιος κρυφός πόνος. Μία μέρα, ό Ρόμπερτ την είδε να φιλά ένα μενταγιόν, ένα τό πρόσωπό της άκτινοβολούσε γλυκά...

—Μήπως είσ' έρωτευμένη; τή ρώτησε.

—Ω, πόσο χρειάστηκε να κοιτάσει έκείνη, για να συγκρατηθί και να μν φωνάξει: «Ναί, ναί! Άγαπώ, τον άφέντη μου!...»

Ξέσπασε ωστόσο σέ λυγμούς. Ο Ρόμπερτ τής χάιδεψε τό κεφάλι κι' άκούμπησε τό χέρι του στον ώμο της. Ο Ραμππού είδε τη σκηνή έκείνη, και τα μάτια του σπύλισαν άπ' τη ζήλεια... Σέ λίγο, προσπαθούσε να εξαγριώσν τον Άρός ακόμα πιό πολύ μ' ένα πυρωμένο σίδερο...

Όταν, μισή ώρα άργότερα, ό Ρόμπερτ πλησίασε στο κλουβί, είδε τό λιοντάρι μανιασμένο. Οί μικρές άράτες πληγές που τουχε άνοίξει τό πυρωμένο σίδερο, πονούσαν φοικτά. Τα μουγκρητά του, ζυπνούσαν την ήχό τής έρήμου.

Ο εξερευνητής κύτταζε τό θηρίο με κάποια άνησυχία. Ήξερε ωστόσο ότι δεν ύπήρχε φόβος να σπάσουν τα γερά σιδερένια κάγκελα του κλουβιού...

Η Νίκα, κρυμμένη πίσω απόνα δέντρο, παρακολουθούσε κάθε κίνησι του λοχαγού.

—Μά τί έχει πάθει ό Άρός; είπε ό Ρόμπερτ στο Ραμππού.

—Τήν άφροσύνη. Ύ-

πάρει την έλευθερία του. Δεν ύπάρχει κίνδυνος όμως να βγν άπ' τό κλουβί του... Κυττάχτε...

Κι' ό μαύρος χτύπησε μ' ένα σφυρί τα κάγκελλα, ένα-ένα, για να δείξη τή στερεότητά τους. Ξαφνικά, με μία άστραπιαία κίνησι, άνοίξε την πόρτα του κλουβιού, έσπρωξε μέσα τό Ρόμπερτ και την ξανάκλεισε!

Επειτα πήδησε σ' ένα άλογο κι' έφυγε καλπάζοντας.

Κανείς άλλος δεν είχε δη την τραγική σκηνή... κανείς, έκτός άπ' τη Νίκα!

Η μικρή μαύρη βγήκε άπ' την κρυψή της κι' έτρεξε πρós τό κλουβί.

Δυό μέτρα μακριά άπ' τό θηρίο, ό Ρόμπερτ περίμενε, κατάχλωμος κι' άκίνητος σάν γάλαμα, έτοιμος ν' άγωνισθί άπελπισμένα.

Ήξερε ωστόσο πως ήταν χαμένος! Δεν κρατούσε κανένα όπλο πάνω του. Κι' ή πόρτα του κλουβιού δεν μπορούσε ν' άνοίξη άπ' τό μέσα μέρος...

Άπλώθηκε σιωπή για μερικά στιγμές. Ύστερα ή πόρτα έτρεξε έλαφρά. Τό λιοντάρι μουγκρίσε άπειλητικά κι' έτοιμάστηκε να έπιτεθί.

Η Νίκα είχε μπη στο κλουβί κι' είχε πλησιάσει άδρόμιστα τό Ρόμπερτ, από πίσω. Τόν άρπάξε ξαφνικά με τα δυνατά της μπράτσα, που τα χαλύδωνε ή ηρωική προσπάθειά της, και τόν πέταξε έξω. Πριν όμως προφτάσει να βγν κι' αυτή, ό Άρός πήδησε, την πέταξε κάτω και πάτησε στο στήθος της!

Ο Ρόμπερτ άρπαξε τό όπλο του, που βρισκόταν έξω άπ' τό κλουβί, σημάδεψε τό θηρίο στην καρδιά και πυροβόλησε δυό φορές. Πληγωμένο θανάσιμα, τό λιοντάρι έκάμε ένα πήδημα κι' έπειτα έπεσε μ' όλο του τό βάρος πάνω στο λεπτό κορμάκι τής Νίκας.

Ο λοχαγός μπήκε γρήγορα στο κλουβί, παραμέρισε με κόπο τό σκοτωμένο θηρίο κι' είδε τη Νίκα με τα μάτια άνοιχτά.

—Ζή! Ζή! φώναξε χαρούμενα.

Οί άνθρώποι του είχαν τρέξει, άκούγοντας τους πυροβολισμούς. Με τή βοήθειά τους, ό εξερευνητής σήκωσε την κοπέλλα, τή μετέφερε στη σκηνή του και τήν ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

—Νίκα!... Μ' άκούς, Νίκα!... τής είπε μ' άγωνία.

—Ο άφέντης μου... σώθηκε!... μουμυρίσει έκείνη, μ' όση φωνή μπορούσε άκούμη να βγάλν τό ξεσκισμένο και συντρίμμένο στήθος της.

Τα μάτια της έλαμπαν σάν αστέρια...

—Σώθηκε!... πρόσθεσε. Η Νίκα... έγινε εύτυχισμένη!...

Προσπάθησε να χαμογελάσν. Ύστερα έγειρε πίσω τό κεφάλι της και ξεψύχησε.

Μέσα άπ' τό κομμάτισμένο φορέμα της, φαινόταν, κρεμασμένο στο στήθος της, ένα μενταγιόν με τή φωτογραφία του Ρόμπερτ...

T. EBANΣ

Ερωτικό ΧΙΟΚΜΟΡ

Η ΣΥΝΤΑΓΗ κι' ή πληρωμή της

Μία μέρα ένας μπέης είχε βγν περίπατο με τό γραμματικό του και στο δρόμο άντάμωσαν τό Χότζα πάνω στο γαϊδαρό του να πηγαίνν στο χωράφι του.

Μόλις ό μπέης είδε τό Χότζα είπε στο γραμματικό του:

—Ο παμπόνηρος ό Ναστραδίν είναι. Πές του καμιά σαχλαμάρα, πειραξέ τον να γελάσν.

—Μέ τό Χότζα να γελάσν; Τί λές, μπέη μου, να σέ χαρώ; Αυτός είναι διαβόλου μάστα! Οά μās μπερδέσν και θά γελάσν αυτός εις έαρος μας. Ξέρεις τί ζναναμπέτης είναι...

—Κολοκύθια!... Κάνε αυτό που σου λέω.

—Οά μās τή σάση, μπέη μου.

—Μπρέ κάνε κείνο που σου λέω, έγώ.

Τότε ό γραμματικός φώναξε του Χότζα:

—Γειά σου, Ναστραδίν. Που πās με τό σύντροφό σου;

—Ο Χότζας κατάλαξε ότι ήθελεν να τον κοροϊδέσν και' άπάντησε:

—Πάω στη Βαγδάτη ν' αγοράσω ένα γιατρού για τό μάτι μου.

—Βαί, βαι! Ξεφώνησε ό γραμματικός του μπέη. Και είναι άναγκη να πās τόσο μακριά να ν' αγοράσης γιατρού για τόν πονόματό; Να σου πώ έγώ ένα, φτάνει να μου ύποσχεθής πως θά με πληρώσης καλά.

—Σοδαρά μιλάς, ζάνουμ!

—Μά τόν Άλλαχ, Χότζα μου. Άστεία θά κάνουμε τώρα;

—Τόσο τό καλύτερο, λοιπόν, άφέντη μου. Που να τρέχον στη Βαγδάτη!...

—Σύμφωνοι λοιπόν;

—Σύμφωνοι, άπάντησε ό Ναστραδίν.

—Πάρε δέκα δράμα φρέσκον άέρα, δέκα δράμα άκίντες του ήλιου, πέντε δράμα άκίντες του φεγγαριού κι' άλλα τόσα δράμα άκίντες άπ' τό φώς του λυχναριού. Κοπάνισέ τα καλά, κάνε ένα μιλάστρι και βάλτο άπάνω στα μάτια σου...

Όσο ώρα μιλούσε ό γραμματικός, ό Χότζας γαργαλούσε με τό ραβδί του την κοιλιά του γαϊδαρού. Και τή στιγμή που ό γραμματικός συνέχιζε:

—Τό μιλάστρι αυτό θά τό κρατήσης στο μάτι σου σανάνα μέρες...

—Ο γαϊδαρός άφησε ξαφνικά έναν κρότο!...

—Βαί-βαι! τί είν' αυτό, μπρέ Χότζα; ρώτησαν μ' ένα στόμα ό μπέης κι' ό γραμματικός του.

Κι' ό Χότζας άποκρίθηκε:

—Η πληρωμή για τή συνταγή, ζάνουμ!...

Και τράβηξε τό δρόμο του, γελώντας με την καρδιά του.

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας τής Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τό άρθρ 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης: Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κοπιακή: Βησσαρίωνας αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μιέλλας, δδός Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000
» Εξωμηνος » 100.000
» Τριμηνος » 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζιτικής ταινίας πρós τόν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΝΕΡΑΪΔΕΣ του Ρήνου

Παράξενο διήγημα

*Ένα φθινοπωρινό απόγεμα, είδαμε να βγάδουν άπ' τό Ρήνο τα πτώματα τής Λόλας και τής Φρίντας... των δυό θυμάτων μιας μυστηριώδους και τραγικής περιπετειάς!

Δεν τις ήξερε κανείς στον τόπο. Είχαν έμφανισθί ξαφνικά ένα Σαββατόβραδο, στο χορό κάποιου μικρού χωριού, κι' είχαν γίνει άμέσως οί βασιλίσσες τής βραδυάς.

Έγώ είχα γοητευθί άπ' την ώμορφιά τής ξανθής Λόλας, άπ' τα μεγάλα γαλανά της μάτια και τό άλαστρινό δέρμα της. Ο φίλος μου Χάινς είχε συμπωθήσει τή Φρίντα, ξανθή κι' αυτή και γοητευτική όπως κι' ή άδελφή της. Δεν έξορμε όμως ποιές ήσαν οί δυό καινούργιες μας γνωριμίες...

Δυό Σαββατόβραδα κατά σειράν, μάς άπογαίρετούσαν στις 11 κι' έφευγαν βιαστικά, πριν έπιχειρήσουμε καν να τις συνοδεύσουμε. Τό πρώτο Σάββατο όμως, τό ρολόι του κατστήματος είχε σταματήσει στις 10.30. *Όταν τό καταλάβαμε είχαν φτάσει πια τα μεσάνυχτα. Οί δυό κοπέλλες άλλάξαν μία τραυμαγμένη ματιά κι' έφυγαν τρέχοντας, σάν τρελλές.

Αυτή τή φορά όμως, τις παρακολουθήσαμε ό Χάινς κι' έγώ, παίρνοντας διαφορετικό δρόμο ό καθένας μας, για να τις προφτάσουμε όπωσδήποτε.

Η νύχτα ήταν γλυκειά και ήσυχη. Η σελήνη έλουζε με τό άσημένιο της φάς τα σπιτικά και τόν έρημο δρόμο. Λίγο μακρύτερα, πίσω από κάτι φράχτες άκούγονταν τα βήματα του Χάινς, σάν ήχώ των δικών μου. Στο σταυροδρόμι, πέσαμε σχεδόν ό ένας πάνω στον άλλον!

—Τίποτε!... είπαμε κι' οί δυό μ' άπογοίτευσι.

Τή στιγμή έκείνη, ένα ούρλιασμα άγώνιας, μάς έκανε ν' ανατριχιάσουμε. Έρχόταν άπ' τό μέρος του ποταμού. Τρέξαμε άμέσως πρós τα κεί. Άλλά δεν βρήκαμε τίποτε!

Ο Ρήνος φαίνονταν σάν να κοιμάται, σκεπασμένος από μία θολή όμίχλη. Τα καλάμια άργασάλευαν τις κορυφές τους. Τίποτε δεν τάραιζε τή υκτερινή γαλήνη... Κι' όμως...

Πέντε μέρες άργότερα, βρέθηκαν τα πτώματα τής Λόλας και τής Φρίντας, λίγο μακρύτερα, ανάμεσα στα καλάμια τής όχθης!

Τό βράδυ έκείνο, ή ίδια ποιητική γαλήνη άπλωνόταν στις όχθες του Ρήνου. Κάποια άνεπιτηχητή δύναμη μάς είχε σπρώξει, έμένα και τό Χάινς, ως τό μέρος τής μυστηριώδους τραγωδίας. Μας συνώδνε ό γέρο - Χέκελ, ένας φίλος του Χάινς.

Μείναμε άρκετην ώρα άμίλητοι, άνειροπολώντας όλοένα μαλλιά και γαλανά μάτια... Ο Χέκελ μάντευε τις σκέψεις μας.

—Για πέςτε μου, είτε έξαφνα, έκείνα τα δυό κορίτσια είχαν πάντα λίγο βρεμένο τον ποδόγυρό τους;

—Ναί, άπάντησα έγώ. Η Λόλα τουλάχιστον...

—Φαίνεται πως έρχονταν άπ' την άντικρινή όχθη, με βάρκα, πρόσθεσε ό Χάινς.

Μά ό γέρος δεν φάνηκε ν' άκούσε τή λογική αυτή εξήγησι.

—Όσο τό σκέπτομαι περισσότερο, είτε κοινωνάτε τό ασπρόμαλλο κεφάλι του, σηματοίξω τήν πεποϊθισή σας πως ήταν νεράιδες του ποταμού, άπ' αυτές που κρατούν φυλακισμένες οί «Νυχί» στα βάθη του Ρήνου!

Ο Χάινς γέλασε ειρωνικά. Ο Χέκελ συνέχισε πάντα να διηγείται τέτοιους παλινούς θρύλους για τις γε-

μανικές θεότητες τής μυθολογίας. *Όσαν άραγε άπλά παραμύθια, δλ' αυτά; Ποιός μπορούσε να τό βεβαιώσν άπόλυτα;...

—Δεν είν' άλλωστε ή πρώτη φορά που έμφανίζονται νεράιδες στα χωριά μας, πρόσθεσε ό γέρος. Στο Μπράουραχ, μία άπ' αυτές έκδικήθηκε σκληρά τόν άγαπημένο της, που την έγκατέλειψε. Στο Μπατενχάιμ...

—Τί έγινε στο Μπατενχάιμ; ρώτησα με περιέργεια.

—Κάθε τόσο, τρία χαριτωμένα πλάσματα πήγαιναν να γνέσουν λιανάρι, μαζί με τα κορίτσια του χωριού. Δεν ήξερε κανείς ποιές ήσαν. Τις άκούγαν μόνο με θαυμασμό να τραγουδάνε γλυκά, να διηγούνται ώραιές ιστορίες... Κάθε βράδυ, έφευγαν στις 10 ακριβώς. Δεν έμεναν ούτε λεπτό περισσότερο...

»Ένα βράδυ, ό γυιός του δασκάλου, που είχε έρωτευθί μία άπ' αυτές, έβαλε πίσω τό ρολόι... Την άλλη μέρα, άκούστηκαν στεναγμοί και κλάματα άπ' τα βάθη τής λίμνης του Σιντχάιμ. Και φάνηκαν στην έπιφάνεια του νερού τις τρεις μεγάλες κηλίδες από αίμα... Κανείς δεν ξανάδε από τότε τις τρεις όμορφες κοπέλλες. Κι' ό νεός, που είχε γίνει αίτια του χαμού τους, πέθανε σέ λίγο καιρό άπ' τή λυπή του...

Είχα μείνει σκεπτικός, άμίλητος. Ο Χάινς άνασήκωσε τους ώμους του με δυσπιστία.

—Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να συμβή... πρόσθεσε ό γέρος, ανάδοντας την πτίπα του.

Μπροστά στο φόντο του όλοκάθρου ούρανού, ή σελήνη ζωγράφιζε τις σιλουέτες των καλαμιών. Ένα έλαφρό άεράκι φούσαγε άνάμεσα στα δέντρα τής άκροποταμίας. Πάνω άπ' τό νερό τριγύριζαν λευκοί άτμοί — που ήσαν, κατά τό γερο - Χέκελ, οί ψυχές των δυστυχισμένων που είχαν πνιγν στο Ρήνο από έρωτική άπογοίτευσι...

Ξανάδλεπα με τή φαντασία μου τή Λόλα και τή Φρίντα, όπως τις είχαν βγάλεи άπ' τό ποτάμι, ντυμένες άκόμη με τα μουσκεμένα φορέματα του χορού.

Άναπολούσα νοσταλγικά τις στιγμές που είχα περάσει κοντά στη Λόλα, και πονούσα για τό άπότομο τέλος τής εύτυχίας μου. Θάθελα να πιστέψω τό Χέκελ, δίχως να ξέρω κι' έγώ τό γιατί... Ίσως γιατί μία νεράιδα δεν πεθαίνει ποτέ τελείως! Ίσως ξαναγυρίσουν πίσω μία μέρα οί άγαπημένες μας...

ΚΛΩΝΤ ΜΠΡΕΣΑΚ

Ο καλύτερος γιατρός... Δεν είχε δίπλωμα

Στον τελευταίο πόλεμο, ό Καναδός Μακλεόντ ύπηρετούσε στον άμερικανικό στρατό, ως βοηθός ενός στρατιωτικού γιατρού μικροβιολόγου. Διάβασε τότε όλα τα ιατρικά βιβλία που μπορούσε να βρή. Και, τό 1945, όταν άπολύθηκε, σκέφθηκε... να γίνν γιατρός στη Ν. Υόρκη κι' άς μν είχε σπουδάσει ποτέ του σέ πανεπιστήμιο! Πραγματικά, έπί 5 χρόνια, τα κατάφερε περίφημα, χωρίς να του ζητήσν κανείς ποτέ τό δίπλωμά του. Φαίνεται όέ ότι οί πελάτες του έμεναν πολύ ευχαριστημένοι... Τελειώτως όμως, έκαμε τό λάθος να καθυστερήσν τήν πληρωμή των δόσεων του αυτοκινήτου του. Με τήν ευκαιρία αυτή, ή άστυνομία ένήργησε έρευνα για λογαριασμό του κι' άνακάλυψε ότι δεν είχε δίπλωμα γιατρού.

Όστόσο, δεν είχε πέσει ποτέ σέ λάθος, σ' όλο τό ιατρικό του στάδιο! Άκόμη κι' ό δικαστής που τον καταδίκασε άναγκαστικά σέ 1 έτους φυλάκιση, ύπήρχε πελάτης του πρό μηνών και γιατρεύτηκε με τις ύποδείξεις του!

ΩΟΘΗΚΗΚΗ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΡΟΤΗΣ

*Επειδή σέ πολλά γράμματα που παίρνω μου ζητούν να γράψω για τήν «ώθηκική άνεπαρκεία και τήν σεξουαλική ψυχρότητα», και έφ' όσον τό θέμα τούτο ενδιαφέρει τις περισσότερες άναγνώστριές μας, έκπληρώνα με τό σημείωμα μου σημείωμα τήν έπιθυμία τους αυτή.

Και έν πρώτοις, τί είναι ή ώθηκική άνεπαρκεία; Όλες γενικάς οί άκαταστάσεις τής έμμηου περιόδου που προκαλούνται από τήν μη κανονική λειτουργία των ώθηκικών, καλούνται έπιστημονικά «ώθηκική άνεπαρκεία». Οί άκαταστάσεις αυτές παρουσιάζονται με διάφορες μορφές: δηλαδή είτε ή περίοδος είναι υπερβολική και συχνή (υπερμηνόρροια), είτε παρουσιάζεται πλατυμένη και σ' άραιότερα διαστήματα του κανονικού δηλ. των 28 έως 30 ήμερών (όλιγομηνόρροια), είτε δεν ύπάρχει καθόλου (αμηνόρροια), ή τέλος έρχεται με σφοδρούς πόνους, λιποθυμίες, έντονο πονοκέφαλο, συχνά δε και μ' έμετους ή μ' άγγειακινητικές διαταραχές.

Που όφείλεται ή ώθηκική άνεπαρκεία; Η ώθηκική άνεπαρκεία όφείλεται, κατά τό πλείστον, στην έλάττωσι των όρμονών, δηλαδή των έκκρίσεων των ειδικών αδένων, που έπιδρούν επί των ώθηκικών για νάρη ή περίοδος. Στις ώθηκικές για νάρη ή περίοδος έπιδρούν δυό όρμόνες, ή όρμόνη του ώθηκικού και ή όρμόνη του προσώπου λοδού τής ύποφύσεως. Κάθε διαταραχή τής όρμόνης ενός από τούς δυό αυτούς αδένες (έλλειψι, έλάττωσι ή υπερέκκρισι) έχει σημαντική κι' άνάλογη έπίδρασι επάνω στις ώθηκικές. Μ' άποτέλεσμα τήν άκαταστασία τής έμμηου περιόδου, ύπό μίαν των άνωτέρω άναφορών μορφήν. Συνεπώς ή όρμόνη των δυό αυτών αδένων, του ώθηκικού και τής ύποφύσεως, ρυθμίζουν τήν λειτουργία των ώθηκικών και τήν όμοιότητά της περιόδου. Ύπαρχουν όμως και περιπτώσεις που ή μη κανονική λειτουργία των ώθηκικών, δεν όφείλεται στη διαταραχή τής όρμόνης των δυό αυτών αδένων, αλλά προκαλείται είτε από μία άσθενική κατάστασι του οργανισμού, είτε από οργανικές βλάβες του γεννητικού συστήματος τής γυναίκας, που έχουν ως άποτέλεσμα τήν ύπολειτουργία των ώθηκικών και τήν άνωμαλία ή τήν τέλεια έλλειψι τής περιόδου.

Που όφείλεται ή έλλειψι ή ή έλάττωσι των όρμονών των δυό αυτών αδένων; Πολλές φορές ή διαταραχή αυτή τής έκκρίσεως είναι έπίκτητη, άς πούμε «γεννητάτα». Δηλαδή μερικές γυναίκες, από τή νεοτα τους ηλικία παρουσιάζουν έλάττωσι ή έλλειψι των όρμονών των δυό αυτών αδένων, που έκτός τής πλήρους έλλείψεως ή τέλειως ύποτυπώσεως μαστούς, έκείνα συμπτώματα, ως υπερτρίχισμα του προσώπου και του σώματος, άτροφικούς ή τελείως ύποτυπώσεως μαστούς, έκείνα, άκμές, διάφορες νευροφυκτικές έκδηλώσεις κλπ. Οί συνήστερες όμως αίτιες τής διαταραχής των όρμονών των δυό αυτών αδένων είναι: Οί έπαπειλημένες έκτρώσεις, οί ένδομητρίτιδες, σαλπιγγοοθηκίτιδες και παραμετρίτιδες, οι έκδηλούμενες κατόπιν έκτρώσεων, άφορισμένης παθώσεως ή ψύσεως, ή όπισθια κάμψις τής μήτρας, ή έκδηλη άνωμαλία οί λυμφοατικές εν γένει καταστάσεις, ή φυματίσεις, οί υπερβολικές δίαιτες και υπερκοπώσεις, οί ισχυρές συγκινήσεις κλπ.

Ποία γενικά συμπτώματα παρατηρούνται κατά τήν ώθηκική άνεπαρκεία; Αν παραμεληθί ή θεραπεία τής άνεπαρκείας ποτέ γίνεται με τήν λήψν των κατάλληλων για κάθε περίπτωσι όρμονών, άναλόγως τής σοβαρότητας των έκδηλώσεων τής έκτός από τήν άνωμαλία τής περιόδου παρατηρούνται και τα εξής γενικά συμπτώματα: Έξωμηνος (προνόμισα) του πρσώπου, ένας χαρακτηριστικός κόμπος που σφίγγει τόν λαιμό, σεξουαλική ψυχρότης, υπερβολική ευαίσθησι και νεύρασθένεια, άσυνία και εφιάλτες κατά τόν ύπνο, εξασθένισι τής μνήμης, παχυσαρκία, άρτηριακή ύπέρτασι, ραχιαία τριχόπτωση των μαλλιών ενίοτε και των φρυδιών, πονοκέφαλοι, εξανθήματα του προσώπου, άναφυλαξία έκδήματα.

Ο ερωταίρια Η έπιστήμη στο κεφάλαιο αυτό έχει σημειώσει σημαντικές προόδους. Ύπαρχουν όλα τα θεραπευτικά μέσα και συνδυασμοί φαρμάκων και για τήν σοβαρότερη των περιπτώσεων, φθάνει να ύπάρχη ή αχρητική υπομονή και ήθερπεία να γίνεται όταν πρέπει και όπωσ πρέπει, με τις οδηγίες πάντοτε ειδικού γυναικολόγου γιατρού. Δυστυχώς οί περισσότερες γυναίκες, εξ άγνοίας, δεν κοιτάζουν καθόλου για τήν άνωμαλία ή τήν έλλειψι τής περιόδου των και μόνο άμα σημειώσουν σοβαρές διαταραχές και δούν έπιδημιολογικήν κατάσταση των, τότε δίχως να εξετασθούν από γυναικολόγο γιατρού, αρχίζουν να παίρνουν, στην τύχη, διάφορα χάπια και όρμονες μ' άποτέλεσματα πολύ δυσάρεστα πολλές φορές γι' αυτές.

Που όφείλεται ή σεξουαλική ψυχρότης; Η σεξουαλική ψυχρότης που παρατηρείται στα 80% των γυναικών όφείλεται τις περισσότερες φορές σέ ψυχικά αίτια, γιατί οί γάμοι γίνονται τις περισσότερες φορές με βάσι τό χρέμα και όχι άναλόγως των έρωτικών προτιμήσεων έκάστου και συνεπώς δεν ύπάρχει στα περισσότερα άντρώγυνα άρμονία μεταξύ ψυχής και σώματος. Ύπαρχουν όμως και διάφορες οργανικές βλάβες του γεννητικού συστήματος που προκαλούν τήν άναφορία, ως και περιπτώσεις άνώματου ατιολογίας. Οί περισσότερες των περιπτώσεων άναφορίας θεραπεύονται με καταλλήλως συνδυασμούς βιταμινών και όρμονοθεραπείας. Σε βάρεις κι' άνθεκτικές περιπτώσεις εφαρμόζεται έπιτυχώς και ή ηλεκτροθεραπεία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

